

*Traitor. Tormented.
Destined for each other.*

RECKLESS

LAUREN ROBERTS

New York Times Bestselling Author of Powerless

RECKLESS

E BE

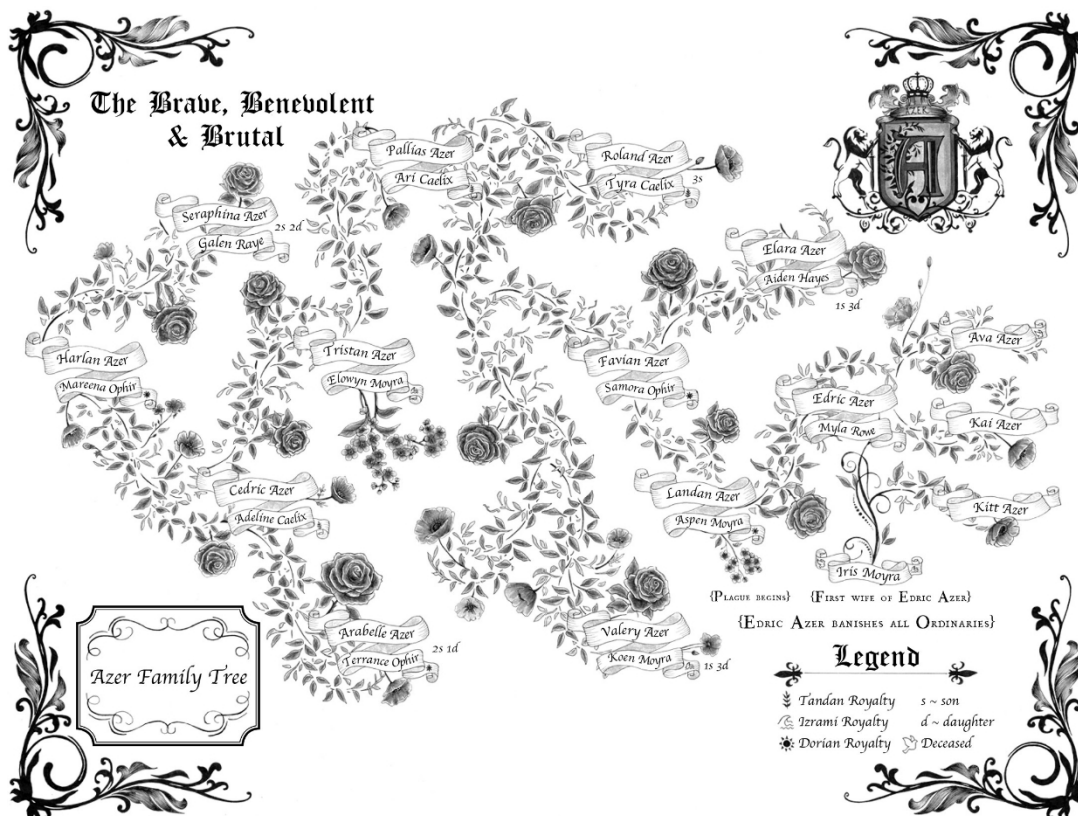
THE POWERLESS TRI LOJİ

SIMON & SCHUSTER BFR

YENİ YİRK LİND İN TİRİNTİCİ SİD NEY YENİ DELHİ

Sevmeye ve sevilmeye cesaret eden pervasız ruhlar için

PROLOGUE

Kai

Bu saatte koridorlar ürkütücü bir şekilde boş.

Her yıl olduğu gibi.

Bu huzur parçasını kendim için çalmak için zaman ayırıyorum.

Çalınan mutluluk, boğulmuş kaostan biraz daha fazlası olsa da.

Karanlık bir koridordan geçerken bu düşünceyi görmezden gelmeyi seçiyorum, adımlarım zümrüt halının üzerinde yumuşak. Uyuyan bir kale rahatlatıcıdır, kraliyet mensupları arasında yalnızlık nadirdir.

Royal.

Neredeyse başlığa gülmek için kendime izin vereceğim. Olduğum şeyden önce ne olduğumu sık sık unutuyorum. İnfazcı'dan önce bir prens.

Canavardan önce bir çocuk.

Ama bugün, ben hiç kimse değilim. Bugün, sadece olması gereken kişiyle birlikte oluyorum.

Mutfağın kapısının altından yumuşak bir ışık sızıyor. Bu manzara karşısında hafifçe gülümsemeyi başarıyorum.

Her yıl. Her yıl hep burada.

Kapıları yavaşça iterek açıyorum ve birkaç mum ışığının yaydığı ışık birikintisine adım atıyorum. Hamur ve tarçının tatlı kokusu havada asılı kalıyor, beni sıcaklık ve anılarla kucaklıyor.

"Her yıl daha erken kalkıyorsun."

Gail'in gülümsemesine kendi küçük gülümsememle karşılık veriyorum. Önlüğüne tarçın serpilmiş, yüzüne Aour bulaşmış. Kendimi, uzanabilecek kadar büyüdüğümden beri üzerinde oturduğum tezgahın üzerine kaldırıyorum - avuçlarım arkamda birleşmiş, tezgahtan yapış yapış izler.

Her şeyin normalliğinde bir rahatlık var.

Beni büyüten kadına gülümsüyorum, tek omzum tembel bir omuz silkmeye kalkıyor. "Her yıl daha az uyuyorum."

Elleri kalçalarına değdiğinde, beni azarlama dürtüsüyle savaştığını anlıyorum. "Beni endişelendiriyorsun, Kai."

"Ne zaman yapmadım ki?" Hafifçe söyledim.

"Ben ciddiylim." Bir çenesini sallayarak beni işaret ediyor. "Bütün bunlarla uğraşmak için çok gençsin. Sen ve Kitt.... daha dün mutfağında koşturuyordunuz sanki."

Ondan söz edince konuşmayı kesiyor ve beni ölmekte olan konuşmayı yeniden canlandırmaya zorluyor. "Aslında babamın yanından geliyorum" - burnumdan iç çekecek kadar duraklıyorum- "*Kitt*'in çalışma odasından."

Gail yavaşça başını sallar. "Taç giyme töreninden beri oradan hiç ayrılmadı, değil mi?"

"Hayır, yapmadı. Ve ben de orada uzun süre kalmadım." Bir elimi dağınık saçlarımda gezdirdim. "Sadece ilk görevim hakkında bilgi veriyordu."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Bu o, değil mi?"

Başımı salladım. "Bu o."

"Ve sen-"

"Görevi tamamlayacak mısınız? Bana söyleneni yapacak mıyım?" Onun için bitiriyorum. "Elbette. Bu benim görevim."

Bir uzun duraklama daha. "Peki bugünün ne olduğunu hatırladı mı?"

Yavaşça başımı kaldırıyorum ve onun bakışlarıyla karşılaştığımda hüznle gülümsüyorum. "Hatırlamak onun işi değil."

"Doğru," diye iç geçiriyor. "Zaten bu yıl sadece bir tane yaptım. Size katılamayacağını düşündüm."

Kenara çekiliyor ve fırının yanında parlayan yapışkan bir çöreği ortaya çıkarıyor. Tezgâhtan kayıyorum, ona doğru yürürken gülümsüyorum. Onu yanağından öptükten sonra tabağı bana uzatıyor.

"Şimdi git," diye bağıyor. "Git onunla biraz zaman geçir."

"Teşekkür ederim Gail," diyorum usulca. "Her yıl için."

"Ve gerisi gelecek." Beni kapıya doğru itmeden önce göz kırptı.

Ona, kraliçenin olamadığı zamanlarda bana annelik yapan bu kadına dönüp bakıyorum. O sıcak kucaklamalar ve sevgiydi, hak edilmiş azarlar ve çok istenen onaydı.

O olmasaydı Azer kardeşlerin ne halde olacağından korkuyorum. "Kai?"

Durup ona baktığımda kapının yarısına gelmiştim. "Onu hepimiz severdik," diyor sessizce.

"Biliyorum." Başımı salladım. "O biliyordu."

Ve sonra ayaklarım beni gölgeli koridorun ötesine taşıyor.

Elimdeki tabağın üzerinde duran yapışkan çörek, tarçın, şeker ve daha basit zamanların kokusuyla cezbedici. Ama bunun yerine kendimi, her yıl bu zamanlar mutfaktan çıktığım, bahçelere giden tanıdık yolda yürümeye odaklanmaya zorluyorum.

Çok geçmeden beni ötedeki bahçelerden ayıran geniş kapılara yöneliyorum. Nöbet tutan İmparatorluk askerlerine ya da yanlarında işe yaramaz bir şekilde uyuyanlara zar zor bakıyorum. Uyanık olan birkaç kişi ise karanlığın içinde yanımda taşıdığım yapışkan çöreği fark etmemiş gibi davranıyor.

Gölgelerin arasından seçemediğim rengârenk çiçek sıralarının arasındaki taş patikayı takip ediyorum. Sarmaşıklerle kaplı heykeller bahçeyi dolduruyor, birçoğu kesinlikle benimle ilgisi olmayan çok fazla devrildikten sonra taş parçalarını kaybediyor. Tüm bunların ortasındaki çeşme dalgalanıyor ve bana Kitt'le benim içine atladığımız eski günleri ve anlaşılabilir aptallığımızı hatırlatıyor.

Ama benim burada bulunma sebebim bahçelerin ötesinde yer alan şeyler.

Bir zamanlar ikinci Deneme'nin balosu için rengârenk halılarla kaplanmış olan yumuşak çimlere doğru adım atıyorum. O geceyi daha fazla anımsamama izin vermeyerek, solgun parmaklarını onun dış hatlarının üzerinde gezdiren ay ışığını takip ediyorum.

Söğüt ağacı, yumuşak esintide hışırdayan yapraklarıyla unutulmaz derecede çekici görünüyor. Gözlerimi her bir sarkık dalın üzerinde gezdiriyorum. Toprağı yaran her bir kökün üzerinde. Her santimi güzel ve güçlü.

Yaprak perdesini iterek hayatın izin verdiği sıklıkta ziyaret ettiğim ağacın altına giriyorum - ama her zaman bu gün elimde yapışkan bir çörekle. Parmaklarımı gövdenin kaba kabuğu boyunca gezdiriyor, tanıdık oluklarını takip ediyorum.

Çok geçmeden yüksek ağacın altındaki tanıdık koltuğuma oturup bir kolumu destekli dizimin üzerine koyuyorum. Tabağı özellikle büyük bir kökün üzerinde dengeleyerek cebimden küçük bir kibrit kutusu çıkarıyorum.

"Bu yıl onuncu mumu yakamadım, üzgünüm." Kibriti çakıyorum,

Çubuğun üzerinde püsküren küçük Aame'ye bakıyorum. "O zaman bu iş görür."

Kibriti yapışkan çöreğın ortasına akıyorum, acınası manzara karşısında hafifçe gülümsüyorum. Bir an durup yanışını izliyorum, devasa ağacı yakıcı bir ışıltıya boyayışını seyrediyorum.

Sonra yanıma bakıyorum, elimi yumuşak çimlerin üzerinde gezdiriyorum. "Mutlu yıllar, A."

Derme atma mumu söndürüp karanlığın bizi tamamen yutmasına izin veriyorum.

BÖLÜM 1

Paedyn

Kanım sadece vücudumun içinde kalmayı başarabilirse işe yarar.

Zihnim ancak kaybolmamayı başarabilirse işe yarar.

Kalbim ancak kırılmamayı başarabilirse işe yarar.

Görünüşe göre tamamen işe yaramaz oldum.

Gözlerim ayaklarımın altındaki tahtaya takılıyor, yıpranmış ahşabın üzerinde geziniyor. Tanıdık Aoor'u görmek bile anılarımı canlandırıyor ve tanıdık bir melodi eşliğinde adım atan küçük ayakların büyük çizmelerin üstündeki görüntülerini göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum. Başımı sallıyorum, umutsuzca geçmişte kalmayı dilememe rağmen, şu anki halimin pek de iç açıcı olmadığını görerek anılardan kurtulmaya çalışıyorum.

... on altı, on yedi, on sekiz-

Gülümsüyorum, tenimi sıkıştıran acıyı görmezden geliyorum.

Seni buldum.

Adımlarım dengesiz ve sert, ağrıyan kaslarım her adımda normal görünen tahtaya doğru geriliyor. Acıya karşı dilimi ısırarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve görmezden gelmeye çalıştığım kıpkırmızı parmaklarımla tahtaya pençe atıyorum.

Aoor da en az benim kadar inatçı görünüyor, yerinden kımıldamayı reddediyor. Lanet olası bir *tahta* parçası olmasaydı direncine hayran kalırdım.

Bunun için zamanım yok. Buradan çıkmam gerek.

Boğazımdan sinirli bir ses çıkarken gözümü panoya kırıyorum, "Gizli kompartımanın sen olduğuna yemin edebilirim. Sen kapıdan sonraki on dokuzuncu tahta değil misin?"

Dudaklarımdan histerik bir kahkaha dökülmeden önce hançer gibi tahtaya bakıyorum ve başımı geriye doğru eğip tavana doğru sallıyorum. "Veba, şimdi de *yerle* konuşuyorum," diye mırıldanıyorum, aklımı kaçırdığımın bir başka kanıtı.

Gerçi konuşacak başka kimsem de yok.

Çocukluğumun geçtiği eve, lanetli ve yarı ölü bir şekilde dönmemin üzerinden üç gün geçti. Yine de hem zihnim hem de bedenim iyileşmekten çok uzak.

Kralın kılıcının her darbesinde ölümden kurtulmuş olabilirim ama yine de o gün, Son Duruşma'dan sonra içimden bir parçayı öldürmeyi başardı. Sözleri kılıcının kesebileceğinden daha derin kesiyor, benimle oynarken, benimle alay ederken, dudaklarını çekiştiren bir gülümsemeyle babamın ölümünü anlatırken beni gerçeklerin parçacıklarıyla kesiyordu.

"Babanı öldürenin kim olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Kralın soğuk sesi kafatasımda yankılanırken bir ürperti omurgamdan aşağı süzülüyor.

"Diyelim ki bir prensle ilk karşılaşmanız Kai'yi sokakta kurtardığınız zaman değildi."

Eğer ihanet bir silahsa, o gün onu bana bahşetti ve kör bıçağı kırık kalbime sapladı. Yıllar önce babamın göğsüne sapladığını gördüğüm kılıç kadar delici gri gözleri olan çocuğun düşüncelerini bir kenara iterek titrek bir nefes veriyorum.

Sendeleyerek ayağa kalkıyor, ağırlığımı çevremdeki tahtaların üzerinde kaydırıyor, başparmağımdaki gümüş yüzüğü akılsızca döndürürken işaret eden bir gıcırtı dinliyorum. Vücudumun her yeri ağrıyor, kemiklerim fazlasıyla kırılğan hissediyor. Kralla yaptığım dövüşte aldığım yaralara aceleyle müdahale edildi, titrek bakışlar ve sessiz hıçkırıkların sonucunda görüşüm bulanıklaştı ve dikişler yarım yamalak kaldı.

Bowl Arena'dan Loot Alley'e doğru topallayarak ilerledikten sonra, evim dediğim ve Direniş'in karargâh dediği beyaz kulübeye girdim. Ama beni bir boşluk karşıladı. Ayaklarımın altındaki gizli odayı dolduran tanıdık yüzler yoktu ve bana acım ve kafa karışıklığımdan başka bir şey bırakmamışlardı.

Bedenim, beynim ve kanayan kalbim olan pisliği temizlemek için yalnızdım -yalnızdım-.

Altımdaki tahta inliyor. Sırıttıyorum.

Bir kez daha Aoor'dayım, altındaki gölgeli bölmeyi ortaya çıkarmak için bir kirişi kaldırıyorum. Başımı kendime doğru sallayıp mırıldanıyorum, "Pencereden on dokuzuncu Aoor tahtası, kapı değil, Pae...."

Karanlığa uzanıyorum, parmaklarım yabancı bir hançerin kabzasının etrafında kıvrılıyor. Kalbim bedenimden daha çok ağrıyor, babamın silahının dönen çelik kabzasını avucumda hissetmek istiyorum.

Ama sevgili kılıcımı kralın boğazına sapladığımda kan dökmeyi duygularıma tercih ettim. Tek pişmanlığım onu bulması ve ancak sırtıma sapladıktan sonra geri vereceğine söz vermesi.

Boş mavi gözler, ışığa kaldırdığım parlak bıçağın yansımasıyla bana göz kırıyor ve nefret dolu düşüncelerimi durduracak kadar beni ürkütüyor. Derim kesiklerle kaplı, dilimlere ayrılmış. Boynumun yan tarafından aşağıya doğru inen yarığı görünce yutkunuyorum, pürüzlü derinin üzerinden Ingers'ı sıyrıyorum. Başımı sallayarak hançeri çizmelerimin içine sokuyorum ve korkuyla karışık tepkilerimi de beraberinde götürüyorum.

Bölmede gizlenmiş bir yay ve keskin oklardan oluşan sadağı görüyorum ve babamın bana nasıl ateş edileceğini öğrettiği, evimizin arkasındaki budaklı ağacın tek hedefim olduğu anıyı hatırlayınca yüzümde hüznü bir gülümsemenin gölgesi belirliyor.

Yayımı ve sadağımı sırtıma geçirip, Aoor'un altına saklanmış diğer silahları gözden geçiriyorum. Birkaç keskin fırlatma bıçağını çantama attıktan sonra, erzak, battaniye, su mataraları ve aceleyle içine sıkıştırdığım birkaç buruşuk giysiye katıldıkları yerde, ayağa kalkmak için mücadele ediyorum.

Kendimi hiç bu kadar narin, bu kadar hasarlı hissetmemiştim. Bu düşünce beni öfkeyle kabartıyor, belimden bir bıçak çıkarıp önümdeki yıpranmış, ahşap duvara saplamak için can atıyorum. Kalbimin üstündeki damga, hareketle birlikte öğretileni çektiğinde, kaldırdığım kolumdan aşağı yakıcı bir acı vuruyor.

Bir hatırlatma. Ne olduğumun bir temsili. Ya da daha doğrusu, ne olmadığının. Sıradan'ın O'su.

Bıçağı Aying'e gönderip dişlerimi sıkarak tahtaya saplıyorum. Yara izi sızlıyor, bedenimdeki sonsuz varlığından kına yakıyor.

"... Kimin kırdığını unutmaman için kalbinin üzerine izimi bırakacağım."

Bıçağa doğru ilerleyip duvardan çekmeye hazırlanırken ayağımın altındaki tahta gıcırdayarak dikkatimi çekiyor. Aimsy Aoorboard'ların gecekondü mahallelerindeki evlere yabancı olmadığını bilmeme rağmen, merakım beni araştırmak için eğilmeye itti.

Eğer her gıcırdayan tahta bir kompartıman olsaydı, zeminimiz onlarla dolu olurdu-

Tahta kalkıyor ve kaşlarım da aynı şeyi yapıyor, şok içinde alnımdan yukarı fırlıyor. Varlığından haberdar olmadığım kompartımanın gölgelerine uzanırken mizahsız bir kahkaha atıyorum.

Babamın benden sakladığı tek sırrın Direniş olduğunu düşünmekle aptallık etmişim.

Parmaklarım yıpranmış deriye sürtünüyor, sonra büyükçe bir kitap çıkarıyorum. Bir Şifacının dağınık el yazısını tanıyarak göz gezdiriyorum.

Babamın günlüğü.

Şu anda onun çalışmalarını incelemek için ne zamanım ne de güvenliğim olduğunu bilerek çantama tıktırıyorum. Çok uzun zamandır buradayım, yaralı, zayıf ve bulunacağımdan endişelenerek çok fazla gün geçirdim.

Kralı öldürdüğüme şahit olan Sight muhtemelen bu görüntüyü krallığın her yerinde sergilemiştir. Ilya'dan *kurtulmam* gerek ve bana lütfedip verdiği avantajı çoktan harcadım.

Kapıya doğru ilerliyorum, dışarı çıkmaya ve Loot olan kaosun içinde kaybolabileceğim sokaklara çıkmaya hazırım. Oradan, Scorches üzerinden Elitlerin var olmadığı ve bildikleri tek şeyin Sıradanlık olduğu Dor şehrine gitmeye çalışacağım.

Kapıya ve ötesindeki sessiz sokağa doğru uzanırken durdum, elimi uzattım.

Sessiz ol.

Neredeyse öğle vakti, yani Loot ve çevresindeki sokaklar küfür eden tüccarlar ve ciyaklayan çocuklarla dolu olmalı, gecekondlu mahalleleri renk ve kargaşayla dolup taşmalı.

Bir şeyler doğru değil-

Kapı titriyor, dışarıdan bir şey -birisi- kapıya çarpıyor. Geriye sıçıyorum, gözlerim odanın içinde geziniyor. Direniş toplantılarının yapıldığı odanın altındaki gizli merdivenlerden aşağıya inmeyi düşünüyorum ama orada köşeye sıkışmış olma düşüncesi midemi bulandırıyor. İşte o zaman bakışlarım 1 numaralı yere takılıyor ve içinde bulunduğum duruma rağmen sıkıntıyla iç çekiyorum.

Nasıl oluyor da kendimi hep bir bacanın içinde buluyorum?

Ben daha kirli duvarın yarısına bile gelemeden, ayaklarım iki yanıma dikilmişken ve tuğlalar sırtıma saplanırken kapı büyük bir gürültüyle açılıyor.

Brawny.

Sadece olağanüstü güce sahip bir Elit, barikatlı ve sürgülü kapımı bu kadar çabuk kırabilirdi. Ağır botların sesi, on beş İmparatorluk askerinin az önce evime girdiğini düşündürüyor.

"Orada öylece durma. Etrafı arayın ve işe yaradığınıza beni ikna edin." Hem bir okşayış hem de bir emir gibi duyduğum o soğuk sesle omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Kalem hafifçe aşağı kaydırıyorum. isli duvar.

O burada.

Ardından gelen ses çakıllı, bir İmparatorluk mensubuna ait. "İnfazcı'yı duydunuz. Acele edin."

İnfazcı.

Acı bir kahkaha mı yoksa çığlık mı atmamak için dilimi ısııyorum, emin değilim. Başlık kanımı kaynatıyor, bana yaptığı her şeyi, kralın gölgesinde işlediği her kötülüğü hatırlatıyor. Önce babası için, şimdi de kardeşi için - onu ilkinden kurtardığım için teşekkürler.

Ama bana teşekkür etmiyor. Hayır, onun yerine beni öldürmeye geldi.

"Belki senden kurtulduğumda cesaretimi bulurum. Bu yüzden sana bir başlangıç veriyorum."

Onun önden başlaması bana çok iyi geldi.

Bacadan yukarı tırmanırken duyulma riskini göze alamam, bu yüzden beni aramak için evin içinde tepinen ağır ayak seslerini dinleyerek bekliyorum. Bacaklarım titremeye başlıyor, beni ayakta tutmak için zorlanırken her yaram acı içinde kıvranmama neden oluyor.

"Çalışma odasındaki kitaplıkları kontrol edin. Birinin arkasında gizli bir geçit olmalı," diye emrediyor İnfazcı *sıkılmış bir* sesle.

Bir kez daha, kendimi şaşıırken buldum. Direniş üyelerinden biri, onlara işkence ettikten sonra bu küçük sırrı itiraf etmiş olmalı. Sıradakiler, Ölümlüler ve İmparatorlukların kanlı bir savaşta çarpıştığı Kase'deki Son Duruşma'dan sonraki ilk geceyi düşününce nabzım hızlanıyor.

Sonucunu hâlâ bilmediğim kanlı bir savaş.

İmparatorluk askerlerinin adımları uzaklaşıyor, merdivenlerden aşağıya ve aşağıdaki odaya doğru ilerledikçe aramalarının sesleri yumuşuyor.

Sessiz ol.

Ve yine de, onun hala bu odada olduğunu biliyorum. Aramızda sadece zayıf bir ayak mesafesi var. Onun varlığını hissedebiliyorum, tıpkı vücudunun sıcaklığını benimkine karşı hissettiğim gibi, gri bakışlarının sıcaklığını üzerimde gezinirken hissettiğim gibi.

Bir tahta gıcırıyor. Yaklaştı. Öfkeden titriyorum, intikam kanımda dolaşıyor ve umutsuzca onunkini de dökmek istiyorum. Yüzünü göremiyor olmam iyi bir şey çünkü şu anda o aptal gamzelerinden birini görecektim, yüzünü pençelemeye çalışmaktan kendimi alıkoyamazdım.

Ama onun yerine nefesimi sabit tutuyorum, eğer şimdi onunla dövüşürsem, öfkemin onu yenmeye yetmeyeceğini biliyorum. Ve İnfazcı'yla karşılaştığımda kazanmaya niyetliyim.

"O bıçağı fırlatırken yüzümü hayal ettiğini düşünüyorum." Sesi sessiz, düşünceli, tanıdığım çocuğa çok daha fazla benziyor. Onunla ilgili anılar aklıma geliyor ve kalbimi hızlandırmayı başarıyor. "Öyle değil mi Paedyn?" Ve işte oldu. İnfazcı'nın sesindeki keskinlik geri geldi, Kai'yi sildi ve yerini bir komutana bıraktı.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Burada olduğumu bilmemeli. Nasıl olur da-

Parçalanmış tahtadan kopan bıçağın sesi bana bıçağımı duvardan çektiğini söylüyor. Tanıdık bir tıkırtı duyuyorum ve elindeki silahı akılsızca salladığını hayal edebiliyorum.

"Söyle bana sevgilim, beni sık sık düşünüyor musun?" Sesi bir mırıltı, sanki dudakları kulağıma bastırılmış gibi. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğim için ürperiyorum.

Eğer burada olduğumu biliyorsa, o zaman neden-

"Ben de senin benim gibi rüyalarına giriyor, düşüncelerine musallat oluyor muyum?" Nefesim kesiliyor.

Yani burada olduğumu bilmiyor, kesin olarak değil.

İtirafı bana çok şey anlattı.

Eğitim almış ve *Medyum* olarak yetiştirilmiş bir Ordinaryüs olarak, babam tarafından insanları okumayı, saniyeler içinde bilgi ve gözlem toplamayı öğrendim.

Ve Kai Azer'i okumak için birkaç saniyeden çok daha fazla zamanım oldu.

Birçok maskesinin ve yüzünün ardındaki çocuğu gördüm ve onu tanımaya, ona değer vermeye başladım. Ve şimdi aramızdaki tüm ihanetlerle birlikte.

Her kelimemde içtiğimi bilse beni hayal ettiğini söylemezdi.

İç çekerken sesindeki mizahı duyuyorum. "Neredesin, Küçük Medyum?"

Takma adı gülünç, çünkü o ve krallığın geri kalanı artık benim başka bir şey olduğumu biliyor. Elit dışında her şey.

Sıradanlıktan başka bir şey değil.

Kurum burnuma batıyor ve hapşırmamak için elimi burnumun üzerine bastırmak zorunda kalıyorum; bu da bana sıkışık bacalardan kaçmadan önce Loot'u kaplayan dükkanlardan hırsızlık yaptığım geceleri hatırlatıyor.

Sıkışmış. Kapana kısılmış. Suffocating.

Gözlerim karanlıkta beni çevreleyen tuğlalar arasında geziniyor. Alan çok küçük, çok pis ve beni kolayca panikletiyor.

Sakin ol.

Klostrofobi yüzeye çıkmak ve bana çaresizliğimi hatırlatmak için en kötü zamanları seçiyor.

Nefes al.

Seviyorum. Derinden. Hâlâ burnuma kenetlenmiş olan el belli belirsiz metal kokuyor; keskin, güçlü ve burnuma batıyor.

Kan.

Titreyen elimi yüzümden çekiyorum ve parmaklarımı boyayan kıpkırmızıyı göremesem de bana yapıştığını hissedebiliyorum. Çatlamış tırnaklarımın altında hala kan kabukları var ve benim mi, kralın mı, yoksa-

Kendimi toparlamaya çalışarak bir nefes çekiyorum. İnfazcı bana çok yakın duruyor, Aoor'da volta atıyor, ahşap her adımda altında inliyor.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladığım için yakalanmak, hapşırdığım için yakalanmak kadar utanç verici olurdu.

Ve ikisini de yapmayı reddediyorum.

Bir noktada, İmparatorluk askerleri altımdaki odaya geri döndüler. "Ondan iz yok, Majesteleri."

Ekselansları iç geçirmeden önce uzun bir duraksama olur. "Tam düşündüğüm gibi. Hepiniz işe yaramazsınız." Sonraki sözleri, elinde gelişigüzel tuttuğu kılıçtan daha keskin. "Çıkın dışarı."

İmparatorluk askerleri kapıya doğru koşuşturup ondan uzaklaşmadan önce tek bir saniye bile kaybetmiyorlar. Onları suçlamıyorum.

Ama o hâlâ burada ve aramızda sessizlikten başka bir şey bırakmıyor. Bir elim yine burnuma kenetlenmiş durumda ve kan kokusu sıkışık bacayla birleşince başım dönüyor.

Zihnime hatıralar hücum etti; kana bulanmış bedenim, kanı temizlemeye çalışırken attığım çığlıklar, sadece tenimi mide bulandırıcı bir kırmızıya boyamayı başarmıştım. Bu kadar çok kanın görüntüsü ve kokusu beni hasta ediyor, babamın kollarımda kan kaybından öldüğünü, Adena'nın da aynı şeyi yaptığını düşündürüyordu.

Adena.

Gözlerim yaşıyor, kumlu çukurdaki cansız bedeninin görüntüsünü kırıştırarak uzaklaştırmaya zorluyor beni. Kanın metalik kokusu tekrar burnuma geliyor ve onu koklamaya, ona bakmaya, onu hissetmeye dayanamıyorum-

Nefes al.

Ağır bir iç çekiş düşüncelerimi bölüyor. Sesi en az benim kadar yorgun geliyor. "Burada olmaman iyi bir şey," diyor usulca, ondan bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim bir tonda. "Çünkü ben hâlâ cesaretimi toplayamadım."

Ve sonra evim Aames'e patladı.

BÖLÜM 2

Kai

Yavaşça kapıya doğru ilerlerken alevler topuklarımı yalıyor.

Sıcak dalgaları sırtıma çarpıyor; duman parçaları giysilerime yapışıyor. Gökyüzüne yayılan duman bulutlarının daha da kirlettiği bulutlu öğleden sonraya doğru dışarı çıkıyorum.

Aames arkamdaki evi tüketirken, İmparatorluk askerlerimin yüzlerindeki şok ifadesine, kapatmaya çalıştıkları çeneleri eşlik edince dudaklarım seğiriyor. Bakışları yavaşça bana yöneliyor ve rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaymadan önce yakama kadar ulaşmayı başarıyor.

Onlara doğru rahatça yürüdüğümde hareketsiz kalıyorlar.

Delirdiğimi düşünüyorlar.

Arkamda bir pencere patladığında camlar kırılıyor ve keskin kenarlı parçalar sokağa saçılıyor. İmparatorluk askerleri yüzlerini kapatarak kaçıyorlar. Bu manzara beni gülümsetiyor.

Belki de haklılar. Belki de delirdim.

Endişeyle, öfkeyle, ihanetle delirdim.

Vücudumu sürekli saran gerginlik hayatımdaki tek sabit şey gibi görünüyor, bu da omuzlarımın dikleşmesine ve çenemin kenetlenmesine neden oluyor. Parmaklarım yanımdaki hançere çarpıyor ve hıncımı işe yaramaz İmparatorluk askerlerinden birinden çıkarmam için beni kışkırtıyor.

Kabzada dönen çeliğin izini sürüyorum, parmak uçlarımdaki altındaki desen tanıdık geliyor. Boğazıma defalarca dayanmış olan hançeri nasıl unutabilirim?

Babamın kesik boynundan çıkardığım hançeri nasıl unutabilirim?

Bu silahın kabzasının kralın boğazından çıktığını görelî üç gün oldu. Yas tutmak için üç gün ve henüz tek bir gözyaşı bile dökmedim. Hazırlanmak için üç günüm var ama hiçbir plan beni ondan gerçekten kurtaramayacak. Kral ve İnfazcı olmadan önce sadece Kitt ve Kai-kardeşler-olmak için üç gün.

Ve şimdi başlama zamanı geldi.

Görünüşe göre bunu akıllıca kullandı -zayıflığımdan, korkaklığımdan, ona olan *hislerimden* faydalandı- ve kaçtı. Aames'le yüzleşmek için dönüyorum, 1re evini kırmızı, turuncu, yoğun siyah dumanla tüketirken renkli kaosu izliyorum ve

-

Gümüş.

Gözlerimi kırıştırıyorum, dumanların arasından çöken çatıya bakıyorum. Ama orada hiçbir şey yok, az önce gördüğüm parıltıdan eser yok. Avuçlarımın topuklarını yorgun gözlerime bastırmadan önce bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Evet, gerçekten delirdim.

"Efendim!"

Ellerimi bırakıyorum, bakışlarımı yavaşça bana bağırarak kadar cesur olan İmparatora çeviriyorum. Boğazını temizliyor, muhtemelen bu kararından pişmanlık duyuyor. "Sanırım bir şey gördüm, Majesteleri."

Aaming'in çatısını işaret ediyor, bir 1gure Aames'in içinden tökezleyerek geçerken duman değişiyor. Gümüş saçlı bir 1gure.

Demek burada.

Rahatlayıp rahatlamadığıma karar veremiyorum.

"Onu bana getir."

Emrim çınlıyor ve İmparatorluk askerleri bir adım bile atmıyor. Ve görüşe göre, o da öyle. Yıkılmakta olan çatının kenarından komşu çatının üzerine atlamadan önce onu zar zor görebiliyorum, ayakları yere basar basmaz sığıyor.

İmparatorluklar aşağıdaki caddede koşturuyor, Brawnies ve Shields çatıdan çatıya atlarken tamamen işe yaramaz hale geliyor. Beceriksizlikleri karşısında şaşırmadan, bir elimi saçlarımdan arasından geçirip yüzümden aşağıya doğru sürüklüyorum.

Duvardan çektiğim bıçağı elime alıp sokağa çıkıyorum ve hızla İmparatorluk askerlerine yetişiyorum. Güçlerinin her birinin derimin altında vızıldadığını ve serbest bırakılmak için yalvardığını hissediyorum. Ancak onu yere indiremediğim sürece yetenekleri benim için işe yaramıyor, bu da beni onu sadece bir düşünceyle sokağa bırakabilecek bir Tele getirmediğim için pişman ediyor.

Çatılarda ancak aralarından atlayabilirse kalabilir. İşte bu yüzden bileğimin

bir hareketiyle bıçağı ona doğru gönderiyorum.

Hedefine ulaşmasını, sıçrarken kalçasını kesmesini izliyorum. Acı çığlığı beni ürkütüyor, bu bana yabancı olduğu kadar sinir bozucu bir eylem.

Aat'ın çatısına sertçe çarpıyor ve düşüşünü hafifletmek için zayıf bir çabayla yuvarlanıyor. Bacağından akan kanla sendeleyerek ayağa kalkışını izliyorum. Yüz hatları bu mesafeden bulanık görünüyor ve neredeyse onun çatının kenarına doğru topallayan unutkan bir lgure olduğunu varsayabilirim.

O aptal değil. Atlayamayacağını biliyor.

Bakışlarım ona aval aval bakan İmparatorluk askerlerine kayıyor. "Senin için her şeyi yapmak zorunda mıyım?" Sesim soğuk. "Git getir onu."

Ama sonra gözlerim çatıya geri dönüyor. Boştu.

Bunu kolaylaştıracağını düşünmekle aptallık etmişim.

"Bulun onu," diye bağıriyorum, bir dizi küfre karşı dişlerimi sıkarak. İmparatorluk askerleri ayrılarak, tam da bu nedenle neredeyse boş olmasını sağladığım sokaklarda zıt yönlerde doğru koşmaya başladılar. Bir hırsızın ortama uyum sağlama yeteneği endişe vericidir, kaosun içinde yutulmalarına, kalabalıkta kaybolmalarına izin verir. Ve eğer o gün için ganimeti temizlememiş olsaydım tam da bunu yapacaktı.

Cadde boyunca ilerliyor, caddeye açılan ara sokaklara göz gezdiriyorum. Yıkık dökük evlerden ve dükkanlardan yankılanan bağırırlar duyuluyor. Sessizce aramaya devam ediyorum, gölgeli bir sokağın sonunda yığılmış bir lgure gördüğümde ayaklarım titriyor.

İmparatorun yanına çömeliyorum, gözlerim bir zamanlar bembeyaz olan ama şimdi kanla ıslanmış üniformasında geziniyor. Göğsünün derinliklerine gömülmüş bir fırlatma bıçağından sızan kırmızı, üniformasının gevrek kıvrımlarına sızıyor.

O çok kötü bir şey.

Parmaklarım boğazında, o tanıdık atışı hissetmeyeceğimi bilmeme rağmen nabzını kontrol ediyorum. İç çekiyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum. Tüm bedenim yorgunluktan ağırlaşıyor, endişelerim beni aşağı çekiyor.

Bir keresinde onu öldürmeye çalışan birini gömdüm.

Çünkü bunun onun isteyeceği bir şey olduğunu biliyordum. İlk Duruşma sırasında Sadie'nin ölü bedenini karanlık Fısıltılar Ormanı'nda taşıdım çünkü Paedyn'i o yüzüğü parmağında döndürmesi için bıraktığımda onun parçalanmakta olduğunu biliyordum. Bana kalsa, onu öldürmeye çalışan birinin cesedini asla gömmezdim. Ama bunu yaparken kendimi

düşünmüyordum.

Ölüm bana hem dost hem de düşman olarak tanıdık geliyor ve hayatımda çok sık yer alıyor.

Ama onun için ölüm, kurbanı kim olursa olsun bir yıkımdır.

Şu anda o yüzüğü başparmağında döndürdüğünü, yanağının içini ısırıldığını ve az önce öldürdüğü adama bir mezar kazmak yerine ondan kaçmak için kendini zorladığını hayal ediyorum.

"Benden kaçmakla meşgul olmasaydı seni gömerdi, biliyorsun," diye mırıldanıyorum yanımdaki cesede, aslında delirdiğimi onaylayarak. İmparator'un beyaz maskesini yüzünden kaldırıyorum ve göz kapaklarını kapatmadan önce camsı kahverengi gözlerini daha iyi görebiliyorum. "Yani en azından onun için seni gömebilirim."

Askerlerimin cesetlerine ne olduğunu bir an bile düşünmemiştim. Yine de burada, ölüm dağıtmaktan nefret eden bir kız yüzünden bir adamı omzumda taşıyorum. İmparator'un ağırlığı altında homurdanıyorum ve neden bununla uğraştığımı merak ediyorum.

Bana ne yaptı?

Topal bedeni attığım her adımda omzumun üzerinden sallanıyor.

Bir sonraki kazacağım mezar onun mezarı mı olacak?

BÖLÜM 3

Paedyn

Çarpan kalbimi duymamasına, üzerinde gezinen yakıcı bakışlarımı hissetmemesine şaşıyorum.

Yer değiştiriyorum, kenardan bakarken karnım sert çatıda kayıyor. Acı bacağımdan aşağıya doğru yayılarak dikkatimi uyluğumdaki kabaca sarılmış yaraya çekiyor. Dilimi ısııyorum, bir dizi renkli küfürle birlikte bir çığlık atıyorum. Yedek tişörtümün aceleyle yırtılmış etek ucu yaranın üzerinde şimdiden iğrenç bir kızıl tonuna bürünmüş durumda, bu da beni dikkatimi aşağıdaki lgure'a çevirmeye zorluyor, onu görmeye dayanamıyorum.

Ama ben de onu görmeye dayanamıyorum.

Bunu ona sırttan yüzüne söyleseydim ne diyeceğini zaten biliyorum:
Berbat bir yalancısın Gray.

Gözlerim onun üzerinde gezinmeden önce bu düşünceyle yuvarlanıyor, alnında istedikleri yere düşen dağınık siyah dalgalarını inceliyor. Göğsüne bir bıçak sapladığım İmparator'un yanına çömelmiş, acımasız, gri gözleri adamın yüzünde geziniyor. Sonra başını ellerinin arasına alıyor, aynı derecede sinirli ve yorgun görünüyor.

İnfazcının görüntüsü beni öfkeliyor, ama kendimi İmparator'un beyaz üniformasında çiçek açan kan yerine ona odaklanmaya zorluyorum.

Düşüncesi bile midemi bulandırırken yutkundum. Bıçağı adamın göğsüne sapladığımda gözlerim yaşardı, bedeni yere yığılırken görüşüm bulanıklaştı.

Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim.

Yalvaran özrümü duydu mu bilmiyorum, ayak sesleri duvarlarda yankılanırken kendimi bir dükkânın çatısına sürüklemeyi önce gözlerimdeki hüznü gördü mü bilmiyorum.

Anıları, gözyaşlarını göz kırparak uzaklaştırıyorum ve bunun yerine bir metre ötemdeki İnfazcı'ya odaklanmayı seçiyorum.

Onu öldürebilirim. Tam burada, hemen şimdi.

Lekeli parmaklarımın, titreyen ellerimin arasında aniden başka bir fırlatma bıçağı tutuşuyor.

"Beni sırtımdan bıçaklayacak kadar uzun süre hayatta kalacağına söz ver."

O ilk toptan sonra bana söylediği sözler aklımda yankılanıyor.

Bu sözü yerine getirebilirim.

Duruşuna bakılırsa, sırtı tam da hançeri gömeceğim yerde. Hançerin kabzası avucumda terliyor, ama tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Yap hadi.

Birden boğazımda öfkeyle yutmaya çalıştığım bir yumru oluştu. Altımdaki çocuk babamı öldürdü, kral adına düzinelerce Ordinaryüs'ü öldürdü. Ve bir sonraki hedefi benim.

Tereddüt etmekten nefret ediyorum.

Yap. Yap.

Kolumu kaldırıyorum, parmaklarım bıçağın etrafında titriyor. Bu hareket damgamı yakıyor, derimi geriyor ve oraya kazınmış olan hatırlatmayı hatırlatıyor.

Sıradan'ın O'su.

Birden değişiyor, İmparator'un maskesini kaldırıyor ve görmeyen gözlerini İnfazcı'ya ait olmayan bir nezaketle kapatıyor - keşke tanık olmasaydım dediğim bir nezaketle.

"Benden kaçmakla meşgul olmasaydı seni gömerdi, biliyorsun."

Nefesim kesiliyor, kalbim küt küt atıyor.

Adam haklı. Elimde olsa bu adamı en yakın toprak parçasına sürükler ve toprağa gömerdim. Sanki bu yaptığım yanlış düzeltecekmiş gibi. Sanki bu, en iyi arkadaşımı ya da babamı hiç gömmediğim gerçeğini telafi edecekmiş gibi.

Ölümlerindeki simetri mide bulandırıcıydı-ikisi de ben *kaçmadan* önce kollarımda kan kaybından ölmüştü.

"Yani en azından onun için seni gömebilirim."

Bu yumuşak cümle beni bir bıçak gibi kesiyor ve neredeyse elimdekini düşürmeme neden oluyor. Adamı omzuna alıp sendeleyerek ayağa kalkarken şaşkın şaşkın bakıyorum.

Kai.

Karşımda gördüğüm kişi bu. İnfazcı değil. Taktığı maskelerden biri değil. Sadece o.

Nefret ediyorum.

O çocuğu tekrar görebilmekten nefret ediyorum. Çünkü nefret ettiğim kişi o değil de, onun şekillendirdiği İnfazcı olunca, *ondan* nefret etmek çok daha kolay oluyor.

Öldürdüğüm adamı omzuna asmış halde ara sokaktan çıkışını izliyorum. Kai sebepsiz yere hiçbir şey yapmıyor ve beni onun iyiliğine hayran bırakıyor.

Ve köşede kaybolduğunda, birdenbire *ona* neden nezaket gösterdiğimi merak ediyorum.

Yıldızlar, karanlığın içinde her zaman göz kırpan, tuhaf şeylerdir.

Ama bana iyi arkadaşlık ediyorlar, sayısız takımyıldızlarıyla etrafımı sarıyorlar. Saatlerdir bu köhne dükkânın çatısında uzanmış, gündüzün alacakaranlığa, alacakaranlığın da karanlığa karışmasını izliyorum.

İmparatorluk askerlerinin yankılanan bağırıışları yavaşça kesilmeden önce güneş ufku derinliklerine gömülmüştü. Sonunda, ben gökyüzüne bakıp kararmasını dilerken, onların engebeli kaldırım taşlarına vuran çizmelerinin sesi kesildi.

Morun son çizgileri de bulut örtüsünden sıyrılıp tüm İlya'yı boğan siyah bir örtü bıraktığında, nihayet ayağa kalkıp geriniyorum. Vücudum ağrıyor - aşına olduğum bir his - ama bugün aldığım taze yara özellikle acı veriyor. Ani bir hareketle uyluğumdan aşağı kan damlamaya başlıyor ve bacağımda kıpkırmızı bir yol açıyor. Yapışkan hissine dayanamıyorum, bana ellerimden asla temizleyemeyeceğim kanı hatırlatıyor.

Çatıdan inmek utanç verici derecede yavaş bir süreç ama ayaklarım sokağa değer değmez gölgelerin arasına karışıyorum. Sessiz sokaklarda topallayarak ilerliyor, akşam için tanıdık köşelerine çekilmeye başlayan evsizlerden kaçıyorum.

Her yerde sürünen İmparatorluklar var. Sokaklarda sessizce ilerliyorlar, kafaları dönüyor, gözleri karanlıkta beni arıyor. Bu her şeyi daha da

karmaşık ve tamamen sinir bozucu. Sönmekte olan ışıkta onlardan kaçıyorum, ara sokaklardan geçerken kaldırım taşlarına kan damlatmamak için elimden geleni yapıyorum.

Düzensiz taşlarla dolu karanlık bir sokağı sapıyorum.

Sert bir el omzumu sıkıca kavıyor, tutuşu hiç de nazik değıl. Başımı eğiyorum, nişasta kokusu içime işlerken göz ucuyla yağlı siyah botları yakalıyorum. Ayağıımı adamın bileğine dolayıp çekiştirmeden önce hiç tereddüt etmedim ve onu irkilerek yere yuvarladım. Birkaç saniye içinde üzerine atıldım, izmemeeki hançeri çıkarıp kabzasını şakağına dayadım ve şaşkınlıktan boğıulmuş ığılığını susturdum.

Zayıf İmparator, gölgeli kaldırım taşlarının üzerinde bilinçsiz bir yığın halinde yatan bir çocuktan daha fazlası değıl. Kalbim çılgınca atıyor, onu ara sokağı doğru sürükleyip karanlığın derinliklerine saklamaya çalışmadan önce nefes almaya zorluyor beni.

Scorches ölü'nün eteklerine ulaşmak yavaş ve ciddi anlamda sinir bozucu bir yolculuk. Önümde uzanan geniş kum yığınıını görüncce rahatlayacağıımı hiç düşünmemiştim ama saatlerce gölgelerin içinde sinsice ilerledikten ve yakalanmaktan kıl payı kurtulduktan sonra bu manzara, verdiği acıya rağmen beni gülümsetmeye yetiyor.

Dor ve Tando vatandaşları Ilya'yı ziyaret edip Sıradan biri sanılmaktan daha iyisini bildikleri için Kavurucuların sınırında çok az sayıda İmparatorluk görev yapmaktadır. İzolasyon, Ilya'nın en iyi yaptığı şeydir ve Elit toplumun yetenekleri olmayanlar tarafından lekelenmeden gelişmeye devam etmesini sağlar.

Bu düşünce beni kızdırıyor. Gereğı beni hasta ediyor.

Ve her bir adımımı ateşleyen öfkeyle, kumda ilerlemeye başlıyorum. Sonunda botlarımın içine girmeden önce botlarımın altında kayıyor ve bu yolculuğı inanılmaz derecede daha rahatsız hale getiriyor.

Ben ilerlerken saatler hızla geçiyor. Yorgun beynimi zorlayarak, çocukken babamın önüme serdiği haritaları hatırlamaya çalışarak kendimi oyalıyorum. ölün ne kadar uzandığından tam olarak emin değılim, bu da beni yaralarımınla hayatta kalabileceğimi düşündüğüm için tamamen aptal hissettiriyor.

Sanki başka seçeneğim varmış gibi.

Ölüm'ün beni dört bir yandan köşeye sıkıştırdığı ve onunla yüzleşmek zorunda bıraktığı gerçeğine boyun eğerek iç çekiyorum. Haritaları pek hatırlamıyorum ama şu anki hızımda devam edersem Dor'a yaklaşık on beş günde varacağımdan şüpheleniyorum. Tabii bu sürenin neredeyse tamamında yürümeyi başarabilirsem - ki bu da potansiyel olarak yere yığılmamla sonuçlanabilir ve Ölüm'ün beni nihai olarak ele geçirmesine izin verebilir.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Gece soğuyor, ben çölün derinliklerine doğru ilerledikçe sıcaklık düşüyor. Kirli, cepli yeleğim hırsızlık için ısınmaktan çok daha kullanışlı ve tam da bu yüzden onu yaptı. Başparmağımı kaba, zeytin rengi kumaşın üzerinde gezdiriyorum ve onu diken yumuşak, kahverengi elleri hatırlıyorum.

"Benim için takacağına söz verir misin?"

Adena'nın kucığımda ölürken son isteğini fısıldadığı görüntü zihnimde canlanıyor ve ayaklarımı daha da hızlandırıyor. Zamanım olsa bile, bu yolculukta fazla uyuyamayacağımı biliyorum - ya da asla.

Çünkü uyku beni ele geçirmeden önceki sessiz anlarda Adena'nın ölümünü tekrar tekrar izliyorum. Sanki gözlerimin kapanması o dehşeti yeniden yaşamam için bir davetiyeymiş gibi. Göğsüne saplanan kör bir dal, bağlı ve kırık parmakları, *kanla* kaplı vücudu...

Blair'in arabayı yönlendirirkenki sırtışını düşününce benim de kanım kaynamaya başlıyor.

Adena'nın sırtında zihninden başka hiçbir şeyi olmayan bir dal.

Onu öldüreceğim.

Nasıl, nerede ya da ne zaman olduğundan emin değilim ama tutamayacağı sözler vermeyen tek kişi Adena değildi.

Babama ait yıpranmış ceket giymeden önce çantamı karıştırıyorum. Çok büyük ama yine de hiçbir şey bana bu kadar yakışmamıştı. Ellerimi ceplerine sokuyorum, kumda ilerlemeye devam ederken hafifçe titriyorum.

Saatler ilerliyor, karanlığı çalıyor ve gökyüzünü turuncu çizgiler ve bunaltıcı bir güneş vaadiyle değiştiriyor. Molalarım kısa sürüyor, sadece tayınımı yerken ve ılık suyum içerken ağrıyan bacaklarımı dinlendirecek kadar uzun. Sık sık yaralarımı kontrol ediyorum, uyluğumdaki taze yaraya ekstra özen gösteriyorum.

Ondan bir hediye.

Kanlı yara onun el işi, bundan eminim. Sadece fırlatışındaki isabet bile ona ait olabilirdi, ayrıca beni çatılardan atmak için kesip biçme fikri de. Beni yakalamak için bu kadar çaresiz olan hesapçı bir İnfazcı'dan daha azını beklemezdim.

Hızlanmak için bir neden daha.

Onu düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışırken ağrıyan bacaklarımı daha hızlı itiyorum.

Benim için geliyor.

Bu düşünceyle dudaklarım seğiriyor, çenemden uzanan yara izini çekiştiriyorum.

Ve tekrar tereddüt etmeyeceğim.

BÖLÜM 4

Kai

"Berbat görünüyorsun."

Kitt'in gözleri gömdüğümü bilmesine gerek olmayan İmparatorluk sayesinde gömleğime bulaşan kırmızı lekelerin üzerinden atlıyor.

Onun için.

En iyi ihtimalle hainlik
sınırında. En kötü ihtimalle
acınası.

Kralın bakışları nihayet benimkilerle buluşuyor, gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Tanıdıklık dudaklarımda istemsizce bir gülümseme oluşturuyor, sadece kardeş olma duygusuyla. İsimlerinin önünde unvanları olmayan kardeşler. Bu mutlu an için kan bağıyla bağlı oldukları bağılıklarını görmezden gelen kardeşler.

Günlerdir ilk kez ona bakmama izin verdi. Gerçekten ona bakmama.

Gözyaşlarını yorgunlukla, gülümseyen gözlerini perişan gözlerle değiştirmiş, hafif çökük yanakları ve kirli çenesi de ona eşlik ediyor. Gözüm son üç gündür gördüğüm aynı buruşuk gömleğe takılıyor; yarım düğmeli, kolları mürekkep lekeli.

"Evet, sen de pek iyi görünmüyorsun," diyorum, dudaklarımda hâlâ gülümsemeye benzer bir şey var.

Kitt gözlerini kırpıştırarak lekeli ellerini ve önüne serilmiş lekeli kâğıtları sanki ilk kez görüyormuş gibi inceliyor. Sonra iç çekerek, o kadar dalmış olduğu kâğıtları yavaşça dağınık bir yığın haline getirir. "Hemen geliyorum. Sadece biraz yorgunum, hepsi bu."

"Bunun basit bir çözümü olduğunun farkındasınız, değil mi?" Havayı yumuşatmakla ona akıl vermeye çalışmak arasındaki ince çizgide yürümeye çalışırken sesim sinir bozucu derecede ürkek çıkıyor.

Kitt farklı. Biz farklıyız. Artık kardeşimin nerede bitip kralımın nerede başladığını bilmiyorum.

Cevap vermeyince, sessizce endişeli bir şekilde "Dinlenmeye çalışmalısın. Biraz uyu." Ona miras kalan yıpranmış deri koltuğa doğru başımı salladım. "Günlerdir o koltuktan kalktığını görmedim."

"Uyku ölümler içindir." Kitt'in bu kesin ifadesinin ardından çıkardığı ses ancak boğucu bir çığlık olarak tanımlanabilir. "Özür dilerim," diye yarı gülerek, eğleniyor gibi görünen bir ifadeyle başını sallıyor. "Çok mu erken?"

Bir yabancı gibi hissettiren şeyle yüzleşirken gülümsemeye zorluyorum. Başka bir hayatta, aynı kelimelerin Kitt'in ağzından döküldüğünü duyabiliyorum, sadece gülümsemesinin acı kenarı, çılgın çatlağı yok. Keder onu temkinli olduğum bir adama dönüştürdü.

"Peki," diye iç geçirdim, "uyku ölümler içindir. Gerçi sen de pek yaşıyor gibi görünmüyorsun." Gözlerim onu arıyor, kelimelerle asla yapamayacağım bir şekilde yalvarıyor. "Taç giyme töreninden beri çalışma odasından çıkmadın. Bahçelerde bir yürüyüş yapabiliriz, kraliçeyi görmeye gidebiliriz." Kederin ona ne yaptığını düşününce yutkunuyorum. "Doktorlar durumunun kötüye gittiğini söylüyor. Yatağından çıkmıyor ve korkuyorlar... Fazla zamanı kalmamış olmasından korkuyorlar."

Önerimden sonra uzun süre sessiz kaldı. İsteksizliğine şaşırılmamalıyım. Kitt'in annemle bir bağı yok. Çünkü o tam olarak *benim* annem. Onun annesi değil.

Boğazımı temizleyerek konuyu hızla daha çekici çabalara çeviriyorum. Gail'i mutfakta ziyaret edebiliriz. Yapışkan çöreklerinden birini yiyene kadar seni görmek istemekten vazgeçmeyecek-"

"Burada oldukça mutluyum, teşekkür ederim."

Ona göz kırpmıyorum. Krallara layık bir kovulma.

Yavaşça başımı sallıyorum ve kapıya doğru bir adım atıyorum. "Peki, başka bir şey yoksa..."

Majesteleri.

Cümlelerin sonunda tükürmeden önce kelimeleri yutuyorum. Elim kapıya uzanıyor, kaçmaya hazırım-

"Bu onun kanı mı?"

Bocalıyorum, yüzümü ona dönüyorum.

Yeşil bakışları gömleğimi ıslatan lekelerle takılıyor. Uzun bir süre hareketsiz, sessiz kalıyorum, ne olduğunu çözmeye çalışırken beni incelemesine izin veriyorum

Gözlerinin arkasında beliren.

Nihayet konuştuğumda, dudaklarımdan dökülen, kendime cevap vermekten kaçındığım soru oluyor. "Öyle olsaydı mı, olmasaydı mı daha çok hayal kırıklığına uğrardın?"

Yutkunuyor. Derin bir nefes alır. Hiç de mutlu olmayan bir şekilde gülümsüyor. "Bilmiyorum." Bir başka uzun, kalıcı sessizlik. "Sen mi?"

"Bilmiyorum."

Acınası.

"Öyle mi?" Kitt bunu söylerken bana bakmıyor. "Onun, yani." İçimi çekiyorum, bu sabahı hatırlattığı için aniden yoruluyorum. "Hayır."

Rahatladın mı? Hayal kırıklığı mı? Görünüşte basit olan bu kelimeyi söylerken birdenbire ikisi arasındaki farkı ayırt edemez hale geldim.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Kitt. "Ama o da oradaydı, anladığım kadarıyla?"

"Öyleydi. Onu zorla evden çıkardım." Kitt sözümü bitirmeden önce kaşlarını çatı, "Yakıp kül ettim."

"Anlıyorum."

Birbirimizi ihtiyatla izliyoruz. O, dokunulmaması daha iyi olan bir konu ama yine de bir düşünceden daha uzakta değil. İkimiz için de işkence.

"Kan mı?" Kitt beklentiyle bana doğru başını sallıyor.

"Bıçakladığı İmparator'a ait. Onu Loot yakınlarında öldürdü."

İşte yine o cansız kahkaha. "İnsanları bıçaklamak gibi kötü bir alışkanlığı var, değil mi?"

Kitt söz konusu olduğunda artık nerede duracağımı bilmediğim çizgiyi aşmamaya dikkat ederek boğazımı temizliyorum. "Evet, ben de öyle. Ve zarar görmeden kaçmadı, bundan eminim."

Kitt çok tanıdık bir ses tonuyla, "Ee," diyor. Babamın bakışlarında yeniden canlandığını, sözlerinde yeniden vücut bulduğunu görüyorum. "Bana ne anlatıyorsun, Enforcer?"

Hafifçe gülümsüyorum. "Sanırım Scorches'a doğru gidiyor, Dor ya da Tando'ya ulaşmaya çalışıyor. Yine de başaracağından emin değilim. Yine de hayatta kalmak gibi kötü bir huyu da var." Ses tonum Aat, benden olmamı istediği İnfazcı'yı yansıtıyor. "Onun peşinden Scorches'a gitmek için birkaç adam ve çöl atları hazırlayacağım. Mümkün olan en kısa sürede yola çıkacağız." Durakladım. "Majesteleri."

Lanet olsun. Kendime engel olamadım, değil mi?

Kitt beni inceliyor, görünüşe göre başlıktan pek de rahatsız olmamış. Daha ziyade merakla. "Ve sonra onu bana getireceksin."

Başımı
salladım.

"Yapacak
mısın?"

Yavaşça nefes alarak ona bakıyorum. "Yapmayacağıma inanmak için bir nedenin var mı?"

Kitt bir omzunu silktikten sonra arkasına yaslanıp mürekkep lekeli kollarını buruşuk gömleğinin üzerinden geçirdi. "Sadece, şey, senin... geçmişini biliyorum."

Kalem. Birbirimize bakıyoruz, eskiden asla yüksek sesle söylemediğimiz bir şeyi sessizce iletiyoruz. Kitt'in yorumu incelikliydi, ama emrini yerine getireceğime olan inançsızlığı hiç de öyle değildi.

Cevabım mesafeli. "Bu farklı. Ve sen bunu biliyorsun."

"Öyle mi?" Kitt'in ses tonu rahatsız edici derecede masum. "O çocuklarla hiçbir bağın yoktu ama yine de işledikleri suçlara rağmen cezalarını bağışladın."

"Kitt-" diye başlıyorum, sonra aniden sözümü kesiyor.

"Bakın, çocukları kurtarmanın yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum." Gülüyor, mizahtan yoksun. "Ben bir canavar değilim. Ordinaryüsleri doğrudan idam etmek yerine aileleriyle birlikte sürgün etmek küçük de olsa bir iyilikti. Ama"-gözleri kararıyor-"Babamın emirlerine defalarca itaatsizlik ettin. Tekrar ve tekrar."

Burnumdan iç çekiyorum, bıkkın bir şekilde. Babamdan bahsedince, tartışmayı daha başlamadan kaybettim. Kitt'in gözünde, söylediğim hiçbir şey önceki krala karşı bir eylemi haklı çıkaramaz.

"Ben her zaman emirlere itaat ettim," diye iç geçirdim. "Ve her zaman da uyacağım. Bu bir istisnaydı." "Öyle miydi?" Kitt tekrarlıyor, yüz ifadesi aynı derecede irdeleyici ve şüpheli. "Ne?"

Kral olduğum için bu istisnayı sürdürmeyi planlamıyor musunuz? Bildiğim için mi?

Ona açık açık bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "O zaman çocukları idam etmemi mi istiyorsun?" Göğsüm kabarıyor, kalbim acıyan kaburgalarıma çarpıyor. "Elbette, sadece söyleyin ve yapılsın, kralım."

Kahretsin.

İçimi kaplayan öfke dalgasına değil de acı patlamasına odaklanabilmek için dilimi ısırıyorum. İstedğim son şey Kitt'i kralımdan başka bir şey olarak

görmemek, ona da bir öncekine davrandığım gibi davranmak.

Kitt'i sevmek kolay, ta ki bana karşı çok az sevgi besleyen babama benzemeye başlayana kadar.

"Kai." Kralın sert bakışları sesiyle birlikte yumuşuyor. "Bunun uyulması gereken basit bir emir olmadığını biliyorum. Sanırım sadece... paranoyaklaştım. Geçmişte emirlere karşı geldiğine tanık oldum." Ona attığım bakış üzerine aceleyle ekliyor: "İyi bir sebepten dolayı. Bu yüzden senden *onu* bana geri getirmeni isterken endişelendim." Gözleri benimkilerden sonra, tanımlayamadığım bir duyguyla dolu. "Ve emirlere itaatsizlik etmek için ona karşı hissettiklerinden daha iyi bir 'iyi neden' olabilir mi?"

Birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz kilitlenmiş ve boğazlarımız söylenmemiş kelimelerle düğümlenmiş. İtiraz etmek istiyorum, ağzımı açıp onun suçlamasını çürüten ikna edici bir dizi kelime dökmek için yalvarıyorum. Ama o haklı ve bunu ikimiz de biliyoruz. Onu ilk etapta serbest bırakan benim duygularımdı.

Bu düşünce beni sarsıyor, Kitt'in bunu bildiği, onu bir kez bıraktığımı bildiği ve bunun için bana kızdığı sonucuna varıyorum. Ama sakın yüzündeki hiçbir şey bunu kanıtlamıyor ve bana da aynısını yapamadan düşünceyi gömüyorum.

"Bu senin için de kolay olmamalı," diyorum sessizce, Kitt'in aynı kıza karşı hissettiği duygulardan oluşan kayalık suyu test ederek.

Neredeyse gülecek. "Oh, yani şimdi bunun hakkında mı konuşacağız?"

Babamızın boynunun tendonlarını yanımda taşıdığım hançerle koparmaya karar vermeden önce bile bu hassas konunun etrafından dolaşmıştık. O bir riskti, sanki aramızı açmasını engelleyebilecekmiş gibi dile getirmekten kaçındığımız bir şeydi.

Ona aşık olmak ölümcüldü.

Kitt basitçe, "Onun için hissettiğim her şey onu öldürdüğü gün öldü," diyor.

Yalanlar.

Ben de kendime aynı şeyi söylüyordum, inandırıcı bir şekilde gerçek diyordum. "O hissi bilirim," diye başımı sallıyorum.

Yalanlar.

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de ortak sanrılarımızda boğulmaktan memnunuz. Ama başka bir şey söylemiyoruz, hem kendimize hem de birbirimize yalan söylediğimiz gerçeğiyle yüzleşmeye zahmet etmiyoruz.

"Onu sana geri getireceğim, Kitt." Sesim sessiz ve ciddi. "Senin İnfazcın olmadan önce, senin kardeşindim. Sadakatim sana, başka kimseye değil." Uzun bir süre sessiz kalıp sözlerimin kafamda yer etmesine izin veriyorum. "O benim babamı da öldürdü, biliyorsun."

Aramızda daha fazla sessizlik uzanıyor.

"Canlı," dedi Kitt sonunda. "Onu bana canlı getirin." Ses tonu bunun tam olarak bir merhamet olduğunu göstermiyor.

Ilya'nın İnfazcısı olduğum gün bana verilen kalın yüzüğü çıkarıp masasının üzerine koyuyorum. "Güveninizi tekrar kazandığımda bana geri verin."

BÖLÜM 5

Paedyn

Kum ağzımın içini sıyrıyor, diş etlerime sürtünüyor.

Dilimi kuru dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve son üç gündür sahip olduğum aynı kum tabakasını hissediyorum. Tükürmek artık bir seçenek değil, hayatta kalma mücadelemde her damla tükürüğe ihtiyacım olduğunu görüyorum.

Boğazım ağrıyor. Ayaklarım. Bacaklarım. Başım. *Her şeyim.*

İlerlemeye devam ederken kum ayaklarımın altında kayıyor. Ağrıyan boynum protesto edercesine bağırırken, yüzen başımı batmakta olan güneşe doğru kaldırıyorum. Ufka doğru batıyor, kum tepelerinin ardına dalmaya ve ışınlarını gökyüzünden koparmaya cesaret ediyor.

Avuç içim alnıma gidiyor, günlerce çölde yürümekten yapış yapış olmuş ve yanmış. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve ağrıyan bedenimi sarsıyor. İç çekerek, beni iliklerime kadar üşüten şeyin yapışkan tenimin altına yerleşen ateş değil, hızla soğuyan çöl olduğuna kendimi ikna ediyorum.

Günlerdir ve takip eden çoğu gecedir yürüyorum.

Çöl affetmeyen bir canavardır. Her gece kuma yalvarıyor, birkaç saat dinlenmeme izin vermesi için yalvarıyorum. Çaresizliğime rağmen çöl bana her seferinde bir ya da iki saatten fazla uyku vermiyor. Kulaklarımda kum ya da ayaklarımda akrepler olsun, paranoyak bir şekerlemeden fazlasını yapamıyorum.

"Sana eşlik eden tek kişi benim, bu yüzden en azından bir gece uyumama izin verebilirsin," diyorum çatlak dudaklarımın arasından, sesim bir vıraklamadan biraz daha fazlası. Uçsuz bucaksız çölü tarıyorum, kumdan başka bir şey görmüyorum ve fısıldayan rüzgârdan başka bir yanıt duymuyorum. Ufalanın ekmek parçalarını kırıp aynı derecede kuru olan ağzıma atmadan önce hıçkırıyorum.

"Deliriyorum." Ellerimi havaya kaldırıyorum ve yanlarımı tokatlamak için tekrar aşağı indiriyorum. "Üç gündür kumla konuşuyorum," diye homurdanıyorum, ayaklarım altımda derin çizgiler oluşturuyor. "Deliliğimin tüm suçunu sana yüklemek adil değil.

Sanırım. Bir süredir deliriyordum." Gülüyorum, neredeyse öksürüyorum. "Demek istediğim, buraya adım atmak bile delilik. Değil mi?"

Kum tepelerinin cevap vermeye tenezzül etmeyeceğini bilmeme rağmen etrafıma bakıyorum. Gerçi benim kumla konuşmamdan daha kötüsü, aniden kumun bana cevap verdiğini duymak. İşte o zaman gerçekten endişeleneceğim.

Su kaynağım tehlikeli bir şekilde azalıyor ve bu gerçeği bilmek boğazımı daha da kurutuyor. Çantamda çınlayan mataralar en fazla iki gün içinde boşalacak. Sınırlı sayıda yudumla hayatta kalmaya çalışırken kendini kontrol etmek çok daha az çekici.

Kendimi bu saat içinde onuncu kez ufku tararken buldum, bir şehir görmeyi umuyordum. Herhangi bir şey görmeyi.

Hiçbir şey.

Ne binalar görünüyor ne de bacalardan duman tütüyor. Yutkunmakta zorlanıyorum, etrafımı saran uçsuz bucaksızlığın içinde kendimi çok küçük hissediyorum. Alçalan kum tepelerinden oluşan bir denizde tek bir kum tanesi gibi hissediyorum.

Anlamsız.

Kayıp.

Yalnız.

Batmakta olan güneşin kör ettiği gözlerimi yakmakla tehdit eden bir ter damlasını silkeliyorum. Kum dalgaları, üzerlerinde değişen gökyüzünü yansıtan altın tonlarında dökülüyor. İçinden geçtiğim hain arazinin güzelliğine hayran olmak, gecelerimi sonlandırmak için acı tatlı bir yol. Çölde alacakaranlık nefes kesici ama yine de olmak istediğim en son yer.

Bakışlarım uzakta parıldayan bir şeye takılıyor, güneşte baştan çıkarıcı bir şekilde parlıyor. Kör edici ışıktaki gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim kuruyor. Su havuzu parılıyor, bana davetkâr bir şekilde göz kırıyor. Başımı sallıyorum ama sadece daha fazla çarpmasına neden oluyorum.

Mirage.

Alaycı, baştan çıkarıcı şeyler. Dalmak için can attığım berrak sular ve havuzlar şeklinde alay etme eğilimindeler. İç çekiyorum, ağrıyan bacaklarımı ovma için hafifçe eğiliyorum. Terli botlarımın içinde kabarcıklar saklı, ayaklarım kumla yapış yapış.

Biraz su için yapabileceğim şeyler...

Gecenin geri kalanını babamın yıpranmış ceketinin kıvrımlarının altına gömülerek geçirdim, düşen sıcaklıklar ayak parmaklarımı uyuşturuyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük yılanla şaşırtıcı derecede dostça bir karşılaşmadan kurtulduktan sonra, geceye kadar yürüdüm, kumla konuştum ve deliliğimi besledim.

Göz kapaklarım sarkıyor, kendimi geri kalan her şeyim gibi ağır hissediyorum. Gözlerimi açık tutmayı başardığımda, tökezleyerek ilerleyebileceğim bir kum parçası buluyorum. Çantamı sırtımdan sarkıtıp, içindeki cızırtılı battaniyeyi kurtarmak için mücadele ediyorum.

Battaniyeyi kumun üzerine ancak yayabildim ki, bedenim de onu yavaşça takip etti. Ceketimi ağrıyan vücuduma sıkıca sararak battaniyenin üzerine yığılıyorum. Elime bir parça bayat ekmek alıp, kuru ağzımda sıcak sudan yudum yudum içmeden önce onu kemirmekle vakit geçiriyorum.

"Biliyorsun," diye fısıldıyorum karanlığa, "geceleri uyuyamamam tamamen senin suçun değil. Kabuslar kesinlikle yardımcı olmuyor."

Sanki onlardan bahsedilince çağrılmış gibi, Adena'nın Aashes'i düşüncelerime musallat oluyor. Parmaklarımın arasından sızan kanını hissediyorum. Gözyaşlarımın onun pürüzsüz yanağına sıçraması. Sırtına saplanan kanlı dal...

İçimden bir ürperti geçiyor. Sertçe yutkunuyorum, midem bulanıyor ama midemi işgal eden azıcık içeriği dökmeye dayanamıyorum. "Uykusuzluğum için seni suçlayabilirim" -sesim boğuk bir fısıltıdan biraz daha fazlası- "ama onu o şekilde göreceğim anlamına geliyorsa uyumak istediğimi hiç sanmıyorum. Tekrar. Yapamam... yapamam-"

Gözyaşı burnumdan aşağı yuvarlanana kadar ağladığımı fark etmemiştim. Parmaklarımı ceketimin altında yutulmuş yeşil yeleğin etrafında kıvrımadan önce bir hoppa ile gözyaşımı siliyorum. Tırnaklarım ceplerin düzgün dikişlerini takip ediyor, onun özenli çalışmasının kıvrımlarını hissediyorum.

Adena'ya verdiğim sözü tutmak istiyorsam, hayatta kalmalıyım. Bu yeleği onun için giyebilmek için yaşamalıyım.

Ve bunu yapmaya kararlıyım.

Gecenin içinde bir kez daha mırıldanıyorum, uykuya dalmadan önce gözlerim dünyayı kapatıyor.

"Ve intikamımı alacağım. Onun için."

BÖLÜM 6

Kai

Ölmekte olan güneş ışığında gümüş parıldıyor.

Susuzluğumu gideren mavi gözlerini içime
çekiyorum. Çilleri etrafımızı saran kum gibi.

Gümüş bir hançer, dili gibi keskin, Hızlı parmaklarının arasında.

Bu o.

İşte orada. Orada öylece duruyor. Beni, ölçüp biçtiği bir yabancından farksızmışım gibi izliyor. Cebimden çalmaya hazırlandığı bozuk paralardan daha değerli değilmişim gibi.

Sanki onun hayatını mahveden adam ben değilmişim gibi. Sanki o da bana aynısını yapmaktan suçlu değilmiş gibi.

Bana doğru adım atıyor, bu görüntü o kadar tanıdık ki kendimi alışkanlık haline gelmiş bir gülümsemeyle karşı karşıya buluyorum, kas hafızası onun bir başka hatırası. Nihayet önümde durduğunda, ellerini arkasında birleştirdiğinde bir şeyler ağrıyor. Ona bakarken dalgınca bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum ve nedenini anlayamadığım bir aciliyet hissediyorum.

Kafamı temizlemek için nafile bir çabayla sallıyorum.

Bir şey yapmam gerekiyordu. Ne yapmam gerekiyordu- Dudakları bir gülümsemeye dönüştü, gözleri yüzümde geziniyordu.

Göğsümdeki ağrı, kör bir bıçak gibi hissediliyor. "Merhaba,
Prens."

Sesi ipeksi, yatıştırıcı ve tüylerimi diken diken eden bir şekilde. "Sana bir hediyem var," diyor usulca, tatlı tatlı gülümseyerek. "Beni hatırlamanı sağlayacak bir şey."

Ellerini arkasından çekip bana uzatıyor. Parmakları, sarkık bir demet donuk, mavi çiçeğin etrafında birleşmiş.

Unutma beni.

Gülümsemeye başlıyorum ama duygularım dudaklarıma takılıyor. Bakışlarım 1. Aowers'a düşüyor - yağmurda birlikte geçirdiğimiz ilk gece ona verilenlerle aynı. Ve sonra gördüğüm şey karşısında aniden sendeleyerek geri dönüyorum, göğsümü tutuyorum ve orada bir acı hissediyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, fazlasıyla masum bir şekilde. "Sorun nedir, Malakai?"

Nefesim kesiliyor, ellerini ıslatan ve kollarından aşağı damlayan yapışkan kana ağzım açık bakıyorum. Her bir Aower sapı mide bulandırıcı bir kırmızıya boyanmış, canlılığını yitirmiş, avucunun içinde soluyor.

"Sen..." diye kekeleyorum, başımı ona doğru sallayarak. "Onun kanı. Bu onun kanı, değil mi?"

Yüzündeki ifade benimkini yansıtıyor, şok olmuş ve acıyla çizilmiş. "Yapmam gerekeni yaptım. Yapmak zorunda olduğum şeyi *yapıyorum*." Bakışları da kararlılığı gibi sertleşiyor. Bana doğru bir adım atıyor, yüzüme uzanırken kanlı ellerine yapışmayan ne varsa bırakıyor. Sarsılarak uzaklaşıyorum, dokunuşundan kaçmaya çalışırken neredeyse ayaklarıma takılıyorum.

"Ne yaptın sen?" Sesim çatlıyor. "Ne yaptığına bak. Bana ne yaptırdığına."

Birden göğsümden yayılan ağrıyı fark ettim. Bu benim kalbim.

İşte o zaman onunla ne yapmam gerektiğini hatırlıyorum.

"Ne yaptın sen, İnfazcı?" Sesi titriyor, acı ve ısırgan. "Yani öldürdüğünde sorun olmuyor mu? Hmm?" Bana doğru bir adım atıyor ama ben yerimde duruyorum. "Senin ellerinde de bir o kadar kan var, Kai. Aramızdaki fark, senin bunu görmeyi reddetmen."

Başımı sallıyorum, tekrar geri çekilmeye başlıyorum.

"Oh, bana inanmıyor musun?" Neredeyse gülüyor, bunu eğlenceli buluyor. "Her tarafına bulaşmış."

Kırmızı ellerimi yanlarımdan kaldırarak yere bakıyorum. Gözlerim vücudumda gezinirken nefesim hızlı hızlı kesiliyor.

Ölüm damlatıyorum.

Kan saçlarıma yapışıyor, botlarımda birikiyor, dişlerimi kaplıyor. Geriye doğru sendelerken tükürüyorum, kekeleyorum, spiral çiziyorum. "Hayır, hayır, hayır..."

"Devam et," diye meydan okuyor, sesi sakın. "Kanımı dök ve diğerleriyle birlikte giy."

Çığlık atıyorum.

Gözlerim açık.

Gözlerimi kırpıştırarak gökyüzüne bakıyorum, kum sırtımın altında kayıyor. Derme çatma kampı tararken kalbim çarpıyor, gözlerim karanlığa alışıyor. Bir düzine uyuklayan İmparatorluk askeri çölün zeminini kaplamış, hepsi de ölmekte olan Ire'nin etrafına dağılmış.

Boğazım acıyor.

Bağırıyor muydum?

Eğer adamlarımdan birini uyandırdıysam, uyandırmamışım gibi davranacak kadar akıllılar. Yavaşça doğruluyorum, geceleri engebeli kumlarda ve günlerce ağır eyerlerin üzerinde oturmaktan sırtım ağrıyor. Kirden dağılmış saçlarım alnımı gıdıklıyor, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdikten sonra Ire'nin yanında ısıtıyorum.

Dört gündür bu lanet çöldeyim. Ve hiçbir yerde ondan tek bir iz yok.

Hiçbir yerde fiziksel izi yok.

Yine de onu her yerde görüyorum. Beni rahatsız ediyor. Çoğu zaman onun çoktan ölüp ölmediğini, çölün bir başkasını sahiplenip sahiplenmediğini, onu yutup yutmadığını ve onu bir hayalet olarak tükürüp tükürmediğini merak ediyorum.

Başka hiç kimse güneş ışığında gümüş saçlarının parıltısını ya da kumulun tepesindeki yüzünün hatlarını göremez.

Çünkü başka kimse delirmiyor.

Yarın gün doğmadan Dor'a ulaşacağımızı bilmeme rağmen bu çölde kaybolmuş gibi hissederek aklımı kaçırıyorum. Önce şehri araştıracağız ve eğer bir şey bulamazsak, araştırmamıza devam etmek için Tando'ya doğru yola çıkacağız.

Henüz bir şehre gitmemiş olmalı.

Değil mi?

İnkâr etmeme rağmen, onun neler yapabileceğini gördüm. Nasıl hayatta kalabildiğini gördüm; tüm hayatı boyunca nasıl hayatta *kaldığını* duydum. Hazır olmadan önce çölün bile onu bu dünyadan götürecektik kadar güçlü olduğundan şüpheliyim. Scorch'lar yakında onun inatçılığını öğrenecekler.

Başımı 1re'nin parlayan közlerinden kaldırıyorum ve bakışlarımı yukarıda değişen gökyüzüne çeviriyorum. Şafak ufukta dans ediyor, bulutların üzerinde sürünerek onları soluk, altın rengi bir ışığa boğuyor. Gözlerim etrafımda uyuklayan adamlara kayıyor, çölün bu köşesini dolduran tek ses onların horultuları.

İç çekerek ayağa kalkıyorum ve ağrıyan uzuvlarımı esnetiyorum. "Kalk. Şimdi." Komutum yankılanıyor ve derme çatma kampımızın birkaç metre ötesinde bağlı olan çöl atlarını bile harekete geçiriyor. Dağınık İmparatorluk çemberini arşınlamaya başladığımda halsiz homurdanmalarla karşılandım. "Günaydın," diyorum hafifçe, ama çizmelerimin burnunun kaburgalarına batması hiç de öyle değil.

Bunun üzerine taleplerimi yerine getirmekte tereddüt etmediler. Darmadağınık grup birkaç dakika içinde ayağa kalktı ve etrafta dolaşmaya başladı, bazıları atlarla ilgilenirken diğerleri dağınık malzemelerimizi topladı. Atlarımıza binip sabit bir tempoyla yola koyulmadan önce tel tel kurumuş tavşanları kemiriyor ve ılık suyumuzu yudumluyoruz.

Tavşan tayınları ağzımda kumlu su gezdirmeme neden oluyor. Sadece tadı değil, ona eşlik eden anıyı da silmeye çalışıyorum. Uzaktan, tıpkı Denemeler'de beni fark edecek kadar yakından izlediğinde yaptığım gibi, yerken ağzımı büküp bükmediğimi merak ediyorum.

Onu bu kadar çok düşünmem tehlikeli. Her şeyin bana onu hatırlatması. Her şeyin onun için bir oyun, Direniş'e yardım etmek için bir hile olup olmadığını ne kadar merak ediyorum. Krallığı devirmelerine yardım etmek için. Kralı öldürmek için. *Babamı* öldürmek için.

Onu öldürmüş olması gerçekten umurumda mı?

Bu düşünceden sıyrılıyorum, eyerde kayıyorum ve gergin omuzlarımı yuvarlıyorum.

Yakında öğreneceğim. *Onu* yakında bulacağım.

Ve bulduğumda, cevaplarımı alacağım.

BÖLÜM 7

Paedyn

Yıpranmış botlarıma tehlikeli bir şekilde yaklaşan akrebin soruma yanıt olarak göz kırptığına yemin *edebilirim*.

İşte bu kadar. Ben gerçekten deliyim.

Bu düşünceyi aklımda tutarak iç çekiyorum ve sorumu tekrarlıyorum. "Dedim ki, eğer herhangi bir şey yiyebilseydin - ve her şeyi kastediyorum - bu ne olurdu?"

Sesimin kısık olduğunu söylemek hafif kalır. Boğazım, ayaklarımın altında çtırdayan kum kadar kaşınıyor, o kadar kuru ki doğru düzgün düşünemiyorum. Yaratığa ağrıyan başımı sallarken, dikkatsizce etrafından dolaşıyorum, neredeyse tökezliyorum. "Peki. Sen cevap vermeyeceksen ben veririm." Kumda tökezliyorum, kelimelerime takılıyorum. "Bir portakal alabilirim. Evet. Şişman, sulu bir portakal. Ya da... ya da biraz karamela."

Akrebe dönüp bakıyorum, arkamda koşuşturduğunu görüyorum. Bu manzara benim için çok daha endişe verici olmalı, ama şu anda umursayacak enerjiyi bulamıyorum. "Biliyor musun, babam karamela severdi." Hafifçe gülmeye benzeyen bir ses çıkarıyorum. "Bazen şekerini sevip sevmediğimi bile merak ediyorum, biliyor musun? Belki de... belki de o sevdiği için ben de sevdiğime kendimi inandırmışımdır."

Akrep bana bakıyor.

Ya da belki öyle değildir. Son zamanlarda neyin gerçek olduğunu çözmekte zorlanıyorum.

Bu benim çöldeki beşinci ya da altıncı günüüm mü?

Neredeyse gülecektim.

Belki de çoktan ölmüşümdür. Aradaki farkı nasıl bilebilirim?

Tökezliyorum, kum aniden beni karşılamak için ayağa kalkıyor. Nefes nefese kalırken dizlerim taşlı zemine batıyor, batan güneş hala çiğ tenimi yakıyor. Titrek bir nefesle yavaşça ayağa kalkıyorum, ağrıyan bacaklarımı dengesiz yürüyüşlerine devam etmeye zorluyorum.

Yorulдум. Çok yorgunum.

Göz kapaklarım sarkıyor, gece için kum tepelerinin ardına dalmaya başlayan güneşi taklit ediyorum.

Uyanık kal.

Birden kendimi Fısıltılar'a geri dönmüş gibi hissettim, kaburgalarımın altındaki derin kesikten kan kaybetmemeye çalışırken karanlıkta tökezliyordum. İşte o zaman beni buldu. Beni kurtardı.

Düşünmeden sıyrılıp yüzüncü kez ufku tarıyorum, gözlerim şehrin ötesindeki her bir gölgeli binanın dış hatlarını izliyor.

Neredeyse geldim.

"Orası" nerede, en ufak bir fikrim yok. Hangi şehre rastladığımdan, Dor mu yoksa Tando mu olduğundan emin değilim, ama seçici olacak bir konumda da değilim.

Sadece *oraya* gitmem gerek.

Çatlamış dudaklarımı yalamak ağzıma daha fazla kum doldurmaktan başka bir işe yaramıyor. Şimdi biraz taneli su içmenin tam zamanı olabilirdi, ancak bu sabah sonuncusunu açgözlülükle içmiştim.

Susuzluktan ölüyorum.

Belki de sadece ölüyordur. Belki de çoktan ölmüştür.

Bu düşünce karşısında attığım kahkaha hızla hıçkırıklara dönüşüyor ve kırılğan kemiklerimi çatırdatıyor gibi görünüyor.

Yürümeye devam et. Yürümeye devam et.

Ama istemiyorum. Tek istediğim uzanmak, gözlerimi kapamak ve *dinlenmek*. Ayaklarım yavaşlıyor, tüm vücudum halsiz hissediyor.

Tut. Yürümek.

Eğer şimdi durursam, bir daha asla başlayamayacağımı biliyorum. Susuzluk, yorgunluk ve hala vücuduma dağılmış olan birçok yara beni nihayet yakaladı. Eğer uzanırsam, bu ölüm döşeğimde olacak.

Bu çok mu kötü olurdu?

Kafamın içindeki o küçük ses, günlerdir kendiminkinden başka duyduğum tek ses, oldukça ikna edici hale geldi.

Ne için yaşıyorum ben? Neden kendime bu acıyı çektiriyorum?

Her santimim ağrıyor. Her santimim vazgeçmek olan merhamet için yalvarıyor.

"Hayır," diye kekeledim. "Hayır, yapamam." Kendi kendime konuşmak hiçbir zaman iyiye işaret olmamıştır ama göz kapaklarımın dünyayı kapatmasını ve bedenimin kapanmasını engelleyecek tek şey bu. "Ben..." Bir hırıltılı nefes daha. "Çölde ölmeyecek kadar çok şey atlattım."

Nasırlı avucumu kalbimin inatçı atışına bastırıyorum, kırık şeylerin hala bir amaca hizmet edebileceğinin kanıtı. Parmaklarım, ne kadar kırılgan olduğumu hatırlatarak benimle alay eden, oraya kazınmış tanıdık harfe doğru ilerliyor.

Sıradan'ın O'su.

"O, 'ölümün eşiğinde' demek." Şaka yapmaya çalıştığım ses tonum, ölmek üzere olan bir fısıltıya korkunç derecede benziyor. "Sonumu böyle hayal etmemiştim. Ben..." Bir dizi kuru öksürük beni çökertti. "Daha dramatik bir şekilde ölmediğim için utanıyorum."

Gerçekten bu onuru onun vereceğini düşünmüştüm. Sevgili hançerimi göğsüme saplayanın o olacağını. Ya da belki boynuma, sadece mide bulandırıcı simetri için.

İntikamının elinden alındığını, ölümün beni nihayet yakaladığı yerin çöl olduğunu öğrenince hayal kırıklığına uğrayacak.

Şehri bu kadar yakından tararken görüşüm bulanıklaşıyor, uzakta kayan bir şeyi yakalıyorum. Gözlerimi kısarak, bir cisme benzeyen şeyi seçmeye çalışıyorum. Göz kırıyorum. Zihnim bana oyun mu oynuyor? Benimle son bir kez dalga mı geçiyor?

Dizlerim aniden bir kez daha kuma batıyor, avuçlarım önümde kayıyor.

Sanırım asla bilemeyeceğim.

Şakağım sıcak kumla buluşuyor ve bu hissi mırıldanıyorum.

Neden çöl daha önce hiç bu kadar rahat değildi?

Parmaklarım yeleşimin buruşuk dikişini kavlıyor, sözümü etrafıma çekiyorum.

Her gün giydim, A. Son gününe kadar.

"Ben sadece... Ben sadece kapatıyorum... benim..."

Gözlerim kapandı; dünya tek bir kırışıla kapandı.

Ve günlerdir ilk kez, beni bekleyen uykudan korkmuyorum.

Kulağımın dibinde bir kalp atışı gümbürdüyor.

Beni saran güçlü kolların arasında kıpırdanıyorum, duyularım durgunlaşıyor.

Güçlü kollar. Taşınıyorum.

Gözlerim açık.

Karanlık tarafından boğuldum, gökyüzünün üzerimize attığı siyah bir battaniyeyle kundaklandım. Şu anda tamamen işe yaramaz hale gelen gözlerimle, dizimin altındaki sert bir elin omuzlarımı saran ikizine odaklanıyorum.

Bu o. Beni o buldu.

Her dengesiz adımda sarsılıyorum, umutsuzca çarpan kalbimi sakinleştirmeye ve sisli kafamı bir plan oluşturmaya zorlamaya çalışıyorum. Ama o çok yakın, çok *katı*, sanki kâbuslarımdan çıkıp önümdeki gerçek geceye girmiş gibi.

Birden nasıl nefes alacağımı hatırlayamadım.

O beni buldu. Beni buldu. Beni buldu.

Zihnim o çok korktuğum üç kelimeyi haykırıyor, mantıklı bir düşünce umudunu boğuyor. Kollarında felç olmuş durumdayım, bir zamanlar çok güvenli hissettiren tutuşunda güçsüzüm. Göğsü bana doğru inip kalkıyor, bir zamanlar çok tanıdık gelen bir his. Şimdi ise yabancı. Korkutucu.

Beni nasıl buldu?

Ölümün kendisi tarafından sonuma götürülmeme rağmen neden hâlâ hayatta olduğumu çözmeye çalışıyorum. Beni tutuyor. Beni Ilya'ya geri götürüyor. Kitt'e ve beni beklediğinden emin olduğum gazaba-

Babamı o öldürdü.

Bu tek düşünce beni delilikten kurtarıyor.

Tereddüt etmeyeceğim. Bir daha olmaz.

Kendimi nefes almaya zorlayarak omuzlarımdaki ele odaklanıyorum, bilek kemiğini kırmak için en iyi açıyı kolayca değerlendiriyorum. Sonra bacaklarına odaklanıyorum, adımlarımdaki yorgunluğa, onu ayağa kaldırmaya yardımcı olacak dengesizliğe. Beni ne zamandır taşıyor? Adamları nerede? Etrafımızdaki mürekkebi tarıyorum, içine yürüdüğümüz şehirden başka bir şey göremiyorum.

Kemerine bağlı ince bir bıçak hissediyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ama kabzası sade, kalçamda pürüzsüz duruyor. Kendimi odaklanmaya zorlamadan önce babamın hançerinin kaybından duyduğum hayal kırıklığını yutmak için bir an duruyorum.

İndirin onu. Sonra da yapamadığınız işi bitir.

Ondan sonra, kendimi alıştığım kaostan kamufle ederek şehrin içine karışacağım. Bir daha kimse beni bulamayacak. Bunu yapabilecek tek kişi o ve bu geceden sonra artık varlığım için bir tehdit olmayacak.

Yapmaya kalkışmadan önce her hareketi hayal ederek, son bir sakinleştirici nefes çekiyorum.

Ve sonra taşıyorum.

Bileği avucumun altında kırıldığında boğazından bir çığlık kopuyor. Tökezledi ve beni kollarının arasından fırlattı. Onun beceriksizce savruluşunu tahmin edip yere düşüyorum, ayak bileklerini yakalamak için bacağımı geriye atarken terli avuçlarıma kum yapışıyor.

Homurdanarak yere yığıldı. Bir sonraki nefeste göğsüne basıyorum, dizlerim kollarını sıkıştırıyor, ağırlığımı kırık kemiğine bastırıyorum.

Sözlerim onun boğuk çığlığını kesti. "Biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim." Kalçasındaki hançeri çekiştirerek kınından çıkardım ve sinir bozucu derecede kör olan ucunu zorlukla görebildiğim boğazına dayadım. "Daha fazla mücadele edeceğini umuyordum."

"Ne? Bak, seni görev yerimden çölde gördüm ve öldüğünü sandım ama oraya vardığımda nefes alıyordun." Sözleri aceleyle ve *ona* hiç benzemeyen bir sesle çıkmıştı. Gözlerim karanlığa alışmaya başladığında gözlerimi kırıştırıyorum ve genç bir muhafızın çok korkmuş yüzü ortaya çıkıyor. "Seni sadece şehre götürüyordum, tamam mı?" Nefes nefese kalmış, anlamam için yalvarıyor.

"I..." Dağınık kahverengi saçlarına ve altındaki buruşuk kırmızı üniformasına bakarak tekrar göz kırpıyorum. "Seni başka biri sanmıştım."

"Evet, belli ki yardımına ihtiyacın yok." Gözleri eline kaydı. "Kırık bileğimi bırakırsan, seni memnuniyetle rahat bırakırım."

"Oh." Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Evet, bunun için üzgünüm." Hançerini kınına geri koyduktan sonra yanından kayıyorum ve muhafızın ayağa kalkıp elini tutmasını izliyorum. Adrenalin yavaş yavaş vücudumdan süzölmeye başlarken, aniden kumun üzerine yayılma dürtüsüyle savaşıyorum. "Benim için buraya geldiğin için teşekkür ederim. Gerçekten. Nezaketinin karşılığını bu şekilde ödediğim için özür dilerim."

Homurdanarak cevap veriyor ve şu anda sınırında olduğumuz şehre doğru geri adım atıyor. "Görev yerime dönmem gerekiyor."

"Doğru." Kendimi inanılmaz derecede garip hissederek, güvenli bir mesafeden onun yanında yürümeye başlıyorum. "Pardon, şu anda hangi şehre doğru yürüyoruz?"

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Dor." Başka bir sorgulayıcı bakış. "Çölde ne yapıyordun ki?"

Yutkunuyorum. İmparatorluklar Dor'da sorun olmayabilir ama yine de kaçmam gereken acil soruları olan muhafızlar olacaktır. Ve İlya'nın çevresindeki şehirlerin ününden haberdar olup olmadıkları hakkında en ufak bir fikrim yok. Nispeten inandırıcı bir yalan söylemek için ağzımı açtığımda, bakışları yırtık pırtık bedenimin üzerinde geziniyor. Yüzümü tarıyor, inceliyor, araştırıyor gibi görünüyor.

"Hey, tanıdık geliyorsun." Duraklıyor, ne gördüğünü düşünüyor. Bu ince hareketteki şüphenin farkında olarak arkamı dönüyorum. Saçlarımın arasından geçen bir parmak fısıltısı bakışlarımı tekrar onunkine çeviriyor. "Gümüş," diyor usulca, sanki ağzından sürünerek çıkmış bir düşünceymiş gibi. "İlginç."

"Öyle mi?" Bildiği şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak hafifçe soruyorum.

"Böyle bir renk İlya'da alışılmadık bir şey değil." şüpheci bakışları yerini çok daha kararlı bir ifadeye bıraktı. "Ama burada..." Hançerinin kabzasını yavaşça sıyıran el dikkatlerden kaçmıyor. "Sen şu kral katili olamazsın, değil mi? Hani şu 'Gümüş Kurtarıcı'ya dönüşen katil?" Hançeri şimdi elinde tutuyor ve bana doğru çeviriyor. "Oldukça iyi para ediyorsun, biliyorsun. İlya kellene yüklü bir ödül koydu." Bir adım uzaklaşıyorum, bakışlarım göğsüme yaklaşan bıçağa yapışmış durumda. Bir sonraki cümlesini sırtarak kuruyor. "Ölü ya da diri."

Göğsüme vurduğu çelikte ay ışığı parıldıyor.

Dönüyorum, kalbimi bıçaktan kurtarıyorum ama omzumu bıçaktan kurtaramıyorum. Yakıcı acıyla bir çığlık atıyorum ve yaradan sıcak kanın fişkırmaya başladığını hissediyorum. Gardiyan bıçağını karnıma doğru saplamadan önce bir saniye bile kaybetmiyor. Tekrar kaçıyorum, savunmaya zorlandığım için kendimi halsiz hissediyorum. Yorgunluğun ve birikmiş ağrıların her zerresi geri geliyor ve bana bir kez daha Ölüm'ün parmakları arasından sıyrıldığımı hatırlatıyor. Belki de işi bitirmeye, intikamını almaya gelmiştir.

"Bak," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, "sessizce gel, sana zarar vermek zorunda kalmayayım."

Bıçağının bir başka saldırısı altında eğildim. "Sana inanırdım ama kırık bileğinin bedelini bana ödetmek için oldukça hevesli görünüyorsun."

Muhafız bana doğru hırlıyor ve ağırlığını kaburgalarımı kesmeye yönelik bir bıçağın arkasına atıyor. Her zaman aldığı iki hızlı nefes, ben daha keskin çeliği görmeden beni vuruşuna karşı uyarıyor. Bileğini kavrayarak dönüyorum ve arkasına geçip kolunu karşı kürek kemiğine doğru kabaca büküyorum.

Hançer terli parmaklarının arasından kayarak altımızdaki kuma saplanıyor. Ben boştaki elimle kırık bileğini tutup sıkana kadar çığlık atmıyor, kopan kemiği avucuma saplanıyor. Muhafız dizlerinin üzerine çöküyor, ben yavaşça arkasına geçerken şiddetle titriyor, elleri hâlâ benimkilerin arasında kenetli.

"Beni başka kim biliyor?" diye mırıldanırken dudaklarım neredeyse kulağının kabuğuna değecek.

Tutuşuma karşı çırpınıyor, ancak kırık bileğinin bir kez daha bükülmesine neden oluyor. Bir sonraki sözlerini söylemeden önce haykırıyor. "Sen deli bir kaltaksın, bunu biliyor muydun?"

"Evet," diye iç geçirdim, "bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Benim sorduğum şey bunu başka birinin bilip bilmediği."

Acı dolu bir kahkaha attı. "Herkes senin çılgın bir kaltak olduğunu biliyor. Oldukça iyi bir şöhretin var."

Sözlerine dudak bücktüm. "Peki ya Tando? İlya her iki şehirde de başıma ödül mü koydu?"

"Bildiğim kadarıyla," diye nefes alıyor, yumuşak sözlerinde gizli bir sırıtış, "İzram'ın bile her yüzeyinde senin yüzünün bir posterı var."

Kafasının arkasına kaşlarımı çatıyorum. İzram'a giden bir gemiye atlayıp kaçmak, Scorches'ta yürümekten çok daha cazip geliyordu. Ve Shallows'un tehlikeli sularında yolculuk yapmayalı yıllar olduğu gerçeği olmasaydı, ben de tam olarak bunu yapardım. Bu kısmen İlya'nın diğer krallıklardan muazzam derecede izole olmasından kaynaklanıyor, ancak düzinelerce gemi enkazı kimseyi tehlikeli yolculuktan daha da caydırdı.

Ama artık bunların hiçbir önemi yok, çünkü görünüŖe göre ünüm benden önce İzram'a ulaşmış.

"Peki," diye iç geçirdim, "duyalım bakalım. Benim değeri ne kadar?"

Sesindeki açgözlölük, gıcırdayan dişlerinin arasından kayıyor. "Yirmi bin gümüş."

Neredeyse kahkahalarım boğazımda düğümleniyor, fısıldadığım sözler merhametimdeki muhafızdan çok kendime. "Kitt beni o kadar çok istiyor, ha?"

"Öyle." Muhafızın sesi aniden soğuk ve nasırlaşmış. "Ölü ya da diri." Ve sonra kafatasının arkası burnuma çarpıyor.

Bağırıyorum, şimdiden kanın fişkırmaya başladığını hissediyorum, sürekli akan kan ağzıma dökölüyor.

Birden boğazıma sert eller yapıştı.

Gardiyan beni sırtüstü yatırıyor, ağırlığı neredeyse ellerinin nefes borumu ezmesi kadar sert bir şekilde üzerime bastırıyor. Görüşümde noktalar yüzmeye başlıyor ve garip bir şekilde, bundan sonra ne yapacağımı zar zor görebildiğim için minnettarım.

Bıçak kolayca kalbine saplanıyor.

Üstümden göz kırpmıyor, artık tamamen renksizleşmiş yüzü olan boş tuvali boyayan bir inançsızlık bakışı.

Boynumdaki eller gevşiyor ve düşüyor, vücudu da onu takip ediyor. Kendi silahının açtığı ölümcül yarayı tutarak yere yığılıyor. Homurdanıyor, son sözleri bir hırıltı. "Deli... kaltak."

Titriyorum.

Yapışkan parmaklarımın arasında tutmama rağmen hançer elimden kayıyor.

Yapışkan parmaklar.

Ellerimi kaplayan kana bakıyorum.

Hayır, hayır, hayır.

Midemde hiçbir şey olmamasına rağmen bu his beni öğürtüyor. Avuçlarımdaki kanı zaten kırmızı lekeli olan gömleğiyle silerken özürlerimi mırıldanarak muhafıza doğru sürünüyorum. Cansız gözler bana bakarken, ben kendi gözyaşlarımın arasından zar zor görebiliyorum.

Avuçlarımın topukları kuma batarak sendeleyerek geri çekilirken genç adama bakıyorum.

Onu ben öldürdüm.

Tekrar öldürdüm.

Kısa bir süre içinde üç kişinin canını almayı başardım. Bu düşünce midemi bir kez daha bulandırıyor ve kuma kusmak için iki büklüm oluyorum.

Hiç kimseyi öldürmek istemedim. Asla istemedim- Ama istedim. Öldürdüm.

Öldürdüm.

Neye dönüştüm ben?

Kan kokusu burnumu yakıyor, o kadar güçlü ki vücudumda verecek bir şey kalsa yine kusardım. Ağzımdan derin bir nefes alarak, titrek bacaklarımın üzerinde yavaşça ayağa kalkıp olay yerinden uzaklaşıyorum.

Buradan çıkmam gerek.

Ağzıma kan sızıyor, şehre attığım her adımda beni tükürmeye zorluyor. Burnumu yoklamak için elimi nazıkçe kaldırıyorum, acıdan irkiliyorum ama kırık olmadığını görünce rahatlıyorum.

Bir ayağım diğerinin önünde.

Onu orada bıraktım.

Bir ayağım diğerinin önünde.

Güneşte çürüyecek.

Bir ayağım diğerinin önünde.

Ben bir canavarım.

Bir ayağım diğerinin önünde.

BÖLÜM 8

Kai

Göğsünden bıçaklanmış. Bu onun imza hareketi.

Buruşmuş muhafızın yanına çömelıyorum, botlarımın altında kan lekeli kum çıkırdıyor. Benden çok da yaşlı olmayan bir yüz bana bakıyor, zar zor yaşayabildiği hayattan süzölmüş kara gözleri. Bir elimi dağınık saçlarımda gezdirirken, bakışlarım kırmızı üniformasına bulaşmış kanlı lekelerin üzerinde geziniyor. Her biri bir hikâye anlatıyor.

Hayatınız boyunca kan döktükten sonra, her leke konuşmaya başlar, eğer dinlerseniz.

Belki de sadece deliyimdir.

Kalbindeki yara göğsünden kıpkırmızı sızıyor ve altındaki su birikintisine dökölüyor. Etrafını çevreleyen kumda bir mücadelenin izleri görölüyor, ayak izleriyle tasvir edilen bir mücadele.

En azından onu öldürmek için bir nedeni vardı.

Gözlerim tekrar altımdaki adama kayıyor, yarasının karşısındaki gömleğinin kenarına bulaşmış kanın üzerinde geziniyor. Yüzümü yaklaşıtıyorum, metalik ve ürkütücü kokuda neredeyse boğuluyordum.

Etrafımda dönen adamlara bakma zahmetine katlanmadan, "Bu oydu," diyorum. "O buradaydı. O burada. Öleli en fazla bir gün olmuştur." Ellerini aceleyle sildiği gömleğindeki kana bakıyorum.

Böyle bir kanıtı ortada bıraktığına göre kötü durumda olmalı.

Bu düşünceyle iç çekiyorum ve muhtemelen onuncu kez kirli ellerimi daha kirli saçlarımda gezdiriyorum. Eğer yaralıysa, fazla uzaklaşmış olamaz. Eğer yaralıysa, o zaman bir avantajım var demektir.

Eğer incindiyse, bunu kabullenmeliyim.

Ona çok yaklaşan adama acıyarak başımı sallıyorum. "Yakalayın onu. Onu halletmesi için muhafız arkadaşlarına teslim edeceğiz."

Birkaç İmparatorluk mensubu sessizce aralarında kimin çürüyen cesedi sürüklemek gibi talihsiz bir görevi üstleneceğini sorgulayarak bakışıyor. Ayağa kalkıp ağrıyan boynumu silkeledikten sonra onlara sırtımı dönerek yaklaşmakta olan şehre doğru yürüyorum. "Eğer biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacın varsa, seve seve..."

Rahatsız edici öksürükler ve ayak sesleri sözlerimi bastırıyor, İmparatorluk askerleri hiç vakit kaybetmeden cesedin peşine takılıyorlar. Ama kalabalık şehir tarafından yutulmadan önce daha fazla ilerlememiz gerekmiyor.

Yıkık dökük binaların arasından sarkan güneşten solmuş bir pankartı kenara itiyorum ve neredeyse içinde yaşayan insanlar kadar sert olan şehri daha iyi görebiliyorum. Öfkeli bakışlar bizi selamlıyor, Dor halkının şehirlerinde dolaşan Elitlere ses çıkarmayacak kadar akıllı olduklarına dair şüphelerini dile getiren gözler. Sanki bize burun kıvrırken kanımızdaki yeteneklerin kokusunu alabiliyorlar.

Bana ve adamlarıma gösterdikleri tepkiden en ufak bir şaşkınlık duymadan birkaçına hafifçe ve ukala bir şekilde başımı sallıyorum. Dor, Elit krallığa duydukları nefreti belli etmese de, on yıllar boyunca en çok Ordinaryüs'ü kabul ettiklerini görüyoruz.

Ilya'nın Veba öncesinden beri müttefiki yok. Krallığın Elit güçlerini biriktirmek için kendini izole etmesinden bu yana. Ilya aniden kendi dışındaki herkes için bir tehdit haline gelmeden önce.

İşini doğru dürüst yapamayacak kadar sıkılmış görünen bir bekçiye fark edince, tesadüfen girdiğimiz kalabalık pazar sokağını iterek ona doğru ilerliyorum. Bekçi gözlerini üzerimizde gezdirdiği her an santim santim düzeliyor.

"Sanırım bu size ait," diyorum, karşıımızdaki iri gözlü adamın ayaklarının dibinde yatan ölü muhafızı işaret ederek. "Onu şehre girerken bulduk. Göğsünden bıçaklanmıştı." Muhafız gözlerini kırıştırdı. "Ve bundan kimin sorumlu olduğunu biliyorum. Benim sorum, onu etrafta tökezlerken görüp görmediğiniz."

"O mu?" diye kekeliyor gardiyan. "Bunu bir *kadın mı* yaptı?" Gözleri tanıyarak hafifçe genişliyor. "O muydu? Gümüş Kurtarıcı mı?"

Başlık karşısında gözle görülür bir şekilde yaltaklanmamak için kendimi zor tutuyorum. "Evet. O. Şehrinizin her yerine yapıştırdığınız kız." Muhafızın başının yanındaki yırtık pırtık posterini işaret ediyorum, bir zamanlar ezberlediğim yüze zar zor bir bakış atıyorum. Hayır, gözüme çarpan şey

en alttaki yazı: PAEDYN GRAY'İN TUTUKLANMASI İÇİN 20 BİN GÜMÜŞ. ÖLÜ YA DA DİRİ.

Ölü ya da diri.

Ve Plague onun kolay kolay gitmeyeceğini biliyor. Birinin onu Ilya'ya canlı götürmesine izin vermesi pek olası değil. Gerçi Kitt'in istediği de bu, çevre şehirlere ne derse desin.

Dikkatimi tekrar önümdeki baAed muhafızına çeviriyorum. "Soruma cevap vermedin. Onu gördünüz mü?"

"Öyle olsaydı, gümüşler için onu çoktan Ilya'ya geri götürmüş olurdum." Yarı homurdanarak gülüyor. "Demek kralınız gerçekten de tüm şehirleri onun peşine takmış, ha?"

Evet, öyle.

"Onu ya da şüpheli bir şey görürsen bana haber vereceksin," diyerek sorusunu geçiştirdim.

Bir homurtu daha. "Sanki seni ihbar edeceğim. Sen kim oluyorsun da benim yirmi bin gümüşümü çalıyorsun?"

Yaklaşıyorum, boğazını titretecek kadar uzun süre onu inceliyorum. "Ben yirmi bin gümüşü olan adamım."

Çenesinin düştüğünü fark etmesini izlemek komikti. "Sen... sen..." O daha unvanımı kekeleyerek söylemeyi bitirmeden topuklarımın üzerinde dönüyorum.

İnfazcı.

Bu kelime havada asılı kalıyor ve ben geçerken başları döndürüyor. Görünüşüm komşu şehirlerde iyi biliniyor, Ilya'yı ve kraliyet ailesini bir masal gibi görüyorlar. Karşılıklı hoşnutsuzluğun insanları bir araya getirmesi ve sohbetin durgun olduğu zamanlarda küçük dedikodulara yol açması nedeniyle idolleştiriliyoruz.

Sokakta yenilebilir bir şey var mı diye tarıyor, bir tüccar arabası arıyorum. Tükenmiş durumdayım ve başım dönmeye başladı, sanki vücudumu saran tüm hüsrân sonunda kafama yerleşmiş gibi. İştahımla aramda duran herkesi itip kakmaktan memnun bir şekilde bir grup arabaya doğru ilerliyorum.

Ancak kalabalık, sanki Veba aralarında dolaşıyormuş gibi dağılır.

Fısıltılar üzerimde dolaşıyor, ismim dudaklarımdan dökülürken kaşlarımı çatıyorum. Onları ve eşlik eden incelemelerini görmezden geliyorum. Yargılanmak tanıdık bir duygu,

öngörülebilirliği ile neredeyse rahat.

Yine de beni bu kadar çabuk tanımlayan soğukkanlılık eksikliğimden pişmanlık duyuyorum.

"Hiç etiniz var mı?" Arabasının üzerine birkaç bozuk para koyup, her biri neredeyse üzerine yığıldıkları tahta kadar sağlam olan bayat ekmek somunlarını almaya başladığımda tüccarın sırtı bana dönüktü.

Tüccar iki büklüm oluyor, kara gözlerini benim üzerimde ve önüne serilmiş paraların üzerinde gezdiriyor. "Sadece yaban domuzu." Sesi tam da hayal ettiğim gibi, görüldüğü kadar sert.

Bir kez başımı salladım. "Adamlarıma ve kendime yetecek kadar alacağım."

Talebim uzun bir sessizlikle karşılandı. "Senin için" -adam paralara bakınca gözleri kısıldı- "iki katı."

Başımı eğiyorum, dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha dökülüyor. Avucumu kaba tahtanın üzerine koyduğumda tüccar kıpırıyor, vücudu geriliyor. Paralara doğru başımı sallıyorum. "İkimiz de biliyoruz ki o et sana verdiğimin yarısı kadar bile etmez."

"Duble," diye homurdanıyor yine.

"Peki neden" -sesim ölümcül- "öyle mi?" "Çünkü senden ya da senin türünden hoşlanmıyorum."

Buna neredeyse
gülecektim. Senin
türünden.

Ily'a'dan başka her yerde muamma olduğumu düşünmek. Elden çıkarılması gereken doğal olmayan bir şey. Ona bakıyorum, damarlarında Seçkinleri zayıflatan hastalıktan yoksun olsa da aslında kendisi de bir Sıradan olan bu adama. Çevredeki şehirlerin, tıpkı kendileri gibi olan Sıradanları sürgün ettiğimiz için bizi hor görmelerine şaşmamalı.

"Yani benim ne olduğumu biliyorsunuz," diyorum sessizce, "ama yine de benden iki katı ücret almayı mı tercih ediyorsunuz?"

"Beni korkutmuyorsun. Burada değil." Sakallı yüzü, dudaklarını çekiştiren sırtıtmayı gizlemek için çok az şey yapıyor. "Elit ayrıcalığına alışkın olduğumu

biliyorum ama burada öyle bir şey görmeyeceksin. Muhtemelen buradaki herhangi birinden göreceğin en büyük saygı bu olacak." "Anlaşıldı," diyorum,

benim hoşuma gitmeyecek kadar sert bir şekilde. İnsanların beni mahvedebileceklerinin farkında olmaları fikrinden pek hoşlanmıyorum.

Boynumu hafifçe döndürerek

Ciğerlerimdeki hayal kırıklığını dışarı atıyorum; bu tanıdık, iyi uygulanmış bir eylem. "Eğer Dor'da göreceğim en büyük saygı buysa, sanırım bana iyi bir anlaşma yapıyorsun."

Adam gözlerini kırıştırıyor, ses tonumdaki hızlı değişim karşısında biraz şaşırıyor. Buna neredeyse gülümsüyorum, istediğim zaman takip çıkardığım pek çok maskeye henüz alışkın olmayanların tepkilerinin tadını çıkarıyorum. Tahtanın üzerine daha önce koyduğum birkaç bozukluğa ek olarak daha fazla bozuk para atarken gülümsemem keskinleşiyor.

Çok geçmeden İmparatorluk askerlerim bana yaban domuzu olduğu söylenen kurutulmuş şeritleri etrafa dağıtmaya başladılar ama ben pek ikna olmadım. "Ortalıkta görünmeyin," diye emrediyorum. "Gün batımında burada buluşuruz."

Adamlar şaşkın bakışlarla birbirlerine bakıyor, kirli yüzlerindeki ifade hiç değişmiyor. "Ama efendim-" diye başlıyor Matthew, buruşuk üniformalar kümesinden öne doğru adım atarak. İsmiini hatırlama zahmetine katlandığım birkaç İmparatorluk mensubundan biri o. Çölde geride bırakmak için sürekli bir kaşıntı duymadığım birkaç kişiden biri.

Ona doğru attığım bakışta kelimeler boğazında düğümleniyor. "Dikkatleri üzerimize çok fazla çekiyoruz. İnsanlar benim kim olduğumu ve nereden geldiğimizi bilirse, ihtiyacımız olan bilgiyi ya da yiyecek ve yatağı asla alamayız." Matthew diğer adamlarla birlikte başını sallıyor, onlar da anlıyorlar. "Ayrılın. Öğrenebildiğiniz kadar öğrenin."

Topuklarımın üzerinde dönüp kalabalığın arasına karışmadan önce gruba başımla selam veriyorum.

Sıradan da diyebilirsiniz.

BÖLÜM 9

Paedyn

"Oh, hadi ama. İkimiz de bunun bırakın üç şilini, iki şilin bile etmeyeceğini biliyoruz."

Bayat ekmek somununu vurgulamak için tüccarın arabasına vuruyorum.

Thunk, thunk, thunk.

"Aslında," diye ekliyorum dilimi biraz daha fazla eğlendirerek, "bunu yemem için *bana* para ödemelisin, Francis."

Yaşlı beyefendi yüzünü buruşturuşunu burnunu ve ağzını çevreleyen kumaşın kıvrımlarının arkasına gizliyor. Bugün batı rüzgârları sert esiyor, çölden gelen taneli kum ve moloz parçalarını savurarak şehri ve sakinlerini iyice kaplıyor. Dor'da geçirdiğim sadece iki gün içinde, ağzımdan sürekli kum akmasını engellemek için gardırobumda eşarpların ne kadar gerekli olduğunu öğrendim.

"Üç," diye dördüncü kez homurdanıyor, kalın aksanı kirli kumaşla karışmış. "Buğday kıtlığı."

İnledim. Bu adamın bana ısınması için günlerce uğraştım, böylece onu soyup soğana çevirmek zorunda kalmayacaktım. Hâlâ sahip olduğum o lanet vicdana lanet olsun.

"Francis," diye başlıyorum yavaşça, göremediğim çatık kaşlarının gözlerini nasıl daralttığını izliyorum. Adının tahta arabanın tepesine eğri büğrü kazındığını gördükten sonra, tüccarla bir tür yakınlık kurmak için bunu kullanıyordum. Şimdiye kadar fena halde başarısız oldum. "Mantıklı olalım. Muhtemelen dişimi kıracak bir ekmeğe verecek o kadar param olmadığını biliyorsun."

Çakıllı bir hırıltıdan başka bir şeyle karşılık verme zahmetine girmiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarımın arasından kumların kaydığı derin bir nefes alıyorum.

Bu insanları anladığım için kendimle gurur duymaya başlamıştım. Benim gibi insanları. Hayatta kalmak için mücadele eden, guruldayan midelerini doyurmak için kavgacılığa bel bağlayan insanlar. Başka bir hayatta, damarlarımda akan güç eksikliği olmasaydı, İlya'nın varoşlarını evim olarak görebilirdim.

Belki de bu yüzden burada yeniden başlamak için bu kadar çaresizim. Burada, Dor'da, kelimenin yepyeni bir anlamıyla sıradan olduğum yerde. Herkes güçsüzse ben de güçsüz sayılamam. Hayır, burada eşit sayılıyorum. Ve hiçbir şey kulağa bu kadar eşsiz gelmemiştir.

"Peki," diye iç geçiriyorum, yenilmiş gibi yaparak. "Ama sadece senden hoşlandığım için Francis."

Sadece beni sevmeni istediğim için.

Altın rengi gözleri bana bakma isteğiyle savaşıyor gibi görünüyor. Tatlı tatlı gülümsüyorum, kendi bakışlarımın arkadaşlık için ne kadar can attığımı göstermesini umarken aynı zamanda bu isteğin ne kadar istekli bir şekilde ortaya çıktığından nefret ediyorum.

Beceriksizce arabasının üzerine bir bozuk para daha atıyorum, yıpranmış tahtada yuvarlanmasını istiyorum. Para tatmin edici bir çınlamayla yere düşmeden önce tembelce batan güneşte gümüş parıldıyor. "Oh, özür dilerim, Francis! Henüz sıcağa alışamadım ve ellerim her zaman iğrenç derecede terli."

Gözlerini kırptırıyor, bronzlaşmış yüzü eşarbının altında, bana duyduğu bariz küçümseme dışında bomboş. Şu anki suç ortağım olan gümüşü almak için eğildiğinde, şüphe çekmemek için her bir hamur kulesinden birer tane olmak üzere iki somunu daha ustalıkla ellerle standından alıyorum. "Yani, terden sırılsıklam *olmadığım* hiç olmuyor," diye devam ediyorum, Francis doğrulurken, başparmağıyla kirli madeni parayı fırçalıyor. "Cidden, o kadar katmanın altında nasıl serin kalabiliyorsun? Kendimi o kadar yapış yapış hissediyorum ki-"

"Bu bizim kış sezonumuz," diye homurdanarak sözümü kesti. Ona göz kırptıyorum. "Bu... çok korkunç."

Dor'un Ilya'ya oldukça yakın olmasına rağmen, kışlarımız neyse ki ılıman geçse de, ben değişen mevsimlerle büyüdüm. Bir çölün genişliğinin ötesinde havanın ne kadar sert bir şekilde değişebileceğini fark etmemiştim. Batı rüzgârları Sıgırlıklardan Ilya'ya doğru serin bir hava estirirken, Dor'da Scorches'un grenli sıcaklığı sürekli olarak şehrin içine doluyor. Sıcaklık, evinin tanıdık bir sakinidir.

"Kıtlık mevsiminde asla hayatta kalamayacaksın, solgun şey." Uzun bir süre bana bakıyor, ben de sesimi duyurmak için sessizce çabalıyorum.

Kuru bir kahkaha dayanılmaz sessizliği bozuyor ve gözlerim onunkilere

fırılıyor. Francis güneşten ıslanmış elini karnının üzerine koyuyor, sert kahkahalarla titriyor. I

Kendi rahatsız edici kahkahamla tereddütlü bir şekilde ona katılıyorum. "Komiksin, solgun şey," diye ekliyor kıkırdamalar arasında.

Cehaletimin Francis'in beğenisini kazanacağı umuduyla rahatlayarak iç çekiyorum. "Terli sütyenimin seni güldürdüğünü duyduğuma sevindim," diyorum hafifçe, bana uzattığı somunu alarak.

Bir somunu daha ikiye bölerken kıkırdaması devam ediyor. "İşte." Ben geçici olarak almadan önce bana doğru sallıyor. "Git bunu gölge bir yerde ye."

Ona teşekkürlerimi sunuyorum, yeleğimin iç ceplerinde ağırlaşan iki çalıntı somunun verdiği suçluluk duygusunu yutkunarak. Arkamı döndüğümde Francis hala gülüyordu ve yüzümün büyük kısmını yutan kumaşın arkasından dudaklarımda küçük bir gülümsemeye neden oldu.

Belki de bana ısınıyordur.

Kollarıma bakıyorum, bir hafta önce Scorch'lardan geçmeden önceki hallerinden çok daha bronzlaşmışlar. Buna rağmen, hayatlarını Dor'da geçirmiş olanların çoğundan daha açık tenliyim. Kalabalık caddeleri tararken, güneş ışığında pürüzsüz ve parıldayan koyu tenlerine hayranlıkla bakıyorum; sanki ışınlar eski dostlarmış gibi, tanıdık bakışlarla tenlerini okşuyorlar.

İnce kumaşı alnımdan aşağı doğru çekiştirerek sokakları dolduran ceset yığınlarının arasından ilerliyorum. Gözlerim, yıkık dökük bir dükkânın duvarına tehlikeli bir şekilde asılmış, buruşuk bir postere takılıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve kalabalığın arasından sıyrılarak benimkini yansıtan yüzün önünde duruyorum. Kendi özelliklerimi yansıtan kıza bakıyorum, gözleri dehşet ve öfke dolu.

Yutkunuyorum, düşmesine izin vermeyi reddettiğim gözyaşlarımı geri kırıyorum.

Bu, Görü'nün kralı öldürdükten birkaç dakika sonra beni fark ettikten sonra kaydettiği şeyin bir kopyası olmalı - işlediğim suç yorgun yüzümün her yerine yazılmıştı. Ellerimi ıslatan, parçalanmış bedenimi kaplayan kanı neredeyse hissedebiliyorum. Elim çenemin altından geçen yara izine kayıyor, parmaklarım kalbimin üzerine kazınmış harfe gidiyor.

Ona daha fazla bakmaya, o anı daha fazla yaşamaya dayanamıyorum.

Bir katilin yüzüne bakmaya dayanamam.

Titreyen parmaklarımla posteri duvardan koparıyor, omuzlarıma astığım çantama koymadan önce ilk elimde buruşturuyorum. Muhafızlarla mücadelemden sonraki ilk gece şehre doğru tökezlediğimde

Öldürdüğün ve çürümeye bıraktığın adam.

-Neredeyse yüzümle sıvanmış bir duvara çarpacaktım. Gümüş saçlarım ay ışığında parıltıyordu ve kumla matlaşmış olsa bile, bana bakan aranan Gümüş Kurtarıcı'nın mükemmel bir kopyası olduğum konusunda hiçbir şüphe yoktu. İster Sıradan ister Seçkin olun, her türlü tuhaf renkli saç, damarlarınızda Musallat kanı dolaştığının göstergesidir.

Önemsenmediğim ve göz önünde saklandığım bir hayat geçirdikten sonra, bir başparmak gibi göze batıyordum. Kendimi hiç bu kadar açıkta, bu kadar sıra dışı hissetmemiştim.

Geceyi bir dükkânın yıkık çatısında, yaralarımı sararak ve gün doğumu sokakları altın rengine boyayana kadar saklanarak geçirdim. Ancak o zaman bir tüccarın el arabasından yüzüme ve hain gümüş saçlarıma sarmak için bir atkı almaya cesaret edebildim. Şansıma, gün boyunca yüzünüzü hem güneşten hem de kırbaçlanan kumdan korumak hiç de alışılmadık bir şey değil. Ve işte böyle, yeniden mutlu bir şekilde görünmez olmuştum.

Bir omuz benimkine çarpıyor ve beni sersemliğimden sarsacak kadar ürkütüyor. Genç çocuk, kalabalık caddede itişip kakışmaya geri dönmeden önce özür dilemeye çalışan bir baş sallıyor. Derin bir nefes alarak, buraya aitmişim gibi görünmeye çalışırken atkıyı çekiştiriyorum. Dor'un insanları biraz kaba saba olmaktan da öte - babamın arka bahçemizdeki budaklı ağaca vurdurduğu pürüzlü metal parçalarına benzediğini söylemeye cüret ediyorum.

Gözlerim sokakta gezinirken sayısız çatışma ve bunlara eşlik eden bağrıışmalarla karşılaşılıyor. Hem fiziksel hem de sözlü münakaşalar açıkça yaygın bir olay. Ve eğer gardiyanlar sıkıntıdan esnemiyor ya da gözlerini kırpmıyorlarsa, muhtemelen kendileri de dövüşe katılmışlardır.

Bu insanlar, içinden çıktıkları kum kadar korkunçtur.

Bir dükkânın duvarından tehlikeli bir şekilde sarkan ve cazip bir gölge vaat eden yırtık pırtık bir tente görüyorum.

Francis'in tavsiyesini dinlesen iyi olur.

Sokaklarda dolaşan bir grup çocuğa neredeyse takılıp düştükten sonra, ağrıyan kaslarımı ovuşturarak kendimi narince bir gölgeye bırakıyorum.

Çiğnemek, bayat ekmeği yutmak için gereken ePort için cömert bir terim, çünkü artık sürekli büyüyen ağırlar ve sızılar listesine çenemi de ekleyebilirim. Ama günün geri kalanını kavurucu güneşten ve bana bakan suçlayıcı posterlerden saklanarak geçiriyorum.

Paraya ihtiyacım var.

Bu düşünce aklımı kurcalayıp duruyor, evim olması için can attığım bu yeni şehirde geçirdiğim her saat kafamın içinde dönüp duruyor. Çantamda şingirdayan bozuk paralar hoşuma gitmeyecek kadar hafif geliyor ve ne yazık ki Dor'un sakinleri ceplerindeki geçim kaynaklarına karşı hiç de dikkatsiz değiller. Tüccarların arabalarını süsleyen şeylerin dışında hırsızlık girişimlerim en hafif tabirle minimum düzeyde kaldı. Neredeyse utanıyorum.

Güneş batarken ve sıcak onunla birlikte geri çekilirken, üzerinde uyumayı sevdiğim çatıyı aramak için şehirde zikzaklar çiziyorum.

Paraya ihtiyacım var. Para barınak demektir. Yemek demek.

Yaşama isteği demek.

"... üç gümüş Slick kazanacak. O piç yenilmez."

Gürleyen ses beni sarmal düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Can sıkıntısı ve merak birbirine karışarak tehlikeli bir entrika karışımı yaratıyor ve kulak misafiri olmak için bir sokak duvarına yaslanmama neden oluyor.

Aksanıyla konuşan başka bir adam scoPs. "Yenilgisiz, ha? Belki de dostum sadece üç maça çıktığı içindir. Şanslı piç kurusu işte."

"Bir çaylak üzerine bahse giriyorsun, öyle mi?" Birinci adam alay eder.

"Onları gördüğümde karar vereceğim." Sonra gülüyor, sık sık yaptığından şüphelendiğim bir kahkaha sesi. "Belki ringe çıkarım. Onlara nasıl yapıldığını gösteririm, ha?"

Ben duvardan uzaklaşıp arkalarında güvenli bir mesafede yürürken kaba kahkahalar sokaktan aşağıya doğru süzülüyor. Her bir parçam heyecanlanmak, beni rahatsız eden düşüncelerimden başka bir şeyle meşgul etmek için kaşınıyor.

Ve bahislerin olduğu yerde kazanılacak para da vardır.

Ve kazanılacak paranın olduğu yerde çalınacak para da vardır.

Bir dirsek karnıma batıyor ve ciğerlerimdeki havayı emiyor.

Terli bedenler denizinde boğulmamak için elimden geleni yaparak kalabalığın arasından ilerliyorum. Bağırışlar ve küçümsemeler mahzende dalgalanıyor, hepsi de sergilenen kafesli şiddete yönelik, ancak ben göremiyorum bile.

Yapışkan vücutlar tarafından sıkıştırılıyorum, omuz duvarındaki boşluklardan bakmaya zorlanıyorum. Sinirlenerek başımı çeviriyorum ve neredeyse tam arkamdakine çarpacaktım. Gizli kapıya vurdukları darbelerin sırasını kopyaladıktan sonra buraya kadar takip ettiğim iki adamı çoktan kaybettim. Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken bile bacağımdaki deseni hafızama kazıyorum.

Aesh'in 1.'sinin sesini tanıyorum, ancak daha çok arasına sıkıştığım kişilerin cepleriyle ilgileniyorum. Elimi yanımdaki cesede doğru hafifçe kaydırmaya çalışıyorum, ancak arkamdan bağırان bir adam tarafından itiliyorum.

İnsanların bana baskı yaptığını hissederek bir nefes veriyorum.

Kollarımı zar zor oynatırken nasıl hırsızlık yapacağım?

Birine fırlatma dürtüsüyle savaşırken kollarım yanımda 1'e kıvrılıyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, kafese ve içindeki kanlı kavgaya doğru bakıyorum.

Eğer oradaysa yumruk atmak için para alabilirim.

Kalabalığın arasından bir kez daha ilerlemeye çalışırken tamamen yeni, aptalca bir plan oluşmaya başladı. Bu yasadışı dövüş ringini işleten kişiyi ararken görmezden geldiğim karnıma daha fazla dirsek ve yüzüme omuzlarla karşılaşıyorum.

Ben ön tarafa doğru tökezlediğimde maç son bir kanlı darbeye sona eriyor. Küfürler ve tezahüratlar mahzende yankılanıyor, herkesin ruh hali bir anda kimin üzerine bahis oynayıp oynamadığına bağlı hale geliyor.

"Bahis biletleri! Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Bahis biletlerinizi getirin ve payınızı halledelim!"

Kafesin yanındaki derme çatma masaya uzanan, kabaca oluşturulmuş çizgiyi takip ediyorum. Gümüş rengi bir tutam saç eşarbımın altından kayma tehlikesi geçiriyor ve biletleri bozuk parayla değiştiren adamı görmek için gerinirken onu hızla diğerleriyle birlikte geri topluyorum.

Kaygan at kuyruğu, altında durduğu loş ışıktayparlıyor, sırtı bir yığın biletin üzerine eğilmiş. Hiç vakit kaybetmeden her eline uygun sayıda bozuk para atıyor ve karşıındaki kişiye bakma zahmetine bile girmiyor.

"Biletin mi?"

Uzattığı eline gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum, bir anda karşısında dikilmemin şaşkınlığını yaşıyorum. "Hayır, üzgünüm, aslında seninle ringde dövüşmek hakkında konuşmak istiyordum."

"Bilet yok," diye iç geçiriyor bana bakmadan, "konuşmak yok."

Başımı sallıyorum, kalçalarım masanın kenarıyla buluşana kadar yaklaşıyorum. "Ama-"

"Sıradaki!"

Bağırması üzerine bir kadın hiç düşünmeden yanıma geliyor. Biletini uzattığında kenara itildikten sonra ayaklarımı masanın ucuna yerleştiriyorum.

"İzin ver ışık tutayım."

"Dinle, evlat." Bir sonraki bileti incelemeyen önce eliyle yorgun gözlerini ovuşturuyor. "Kimsenin ringime girmesine izin vermem. Ayrıca" - bana bir bakış fırlattı

- "Orada canlı canlı yenirsin. O yüzden defol."

Avuçlarımı masanın üzerinde düzleştirerek, bileğindeki altın saatin ışıltısını ve tenindeki kolonya kokusunu yakalayacak kadar yaklaşıyorum.

O bu şehrin yarısından daha iyi.

"Adil bir pay istiyorum. Geri kalan arkadaşların ne kazanıyorsa," diyorum yumuşak bir sesle. "Gerçi kısa süre içinde onlardan daha fazla kazanmayı umuyorum."

Bunun üzerine isteksizce başını kaldırıyor ve sırayı durdurmak için elini kaldırırken bakışlarımla buluşuyor. "Sana defol dedim evlat. Yine de sana izin vereceğim."

Başımı masumca eğiyorum, gözlerim hafifçe kısılıyor. "Burada yürüttüğünüz yasadışı kafes dövüşünü muhafızlar öğrenirse çok yazık olur." Kalın bileğini süsleyen parlak saate doğru başımı sallıyorum. "Görünüşe göre zenginliğe oldukça alışmışsın. İçinden sürünerek çıktığınız yoksulluğa yeniden uyum sağlamanın sizin için kolay olacağından şüpheliyim."

Dor'da 1ghting açıkça yasaklanmamış olsa da, ne kadar yaygın bir olay olduğu düşünüldüğünde, söz konusu 1ghter'lar üzerinde kumar oynamak, çizgiyi çizmeye karar verdikleri yerdir - sıkışık mahzeni, girişinize izin vermek için süslü bir vuruşla açıklar.

Ağzının kenarında bir gülümseme oluşmaya başlıyor, sanki bir tür bozulmuş karizmaya sahipmiş gibi. "Beni tehdit mi ediyorsun?" Gülüyor,

sert ve

Isırmak. "Beni tehdit edemezsin evlat. Adamlarım seni paramparça eder. Bu şehir neredeyse benim."

"Beni hiç dövüşürken görmedin." Umursamazca omuz silkiyorum. "Yani, kendimi kanıtlamak için onları *sana* parçalar halinde geri vermem gerekiyorsa, sanırım bunu yapmam gerekecek."

Birini parçalara ayırma düşüncesi midemi bulandırıyor ama ona attığım bakış başka bir şey söylemiyor. Dudaklarında bir gülümseme yayılmadan önce birkaç yavaş saniye geçiyor. "Ruhunu sevdim, evlat."

Rahatlamış bir şekilde yutkunuyorum. "Bu bir evet mi?"

"Bir saat içinde 1ght." Önceki 1ght'ların isimlerinin ve ona ne kadar kazandırdıklarının yazılı olduğu bir parşömen kâğıdı çıkarır. "Sana bir şans veriyorum, o yüzden beni hayal kırıklığına uğratma evlat. Hayal kırıklığına uğradığımda ne olduğunu bilmek istemezsin."

Gülümsememi gizleyerek başımı sallıyorum. "Bir daha çıkacağımı sanmıyorum."

İnançsızlıkla başını sallıyor, kararından çoktan pişman olmuş gibi görünüyor. "Evet, bunu göreceğiz. Ben Rafael." Gözlerini gizlediğim yüzüme diyor. "Peki sana ne diyelim evlat?"

Gözlerim kafesin ve üzerindeki ışıkların üzerinde geziniyor. Küçük bir gülümseme dudaklarımı bükmeyi başarıyor, yara izimi hafifçe çekiştiriyor.

"Gölge."

BÖLÜM 10

Kai

Ay ışığı bile burada sıcak hissettiriyor.

Soluk gümüş ışınlar binaların ve pankartların çatlakları arasından kayıyor, önlerine çıkan her şeyi pençelemeye çalışan çelimsiz Ingerler gibi. Ağzımın ve burnumun etrafına bağladığım bandanayı çekiştiriyorum; kan kırmızısı kumaş savrulan kumu ağzımdan uzak tutmaya yarıyor ama yine de dişlerimin arasında gıcırıyor.

Dor'a geldiğimizden beri önceki dört gecede yaptığım gibi, İmparatorluk askerlerimi bu gece için terk ettim. Günün çoğunu tek başıma geçirdim, sokakları ve tırmanabileceği olası tüm çatlakları araştırdım. Ne zaman bir pankartı geri çeksem, çürüyen bir kapıyı açsam, Gümüş Kurtarıcı'yı gören olup olmadığını sorsam, her seferinde benden kaçıyor.

O insan formunda bir hayalet. Rüzgarı avucunuzun içinde tutmaya çalışmak gibi, parmaklarınızın arasından kayıp gittiğini hissederken bile onu göremiyorsunuz.

Ve bunun bilgisi bende acınacak derecede rahatlamaya yakın bir his uyandırıyor.

Bu gece çoğu geceden daha sıcak, beni hem terden hem de kumdan yapış yapış bırakıyor. Sessiz bir sokağa sapıyorum, her akşam bu şehri yutan sessizlikten biraz tedirgin hissediyorum. Çılgınca bir tahminde bulunacak olsam, bunun nedeninin herkesin sokaklarda mücadele ederek ve bedenlerin akıntısını iterek geçen uzun bir günün ardından yorgun düşmüş olması olduğunu söyleyebilirim.

Yoldan geçen ve hiç de tetikte görünmeyen bir muhafıza bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve bu tembel piçin ne yapacağını merak ettiğim için 1ght seçme isteğimi bastırıyorum. Memleketteki İmparatorluk askerlerinin çoğundan daha kötüler ve bu da bir şey ifade ediyor.

Buradaki güç eksikliğim üzerimde ağırlık yapıyor, kanımda donuk bir vızıltı. Kendimden bir parça eksik olmasına rağmen garip bir şekilde ağır hissediyorum. Diğer Elitlerin aksine, benim yeteneğim etrafımdakilere dayanıyor ve Dor'a getirdiğim İmparatorluklar beslemek zorunda olduğum

tek güç kaynağı. Hayatımın tamamını etrafımdakilerle geçirdikten sonra

Elitler, onların yokluğu ve beraberindeki güçler o kadar yabancı ki, korkutucu.

Hiç bu kadar korunmasız hissetmemiştim.

Kalçamdaki ani, hafif bir baskı beni gerdi ve geçici olarak gizli hançerime uzandım. Yani, *onun* gizli hançerine.

Bozuk para kesesi.

Peşinde oldukları şey bu.

Onunla tanıştığım ilk gün o da bunun peşindeydi.

Bu o olabilir mi? Farkında bile olmadan tarihi tekrarlıyor olabilir mi?

Onun bile *ben* olduğumu bile bile benden çalacak kadar cesur olmasına imkân yok. Kalbim çarpıyor, hem başım hem de nabzım hızla atıyor.

Geri dön.

Yutkunuyorum, hâlâ bilinmezliğin içinde durduğum saniyelerin tadını çıkarıyorum.

Arkayı dön ve ona bak. Babanın canını alan yüze bak. Sadece parayı değil, hayatını da çalan yüze.

Bir ayağımı arkama atarak gümüşlerimi sessizce çalan hırsızın bileğini yakalıyorum. Bir çekişle onları yere yuvarlıyorum.

Özensiz. Onun tarzı değil.

Önümde uzanan cesedin bir kadına değil, bir kıza ait olduğundan eminim. Gözlerim hem şaşkınlıkla hem de koyulaşan karanlığın içinden görmeye çalışarak açılıyor. Birkaç dakika içinde, kızın avuç içleri onu geriye doğru iterek aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyor, yıpranmış botları yere sürtünürken toz kaldırıyor.

Ona doğru hafif bir adım atıyorum, daha iyi görebilmek için hafifçe çömelıyorum- Bir bıçağın ucu aniden yüzüme doğrultuluyor.

Göz kırpıyorum. En hafif tabirle beklenmedik bir şeydi.

Ellerimi teslimiyetle hafifçe kaldırarak bir adım uzaklaşmaya başlıyorum, gözlerim narin bir elin içinde tutulan silaha takılıyor. Bakışlarım kabzanın etrafına sarılmış küçük parmakların arasından görünen oymalara takılıyor.

Bu bıçağı tanıyorum.

Gözlerim solgun bir yüzün etrafını saran dağınık saçlara takılıyor.

Kırmızı.

"Abigail," diye nefes alıyorum.

O yaşıyor.

Onu ve ona yataklık eden aileyi sürgün ettikten sonra Scorch'ları geçebilmesi bir mucize.

Bıçak şimdi elinde titriyor ama sesinde sabit bir yumuşaklık var. "Adımı nereden biliyorsun?"

Yüzümdeki bandanayı çekip yavaşça ona yaklaşıyorum, ellerimi onun görebileceği şekilde tutuyorum. Cevap olarak, "Görünüşe göre bıçağımı kullanıyormuşsun" diyorum.

Gözleri çocuksu bir şaşkınlıkla açılıyor, ama bu şaşkınlık hiç de hoş değil. "Sen," diyor, sesi suçlama sınırında. "Burada ne işin var?" Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben fırsat bulamadan küçük sesi sessizliği bozuyor. "Beni öldürmek için mi buradasın? Bu sefer gerçekten?"

Onun sözleri karşısında hissettiğim incinme duygusu beni şoka sokuyor. Varsayımına şaşırmamalıydım. Ünüm spekülasyonlara yer bırakmıyor. Ben olmak için yaratıldığım şeyin ta kendisiyim, bir katil.

"Hayır," diyorum sessizce. "Senin için gelmedim."

Bir an beni düşündü, silahını hafifçe indirdi.

Akıllı kız.

"Adımı hatırladın," diyor. "Elbette hatırladım."

Unutmaya çalıştım, inan bana.

Boğazımı temizliyorum, gözlerinin içine bakmak için çömeliyorum ve hala bana doğrultulmuş olan bıçağı görmezden geliyorum. "Belki bana kimi aradığım konusunda yardım edebilirsin?" Beni şüpheci bir bakışla süzüyor. "Gümüş Kurtarıcı. Şehrin her yerindeki afişlerdeki kadın. Onu hiç gördün mü? Hakkında bir şey duydun mu?"

Abigail bıçağı yavaşça indiriyor, kendi silahımı bana karşı kullanmamanın en iyisi olduğuna karar vermiş. "Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Bir şey duymadım."

İçimi çektim.

Bu hiç yardımcı olmadı.

Başını sağa çevirip özellikle karanlık bir sokağa beklentiyle bakan kızın kızıl saçları dalgalanıyor. "Eğer seni bir şeyden alıkoyuyorsam, elbette..." Karanlığın içine doğru koşmaya niyetli görüldüğü yeri işaret ediyorum.

"Maç bitmeden oraya gitmeliyim. Bugün fazla kazanamadım ve bu gece bahisler oldukça yüksek olmalı." Ben ayak uydurmaya çalışırken kelimeler ağzından dökülüyor. "Yeni bir favori var, bu da bir sürü insan demek."

Uzaklaşmaya başladı, sorum onu sadece bir kalp atışı için durdurdu. "Yeni bir favori mi? Yeni favori ne?"

"Ne değil." Çocuksu bir sırıtiş yüzünü aydınlatıyor. "*Kim.*"

"Abigail," diyorum, sesim aldatıcı bir şekilde sakın, "bundan biraz daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak."

"Ugh." Gözlerinin karanlıkta yuvarlandığını hissedebiliyorum. "Gel hadi. Sana göstereyim." Bana küçük, suçlayıcı bir bakış atmak için dönüyor. "Ama ellerini kendine sakla. Bu paralar benim. Anneme götürmek için şiline ihtiyacım var."

Gülümsememi geri alıyorum. "Ah, evet. Artık tam bir hırsızısın. Yine de biraz pratiğe ihtiyacın var. Ellerin çok ağır." Yürürken kaşları çatıldı, ben de basitçe ekledim: "En iyi hırsızlar çaldıkları kişinin dikkatini nasıl dağıtacaklarını bilirler. Akıllarını ceplerindeki paradan uzaklaştırırlarsa, para senin olur."

Bana bakıyor, başı eğik. "Hırsızlık hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Düşüncelerimin beni diğerlerinden daha çok rahatsız eden kişiye dönmesine izin verecek kadar uzun süre sessiz kalıyorum. "Çünkü," diye iç geçiriyorum, "ben bile kurban oldum büyük bir hırsızın."

Yıkık dökük bir binanın ve altında açılan mahzen kapısının önünde durur. Küçük bir 1 ile parmak eklemlerini bir dizi vuruşla sarıyor. Etrafıma bakıyorum, karanlık ara sokakta kimseyi göremiyorum, bir yandan da bu çocuğun beni hangi cehenneme sürüklediğini merak ediyorum.

"Yani," diyor Abigail kendinden emin bir şekilde, "fark ettirmeden sizden bir şeyler çalabildiğimde en iyilerden biri mi olacağım?"

Ağzımın kenarı kalktı. "Bu hüsnükuruntu, evlat." Kaşlarını çatı.

"Hey. Hâlâ bir bıçağım var, unuttun mu?"

Mahzenin kapıları aniden bir cınlamayla açılıyor. Bandanayı ağzıma ve burnuma tekrar bağlarken Abigail'in topuklarının üzerinde dönerek alt kattaki merdivenlerden inişini izliyorum.

Geri çekilirken başımı sallıyorum.

Gözlerindeki 1re. Hırsızlık içgüdülerini. Kabzası girdaplarla işlenmiş bir kılıç.

Ne yarattım ben?

Aralarındaki benzerlikler şaşırtıcıdır.

Yıllar önce böyle miydi? Başkasının cebindeki bozuk paralarla nasıl hayatta kalacağını mı öğreniyordu? Hissettiği korkuya odaklanmayı reddediyor muydu?

Onu düşünmekten, etrafındakilerin onu görmesinden kaçamıyorum.

Bu sinir bozucu.

Daha da kötüsü, yakında beni alt eden hırsızın başka bir versiyonunun ortaya çıkmasına yardımcı olmuş olabilirim.

BÖLÜM 11

Paedyn

Ona neden Slick dediklerini şimdi anlıyorum.

Parmak eklemlerimden, bir zamanlar adamın çenesini kaplayan ter damlıyor, daha sonra yüzünü 1. parmak eklemimle zorla sildim. Slick'in kanı ellerime bulaşıyor ve birbirimizin etrafında dönerken sıkıştığım ham parmak eklemlerimi acıtıyor.

Kalabalık alay ediyor, bağırışları sıkışık yeraltı mahzeninde yankılanıyor. Odaklanmaya vaktim olmayan yüzler, bizi dışarıdaki gürültülü seyirciden ayıran tel örgülü halkaya doğru bastırıyor. Bahisler bu gece özellikle yüksek, seyircileri kafesi sallamaya ya da dışarıdaki gök gürültüsüne ayak uydurmaya cesaretlendiriyor. Geçtiğimiz birkaç geceyi rakiplerinin her birini yenerek geçirdiğimden beri Slick'e karşı maçımın ne kadar beklendiğini düşünürsek, daha azını beklemiyordum.

Aniden üzerime doğru geliyor ve ben onun devasa cüssesini tanımlayacak uygun bir sıfat bulmakta zorlanıyorum. Slick şimdiye kadar karşılaştığım en büyük ve en kaygan adam olabilir ama aynı zamanda en yavaş olanı. Kafama savurduğu devasa birincinin altından eğiliyor, karnımı hedef alan ikincisinden kıl payı kurtuluyorum. Ayağım çıplak tarafına çarpıyor, vücudu o kadar sağlam ki kendime daha fazla zarar vermiş olabilirim.

Terli bir el bileğimi sıkıyor, sonra da homurdanarak beni öne doğru çekiyor. Slick devasa olduğu kadar tahmin edilebilir de. Hâlâ yere basan bacağımla dizimi kasıklarına doğru itiyorum. Bunun üzerine, çevredeki kalabalık senkronize bir oof ile sempati duyarken homurdanmaktan fazlasını yapıyor.

Sıkıca sardığım eşarbım başımın üzerinde kayıyor ve lanet olası gümüş saçlarımın bir tutamını ortaya çıkarmakla tehdit ediyor. Yüzümün etrafındaki bezi ayarlarken nefes nefese geri çekiliyorum. Üç geceden sonra kimliğimi gizlemeyi başarmış olmam bir mucize.

Belki de daha fazlası için geri gelmemi sağlayan şey bu heyecandır. Bir de para.

Bir 1. kaburgalarım a çarpıyor ve ci erlerimdeki nefesi zorluyor. Çarpmanın etkisiyle sendeliyorum, nefesimi toplamaya çalışırken yüzümün etrafını saran kumaşt n nefesim kesiliyor. Slick ba ıran kalabalığa karşılık sırtarak bana doğru geliyor.

Sese ka larınım   atıyorum. Ne de olsa hayranların favorisi, kişisel algılamaya gerek yok. Kalabalı ın, kendisinden iki kat büyük ve ya lı adamların kıcını tekmeleyen neredeyse on sekiz yaşındaki kızı görememesi ne yazık. Öte yandan, dikkat çekmek ihtiyacım olan son şey, bu da bu lght'leri daha da tehlikeli kılıyor. Yüzü olmayan bir  aylak olarak kalmalıyım, sokaklardaki fısıltılı dedikoduları besleyecek geçici bir entrika parçası.

Ama gitmeye niyetim yok. Ya da kaybetmeye.

Hayır, bu maçları kazanarak İly 'da bir ay boyunca hırsızlık yaparak kazandı ımdan daha fazlasını kazandım. Adena'nın kıyafetlerini satmasıyla bile, gerçek bir oda ve pansiyon için yeterli parayı asla elde edemezdik. Bu düşünceyle içime bir acı saplanıyor ama bunun kazandı ım yaralarla hiçbir ilgisi yok. Bu acı, onsuz a rıyan kalbimi delip geçiyor - onun  ld    gün kırılan kalbimi.

Senin için, Adena. Hepsi senin için.

Slick ısrarcı, zar zor ka abildi im darbeler ya dırıyor. Birincisiyle ba ımın yan tarafına vuruyor ve g r    mde yıldızlar patlıyor. Halsizim. Yorgun ve...

Açlıktan  liyorum. Şu anda bir portakal için yapabilece im şeyler. Kafamı sallıyorum, içimdeki bulanık zihni temizlemeye çalışıyorum. Şimdi odaklan.

Yemek sonra.

Slick beni iyice yıprattı. Onu anlamaya çalışıyorum, *Psiki ik* yetene imi kullanmaya çalışıyorum ve onu hızlıca alt etmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum.

Babam onu okumamın bu kadar uzun sürmesinden dolayı hayal kırıklığına u rardı.

Bana saldırmadan önce yumru umu engelliyor ve beni kafese doğru sertçe itiyor. Gevşek tel takırıyor ve ötesindeki kalabalığın tezah ratlarını zar zor fark ediyorum. "Bitirin i ini! Bitir i ini! Bitirin i ini!"

Doğru ya. Neredeyse erkek olduğumu unutuyordum.

Bol kıyafetlerim ve kapalı yüzüm kimli imin erkek türüne ait olmasını sağladı. İstediyim tam olarak bu olmasaydı biraz rahatsız olurdum.

Odaklan.

Beni paslı kafese doğru bastırıyor, dev kolunu bana vurmak için geriye doğru sarıyor. Birincisi yüzüme doğru geldiğinde, yana doğru dönerek bir zamanlar başımın olduğu metale bir darbe indirmesini izliyorum.

Sadece vücudunun üst kısmıyla dövüşüyor.

Yeterince eminim, kolunu tekrar sallıyor, hedefini sadece birinciyle vurmaya niyetli. Bu bilgiyi aklımda tutarak, ayağım dizinin iç kısmına çarpıyor ve bacağıma bir sarsıntı gönderecek kadar sert bir tekme atıyor. Slick bir çığlık atarak önümde diz çöküyor ve muhtemelen çıkık olan diz kapağını tutuyor.

Şampiyonlarının bu kadar savunmasız olduğunu gören kalabalıktan toplu bir soluk yankılanıyor. Dizimi karnına sapladığımda bu soluklar çok daha yüksek bir sese dönüşüyor.

Bir kere. İki kez-

Birden yere fırlatıldım.

Bacağımyı yakaladı ve vücudumu ringin zar zor doldurulmuş zeminine savurmadan önce beni ayağımdan yavaşça fırlattı. Sendeleyerek ayağa kalktım, hala diz çökmüş olan adama saldırırken kemiklerim ağrıyordu. Adam tepki vermeye fırsat bulamadan, destekli, yaralanmamış bacağını bir tabure gibi kullanıyorum. Bacaklarımı omuzlarının üzerinde sallayarak bir dizimi boynuna geçiriyorum ve momentumumu kullanarak bizi yere çarptırıyorum.

Benim en zarif indirişim değil.

Bacağımyı boynuna kilitleyip boğazını sıkarak darbeye karşı koyuyorum. Arkasında körü körüne çırpınıyor, elleri önemli bir şeye çarpma umuduyla havaya kalkıyor. Bu fırsatı değerlendirip bileklerinden birini yakalıyorum, başının arkasından sertçe çekip göğsüme bastırıyorum.

Bu sefer çığlık atıyor. Gerçi bacağım hâlâ boğazını sıkıdığı için sesi boğuk çıkıyor.

Kolunu doğal olmayan bir şekilde aşağı çekip eklemine aşırı uzattığımda dirseği geriliyor. Tutuşumun kaymaması için mücadele ederken aşırı terlemesi beni dezavantajlı duruma düşürüyor. Onu orada tutuyorum, o kıvranırken nefes nefese kalıyorum, kendi sırtım altımızdaki sert mindere karşı ter içinde. Kalabalık kafesin etrafını sarıyor, metali tıkırdatıyor ve şu anda işlemeye enerjim olmayan şeyler bağılıyor.

Slick'in boştaki eliyle agresif bir şekilde mindere vurması ve yenilgiye boyun eğmesi dokuz saniye sürdü.

Ben kazandım.

Slick'i birçok uzvumdan çözerek, nefes nefese kalmış formunu çevreleyen ter birikintisinden uzaklaşıyorum. Yavaşça ayağa kalkmadan önce ağrıyan parmaklarım yüzümün etrafındaki sıkı kumaşla birleşiyor ve kendimi dengesiz hissediyorum. Tezahürat yapan kalabalığı tarıyorum, şaşkın tezahüratlar ve yenilgim üzerine bahis oynayanlara ait çatık kaşlı yüzlerin karışımından biraz daha fazla tatmin oluyorum. Görmedikleri çatlak dudaklarımla gülümseyerek muzaffer bir eli havaya kaldırıyorum.

"Ve işte oldu. Gölge kazandı!"

Dikkatimi benden ne kadar hoşlandığını itiraf etmeyen adama çeviriyorum. Rafael bir elini kaldırıyor ve uğultulu kalabalığın üzerinde her zamanki sözlerinin bir varyasyonunu haykırıyor. "Çaylak üzerine bahis oynadıysanız, bugün şanslı gününüzdesiniz. Bana biletlerinizi getirin ve..."

Tekrarlayan konuşmasının geri kalanını dinlemeye zahmet etmiyorum. Payımı alır almaz yoluma gideceğim ve bir çatının üzerinde uyuyabildiğim kadar sessiz uyuyacağım.

Sadece birkaç gece daha, sonra gerçek bir yatak için yeterli olacak.

Bu umut, akıl sağlığımın son parçalarına tutunmamı sağlıyor. Ağrıyan parmak eklemlerimi ovuşturarak ringden dışarıya ve ötedeki ceset kümesine doğru ilerliyorum. Eller beni sırtımdan alkışlıyor, tebrikler çeşitli homurdanmalar şeklinde beni takip ediyor. Bu kalabalık arasında nezaketin zirvesi bu.

"Ah, Gölge." Rafael başını sallayarak beni tebrik ediyor, biletler ve bozuk paralarla kaplı köhne masasına doğru ilerleyişimi izliyor.

"Bu gece nasıldık, Rafael?" *Biz* derken kendimi kastediyorum. Sesimi alçak tutuyorum, kurumuş boğazım sesin amaçladığımdan çok daha sert çıkmasına yardımcı oluyor.

Dağınık masaya bakarak başını sallıyor ve alçak sesle ıslık çalıyor. "Oldukça iyisin, evlat."

Dudağımdaki kızgın yarığa rağmen gülümsüyorum, ağzımda birikmeye başlayan kanı görmezden geliyorum. "Neden bahsediyoruz? Yirmi mi? Otuz mu?"

"En azından." Rafael sinsi bir sırıtışla bana bakarken, kayganlaştırılmış saçlarındaki aklar Aickering ışığında parlıyor.

"Kendimi kanıtlamak için bu nasıl, hmm?" Her galibiyetimden sonra yaptığım gibi sinsice söylüyorum.

"Evet, evet. Dinle, burada bir geleceğin var evlat. Bu geceki gösteriden sonra insanlar seni daha çok görmek isteyecek." Doğruldu ve açgözlü avuçlarına koymadan önce paraları saymaya başladı. Gümüşleri cebime koyarken, "Sana sürekli bir iş ayarlayabilirim," diye devam ediyor. "Mesela her gece bir gece?"

Gülümsemem, gözlerimde görebileceği kadar kendini beğenmiş. "Benden şüphe ettiğin için bir özür duyduktan sonra belki bunu düşünebilirim."

"Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?" Kelimeler sert ama ses tonu hiç de öyle değil. "İyiyim. Özür dilerim. İşte, şimdi mutlu musun?"

Cevap vermek, acınası özrünü kabul ettiğimi ve daha yüksek bir maaş kesintisi beklediğimi söylemek için ağzımı açtım.

Ama mahzende yankılanan benim sesim değil.

Hayır, bu beni iliklerime kadar ürperten bir ses, oysa eskiden kanımı kaynatırdı. Eskiden her kelimesinde asılı kalırdım ve bir sonraki duyuşumda içim sızlardı.

Ama şimdi? Şimdi o soğuk sesi bir daha asla duymamayı umuyordum. Her kelimenin ardındaki emri, söylenen her cümleye eşlik eden hesaplamayı duymayı.

Yine de orada, güçlü ve emin ve omurgamdan aşağı doğru yılan gibi kıvrılırken çok ukala.

"Peki, *Shadow bir* tura daha hazır mı?"

Beni buldu.

BÖLÜM 12

MiG

Neredeyse iki hafta oldu.

Hayır, kesinlikle bundan daha uzun. Belki de.

Bir elimi unutkanlığın kalıntılarıyla pürüzlü hale gelmiş yüzümde gezdiriyorum. Bırakın bu ofisten dışarı en son ne zaman çıktığımı, en son ne zaman tıraş olduğumu bile hatırlamıyorum. İki hafta önce desem daha doğru olur. Çünkü, muhtemelen, beni bir zamanlar normalliğimden şimdiki gerçekliğime ayıran tüm zaman bu kadar, ancak bu hayat ile daha önce yaşadığım hayat arasında ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum.

Parşömenler dün gece yastık olarak kullandığım masanın üzerini kaplıyor ve koyu renkli ahşabı kesilmeyi bekleyen kâğıtlarla kaplıyor. Sarkık göz kapakları karalanmış bir el yazısı oluşturuyor ve bana bakan eğik harflere ters ters bakıyorum.

Ne kadar öfkeli kelimeler. Buruşturulmuş kâğıdın satırları arasına sıkıştırılmış bir acı. Böyle bir acımasızlık, böyle bir üzüntü yaşayabileceğim kimin aklına gelirdi?

Belki babam benim bu halimi severdi.

Bu düşünce acı bir ihanet, kulağımı gıdıklayan bir gerçek fısıltısı. Çünkü bu -bir adamın kabuğu ve bir canavarın silueti- tam da onun istediği şeydi. Alay ettiği uysallık değil, benim nezaketim olan Aşil'in topuğu.

Mürekkep lekeli elimi yüzümde gezdiriyor, cildimin derin çizgileri arasında bir şeyler karalıyorum. Gözlerim elime ait olmayan, dirseklerimin altında duran parşömen boyunca kaydırılmış bir el yazısını yakalıyor. Kai'nin sertliği harflerin eğiminden, mürekkebin ağırlığından bile anlaşılıyor.

Onu kıskanmıyorum. Gerçekten değil. Kasıtlı olarak değil.

Kai babamın istediği kraldı. Birbirlerine karşı duydukları nefret kadar açıktı bu. Kai her yönüyle acımasız, cesur, öngörülü, her yönüyle kralın oğluydu. Ve bence Kai ile babasının arasındaki sorun da tam olarak buydu.

İkisi. Baba, varis olmadığı için nefret ediyordu. İstedığı kralın ilk oğlu tarafından engellenmesinden nefret ediyordu. Ben Kai değildim ve bu onu öldürdü.

Ve bir parçasının kardeşimi hor gördüğünü biliyorum çünkü o benim olmadığım her şeydi.

Ayağa kalkıyorum, neredeyse iç çekişim kadar titrek hissediyorum. Pencereye doğru volta atmak son iki haftadır rutin heyecan verici gezintim oldu. Ama bugün, bugün kendimi oldukça cesur hissediyorum. Bugün perdeleri açıyorum ve hemen ardından bu aceleci kararımdan pişmanlık duyuyorum.

Bulutlu pencereden süzülen donuk ışık beni kör ediyor. Göz kırpmalarım arasında, son zamanlarda kendimi rehine gibi hissettiğim evin ötesindeki araziye tarıyorum. Gözlerim Scorch'ların çok öteye uzandığını bildiğim yere, Kai'yi onu bulması için gönderdiğim yere gidiyor.

Onunla.

Onu olması gerekenden daha fazla düşünüyorum. Düşüncelerim artık onu içermediğinde onun hakkında yazıyorum. Kısa, ortak varlığımızın her ayrıntısına göz gezdiriyorum. Her kasıtlı aldatıcı kelime. Benimle oynamasındaki ısrarı. Babam ve onunla vakit geçirmek için yaptığı ince teşvik. Kai'nin onun peşindeyken mücadele ettiği duygular.

Düşüncelerimin hışımıyla, nispeten temiz bir parşömen yaprağını, lekeli kardeşlerinin altından çekip aldım.

Ve sonra tekrar sayfaya dökülüyor. Daha önce bir araya getirdiğim kelimelerin bir varyasyonu. Bir ihanet baladı, bir hüznün sonesi.

Kötü adamın bakış açısından yazmaktan bıktım.

BÖLÜM 13

Kai

Onu buldum.

Hem de lanet olası bir lght'ın ortasında. Şaşırmamalıydım. "Bitir işini! Bitir işini! Bitir işini!"

Mahzen nemli ve sıkışık bir kalabalığın bağırışlarıyla yankılanıyor. Terli bedenlerin yanından geçtikten sonra gözlerimi donuk renklerdeki çeşitli kafaların üzerinde gezdirdim, aralarındaki canlı saç eksikliğine hâlâ alışamamıştım. İşte o zaman dikkatimi kafesin içinde daireler çizen, rakibine kıyasla şaşırtıcı derecede iri olan adama çevirdim.

Rakibi.

Bir dansçı gibi hareket eden kişi, her zaman Auidity'de değil, hesaplamada. Sanki her adımı önceden tahmin ediyor, her hareketin haritasını çıkarıyor.

Tanıdık bir öfkeyle, yıllardır beslenen ve bilenmiş bir acımasızlıkla mücadele eden kişi.

Yüzü kapalı, saç saklı, kimliği gizli olan.

O kumaşın arkasındaki yüzü biliyorum. Burnundaki çilleri, güneşte parlayan gümüş saçlarını biliyorum. Kat kat giysilerin altına gizlenmiş, elimin mükemmel bir şekilde oturduğu belini, Fısıltılar Ormanı'nda bir mızrakla yaralanmış kaburgalarını gizleyen zayıf vücudu tanıyorum.

Bu o.

"Ve işte oldu. Gölge kazandı!"

Gölge. Ne kadar uygun.

Yüzünü göremesem de, ringde zaferle ayağa kalkmış bir şekilde dururken ondan yayılan gururu hissedebiliyorum. Maça neredeyse hiç odaklanmamıştım, *onun* farkına varamayacak kadar kendimi kaptırmıştım. Ama başını ve yüzünü sıkıca sardığı, altında yatan suçluyu gizleyen eşarbından sızan kanı fark ettim.

Çok hızlı bir şekilde maç bitti. Seyirci alkışlıyor. Gölge gidiyor.

Hayır. Ona ihtiyacım var.

Bu düşünce beni neredeyse acı acı güldürüyor. İki hafta önce bu sözcükler çok farklı bir anlam taşıyor olabilirdi, ama ben daha fazla düşünmeme izin vermiyorum.

Şu anda spikerin yanında duruyor, ücretini ve spikerin övgüsünü alıyor gibi görünüyor.

Düşün.

Onu takip etmeliyim. Onu takip etmeli ve onu şaşırtmalıyım. Bu konuda akıllı davranmalıyım. Eğitimimin her zerresi bana bunu dikkatlice, kasıtlı olarak yapmamı söylüyor.

Ama bunun neresi eğlenceli?

Onu babama yaptığı gibi nazıkçe idare edeceğim.

Onun kıvranışını, yüzünü korumak için çırpınışını görmek istiyorum. Emrimde bir seyirci varken, kimliği tehlikede ve onu hem bana hem de oynadığı role odaklanmaya zorluyor.

İşte o zaman ağzımı açtım. "Peki,

Shadow bir tura daha hazır mı?"

Sanki çılgılık atmışım gibi.

Başı bana doğru öyle bir hararetle dönüyor ki, eskiden sesimi duyduğunda nasıl rahatladığını hatırlamamak için kendimi zor tutuyorum. Gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor. Arıyor. Çılgınca. Korkmuş.

Ve sonra o okyanus gözleri benimkilere çarpıyor.

Bu bakış, eskiden olduğu gibi olmasa da elektrikli. Aramızdaki görünmez bağ artık geçmişimizle, bugünümüzle, geleceğimizle, bir zamanlar olduğumuz ve şimdi olduğumuz her şeyle yüklü. Bu düşmanca bir uyum, ikimiz de birbirimiz için ne olduğumuzun tamamen farkındayız - hiçbir şey. Sadece olanın kabuğu; olabilecek olanın.

Eskiden onun mavi gözlerinde boğulma fikrini hoş karşıladım. Ama şimdi, bana küçümseyerek baktığını görünce, arzuladığım şeyin yalnız boğulmak değil, birlikte batmak olduğunu anlıyorum.

"Ve" - spikerin sesi bakışlarımı onunkinden ayırmayı başaramıyor
-"Kim olabilirsin?"

Bakışları, çok iyi tanıdığım yüzünü gizleyen kumaş kıvrımlarının üzerinde daralıyor.
Bir meydan okuma. Kafatasımın içinde yankılanan alaycı sesini duyabiliyorum.

Devam et. Onlara kim olduğunu söyle, Prens.

"Alev," diyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Gözleri yuvarlanacak kadar uzun süre benimkilerden ayrılıyor.
Gülümsemem keskin ama yüzümün alt kısmını gizleyen bandananın arkasından göremiyor.

Eğer o Gölge ise, ben de Alev'im.

Bu kız kaçamadığım şeyin ta kendisi - onun kalıntıları peşimde olmadan hiçbir yere gidemiyorum. Ben neredeysem, o da orada. İster Aesh'te olsun, ister zihnimin parçalarında.

Ve Aame'nin olduğu yerde, her zaman bir gölge vardır. O benim kaçınılmazım.

Spiker ensesini ovuşturarak düşüncelere daldı. "Şey, *Flame*, bu gece başka bir maç yapmayı planlamıyorduk...."

"Ah, tabii ki." Özür diler gibi görünerek ellerimi hafifçe kaldırıyorum.
"Anlıyorum. Shadow bu gece bir dövüş daha kaldıramaz. Kazanma serisini kaybetmesini istemeyiz, değil mi?"

Gözlerim tekrar onun yanan bakışlarına kaydığında, hafifçe daralıyorlar.
Kendime bir meydan okuma.

Sıra sende Gölge.

Kulak kabartan kalabalık nihayet sessizliğini dağınık fısıltılarla bozuyor.
Spiker ona yan gözle bakıyor, tek bir hareketle çok şey anlatıyor. Onu köşeye sıkıştırdım, oluşturduğu imajı tehdit ediyorum. Açık meydan okumamı reddederse itibarı tehlikeye girecek.

Gözleri benimkilere dikilmiş, beni yakmakla tehdit ediyor. Sonra başını salladı, yavaş ve emin bir şekilde ve tek başına odanın beklentiyle uğuldamasına neden oldu.

"Görünüşe göre bir maçımız daha var, millet!" Spikerin gürleyen sesini kulaklarımdaki kan çarpıntısından zar zor duyuyorum. Ayaklarım beni ringe doğru götürmeye başlıyor ve her an ondan sonra. Ona tekrar dokunduktan sonraki her an.

"Shadow'a biraz nefes aldıralım, olur mu? Bu adil olur."

Başım anonsçuya doğru savruluyor, ayaklarım duraksıyor. Bakışlarım onun yanındaki Igure'a takılıyor, rahatlamış bir şekilde kırışmış kaşlarını düzeltiyor, gözleri kalabalığı tarıyor.

Çünkü ortadan kaybolacak. Ve
ben bunun olmasına izin
veremem.

Adam gülümsüyor, muhtemelen bizden kazanacağı her kuruşu düşünüyor. "Birazdan başlayacağız." Kalabalık boş gevezeliklerine devam ediyor, şimdiden şampiyonları üzerine bahis oynamaya başladılar.

Ama eşarbının kıvrımlarının altında yatan her santimetrekaresi ezberlemiş olmama rağmen gözlerim onun örtülü yüzünden hiç ayrılmıyor. Onu daha az tanıyor olsaydım, işaretleri göremeyebilirdim. Masanın etrafında, tartışan izleyicilerin yoluna doğru attığı rahat adımı gözden kaçırabilirdim.

Sanki gerçekten gölgeden yapılmış gibi.

Ona doğru bir adım atıyorum, o çılgınlığın içinde eriyip gitmeden önce insanları kenara itiyorum. Eşarbının dalgalanmasını yakalayarak bedenlerin arasından kayıyor ve ona yetişmeye çalışıyorum. Ben renkli küfürler ederken kafalar dönüyor. Kalabalık onu bütünüyle yuttu, ama ben onun yaklaştığını bildiğim mahzen kapısına doğru ilerliyorum.

Çelik gıcırıyor ve bana onun gecenin karanlığına karışmak üzere olduğunu haber veriyor. Ben kapıya doğru ilerlemeye devam ederken mırıltılar peşimi bırakmıyor, kapı sadece onun tanıdık çerçevesinin geçebileceği kadar aralık. Kapıyı zorlayarak açtım, merdivenlerden yukarı çıktım ve ötesindeki karanlığa daldım.

Gözlerim alışmaya çalışırken kulaklarım ani sessizlikte çınlıyor. Ağır adımların sessiz yankısı, ayaklarım koşmaya başlamadan önce başımı sağa doğru savuruyor.

Başka bir sokağa sapmadan önce şeklinin ana hatlarını seçebiliyorum. Koşuyorum, bacaklarım pompalanıyor, kalbim çarpıyor.

Ama benden kaçamaz. Ve beni en çok endişelendiren şey bunu biliyor olması.

Ona yaklaşıyorum, beni atlatmak için yaptığı her dönüşü takip ediyorum. İkimizi de içinde bulduğumuz kaderden sadece saniyeler ayırıyor. Kabuslarımın dışında bana musallat olmasından sadece saniyeler önce.

Bir köşeyi daha dönüyor, ben de takip ediyorum.

... karanlık.

Durmak için kaydım, başım onun gölgeli Igure'unu aramak için döndü.

Hiçbir şey.

"Bu da ne...?" Taşların üzerinde yavaş adımlarla ilerlerken nefesimin altında mırıldanıyorum. Bakışlarım yukarıdaki Aat çatısına tırmanmadan önce etrafımdaki duvarları tarıyorum. Tuğlaların ortasında mükemmel bir basamak görevi gören bir pencere bulunuyor.

Seni buldum.

Ayağımı pencere pervazına sıkıştırıp, geri kalan uzuvlarımı yukarı çekerek çıkıntının üzerinde dengede duruyorum. Bir süre orada duruyorum, avuçlarım terli ve boğazım kuru. Saniyeler yavaşlıyor. Zaman bile yeniden bir araya gelme beklentisiyle nefesini tutmuş gibi görünüyor.

Ve sonra nefes verir. Zaman kaldığı yerden devam ediyor. Ve kendimi yukarı kaldırmak için parmaklarımı çatının kenarına doğru kıvrıyorum.

Bacaklarımı hızlı bir hareketle yukarı sallıyorum, bir sonraki hareketimde ayağa kalkıyorum. Önce hiçbir şey yok.

İkincisi, her şey var. İşte o.

"Kıpırdarsan bu hançeri kalbine saplarım." Hayır.

Nefret var.

Ay ışığı, parmaklarının arasındaki bıçakta parıldıyor. Saldırmaya hazırlanıyor, kolu eğik ve sesi sabit.

O ses.

Her şey aynen eskisi gibi. İkimiz de değişmedik ama yine de birbirimize yabancıyız.

Yutkunuyorum, ağzımı açıyorum-

"Buna dudakların da dahil," diyor sertçe. Gözlerimi kırpıştırıyorum, konuşmaya başladığı scoP'u ısırarak için kendimi zor tutuyorum. "Bu bıçağı henüz fırlatmamış olmamın tek nedeni sana bir teklifim olması."

Onunla dalga geçerek hafifçe başımı sallıyorum, bandanamın altından dudaklarımı seğiriyor.

Silahını hiç indirmeden bana doğru bir adım atıyor. "Mahzene geri döneceğiz. Dövüşeceğiz. Ben kazanırım."

Ben daha alay etmeyi bitirmeden, aniden aramızdaki mesafeyi kapattı. Sanki bana tehdidini hatırlatmak istercesine, bir bıçağın soğuk ucunun kabaca boğazıma bastırıldığını hissediyorum.

"Ben *kazandım*," diye devam ediyor, aldatıcı bir sakinlikle,
"ve sen beni bıraktın." Ona, gölgelere gömülmüş yüzüne
bakıyorum.

"Ve eğer kazanırsan" -yutkunuyor, hala derime saplanan hançeri kavrayışını
ayarlıyor- "Ben... Ben sessizce Ilya'ya geri döneceğim."

Sessizlik mırıldanıyor. Ay üzerimize doğru geliyor, cevabımı duymak
için eğiliyor. Boğazımı temizliyorum. "Şimdi konuşmama izin var mı, yoksa
beni bıçaklayacak mısın?" Başımı ona doğru eğiyorum, boğazımdaki bıçağın
acısını görmezden geliyorum. "Bu konuda ne kadar iyi olduğunu
biliyorum."

Burnundan iç çekiyor. "OPer'imi kabul ettiğiniz sürece konuşabilirsiniz."
"Pazarlık yapabilecek bir konumda olduğunu fark etmemiştim,"
diyorum soğukkanlılıkla. "*Zahmet* ettiğim için bile minnettar
olmalısın."

"Peki neden?" Yüzümdeki bandanayı yırtarak mırıldandım. "Neden
boğazımı kesmedin?"

Yüzünü zar zor görebiliyorum ama sesindeki bastırılmış öfkeyi duyuyorum.
"Ne dilediğine dikkat et."

Tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum. "Bunu yapamazsın, değil mi?"

"Beni küçümsememeniz gerektiğini en iyi sizin bilmeniz gerekir," diye
nefes alıyor.

"Öyleyse yap, Gray."

Bir çelik parçası karnıma doğru uzanıyor ve orada yeşermeye başlayan ince
kan çizgisi dışında boynumu çıplak bırakıyor. Bıçağı kaburgalarımın arasından
geçirip bir zamanlar onun için atan kalbimi delmek niyetiyle yukarı doğru
savuruyor.

Ama o bunu çoktan yaptı. Henüz bir canavar olmayan parçamı çoktan
parçaladı. Şimdi burada, keskin kenarları ve paramparça parçalarıyla bir
insan mozaiği olarak duruyorum.

Tam da bu hareketi bekleyerek bileğini yakalıyorum. Kolunu dışa doğru
büküğümde nefesini içine çekiyor ve bana vücuduna doğru adım atmam
için yer açıyor. "Oh, hadi ama," diye kulağına doğru nefes alıyorum, "kalbin
bunun içinde değildi."

Çelik, sessizlikte tıslayarak kılıfına vuruyor.

Ve bir kez daha, ucu çenemin altında açılı duran bir bıçağın uzunluğuna
bakıyorum.

O hançeri kralın boynuna gömdüğünden beri tutmamıştı. Onu yanımdaki kınından çekip çıkaracağını bilmeliydim, tanıdık dönen sapı şimdi tekrar avucundaydı. Tek gereken dikkatinin dağılması ve hırsız Ingers'ın Aick'iydi.

Göğsü kabarıyor, her ağır nefesinde benimkine değişiyor. "Bir an için bile olsa," diye fısıldıyor, "senin ölümün olmayacağını düşünme."

Bu hançer elindeyken çok tehlikeli. Onunla neler yapabileceğini gördüm, bıçağın derimi keserkenki kalınlığını ezberleyecek kadar çok kez boğazıma dayadım. Boğazımda babamın boğazını kesen silah var, katili tarafından orada tutulan. *Onun* tarafından orada tutuluyor.

Hafifçe gülümsüyorum. "Bana verebileceğin daha fazla zarar olduğunu sanmıyorum."

Ay ışığında sadece gölgeli yüz hatlarını seçebilsem de bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyorum. Ve bunun için minnettarım. Onu görememek gibi bir nimete sahip olduğum için şükrediyorum.

Çünkü karanlık o parlak mavi gözleri gizlediğinde, o benim için hiçbir şey değilmiş gibi davranabilirim. Sadece onun gibi hisseden, onun gibi kokan, onun gibi konuşan gölgemsi bir varlık. Bu garip yerde bir daha asla göremeyeceğim bir yabancı.

Ama güneş doğup karanlık gerçekliğime ışık tuttuğu an, artık rol yapamam. Görev beni tasma ile bağlayıp kaderime geri sürüklerken artık istediğimi çalamam.

Ama burada, o hiç kimse

değil. Burada, ben bir

hiçim.

Burada unutulduk.

Hançer elinde titriyor, her titreyişinde derimi dürtüyor. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor.

Onun duygularının eksikliğini hatırlatmak sadece benim ani aptallığımı teşvik ediyor. Başından beri ne kadar lanetli olursa olsun, başladığımız şeyi bitirmek için duyduğum ani ihtiyaç. Çünkü burada, aramızdaki hiçbir şeyin önemi yok.

Bileklerinden biri hâlâ avucumun içindeyken, diğer bıçağın da derimi kesmeyeceğinden emin olarak, serbest elimi yüzüne doğru kaldırıyorum. Onu ürkütmemek için yavaşça, hatta yumuşak bir şekilde. Nefesimi tutuyorum, kalp atışlarım kulaklarımda çarpıyor.

Kıpırdamıyor, eşarbını yüzünün etrafından çeken parmaklarımla hissi

altında eriyor gibi görünüyor. Nefesi kesiliyor, vücudu benimkine karşı geriliyor. Tarıyorum

Şimdi ortaya çıkan yüz, değer verdiğim kızdan hiçbir şey görmüyorum.
Babamı öldüren kız. Eve getirmem emredilen kız.

Bunların hiçbirini görmüyorum, çünkü hiçbir
şey görmüyorum. O hiç kimse değil.

Ben bir hiçim.

Biz unutulduk.

Ve bu anlamsız.

Bir tutam saçı yavaşça kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Gölge bir saç
teli, gümüş değil. Bir daha asla göremeyeceğim bu yabancıya ait bir tutam.
"Benim felaketim olacağına söz vermiştin," diye mırıldanıyorum, başımı onun
keskin nefes alışını duyacak kadar yaklaştırarak. "Öyleyse kanıtla."

Yüzünü benimkine doğru çeviriyor, burunlarımız sürtünüyor. Hançerini
hiç indirmiyor ve bıçağının ucu hâlâ boğazımdan kan çekiyor. "Kanıtla," diye
tekrarlıyorum, sesim kısık. "Seni istememi sağlayacak kadar nefret et
benden." Çenesini kavıyorum, gözlerinin benimkileri yaktığını
hissediyorum. "Beni mahvet."

Ağzlarımız birbirine çarpıyor.

Dudaklarındaki nefreti, dilinin her hareketindeki öfkeyi tadabiliyorum. Bir
söz veriyor, dudaklarımda kalması için bırakıyor. Beni mahvetmek için bir
yemin. Ve çoktan başladı.

Beni sertçe öpüyor, hala bana bastırıldığı hançer gibi kan çıkarmak için dudağımı
ısıyor. Hâlâ küçük bıçağı tutan diğer bileğini, avucunun açılmasına ve
bıçağın engebeli çatıya çarpmasına neden olacak kadar sert bir şekilde
kavıyorum. Şimdi serbest kalan elini omzumun üzerinden kaldırıp
boynuma doluyorum.

Benimkiler kalçalarına gömülürken onunkiler saçlarıma gömülüyor. Ne
kadar tanıdık hissettirdiğini görmezden geliyorum, çılgılık atan her bir
duyumu görmezden geliyorum. Çünkü bu bir yabancı. Birbirimiz için hiçbir
şeyiz. Bu da her şeye izin var demek.

Bu öpücük derin ve şefkatten başka bir şey değil. Bu ihanet. Acıdır. Ve
hiçbir şeyin tadı bu kadar tatlı olmamıştı.

Bu bir yıkım.

Birden irkilerek boğazıma dayadığı hançeri düşürdü. Göğsümü sertçe
itererek, ağır nefes alarak sendeliyor. Karanlıkta gözlerimi kırptırıyor,
gerçekliğin üzerimize çöken ağırlığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Yapma..." diye söylendi. "Bir daha asla."

Dudaklarımı yalıyorum, ısırgından damlayan kanın tadını alıyorum. Titrek bacakları üzerinde sallanıyor ve dikkatini aramızdaki çatıya verişini izliyorum. Bıçaklar ayaklarımızın dibinde unutulmuş, solgun ay ışığında bize göz kırpmıyor.

Gördüğü manzara karşısında diken diken oluyor. Ve sonra saldırıyor.

Dönen hançerini o kapamadan ben kapmayı başarıyorum ve onu beni karşıladığı bıçakla yetinmeye zorluyorum. Benden bir adım daha uzaklaşıp bıçağı botunun içine sokarken omuzları çöküyor.

Dudaklarım onun tadından karıncalanıyor; ellerim onu hissetmekten titriyor. Nefes alıyorum, yaptıklarım karşısında şok oluyorum. Onları haklı çıkarmanın bir yolunu bulduğum için şok oldum. Benim kadar onun da bunu istemesi beni şok etti.

Nefretti ama oldu.

Başımı kaldırdığımda onu sakinleşmiş, saçlarını ve yüzünü kumaştan kozasına geri sokmuş görüyorum.

"Anlaştık mı?" diyor, sanki aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi. Ve hiçbir şey değişmedi. O hâlâ benim görevim ve ben de hâlâ onun canavarıyım. Aramızda olanlar, geçmişte ve şimdi, bir hatadan başka bir şey değildi. Bir yanlış karar. Geceleyin iki yabancı arasında bir kıvılcım.

Ama yüzünü yıldızlı gökyüzünden damlayan ay ışığına çevirdiğinde, beni mahveden kızı görüyorum. Ellerimin arasında tuttuğum bir yüzün düzlemlerini, onlarca kez saydığım çilleri. Kralın göğsüne bir kılıç, boğazına bir hançer saplayan eller.

Ve artık rol yapamam.

Bandanamı yukarı çekiyorum ve çatının kenarına doğru yürüyorum. "Anlaştık."

Kalabalık bölünerek kafese giden bir yol oluşturuyor.

Benden kaçmak için neredeyse çatıdan atladıktan sonra beni mahzene geri yolladı. İçeri girerken acele etmiyorum, tel kafesin arkasından ona bakıyorum, ama o benimkinden başka bir yöne bakmıyor.

Kapı arkamdan kapandığında, bağırışlar patlak veriyor. Kalabalık çoktan maçın sonucu üzerine kumar oynamaya başlamış, seçtikleri dövüşçüye cesaret verici sözler olduğunu düşündükleri şeyler haykırıyorlardı.

Hiç vakit kaybetmeden etrafımda dönmeye başladı. Bu çatıda öpüştüğüm kız değil ve sanki ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi hissediyorum. Gerçi ikimizin de kimliğimizi sakladığımız halka açık bir buluşma pek de ideal değil.

Birbirimizin etrafında yavaşça dönerken onu izliyorum, her birimiz diğerinin hareketini tahmin etmeye çalışıyoruz. Kelimeler boğazımda düğümleniyor, aramızdaki haftalarca süren sessizliğe degecek bir şey söyleyemiyorum. Çünkü çatıda olanlar bir kavuşma sayılmaz. Hem de hiç sayılmaz.

"Yeterince uzun sürdü, *Alev*."

Sözleri acı bir eğlenceyle dolu, çatıda bıraktığımız duygulardan arınmış.

Güzel. Normal şekilde devam ediyoruz. Düşman olarak. "Ne?" diye soruyorum, "Seni tanımak mı yoksa aklım başıma gelmek mi?"

"Belli ki bu ringe adım attığına göre aklın başına gelmemiş. İçinde ben varken." Elleri yanlarında seğiriyor, yüzüme dokunmak için can atıyor.

Neredeyse gülecektim. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim *Shadow*." Sesim kalabalığın arasından duyabileceğinden bile emin olmadığım bir fısıltıya dönüşüyor ama gözlerim ona unvanımı haykırıyor.

"Yoksa *Gümüş Kurtarıcı* mı demeliyim?"

"Ben olsam dilinize dikkat ederdim, *Prens*." Gözlerindeki keskin gülümsemeyi görebiliyorum. "Tabii yutmak istersiniz."

"O küçük cümleyi mi çalışıyordun?" Söylüyorum. "Bilirsin, seni kaçınılmaz olarak bulduğum zaman için? Yoksa-"

İlk vuruşu çeneme oldu. Sert.

Tepki verecek, kaçacak, başımı yana savururken darbeyi almaktan başka bir şey yapacak zamanım bile yok. "Hayır," diye tatlı tatlı cevap veriyor, "ama *bunun* alıştırmasını yapıyorum."

Minderin üzerine kan tükürdüm ve kalabalığın kükremesini çektim. "Görünüşe göre sana nasıl doğru yumruk atacağını hatırlatmama gerek kalmayacak. Tekrar."

Bu sefer burnumu kıramadan eğildim. Kolu başımın üzerinde sallanıyor ve ben de onun savunmasız karnından yararlanarak kaburgalarının altına hızlı bir yumruk indiriyorum. Ayağını şakağıma doğru uzatarak aramızdaki boşluğu doldurmadan önce hafifçe sendeliyor. Dönerek tekmesini engelliyor ve bacağını kendimden uzaklaştırıyorum.

"Bu dövüşü kazandığımda beni bırakmaya hazır mısınız?" diye soruyor ve güçlükle engelleyebildiğim bir dizi yumruk atıyor. Her zamanki gibi ısrarcı ve tahmin ettiğimden çok daha az yorgun. Çatıda geçirdiğimiz zamanın onun kana susamışlığını artırdığından şüpheleniyorum.

Karşılıklı yumruklaştıktan sonra, çoğu engellendi, bacağını savurmak için çömeldi. Zıplıyorum, beni mindere yuvarlama girişimini kıl payı kaçırıyorum. Ama bir anda ayağa kalkıyor ve topuğunu kafatasıma doğru savuran bir ters tekmeyle dönüyor.

Bu sefer bacağını yakalamadan önce engelliyorum. Tekmesinin momentumunu kullanarak, bir sonraki göz kırpmışından önce onu mindere düşürdüm. Yuvarlanıyor, sırtı kafes duvarına çarpıyor ve diğer taraftaki kalabalık kükrerken duvar sarsılıyor.

Zaten kanlı olan elimi, yarılmış dudağımdan akan kıpkırmızı çizgiye sildim. "Bak," diye soluyarak onun yanında duruyorum. "Olacak olan şu. Sen-"

Her iki ayağı da karnıma girerek ciğerlerimdeki havayı tamamen boşalttı. Ani bir güçle sendeledim, sırtım kafes duvarına çarptı. Bir anda üzerime geldi, elleri omuzlarımdaydı ve...

Fısıltılar'da dans ediyoruz.

Soluk ay ışığı ağaçların arasından süzülerek benimkilere bakan gözleri aydınlatıyor, içine balıklama dalmak istediğim çivit rengi bir havuz gibi parlıyor.

Elleri beni sabitliyor, geçici bir dokunuşla bizi birbirimize bağlıyor. Yumuşak ama emin. İstikrarlı ama görünüşte çekingen. Bunun ne anlama geldiğinden emin değil ama bunu istediğinden emin.

Elleri omuzlarımda ve...

Ve dizi karnıma giriyor.

Bir kere. İki kez. Aklım başıma gelmeden ve bir kolumla engelleyip diğerini çenesine savurmadan önce üç kez. Kafası yana savruldu ve ben de bir anlık şoktan faydalandım. Bir sonraki kalp atışı içinde onu yakasından kavrayıp kafese bastırdım.

İşte o zaman kasıklarım diz çöktü.

Kalabalık da benimle birlikte homurdanıyor. "Her zamanki gibi klas," diye boğuluyorum, hâlâ ona sıkıca sarılıyorum.

"Oh, bu hiçbir şeydi, Prens," diye tısladı dişlerini sıkarak. "Şimdi, yüzüğümde defol git."

Yüzümü ona yaklaştırarak kuru bir kahkaha attım. "Benimle geldiğin sürece bu vebalı şehirden defolup gideceğim. Gerekirse seni Ilya'ya geri sürüklerim."

"Cesedimi çiğnemeniz gerek, Prens."

"Bu işleri çok daha kolay hale getirir, o yüzden bunu düşündüğümü söyledimde bana güvenin."

Vücudu geriliyor ve daha kıpırdamadan atmak üzere olduğu yumruğu hissediyorum. Ellerim bileklerini kafese sabitliyor ve onu tellere doğru bastırıyor. "Şimdi şöyle olacak," diye kulağına yakın nefes alıyorum ve bundan büyük keyif alan kalabalığa bakıyorum. "Bu küçük gösteriyi bitireceğiz ve sen de *sessizce* geleceksin."

Gözleri alev alev yanıyor. "Henüz kazanmadın."

"Oh, yapmadım mı?" Bir elimi yüzüne götürüp oradaki kumaşı çekiştiriyorum. "Tek yapmam gereken tek bir gümüş saç teli çıkarmak ve bu odadaki herkes başındaki o ağır bedel için seni öldürmeye çalışacak. Ve ben de bunu yapmalarına izin vermek istiyorum. Bu benim işimi çok daha kolaylaştırır."

Yalanlar.

Afişlerde ne yazarsa yazsın, onu Ilya'ya *canlı* götürmek için kesin emir aldım. Ama bunu bilmesine gerek olmadığına eminim.

Gözlerimde görebileceği kadar gülümsüyorum. "Yani, evet, bu ringe adımımı attığım anda kazandım."

Yutkunuyor, görmeme izin verdiği tek endişe belirtisi bu. "Kimliğini saklayan biri için fazlasıyla kendine güveniyorsun."

"Evet, ama başıma konan bir ödül yok."

"Sen Ilya'nın prensisin. Başında her zaman bir ödül olacak." Ve bununla birlikte yüzümdeki bandanayı yırtıp attı.

BÖLÜM 14

Paedyn

Yüzü deja vu gibi sarsıcı, hayal gücünüzün bir parçasının zihninizin dışında cisimleştğini görmek gibi.

Karanlığa gömülmüş çatının tepesinde onu zar zor görebiliyordum. Ve bu tehlikeliydi. Babamı öldüren adamdan başka bir şeymiş gibi davranmak tehlikeliydi. Acınası bir durumdu. Dikkat dağıtıcıydı. Ve bir daha asla bu kadar zayıf olmayacağım.

Ama şimdi onu benim için ne ise o olarak görüyorum-ölü.

Kirli sakallar keskin çenesini gölgeliyor, dudağından sızan kanla birlikte bana onu nasıl ısırıldığını hatırlatıyor. Bir daha asla düşünmemeye yemin ederek bu düşünceden sıyrılıyorum.

Kara kaşları şaşkınlıkla kalkıyor, gri gözleri benimkileri delip geçiyor. Ormanda sinir bozucu bir şekilde hoşlandığım yüz gibi, sert bir görünüşü var.

Korkunç bir şekilde tam da hatırladığım gibi.

O gümüş gözleri kaplayan her koyu kirpik. Çok tanıdık dudaklarının her seğirmesi. Bronzlaşmış alnının üzerine dalga dalga düşen abanoz saçlarının her bir tutamı. Her parçası mükemmel bir şekilde yerinde, tam olarak onu bıraktığım gibi. Onu böylesine korunmuş, özen gösterdiğim çocuk gibi görmek bir alay gibi geliyor. Hiçbir şey ifade etmeyen her anla alay eder gibi.

Kalabalığın içinden gelen sesleri zar zor seçebiliyor, prensi işaret eden çok sayıdaki İng'ye zar zor odaklanabiliyorum. Sokaklardaki söylentileri duymuştum. İnfazcı'nın Gümüş Kurtarıcı'yı aramak için şehirde sinsice dolaştığına dair fısıltılar duymuştum ama onu kendi gözlerimle görene kadar bunların doğru olduğundan emin değildim.

Alev.

Kendine Alev diyen ukala piç. Gölge min 1re'si.

İnsafsız orospu çocuğu-

Yanağıma batırdığı parmak eklemleri beni gafil avlıyor. Acı yüzümden boynuma doğru yayılırken başım yana savruluyor.

Artık kesinlikle kendini tutmuyor.

İyiliğinin karşılığını veremedi eli çenemi kavırıyor ve yüzümü kabaca ona doğru çeviriyor. "Bu bir hataydı, sevgilim."

Sevgilim.

Başlık artık sevecenlikten ve empatiden yoksun.

Eli ağzımı ve burnumu örten kumaşı aşağı çektiğinde, aklıma gelen en klas şeyi yapıyorum.

Onu ısırdım.

"Kahretsin," diye tıslıyor Kai dişlerinin arasından, elini hınzır gülümsememden çekerek. "O da neydi öyle?"

Onu sertçe iterek ringin ortasına doğru itiyorum. "Ne? Senin için yeterince klas değil mi?" Altından kaçacağını bildiğim bir yumruk atıyorum. Karnıma doğru hamle yaptığında, arkasına dönüp bileğini yakalıyorum ve kürek kemiğine bastırıyorum. Nefesini içine çekiyor, koluna yayıldığını bildiğim acıya karşı dilini ısırtıyor.

"Yaptığın herhangi bir şeyin beni hâlâ şaşırtıyor olması şok edici," diye homurdanıyor ve bir ayağını benimkinin arkasına geçirip çekiştiriyor. Piç kurusu beni mindere yuvarladı. Nefesimi tutmaya fırsat bulamadan üzerime atladı ve kollarımı dizlerinin altına sıkıştırdı. Hain saçlarımı hâlâ örten eşarbi kavrarken altında kıvranıyorum. "Tekrar hareket et, tekrar *ısır* ve herkes ne kadar büyüleyici bir saç rengine sahip olduğunu görsün."

Nefes nefese, öfkeyle, çılgınca bir çıkış yolu arıyorum. "Tamam. Sessizce geleceğim. Ama bu kavgaya bir son vermeliyiz." Vücudumu gevşetiyorum, yenilmiş gibi görünmek için kendimi zorluyorum. "Bırak beni."

Dizinin altında sıkışmış olan elimi oynatıyorum. Kolumdaki baskıyı yavaşça kaldırmadan önce bana şüpheli bir bakış atıyor. Sonra elimi yana doğru hareket ettirerek kalabalığın mindere vurmak üzere olduğum avucumu tam olarak görmesini sağlıyorum.

Ama elim mindere çarpmak yerine onun yüzüne değiyor.

Bileğimi başımın üstünde sabitlemeden önce bir saniye bile kaybetmeden yüksek sesle küfrediyor. Gülümsüyorum. Bacakları, dizimi bir kez daha kasıklarına doğru itmeme yetecek kadar gevşedi. Homurdanıyor ama ben dikkatini dağıtmak ve boşta kalan bacağımı kullanarak bizi Aip'lemek için çoktan harekete geçmişim bile.

Kısa, hınzır bıçağı botumdan çıkarırken tüm ağırlığımla göğsüne bastırıyorum. Çatıya tırmandığı anda göğsüne saplamam gereken bıçağın aynısı. Yasadışı silahı gizlemek için yüzüne doğru eğilerek bıçağı yanağına bastırıyorum. Soğuk kayıtsızlık maskesinden sıyrılıp geniş gözlerine yerleşen şok, ona gülümsememe neden oldu.

"Beni kesip açacak mısın? Burada, bir oda dolusu şahit varken?" Sesi sabit, ama ihanet eden kalp atışlarının bacaklarımın bastırıldığı kaburgalarımın çarptığını hissedebiliyorum. "Beni çatıda öldürmeliydin."

Aramızda hiç yaşanmaması gereken bir şeyden söz edilince derim çatlıyor. "Bu beni daha sonra bunu yapmak zorunda kalma zahmetinden kesinlikle kurtarırdı."

"Devam et o zaman." Başını hafifçe yerden kaldırarak bıçağı tenine daha sert bastırıyor. Alay ediyor. Test ediyor. "Yap hadi. Kraliyet kanını ilk kez dökmüş olmayacaksın."

Gözleri benimkiler arasında geziniyor, görünüşe göre beni görmekten rahatsız oluyordu. Babasının katilinin kendi katili olma eşiğindeki görüntüsü. Bana dokunmaya, babasının kanına bulanmış ellerini okşamaya bile tahammül edip edemeyeceğini merak ediyorum. Acaba babasının acımasız ölüm şeklini görmeden bana ışıktaki zar zor bakabiliyor mu?

Çünkü bana öyle hissettiriyor. Babamın kaderinin sürekli bir hatırlatıcısı gibi.

"Devam et, *Gümüş Kurtarıcım*," diye acı acı düşünür. "Benim felaketim ol." Ve bu sefer yapacağım. O çatıda yapmam gerekeni yapacağım. Kabza terli avucumda kayganlaşıyor.

Yapın. Sonuçlara, kalabalığa lanet olsun ve yap.

Kendime bir daha tereddüt etmeyeceğimi söyledim. Ama işte buradayım. Aklım ve kalbim kontrol için pazarlık ederken onun hayatı kanlı ellerimde.

Yap. Yap.

Boğazım kurudu. Kan kulaklarıma hücum ediyor, gürleyen kalabalığı ve her türlü mantıklı düşünceyi bastırıyor. Kabzayı daha sıkı kavriyorum, bıçağı savurmaya hazırlanırken hafifçe geri çekiliyorum-

Nasırlı bir el bileğimi yakalıyor, bacaklarımın altından kaydığını fark edemeyecek kadar meşgul olduğum bileğimi. Kolumu zaten kanayan boğazından uzaklaştırırken diğer eli yukarı.... yukarı kaldırıyor.

Hayır, hayır, hayır-

Başımdaki eşarbı koparmasını engelleyecek gücüm yok.

BÖLÜM 15

Paedyn

Gümüş kumaştan yuvarlanıyor, loş ışıktaki donuk ama inkar edilemez bir şekilde tanımlanabilir.

"Dikkatli ol Gray," diye mırıldandı. "Beni önemseydiğini düşünmeye başlamıştım."

Fısıltılar işaretlere ve bağırarak yapılan suçlamalara dönüşürken nefesler kalabalıkta dolaşıyor.

Hayır, hayır, hayır.

Enforcer'dan kaçabilsem bile, Dor'daki herkesten kaçamam. Saçımı ve burada olduğumu gördüklerine göre, artık ringde dövüşmem. Yeniden başlamak için yeterli para kazanamıyorum.

Gözlerinde eğlenceye benzer bir şey parlıyor ve fırsatım varken boğazını kesmediğim için pişmanlık duyuyorum. Ve kesinlikle bu şansı birden fazla kez yakaladım.

"Seni piç kurusu." Kendimi onun pençesinden kurtarmak için çabalarken bile sesim fısıltıdan öteye geçmiyor.

Birden iki bileğimi de nasırlı elleriyle kavradı ve hançer terli avucumdan kayarken beni kendisine doğru çekti. Ağzı kulağıma gelmeden önce neredeyse göğsünün üzerine devriliyordum. "Ne yapacaksın, hmm? Parçalanmadan önce bu kafesin dışına bir adım bile atamayacaksın."

"Hey, dışarı çık, küçük Gümüş Kurtarıcı!"

Daha kelimeler ağzından çıkmadan, alaycı haykırıışlar kalabalığın içinde dalgalanmaya başlar.

"*Bu* kadar değerli olan o mu?"

"Oldukça küçük bir şey, oldukça iyi para eder, ha?"

İnsanlar şimdi kafesi tıkırdatıyor, sersemlemiş Gümüş Kurtarıcı'ya bağırıyorlar. "Harika bir gözlem, Prens. Bir medyum gibi davranabilirsin." Ona dişlerimi gösteriyorum. "Bir anlaşmamız vardı."

"Ve ben kazandım."

"Oh, öyle mi diyorsun?" Ben scoP. "O zaman beni buradan tam olarak nasıl çıkarmayı planlıyorsun? Bunu neden yaptın?"

Gülümsüyor. Dudaklarının basit, yumuşak bir şekilde havalanması içime bir yumruk gibi iniyor. Sanki geçmişten bir parça şimdiki zamanıma doğru kayıyor. Onun bir parçasına bir daha tanık olacağımı sanmıyordum. "Çünkü" diye cevap verdi sakince, "senin bana ihtiyacın vardı."

Esprisiz bir kahkahayla boğuluyorum. "Ve sence bugün aniden sana ihtiyacım olduğuna karar verdiğim gün mü?"

"Sanırım bugün başka bir seçeneğin olmadığı gün." Ayağa kalkmaya başladı, sürekli çekiştirmeme rağmen bileklerim hâlâ parmaklarının arasında. "Buradan tek parça halinde çıkmanın tek yolu İnfazcı'nın yanında olması. Tabii Gümüş Kurtarıcı'nın bu mahzendeki herkesi alt edebileceğini düşünmüyorsan? O zaman buyurun, buyurun."

Duymak istediği şeyi söylemeyi reddettiğimde son çare olarak ona ters ters bakıyorum. Çünkü o dayanılmaz, tahammül edilemez ve sinir bozucu derecede haklı. İnfazcı buradan çıkmamın tek yolu. Ama bir kişiden kaçmak, bu tıka basa dolu odanın tamamından kaçmaktan çok daha kolay.

Dışarı çıkmak için onu kullanacağım ve sonra onunla tek başıma başa çıkacağım.

Yutkunuyorum, artan gururumu bastırmaya çalışırken boğazım kuruyor. "Peki," diye homurdanıyorum. "Çıkar beni buradan."

"İşte senin o parlak tavırların," diyor kuru bir sesle. "Yine de yakın zamanda ayrılmayı planlıyorsak kucağımdan inmen gerekebilir."

İrkiliyorum, yanaklarım aniden onun kucağına tündediğimi ve bileklerimin bağlı olduğunu fark ederek yanıyor. Çok yakınım, hissi çok tanıdık. Buna dayanamıyorum, ona katlanamıyorum. Bu yüzden kucağından yavaşça kayarak onun yanında duruyorum.

Bileklerimden birini bırakıyor ama diğerini daha da sıkı kavrayarak telafi ediyor. Kalabalığa dönerek, "Gümüş Kurtarıcı'yı yanımda götüreceğim ve buradaki hiç kimse bize sorun çıkarmayacak" derken sesi eşitti. Kalabalık öyle bir öfke patlaması yaşıyor ki, İnfazcı ses tonu her zamanki komutan tonuyla devam ederken bunu kabul etmeyi reddediyor. "İlya'nın İnfazcısı ve kralın ikinci adamı olarak, o benim malım. *Benim malım.* Bu da demek oluyor ki

Ona elini süren olursa, Elitlerin ne kadar acımasız olabileceğini ilk elden öğreneceksiniz."

Sessizlik.

Mahzen bu sesle dolup taşıyor ve kulaklarımdaki çınlamaya dikkat çekiyor. Rahatsızca yer değiştiriyorum, sözleri aklıma yerleşirken başparmağımdaki bandı döndürüyorum.

"O benim malım."

Öfkemi yutuyorum ve bunun yerine odayı tarıyorum, korku kalabalığının arasında kısılmış gözler ve çatılmış kaşlar şeklinde saklanıyor. İlyâ hakkındaki hisleri ne olursa olsun, korku nefretten daha derindir. Sadece bir Elit'in gazabının üzerlerine yağma olasılığı bile hayal güçlerini çılgına çeviriyor. Çoğunun, çölde izole edilmiş güçlü nüfus hakkında dehşetten başka bir şey duymak bir yana, henüz İlyâ'dan biriyle karşılaştığından bile şüpheliyim.

Neyden korktuklarını, Elitlerin neler yapabileceğini bile bilmiyorlar. *Onun* yapabildiklerini. Enforcer, kendisi bir silah olmasına rağmen, yalnızca onları kullanacak başkaları olduğunda yeteneklere sahiptir. Ve yine de onun gücünün potansiyelinden, kötü şöhretli bir Elit'in tehdidinden korkuyorlar.

Belki de bilinmezlik korkunun yarısıdır.

Cehaletlerini onlara karşı kullandı.

"Yakın dur," diye mırıldanıyor, kafesin kapısına uzanarak. "Ya da durma. Söz konusu olan senin hayatın."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye karşı koyarken, aynı zamanda yürümeye başlayan bir çocuk gibi görüldüğüm ve hissettiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Beni kendine yakın tutuyor, koruma amaçlı değil ama çok daha yırtıcı bir şey. Ondan yayılan sahiplenme duygusu, insanların yol açmak için ayrılmasına neden oluyor, geçim kaynaklarına değen kıızı odadan çıkarırken aval aval bakmalarına neden oluyor.

Gözler bizi merdivenlerden yukarı ve mahzenin üstündeki dünyaya kadar takip ediyor. Sokaklar gecenin ölüsüyle karanlık ve ılık bir esinti bağlanmamış saçlarımı kamçılıyor. Rüzgârın kafa derimi öptüğünü hissettiğimde dudaklarımdan süzülmeyle tehdit eden iç çekişimi bastırıyorum.

Günlerdir kendimi en özgür hissettiğim an bu.

Kolumdaki sert bir çekiştirme, talihsiz gerçekliğimin yeniden başlamasına neden oluyor.

Ben hiç özgür değilim.

"Bu taraftan, K    k Medyum. Bu gece mehtaplı bir gezinti i  in vaktimiz yok."

Alaycı unvana sinirleniyorum. "Peki, plan nedir?"

Beni dar bir sokakta çekiştirirken omzunun üzerinden şaşkın bir bakış fırlatıyor. "Biliyorsun, suçluları planlarımdan haberdar etmek gibi bir alışkanlığım yok."

Buna homurdanıyorum. "Son Duruşma'dan çok önce bir suçlu olduğumu çok iyi biliyorsun. Yine de" -gergin omuzlarına sinsice gülümsüyorum- "bana *planlarından* ok daha fazlasını anlattığını hatırlıyor gibiyim."

*Seni tanıyordum. Geçmişini, bugününü ve geleceğini biliyordum.
bir parçası olacağımı düşünecek kadar.*

Dönüyor ve yüzüm göğsüyle buluşmadan önce beni kayarak durmaya zorluyor. "Biliyorum." Sesi yumuşak, beni kıvrandıracak şekilde kederli. "Ve aynı hataları tekrarlamayı alışkanlık haline getirmemeye çalışıyorum."

Hatalar.

Görünüşte basit olan bu kelime, ne kadar basit olursa olsun yüzünüze inen bir tokat gibidir. Çünkü her şey tam olarak buydu; bir hata. Sessiz bakışlar ve söğüt ağaçlarının altında fısıldanan hikayelerle paylaşılan her parçamız, sadece bizim yavaş yavaş lmemize katkıda bulundu. Ve şimdi bu sürekli büyüyen hatalar listesine çatıyı da ekleyebiliriz.

Birbirimiz için kaçınılmaz olarak kusurluyduk.

"Haydi," diye ısrar ediyor, beni sokakta sürüklüyor. "O zensiz ayak hareketlerinle bile hızını artırabilirsin."

"Ayaklarımı yere basmama izin verseydin belki bu kadar özensiz olmazdı," diye karşılık veriyorum, beni yıkık dökük bir köşeden çekerken tökezliyorum.

"Seni omzumun üzerinden atmamı mı tercih edersin? Bunu daha önce yapmamış değilim."

"Hayır, yapmazdım-"

Ayaklarımı onun ısrarlı çekişine karşı elimden geldiğince dikmeden önce, cümlenin ortasında, planın ortasında durmak için kayıyorum.

Belki de beni omzunun üzerinden atmasını tercih ederim.

"Bana neler olduğunu anlatana kadar yerimden kıpırdamayacağım," diyorum basitçe.

Yavaşça dönüyor, ağzının kenarlarında dolaşan sıkıntının arasında gizlenmiş bir eğlence. "yle mi?"

Hâlâ onun inatçı tutuşuyla kavradığı bileğimi çekiştiriyorum. "Evet, öyle. Bu yüzden ikimize de biraz zaman kazandırmanı ve kaderimi bana anlatmanı öneririm."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Bir suçluya göre haklı değil misin?" "Ve sen de daha iyi olmadığın için erdemli değil misin?"

Birbirimize bakıyoruz, hâlâ onun benimkini saran sert eliyle birbirimize bağlıyız. Söylenmemiş günahlarımız aramızda uzanıyor gibi görünüyor, boğazımda yanan önemsiz kelimeleri yutuyor. Biz bir ve aynıyız, bu İnfazcı ve ben. İkimiz de uyuşmuşuz, ikimiz de yüklüyüz, ikimiz de birbirimizin babalarının kanına bulanmışız.

Bir Elit ve Sıradan hiç bu kadar benzer görünmemiştii.

Sonraki sözleri o yıkıcı tarzıyla son derece tehlikeli. "Yaptığım her şey kral içindi ve onu öldüren sendin, ben değil."

"Ben bir baba öldürdüm," diyorum ona yaklaşarak. "Ve sen de öyle."

Kaşları kırışıyor, kafası karışıyor. "Sen ne-"

Kavrayışı gevşedi, gardını düşürdü ve dikkatinin dağılmasından faydalanmadan önce iki kez düşünmedim. Hızlı bir hareketle, sırtım göğsüne gelecek şekilde döndüm ve serbest kolumu omzunun altından geçirdim. Momentum ve yaşadığı şokun birleşimiyle, onu aniden omzumun üzerinden atlattım.

Bu pek de düzgün bir indirme sayılmazdı ve Plague babamın eğitim sırasında her zaman yaptığı gibi kaşlarını kaldıracğını biliyordu. Ne de olsa bana cüssemden üç kat büyük bir adamı alt etmeyi öğreten oydu, bu yüzden İnfazcı'nın az önce omzumun üzerinden yuvarlandığı özensizlik, onun o bıkkın gülümsemesiyle başını sallamasına neden olacaktı.

Prens küfürler eşliğinde yere yığıldı. Bir sonraki gürleyen kalp atışımdan önce onun üzerindeyim, botumdan son ince bıçağımı kaydırıyorum. "Gerçekten üzerimde başka bıçak olmayacağını mı sandın?" Nefes nefese bıçağı kaburgalarına bastırıyorum.

Sırtımı keskin bir şey ısırtıyor ve omurgama batan bıçağın tanıdık hissiyle ürperiyorum. Dikkatsizleşiyorum. Silahın nereden geldiği ya da ne zaman çıkardığı hakkında en ufak bir fikrim yok ve odaklanma eksikliğim korkutucu.

Özür dilerim, baba.

"Yaptığın onca şeyden sonra seni gerçekten hafife alacağımı mı düşündün?" Gözleri benimkilere dikilmiş, boğazına tırmanmaya çalışan söylenmemiş kelimeler gibi yanıyordu.

"Devam et!" Bağırış beni şaşırtıyor, kelimeler olmasını istediğimden çok daha sert. "Söyle. Ne yaptığımı söyle."

Göğsü altımda kabarıyor. "Kralı öldürdün."

Başımı ona doğru sallıyorum, gözlerim bakışlarındaki ihanetten hiç ayrılmıyor. "Evet. Kralı öldürdüm. Ama daha da önemlisi, kötü bir zorbayı öldürdüm. Sayısız kişiyi öldüren bir adamı öldürdüm. Sırf damarlarımda güç dolaşmadığı için beni öldürmeye çalışan bir adamı öldürdüm." Nefesimi tuttum, dişlerimi onun üzerinde gösterdim. "Ama bir şeyi daha unutuyorum. Başka neyi öldürdüm, Prens?"

Boğazı düğümleniyor. "Sen... babamı öldürdün."

"Ortak bir noktamız daha var," diye nefes alıyorum. Bıçağı karnının üzerinde gezdirirken kaşları çatılıyor. "Babama yaptığın gibi bunu da göğsüne saplayayım mı? Bu sadece 1tting gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Başını bana doğru sallıyor, yüz hatlarını inançsızlık kaplıyor. "Baban...? Ben yapmadım-" Gözleri aydınlanmaya benzer bir şeyle hafifçe açılıyor. "Kaç yıl oldu? Kaç yıl önce öldürüldü?"

O gece kimin hayatını aldığını bilmediğine inanmayı reddediyorum. Bunca aydır beni kandırmadığına, benden aldığı onca şeyden sonra ona güvenmem için beni kandırmadığına inanmayı reddediyorum. Babamın kalbine kılıcını sapladığı gece paramparça ettiği kişinin benim kalbim olduğunu bilmediğine inanmayı reddediyorum.

"Beş," diye mırıldandım. "Benim evimde." Sözlerim bir fısıltıdan biraz daha fazlası. "Onu öldürüşünü izledim."

Başını bana doğru sallıyor, maskesinin çatlaklarından, yıkılmakta olan duvarlarının yarıklarından korku süzülüyor. "Paedyn, ben-"

Adımı ilk kez söylüyordu ve içimdeki acınası bir parça tekrar söylemesini duymak istiyordu. Ama sonrasında söylediği hiçbir şeyi duyma şansım bile olmadı.

"O burada!"

Sadece bir imparatora ait olabilecek bir haykırış duvarlarda yankılanıyor, ardından bir düzine çift çizme ayağın gürültüsü geliyor. Gözlerim sese doğru fırlıyor, yaklaşan gölgeleri fark ediyorum. Sonra tekrar ona

bakıyorum. O

Bir Şey söylemek için ağzını açıyor ama onun yerine bo uk bir homurtu çıkıyor.

Omzuna attı ım temiz bir kesik bana birkaç saniye kazandırdı ve tek bir saniyeyi bile boşa harcamaya cesaret edemedim.

Her zaman yaptığım gibi yine koşuyorum. Ve arkama bakmıyorum.

BÖLÜM 16

Kai

Baş belası demek bile bu kızı tanımlamaya yetmez.

Beni bilmediğim sokaklarda koşturuyor, sıkışık karanlıkta engebeli kaldırım taşlarına basıp tökezletiyor. Elim kanla kaplanmış, veda hediyesi olarak verdiği şaşırtıcı derecede sık yaraya bastırılmış.

Beni öldürme şansı vardı. Birden fazla kez.

Ve yine de, boğazımı kesmekle ilgili tüm konuşmalarına rağmen, bunu birçok kez yapamadı. Ben de kendi hançerimi sırtına gömme sözümü tutamadım ama bunun suçunu onu hayatta tutmak için aldığım katı emirlere atıyorum.

Bu şehri sürekli saran vebanın terk ettiği sıcakta nefes nefese kalıyorum. Boş bir sokağa sapıyorum, ben sağa dönerken onun sola dönmesi için işaret vermeden önce neredeyse adamlarımdan birine çarpıyordum. On üçümüz ayrılmış olsak bile, neredeyse yarım saat boyunca adamlarımın her birinden kaçmayı başardı.

Baş belası demek hafif kalır.

Ay solgun yüzünü şehrin üzerine uzatmış, her şeyi ona hiçbir faydası olmayan donuk bir ışıltıya boğuyor. Eğer gölgeler onun dostuysa, ay da suç ortağı olabilir; gümüş ışınları kanının içinden akarak ay ışığında onu maskeleyen saçlarını lekeliyor.

Kolumdaki yaradan irkilerek bir köşeyi daha dönüyorum. Ayaklarım, zihnimden geçen düşünceler gibi engebeli patıkaya çarpıyor. Onun sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve dikkatimi aramam gereken sokaklardan alıyor.

"Onu öldürmeni izledim."

Beş yıl.

Beş yıl önce, ilk kez adam öldürdüm. Beş yıl önce, ilk kez bir adamın göğsüne kılıç sapladım. Beş yıl önce, birçok suçumun ilkinden kaçmadan önce bir adamın Aoor'a yığılmasını izledim.

Beş yıl önce, ilk öldürdüğüm kişi onun babasıydı.

O bunu nasıl biliyordu da ben bilmiyordum? Neden ilk etapta onu öldürmek için gönderildim? Belki de yanılıyor. Belki de benden nefret etmek için başka bir neden arıyordur. Kaderimi bana dayatan o unutulmaz geceyi düşünüyorum. Neredeyse odayı, kanı, ellerimin titreyişini görebiliyorum....

Oda.

Farkına vardığımda neredeyse tökezliyordum.

Onun evi. Yakıp kül ettiğim ev. İçinde durduğum o oda.

Bu oraya ilk gidişim değildi. Parçalar yerine oturmaya başladı ve ilk görevimi yaptığım o gölgeli ev ile Aames'in aydınlattığı ev arasında bağlantı kurdum.

Ben öldürdüm. Babasını ben öldürdüm-

Hareket, başımı değişen gölgelere doğru sarsıyor.

Ara sokaktan hızla geçen Iğure'u görmeden önce bile onun olduğunu biliyordum. Elimde bir fırlatma bıçağı var, o karanlığın içinde eriyip gitmeden önce ona nişan alıyorum. Çılgılığı gergin, sanki acısını ifade edecek enerjisi yokmuş gibi. Ona doğru yürürken acele etmiyorum, yere düşmeden önce kirli bir duvara yığılmasını izliyorum. Kanlı eliyle acı içinde nefes alıp veriyordu. Uyluğunda yeniden açtığım iyileşmekte olan yaraya bastırdım.

"Ne?" dedi. "Bacağımı bir kez kesip açmak senin için yeterli olmadı mı?" "Şey," diye iç geçirdim, "görünüşe göre senin için yeterli değildi, hala benden kaçmaya çalışıyor."

"Alış buna."

"Başlıyorum."

Başını duvara yaslamış, gözleri yorgunluktan çökmüş. Yorgun görünüyor. Çok yorgun. Sanki uykusuzluktan daha yıkıcı bir şeyin eşiğinde sallanıyormuş gibi. Başımı eğiyorum, örtülü karanlıkta onu inceliyorum. "İyi hissediyor musun, Küçük Medyum?"

Gülüştü nefes nefese. "Az önce beni bıçakla kestin. Ne düşünüyorsun?"

"Oh, hadi ama, seni zar zor sıyırdım."

O yıkıcı mavi gözlerini bana dikti. "Evet, hala iyileşmekte olan bir yarayı sıyırdın. Bana ilk etapta verdiğin yarayı da ekleyebilirim."

Neredeyse gülümseyecektim. "Onun ben olduğumu biliyordun, değil mi?"

"Tabii ki sendin," diye hıçkırıldı. "Neredeyse benimki kadar iyi nişan alabilen bir tek sen varsın."

"Neredeyse mi?" Kuru kuru söyledim. "Gerçekten mi?"

"Beni duydunuz, Prens."

Bileğini avucumun içine almadan önce parmaklarının botundaki bıçağa doğru kaydığını görüyorum. "Yeter," diye iç geçiriyorum. "Yorulдум. Sen de yoruldun. Bu gecelik bu kadar yeter. Yaranı sarmazsan kan kaybından öleceğinden bahsetmiyorum bile."

"Eğer 1 saat olmadan gideceğimi düşünüyorsan-"

"Bence," diye araya girdim, çizmesinden hançeri çıkarırken, "biraz dinlenmez ve sargı bezi almazsan hiç gücün kalmayacak."

"İstediğin bu değil mi?" Sesi, içindeki suçlamanın ağırlığıyla çatlıyor. "Seninle savaşmayı bırakmak mı? Sessizce sonuma gelmek mi?"

Bir an için onu inceliyorum, çatık kaşlarına çizilmiş inatçılığı inceliyorum. Gerçek göğsümü sıkıyor, ciğerlerim nefes alamazken kalbim iç çekiyor. Çünkü hangisinin daha korkutucu olduğuna karar veremiyorum - onun mücadeleyi bırakmasını izlemek mi yoksa ölmesini izlemek mi?

Onu besleyen 1re olmadan o ne? Bir zamanlar olduğu Gümüş Kurtarıcı'nın bir kabuğu mu? Uğruna kendimi mahvetmek istediğim bir kızın hayaleti mi? Eğer bir hiç için yanarsa, ölüm için yaşar. Ama bir şey için yanarsa, *umut* için yaşar.

Benimle dövüşmesini istiyorum.

Nefretle bile olsa benim için yanmasını istiyorum.

İçimi çekiyorum, her baş döndürücü düşünceye eşlik eden duyguları dışarı atıyorum ve bunun yerine "Bunun neresi eğlenceli?" diyorum.

"Bu çok saçma."

Mırıltısı muAed ve yüzünü örten bezi çekiştirdiğimde homurdanması da aynı şekilde.

"Hayır, bu gerekli. Harika görünüyorsun." Ne kadar çabalasam da, kahkahalarımın her kelimeye karışmasını engelleyemiyorum. Kısmen tanınabilir saçlarını ve yüzünü örtmek için, ama çoğunlukla kumaşı etrafına sarmak için çok tembel olduğumdan, başının tamamına attığım eşarptan bakışlarını hissedebiliyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyor.

"Evet, sen ve bu krallıktaki diğer herkes, sevgilim."

Hancı elini sallayarak beni tezgâhına çağırıyor. Onu biraz ileri itiyorum, bu da isteksiz bir topallamayla sonuçlanıyor. "Sadece bir oda. Elinizde ne varsa alacağız," diyorum, yüzümün alt yarısını örten bandananın ardına gizlenmiş sıkı bir gülümsemeyle.

"Şanslısın," dedi adam. "Üçüncü katta bir oda açıldı. Küçük bir şey."

Cevap olarak, yontma tezgahın üzerine birkaç bozuk para yuvarlıyorum, bana başını sallayarak onları saymasını izliyorum. Sonra gözleri bir eşarp tarafından yutulan kıza takılıyor. "Onun nesi var?"

Şu anda göremediğim ağzından çıkacak ukalaca bir yorumu beklerken kaydığını hissediyorum. "Korkunç bir kaza," diye araya giriyorum başımı üzgün bir şekilde sallayarak. "Altında ne olduğunu görmek istemezsin." Ona bilmiş bir bakış atarak eğildim. "Biraz utangaçtır. Haklı olarak öyle."

Hancı başını sallıyor, az önce komik bir şaka yapmışız gibi bakıyor. "O zaman kesinlikle kapalı tutun!"

O gülüyor. Ben de gülüyorum. Botunun topuğu benimkinin içindeki ayak parmaklarıyla buluştuğunda dilimi ısıriyorum.

Gıcırdayan merdivenlerden körlemesine tökezleyerek çıkarken, bacağından aşağı kan damlarken ve alttaki tahtaya sıçramakla tehdit ederken tekrar gülmemem gerektiğini biliyorum. Üçüncü kattaki kapıyı ittiğimde inleyerek açılıyor ve saraydaki dolabım büyüklüğünde bir oda ortaya çıkıyor. Yatağın neredeyse tüm alanı kaplamasıyla birlikte, köşedeki lavabo, bu kaba saba oda bahanesindeki diğer tek aksesuar gibi görünüyor. Küflü bir pencere, mekânı süsleyen kiri göstermeye yetecek kadar donuk bir ışık saçıyor.

"Seni öldürecekim." Eşarbını yüzünden sıyrıp atmış, etrafına bir yığın halinde dökülen saçlarına oflayıp pufluyor.

"Şimdi öyle misin?" Düşünüyorum. "Yaralanmadan önce de bu konuda sorun yaşıyordun."

Başını sallayarak benden uzaklaşıyor. Sesi mesafeli, sanki kelimeler bir düşünce olarak kalmaya niyetliymiş gibi. "Ben hep yaralıyım. Her zaman biraz kırık." Odayı incelemesini izliyorum, çünkü gelen her yanıt

Zihnim boğazıma takılmış gibi görünüyor. "Burası mı?" diye soruyor, eliyle etrafı işaret ederek. "Ne yani, tüm erkeklerin seninle yatağa mı doluşacak?"

"Komik," diyorum hiç espri yapmadan. "Hayır, adamlarım bu gece şehir dışında kalacak. Bu kadar kalabalık bir grup istenmeyen bir dikkat çeker.

Yine de endişelenmeyin.

-"Sabah yola çıktığımızda bizimle buluşacaklar."

Bana eskiden gösterdiği o sinsi gülümsemelerden birine benzeyen bir bakış atıyor. "Gerçekten benimle tek başına başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım seninle tek başına başa çıkabilecek tek kişi benim." "Gördüğüm kadarıyla hâlâ ukala bir piçsin."

"Korumam gereken bir itibarım var."

Homurdanıyor, topallayarak yanımdan geçip yatağın kenarına yığılırken debeleniyor. Kanayan yarasına ve altına katlanmış yorgana bakıyorum. "Elbette, lütfen yatacağım yatağı kana bulayın."

Bana bir bakış bile atmıyor. "Peki bu yatakta uyuyacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Olmayacağımı sana düşündüren ne?"

Beni görmezden gelerek, varlığını yok saymaktan tamamen memnun bir şekilde kalçasındaki yarayı dikkatle incelemeye başladı. Pantolonun bol paçasını kıvrıp muazzam miktarda bronzlaşmış teni ortaya çıkaran görüntüsü, gölgeli odada birden daha anlamlı görünüyor.

Kumaş yapışkan yarayı çekiştirdiğinde dişlerinin arasından tıslıyor ve acının yüz hatlarını sıkıştırmasını engellemek için verdiği mücadeleyi izliyorum. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirip sessiz bir "Buraya gel." diye iç geçiriyorum.

"Böyle iyiyim, teşekkürler," diyor kayıtsızca.

"Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?"

"Eğer durum buysa," diyor tatlı bir sesle, "gitmeme izin verebilirsin. Sorun çözülmüş olur."

"İkimiz de bunun bir seçenek olmadığını biliyoruz."

"Doğru." Sesi sertti. "Çünkü yeni kralınız beni kovalamanızı istiyor."

Bir avuç kalp atışı geçtikten sonra, "Babasını, kralı öldürdün. Ve Direniş'in ayaklanmasında kilit bir rol oynadın. Bunu yapmak için Kitt'i kullandığından bahsetmiyorum bile."

"Ve hiçbir şeyden pişman değilim." Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor, bakışlarında en ufak bir pişmanlık belirtisi yok. "Yaptığım her şey, uğruna savaştığım her şey Ilya içindi."

Çenem gerildi. "Ve buna Ilya'nın kralını öldürmek de dahil mi?"

Başını iki yana sallayarak benden uzaklaşıyor. "O duruşmaya çıktığımda onu öldürmeyi planlayarak girmedim. O *benim* peşimden geldi." Gözlerinde korkutucu bir şekilde yalvarmaya benzer bir şey var, yaptığı şey için af dilediği için değil, bunu neden yaptığını anlamamı istediği için. "Ama bu, onun kara kalbine bir bıçak saplamayı daha önce onlarca kez düşünmediğim anlamına gelmiyor."

Her bir kelimeyi kaplayan nefrete rağmen, bu ondan aldığım en dürüst ifade. Sesinin kısıklığında bunu duyabiliyor, titreyen ellerinde bunu görebiliyorum. Bu andan önceki her şey sahte olabilirdi, bir cephe, beni cezbetmek için uydurulmuş bir peri masalı. Ama şu andan itibaren, daha gerçek bir şey görmedim.

Aoor'dan küçük lavaboyu almadan önce aramızdaki sessizliğin uzamasına izin vererek iç çekiyorum. Ben aşağıya inip çöp kutusunu buz gibi suyla doldururken onu yalnız bırakmaktan endişe duymuyorum, üstelik yaraları yüzünden karşımda titrememek için kendini zor tutuyor.

Dik merdivenlerden yukarı doğru attığım her adımda kenarlardan su akıyor ve kapıyı nemli bir botla iterek açtıktan sonra, önümdeki yatakta yığılmış olan kız orada bıraktığımdan farklı görünüyor. Saçları, titreyen ellerini boyayan kıpkırmızı dışında tüm rengini kaybetmiş varlığıyla karışarak altındaki bedene akmış gibi görünüyor. Gözlerini ayırmadan parmaklarını kaplayan kana bakıyor, gördüğü manzara karşısında zorlukla yutkunuyor ve her sığ nefesinde titriyor.

Silver Savior'da bir sorun var.

Ve umursamamam gerekiyor.

Travmanın daha kötü şekillere büründüğünü gördüm. Cesareti sakatladığını, hayalleri yiyip bitirdiğini ve bir insanın kabuğunu tükürdüğünü gördüm. Travma ve ben birbirimizi iyi tanırız.

"Buraya gel."

Komut bu sefer daha yumuşak, sempati sesimdeki sertliği bastırıyor gibi görünüyor. Gözleri benimkilere dikilmiş, odaklanmamış ve panikle dolmuş. Gözlerini kırptırıyor, sesi çatallaşarak "Ben... Ben..." diye başlıyor.

"Bilmeme gerek yok," diye sessizce araya girdim. Çünkü gerekmiyor. Geceleri onu neyin uyutmadığını, rüyalarına neyin girdiğini, neden böyle titrediğini bilmeme gerek yok. Çünkü bunu bilmek *onu* tanımayı gerektirir. Ve bu bir daha yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey.

O, tekrarlamamak için umutsuzca çabaladığım bir tarih. Ve bir gece için yeterince başarısız oldum.

Yutkunmasını, yataktan kayarak yanımdaki yıpranmış tahtaya oturmasını izliyorum. Kanlı parmaklarını buz gibi suya daldırmadan önce bir an bile kaybetmiyor, uyuşmuş elleriyle şiddetle ovalıyor.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor, dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek bakışlarımın boynundaki sivri yara izinde oyalanmasına izin veriyorum. Sorma zahmetine girmiyorum çünkü bunun babamın işi olduğunu zaten biliyorum. Derisini oymak için kullandığı basınç miktarını neredeyse hissedebiliyorum.

Ama yaranın muhtemelen fiziksel formundan çok daha derin olduğunu bildiğim için hiçbir şey söylemiyorum. Bu düşünce bana onun duygularına karşı hâlâ ne kadar dikkatli olduğumu hatırlatıyor. Bu çıldırtıcı.

Kendini kendi kanından arındırma görevine o kadar kaptırmış ki bileklerinden tutup onu gerçeğe döndürmek zorunda kalıyorum. "Cildini ovalamayı ummuyorsan, bence bu kadarı yeterli."

Yavaşça başını sallayarak, damlayan ellerini ödünç aldığım İmparatorluk çantasından çıkardığım buruşuk bir gömleğe silmek için benimkilerden çekiyor. Kirli bandaj rulolarını çantadan çıkarıp salladığımda Aoor'a yuvarlanıyor, bir tanesini çözmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor, sesi kısık.

Başımı kaldırıp ona bakmadım. "Kan kaybından ölmene izin veremem, değil mi? Bu gerçekten kendi kendine. Seni eve kadar taşımak zorunda kalmak istemiyorum."

Bunun üzerine gönülsüzce hıçkırdı. "O zaman benim için büyük planları var? Hayatta kalmam gereken planlar mı?"

Uzun bir süre sessiz kaldım, yarayı sıırıslıklam bir bandajla temizlemek için zaman ayırdım. Aramızdaki tek ses, acının boğuk tıslamaları ve suyun sürekli damlaması.

Nihayet cevap vermeye tenezzül ettiğimde, sormadığı bir sorunun cevabını vermiş oluyorum. "Bilmiyordum."

Bakışları benimkilerle buluşmakta zorlanıyor. "Neyi bilmiyordum?"

"Baban. Bilmiyordum. Ne o zaman, ne de şu ana kadar."

Dokunuşumun altında hareketsiz kalıyor. Bandaj için kalçasını hazırlarken acele etmiyorum, ince pantolon paçasını nazikçe yukarı iterken yutkunuyorum. Sonunda konuştuğunda Veba'ya sessizce teşekkür ediyorum, bana şu anki görevimden başka odaklanabileceğim bir şey verdiği için.

Sesi şaşırtıcı derecede yumuşak ve ben telaşlansam mı yoksa rahatlasam mı bilemiyorum. "O gece kimi öldürdüğünü bilmiyor muydun?"

Acı kahkahamı ısırarak geri çekiyorum. "O gece birini öldüreceğimi bile bilmiyordum. Kaderimin bu kadar erken başlayacağını bilmiyordum."

"Gizemli olma," diye mırıldanıyor. "Konu bu olduğunda olmaz."

İç çekiyorum ve bandajı yavaşça uyluğunun etrafına sarmaya başlıyorum. "On dört yaşıdaydım. Kralla olan eğitimimin tam ortasıdaydım. Geleceğimin neye benzeyeceğini bilerek büyümüşüm ama bu, onunla yüzleşmeye hazır olduğum bir zamanın geleceği anlamına gelmiyordu." Bandajı sıkıldığında yüzünü buruşturuyor. "O gün uyandığımda savunmasız bir adamı soğukkanlılıkla öldüreceğimi bilmiyordum. Bunu yapmazsam babamın bana da aynısını yapmakla tehdit edeceğini bilmiyordum."

"O yapmadı..." Yutkunuyor, derin bir nefes alıyor. Yüzündeki acının şu anda sarmayı bitirdiğim yarayla pek bir ilgisi olduğundan şüpheliyim. "Onu neden öldürdüğünü sana söylemedi mi?"

Başımı hafifçe salladım. "*Görevlerimin* ilk üç yılında kimi öldürdüğüm konusunda bana hiçbir bilgi verilmedi. O buna körü körüne itaat derdi. Bana İnfazcı'nın başka bir şey bilmesine gerek olmadığını söyledi. Kralın emirlerinin asla sorgulanmaması gerektiğini."

Gözleri benimkilerin arasında mavi bir Aame gibi yanıyordu. "Masum insanları öldürebilirdin. Masum insanları öldürdün." Göğsü kabararak benden uzaklaşıyor ve duvara bakarak alay ediyor. "Peki ne için? Bağlılığınızı, emirlere körü körüne uyma isteğinizi test etmek için mi?"

Gözlerim ondan hiç ayrılmıyor. "Sanırım tam da bu yüzden olduğunu biliyorsun."

Yapacağını bildiğim gibi başını sallıyor. "Yaptığım şey için kimsenin bana teşekkür etmemesi çok şaşırtıcı."

Ona bakıyorum, göğsümde sadece kalbim olabilecek bir şey daralıyor. Babamın göğsüne bir kılıç sapladığı için ona teşekkür etme düşüncesi, şimdiye kadar düşündüğüm en acımasız şey olabilir. Yine de vücuduma dağılan her yara izi, soğuk ellerin ve sıcak öfkenin anısıyla şarkı söylüyor. Çok sayıdaki maskelerimin her biri, onları şekillendiren adamı hatırlatıyor.

Belki de ona teşekkür etmeliyim.

Hayattayken onu sevdiğimi hatırlamıyorum. Ama şimdi? Ölüm, köklü bağlılığı açığa çıkarır mı? Kederin sevgiden, suçluluğun da sevgisizlikten kaynaklandığını ayırt edemiyorum.

Pantolonunun paçasını açarken yüzünü buruşturmamak için yanağının içini ısıtıyor. "Sanırım size teşekkür etmeliyim."

Onu inceliyorum, aramızda sessizlik uzanıyor. Başka bir şey söylemeyince kaşlarımı kaldırıyorum. "Bekliyorum."

"Çok heyecanlanma. Sana teşekkür etmem *gerektiğini* söyledim."

Bunu komik bulmuş olabileceğimi ima eden bir şekilde homurdanıyorum, o ise gülümsüyor olabileceğini ima eden bir şekilde dudaklarını kaldırıyor. Ayağa kalkmaya çalıştığında, önümde durduğu yerden bakışlarını tutarak onu takip ediyorum.

"Arkanı dön," diye emrediyor. "Pardon?"

"Arkanı dön. Üstümü değiştirmek istiyorum." Ellerini bana doğru sallayarak itaat etmemi işaret ediyor.

"Bilmiyorum," diye iç geçiriyorum, duvara yaslanırken kollarımı kavuşturuyorum, "arkamı döndüğümde pencereden atlamayacağını nereden bileceğim?"

Ödünç aldığı nemli gömleği kaşlarını çatarak tutuyor. "Sırtını döndüğünde yapmayı düşündüğüm tek şey, içine bir hançer sokmak."

"Davanıza yardımcı olmuyorsunuz-"

Ben yakalayamadan paket karnıma çarpıyor. "Arkanı dön," diye hıçkırıyor, gözleri meydan okumayla parlıyor.

Önümdeki duvara boş gözlerle bakmak için zaman ayırıyorum. Sohbet etme zahmetine girmiyor, beni Aoor'a çarpmadan önce giysilerin hıştısını dinlemeye bırakıyor. Ve şimdi onun dudaklarının tadına baktığım için, onları arzulamamak çok zor, özellikle de arzulamamam gerektiğini bildiğim halde. Yani bu kesinlikle yardımcı olmuyor.

"Artık dönebilir miyim?" Yatak arkamda gıcırdadığında iç çekerek soruyorum.

"Şşş, uyumaya çalışıyorum."

Dönüp onu yorganın üzerine yayılmış, çalınmış gri gömleğinin onu bütünüyle yuttuğunu görüyorum. Kollarını ve bacaklarını iki yana açmış, yatağın mümkün olduğunca büyük bir kısmını kaplamaya çalışıyor. Bu manzara o kadar beklenmedik ki neredeyse kahkahalara boğulacaktım. "Ne-

"Üzgünüm," diyor, gözleri kapalı ve dudakları çarpık. "Yatakta yer kalmadı."

"Bunu görebiliyorum," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

Üzerine devrildiği yorganı çekiştirdiğimde gözlerini açtı. "Sen ne-" "Ödün veriyorum," diye araya girdim. "Sen yatağı alırsan, ben de en azından bir battaniye."

"Peki." Saçlarını dağınık bir şekilde savurduğu Aat yastıktan başıyla onaylıyor.

Diğerini başının yanından çekip alıyorum, yastık yerine kullanılan sefil bahaneyi AuP yapmaya çalışıyor ama başaramıyorum. "Ve bunu da alıyorum."

Yan yatıp çarşafın içine gömülmeden önce bana bir bakış fırlatıyor. "Anlaştık."

Bununla birlikte, yatağının yanındaki sert Aoor'a sürgün edildim. Yorgan cızırtılı, Aoor pürüzlü ve yastık neredeyse anlamsız ama daha kötü koşullarda da uyumuştum.

Yine de, başka bir hayatta, başka bir zamanda, birbirimizi seçmek için başka bir şansımız olsaydı, o yatakta onun yanında olurdum diye düşünmeden edemiyorum.

BÖLÜM 17

Paedyn

"On beş saniye içinde seni bir yastıkla boğacağım."

Prens in tehdidini mutlulukla görmezden gelerek inliyorum ve sert çarşafların içine daha da gömülüyorum. Bu bana vermek istediği üçüncü ve sözde son uyarı. Bunu aklımda tutarak, yatağın yanındaki talepkâr İnfazcı'yı mutlulukla görmezden geliyorum.

Pütürlü bir yastık yüzüme çarpıp ağzımdan bir dizi küfür çıkmasına neden olduğunda, orta parmağımı göstermek için elimi kaldırıyorum. Söylenmemiş sözlerime kendi sözleriyle karşılık veriyor. "Kalk. Kalk."

"Madem beni ölüme götürüyorsun," diye homurdanıyorum buruşuk pamuğun altından, "en azından bir yatakta geçirdiğim son zamanın tadını çıkarmama izin verebilirsin."

"Eğlenmek için çok vaktiniz oldu, merak etmeyin."

Yastığı yüzümden kaldırıp gölgeli odaya bakıyorum. Bulutlu pencere, ötesinde hala karanlıkla lekelenmiş eşit derecede bulutlu bir gökyüzünü ortaya çıkarıyor. "Güneş daha doğmadı bile, o yüzden benim de doğmam için bir neden göremiyorum."

"Etkileyici bir argüman," diyor kuru bir sesle. "Yukarı. Şimdi. Bir yerde çok fazla zaman geçiremeyiz. Henüz fark edilmemiş olmamıza şaşırdım."

Burnumdan iç çekerek boş gözlerle tavana bakıyorum. Geceyi İnfazcı'dan kaçışımı planlayarak geçirmeyi planlamıştım ama başımı yastığa koyduğum anda üzerime çöken uyuşukluk dalgasıyla mücadele edemezdim. Sizi sırtınızdan bıçaklamaya bu kadar istekli birinin yanında mışıl mışıl uyumak korkutucu.

Kendimi yıpranmış çarşaflardan sıyrarak, uyluğumdaki unutulmuş yaradan irkilmeden önce nezaketle yataktan kayıyorum. Kai'nin gözleri hareketimi takip ediyor, kaşlarımın arasındaki kırıışıklığı, nefesimin sıkışmasını izliyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Gümüş rengi saç tellerimi yüzümden iterek azarlıyorum. "Benim iyiliğimi umursuyormuş gibi davranma Prens. Ben senin için sadece başka bir görevim.

Tezgâhın arkasındaki adam, beni köhne hanın ötesine çekmeden önce ona bir kez daha bakmayı ihmal etmedi.

Yükselen güneşin kör edici ışığında gözlerimi kırıştıyorum, beni insan denizine doğru yönlendirirken hafifçe tökezliyorum. Sokaklar tüccarlarla dolmuş, kargaşa içinde boğuluyor. İnfazcı bizi kalabalığın arasından geçirirken, gözleri alt yarısını örten bandanasının üzerinde bir o yana bir bu yana dönüyor. Saçı olmadığı için kendini bu kadar kolay gizleyebilmesini kıskanıyorum.

Tutuşunu kırmak için birçok seçeneğimi test ederek bileğimi onun pençesinde oynatıyorum. "Aklından bile geçirme," diye mırıldanıyor, adımlarını yavaşlatmadan.

Arkasından gözlerimi deviriyorum. Gittikçe daha da çekilmez oluyor.

Bizi dar bir ara sokağa sokuyor ve omzunun üzerinden bana bir bakış atacak kadar uzun süre duraklıyor. "Orada dayanabiliyor musun?"

"Sanki ben olmasam duracakmışsın gibi soruyorsun."

"Beni gerçekten çok iyi tanıyorsun," diye mırıldanarak beni başka bir kalabalık caddeden aşağı çekiyor. Birkaç keskin dönüşten sonra, onun arkasında yavaşlıyor, uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum. Bacağım yanıyor, donuk ağrı giderek çok daha zorlu bir hal alıyor.

Nefes alışımı duymuş, ayaklarımın sürüklendiğini hissetmiş olmalı ki gölgeli bir ara sokağa girip yavaşlayarak durdu. "Formda değil misin Gray?"

Bakışlarımı bacağımdaki yaraya yöneltmeden önce ona ters ters bakıyorum. "Evet, hızımın aktif olarak kan kaybediyor olmamla hiçbir ilgisi yok."

"Oh, dramatik olma." Sözleri hafif, ama bakışları vücudumda gezinip sonunda kalçama inerken hiç de öyle değil. Sonra birden önümde çömeliyor, ellerini bacağıma dayıyor. Altımdaki dağınık siyah saçların bükülmüş kafasına göz kırpmaktan başka bir şey yapamıyorum. Üstündeki yırtık pantolonun arasından görünen bandajla oynuyor, parmakları tenimi sıyrıyor. "Gerçekten kanaman mı var, yoksa bir molaya ihtiyacın olduğunu kabul edemeyecek kadar inatçı mısın?"

"Belki," dedim sahte bir gülümsemeyle, "bir molaya ihtiyacım var *çünkü* kan kaybediyorum. Bu da senin yüzünden."

Şu anda açıkta olan yaram dikkatini dağıtıyor ve bana eğlenerek "Hmm." diyor. Bacağımdan aşağı kırmızı perçemler halinde akan sıcak kanı silerken irkiliyorum. Dokunuşu o kadar nazik, o kadar özenle gizlenmiş ki. Elleri bacağımanın yanlarında gezinirken yutkunuyorum, sessizce kendime neden

yaralandığımı hatırlatıyorum

1. sırada. Neden ilk etapta koşuyorum. İlk etapta neden bu kadar kırıldığımı.

Sonra elleri tenimden kayarak gömleğinin alt kısmını çekiştiriyor ve beni gölgede sinir bozucu bir şekilde üşümeye bırakıyor. Diz çöktüğü yerden bacağımı kendine doğru çekip kendi bacağının üzerine koymadan önce bir parça kumaşı kolaylıkla yırtıyor. Kendimi beğenmiş bir gülümsemeyle bu görüntüyü hafızama kazıyorum.

Prens önümde diz çökmüşken kendimi sıradan biri gibi hissetmiyorum. "Kıpırdama," diye mırıldandı. "Sarhoş gibi sallanıyorsun."

Alnına dökülen abanoz saçlarına kaşlarımı çatıyorum. "Bacaklarımdan birini çaldın." "Evet, bir bacak. Dengeni değil."

Elimi dayadığım duvara doğru başımı sallıyorum. "İnanılmazsın."

Yeni derme çatma bandajı bağlarken ve bacağımı yavaşça yere indirirken sırtışıının bir köşesini yakalıyorum. Ayağa kalkıyor, üzerimde öyle bir yükseliyor ki, kendimi pis duvara doğru emin olmayan bir adım atarken buluyorum.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, bakışlarındaki yumuşamayla ürkekliğimi fark ediyor. "İyiym," diyorum. "Kıyametime doğru yola çıkacağım, merak etme."

Gözleri üzerimde geziniyor, belirsizlik duygusuyla inceliyor. "O zaman yola çıksak iyi olur."

BÖLÜM 18

MiG

F resh havası bana yabancı geliyor.

Çatlak pencerenin yanında durarak, çalışma odasının içine doğru esmeye başlayan serin ve yabancı havayı içime çekiyorum. Altımda uzanan topraklar canlı bir çim yatağıyla örtülmüş, çağılayan güneş ışığında parlıyor.

Burada sık sık durmam. Perdeleri dedikoducu personel tarafından algılanacak kadar uzun süre açmıyorum. Ama yemekten sonra bunu yapıyorum.

Yarısı yenmiş tabağımı pencereden dışarı atarak içindekilerin aşağıdaki çimlere dökülüşünü izliyorum. Her sebze yumuşak bir gümbürtüyle yere düşüyor -patatesler, havuçlar, sevmediğim bir tür fasulye- hepsi de attığım artıkların büyüyen yığınınına ekleniyor.

Bu, rutininin yenilenmesi gereken bir parçası. İlk başlarda, tabağımı temizlemek ve hizmetçileri yatıştırmak için bir yol olarak başladı. Gail'i, yemeğini sindirdiğimi kanıtlayarak yatıştırmak. Ancak son zamanlarda, kapımın önündeki fısıltılar her yemekten önce daha da artmaya başladı. Belki de yenmemiş yemek yığının nihayet bulundu ve Gail'in beni kaşıkla beslemek için buraya hücum etmesi an meselesi.

Kapı çalınca o günün yaklaştığını düşündüm.

"İçeri gel." Çılgınca parmaklarımı karmakarışık saçlarımın üzerinde gezdirerek, dikilen telleri düzeltmeye çalışıyorum. Buruşuk gömleğim dikkatimi çeken bir sonraki sorun oluyor ama kapı açılmadan önce elimi kumaşın üzerinde zar zor gezdirebiliyorum.

Kafamı kaldırdığımda, bakışlarımı karşılayan
Gail değil. "İşte benim gözlerden uzak
kuzenim."

Yüzümde beliren gülümseme beni bile şaşırtıyor. "Merhaba, Andy."

Çalışma odasının içine doğru bir adım daha atıyor, bal rengi gözleri her santimini tarıyor. Yerime oturmadan önce boğazımı temizliyorum. "Ziyaretinizin... bir nedeni var mı?"

Bakışlarını açık pencereden ayırarak bana yerleşmesine izin veriyor. "Doğru. Belli ki buraya senin..." Gözle görülür bir şekilde bir tür plan uydurmaya çalışarak onu takip ediyor. "Senin penceren mi?" İkimizi de ikna etmeye çalışarak başını sallıyor. "Evet, senin penceren."

"Penceremi 1x yapmak için mi buradasın?" Yavaşça tekrar ediyorum.

"Benim işim bu!" Belindeki alet kemerini işaret ediyor, burun halkası ışıktaki parlıyor. "Diğer yeteneklerimin yanında şatoda hâlâ bir Handy olduğumu unutmanın kolay olduğunu biliyorum."

Gözlerim belini saran yıpranmış derinin üzerinde geziniyor, her santimi gelişigüzel içine atılmış alet edevat yığınıyla dolu. Andy'nin şarap kırmızısı saçlarının tepesinin babasının kalçasına ancak ulaştığı günleri hatırlıyorum, oysa Andy ona neredeyse yapıştı ve onu her yerde takip ediyordu.

Doğal olarak, bildiği her şeyi ona öğretti. Birleştirme, onarma, yaratma sanatı; hepsi bir Handy'nin görevinin parçası. Damarlarında dolaşan benzersiz şekil değiştirme yeteneğine rağmen, çoğu kişinin düşük bir tutku olduğuna inandığı şeyin peşinden gitmeyi seçti.

Ellerini kalçalarının üzerine koyarak iç geçiriyor. "Ama birinin senin ve Kai'nin arkasını toplaması gerekiyor ve benim bu konuda epey tecrübem var."

Her kelimeyle birlikte başımı sallıyorum, doğaçlama kavgalarımız sırasında kıldığımız birçok şeyi anımsıyorum. Sadece kardeş olduğumuz, şimdi taşıdığımız bu parlak yeni unvanların yükünü taşımadığımız zamanları.

Onun ağır incelemesine dayanamayarak, meşgulmüş gibi davranmakla meşgul oluyorum. Elimdeki kâğıtları karıştırarak dağınık masamın içindekileri düzeltmeye çalışıyorum. "Penceremde hiçbir sorun yok, Andy. Beni görmek istiyorsan, sorman yeterliydi."

Kederli bir gölge yüzünü gölgeliyor. "Peki bana izin verecek miydin? Yani seni görmeme."

İşte başlıyoruz.

Bu konuşmadan daha uzun süre kaçabileceğimi düşünmekle aptallık ettim. İçimi çekerek, "Meşguldüm," dedim.

"Doğru." Başını sallıyor, bakışları mesafeli. "Artık bir kralısın. Artık *benim* kralımsın. Alışmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum." Bir duraklama. "Özellikle de olanlardan sonra."

Babamın nasıl vahşice öldürüldüğünü mü kastediyorsun? Kanlı bedeninin yanında diz çöküp boynunu kesen hançere nasıl baktığımı mı? Söylemek istediğin bu muydu, kuzen?

Tükürdüğüm düşünceler karşısında dilimi ısıyorum. "Evet, bu... zor oldu."

"Jax seni özlüyor. Ve beni delirtiyor, o yüzden onu ellerimden almaktan çekinme." Bakışlarını gölgeleyen hüzne rağmen bunu o parlak gülümsemesiyle söylüyor. "Pekala, Bir. İkimiz de seni özlüyoruz. Son zamanlarda çok şeyle uğraştığını biliyorum, ama bu çalışmadan çıkmak senin için gerçekten iyi olabilir."

"Andy." Mürekkep lekeli elimi kaldırarak onu tek bir hareketle susturuyorum. "Ben buradayım. Gerçekten."

Sözlerim o kadar sabit ki neredeyse kendim de inanıyorum. Andy hareketsiz. Gülümsüyor. Pencereye doğru hızlı adımlarla ilerliyor.

"Biliyor musun," diyor sesindeki o tanıdık keskinlikle, "aslında camının kırık olduğunu düşünüyorum."

Önümde yığılı duran kâğıtlardan başımı kaldırmıyorum. "Peki neden?"

Sesindeki meydan okumayı duyabiliyorum. "Yiyecekler her zaman ondan düşüyor gibi görünüyor."

Sessizlik çöküyor, sadece parmaklarımın masaya vuruş sesleri duyuluyor.

Yüzünü ona döndüğümde kollarını çalışma kemerinin üzerinde kavuşturmuştu. Meraklı bir kaşını kaldırıyor. "Bunu bana açıklamak ister misin?"

Bir an için bunu düşündüm. "Hayır."

ScoPs. "Hadi ama."

"Haklısın. Pencere kırılmış olmalı." "Kitt."

"Kral."

Düzeltemem karşısında gözlerini kırıştırıyor, birdenbire taş kesilen yüzüm karşısında düzeliyor. "O artık *kral*. Her şey farklı, ben farklıyım." Başımı sallayarak fısıldıyorum: "O gitti ve bana emretmezse nasıl nefes alacağımı bile bilmiyorum. Bana yememi emret. *Yaşamamı emret*."

Ellerim titriyor. Dökülmemiş yaşlar yorgun gözlerimi yakarken kâğıtlar özensiz yığınlarından kayıyor.

Andy'nin yüzü parçalanıyor, acıma duygusu bordo kaşlarını çimdikliyor. "Oh, Kitt..."

Yanımda diz çökmesine fırsat vermeden ayağa kalkıyorum. Daralan boğazımı temizleyerek, "Hepsi bu kadar Andy," diye mırıldandım.

"Kitt, bekle-"

"Hepsi bu kadar."

Nefesini içine çekerek ayağa kalkıyor. "Pencereyi açmana yardım edeyim. Lütfen. Kırık kalmak zorunda değil."

O zaman ona bakarım. Bırak o da bana baksın.

Ancak sakın yüzümdeki her çatlağı inceledikten sonra "Korkarım onarılamayacak durumda" diyorum.

BÖLÜM 19

Paedyn

"Bu gerçekten gerekli mi?"

Şu anda bileklerimi sıkkan kaba iplere kaşlarımı kaldırıyorum ve onları acımasızca ovuyorum. İnfazcı cevap olarak, bağları inanılmaz derecede sıkılaştırmadan önce gölgelerin içinde hafifçe gülümsüyor. Bağlanmış ellerimle etrafımızı çevreleyen çoraklığı işaret ederek yuhalıyorum. "Şimdi de beni bağlamaya mı karar verdin? Çölde, tüm İmparatorluklarınız ensemdeyken mi?"

Ama prens bana olan ilgisini çoktan kaybetmiş, huzursuz atlardan birinin dizginlerini tutmaya yönelmişti. "Tüm bunlar bir Sıradanlık için mi?" Kum örtüsünün boğmaması için sesimi yükseltiyorum. "Seni bu kadar korkutacağım kimin aklına gelirdi?" Ağzımı tekrar açıyorum, kesinlikle onun dikkatini çekecek başka bir şey tükürmeye hazırım ki sırtımdan gelen bir itme beni tökezletiyor ve başımı belaya sokmak üzere olan dilimi ısıtıyor.

"Kaltak."

Kulağımda bir tıslama, omurgamda bir ürperti. İmparator daha ayağımı yere basamadan saçlarımı 1. koluna doladı ve bir hırıltıyla beni göğsüne doğru çekti. Acıdan nefesim kesiliyor, dudaklarını kulağımda hissettiğimde irkiliyorum. "Pis Sıradan. Tam burada boğazını kesmeliyim...."

"Biliyor musun, adını öğrenme zahmetine bile girmedim, Asker. İşte hayatına bu kadar az değer veriyorum."

İnfazcı'nın tiz sesiyle İmparatorluk arkamda dikiliyor ve Prens bize doğru adım atarken hafifçe geriliyor. Önümde beliren geniş göğsüne bakıyor, dudaklarından dökülen aldatıcı derecede sakın sözlere rağmen hızla yükselişini izliyorum. "Düşünsene," diyor kayıtsızca, "eğer ona bir kez daha dokunursan sana neler yapmaktan mutluluk duyarım."

İmparatorluk beni ondan uzaklaştırmak için ne kadar güçlü bir şekilde iterse tökezleyerek İnfazcı'ya çarpmamak için kendimi zor tutuyorum. Sonra da kötü bir mazeret mırıldanıyor.

özür diliyor, tehdit gibi görünen emirleri başıyla onaylıyor. Ayaklarım yere basar basmaz, prensten ve yüzünü kaplayan duygusuz incelemenden sendeleyerek uzaklaşıyorum.

Bu ilgi, alaka ya da nezakete yakın bir şey değildi. Hayır, sahiplenmeydi. Tehdit bölgeseldi. Ben onun avıyım, onun ödülü, onun tutsağıyım. Onun ve sadece onun.

Ondan nefret ediyorum. Ona ait
olmaktan nefret ediyorum.

"Buraya gel."

Bu açık emir karşısında gözlerimi kırıştıyorum, onun kontrol edebileceği bir tutsaktan fazlası olduğum gerçeğini açıkça göz ardı ediyor. Emri tam tersi bir etki yaratarak ayaklarımı ondan daha uzağa itiyor. Başını eğerek karşılık veriyor, gözleri yüzümde yazılı kalan tiksintinin üzerinde geziniyor olmalı. "Gidiyoruz," diyor yavaşça, bana doğru aynı derecede yavaş bir adım atarak. "Eğer çölde yürümeyi tercih ediyorsan, buyur. Aksi takdirde, lanet olası bir ata binmene ihtiyacım olacak."

Gözlerim kumu dağıtan homurdanan yaratıklara takılıyor. Yutkunuyorum. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Başka bir adım. "Öyle mi?"

Şimdi ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Yürümeyi tercih ederim."

"*Gümüş Kurtarıcı* mı?" Gülümsüyor. "Atlardan korkuyor musun?"

Hafif kahkahalar kulaklarımı dolduruyor, benimle alay ediyor. Etrafımdaki kıs kıs gülüşleri duymazdan geliyorum ve bunun yerine bakışlarımı karşımdaki sessizce eğlenen piç kurusuna dikiyorum. "Büyürken bir ata binecek kadar ayrıcalıklı değildim, değil mi? Bu yüzden sanırım onları rahatsız edici bulmaya hakkım var."

"Hepimizin korkuları var Gray," diye mırıldanıyor, sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaşarak. "Gerçi ben senin hiç korkun olmadığına inanmaya başlamıştım. En azından atlardan."

"Korkmuyorum," diyorum ona fırlattığım dişlerimin arasından. "Sadece biraz egzersize ihtiyacım var."

Bağlı bileğimi uzun bir iple atına bağlamadan önce karanlıkta dudaklarının seğirmesini zar zor seçebiliyorum. "Ayak uydurmaya çalış Gray. Seni çöl boyunca sürüklemek zorunda kalmak istemiyorum."

Gözlerimi sırtına dikiyorum ama kendini eyere doğru çekerken gömleğinin üzerinde gerilen kaslarından hızla kaçırıyorum. Bu manzara

karşısında aklım

Ben kafamı sallayıp bu düşünceyi geri itmeden önce çatıda dolaşıyor.

Yanımda beliren canavarla arama olabildiğince mesafe koymaya çalışarak onun yanında tökezlemem uzun sürmüyor. Etrafımıza dağılmış İmparatorluk askerleri, çöle ayak basmadan önce çökmesini beklediğimiz karanlığa bürünmüş, gölgeler içinde kalmıştı. Öğleden sonramı prens ve maiyetiyle geçirmek de en az bizi boğan sıcak battaniye kadar berbattı. Ta ki güneş nihayet işkencesinden bıkip bulut yatağına gömülene ve çöldeki yürüyüşümüze başlarken ayın bize rehberlik etmesine izin verene kadar.

Zaman akıp gidiyor, sadece yaramdan gelen ve giderek artan acı bunu gösteriyor. Her adım yakıyor, birkaç saatliğine kaçmayı başardığımız güneş gibi kavuruyor. Bastırmak için elimden geleni yapmama rağmen adımlarımın arasına bir topallama girmesi uzun sürmüyor.

Ama yanımda boğazını temizlediğinde, acıya karşı dilimi ısırarak kendimi doğrulmaya zorluyorum. "Yavaşlıyorsun Gray." Sesi sessiz, saatlerce kullanılmadığı için gruP.

"Koşmamı ister misiniz, Majesteleri?" Gözlerimi ayaklarımın altında kayan kumdan ayırmadan idare ediyorum.

"Denemeni görmek isterim. En hafif tabiriyle eğlenceli olurdu."

Ona bir bakış attım. "Eğlendirmek için yaşıyorum, Majesteleri."

Boğazına bir öksürük düğümleniyor, gülmeye en çok yaklaştığı anda. "Dur," diye emrediyor ve atını durduruyor. Yanında sendeliyorum, neredeyse hayvana yaslanmak istiyorum. İmparatorluk geçit töreni dizginlerini çekerek etrafımızı sarmak için durdu.

Prensin aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce eyerinden zarifçe sallanışını izliyorum. Yutkunarak çenesindeki kasları, bakışlarının vücudumda izlediği yolu takip ediyorum. Ve sonra bir kez daha önümde çömeliyor, ellerini yaralı kalçamın iki yanına koymuş bana bakıyor.

Yarattığımız sahnenin üzerinde dolaşan bir düzine meraklı gözün karıncalanmasını görmezden geliyorum, umursamak için tek bir neden bile bulamıyorum. Gözleri benimkilerde ve acı-tatlı bir saniyeliğine baktığım kişi Kai, beni avlaması gereken canavar değil.

Sonra kaşları çatılıyor, zihni elindeki işe kapılıyor. Hızlı parmak uçlarıyla sivri kesiğin izini sürüyor, deri ve dokuyu birbirine geçiriyor. İç çekiyorum, parmak uçlarının her geçişinde içim rahatlıyor. Sonra bana bakıyor, gözleri yüzümde geziniyor, öyle ki kendimi onun karşısında çırlıçıplak hissediyorum.

"Daha iyi mi?" Sesi bir mırıltıdan öteye geçmiyor.

"Daha iyi," diye nefes alıyorum. Gözlerimi onunkilerden ayırıp İmparatorluk askerlerini taramak için başımı kaldırıyorum ve sessizce hangisinden güç aldığını merak ediyorum. "Bunu on iki saat önce yapamaz mıydın?"

Dudaklarının köşesi seğirdi. "On iki saat önce, içinde kolayca kaybolabileceğini bildiğim kalabalık bir şehirdeydik. Tabii benden kaçmayı başarabilirsen." Neredeyse omuz silkiyor. "Buna bir önlem diyebilirsin."

Omuz silkişini kendiminkiyle taklit ediyorum. "Sıradan biri için çok fazla önlem alıyor gibisiniz."

"Sanırım ikimiz de seninle ilgili hiçbir şeyin *basit* olmadığını biliyoruz."

Uzun bir süre birbirimizi izliyoruz, olmamız gerektiğini bildiğimiz şekilde temkinli. Onunla ilgili her şey keskin ve soğuk ve o cam gibi bakışlarıyla beni delip geçiyor. Altımda çömelmiş olsa bile, her yönüyle bir prens ve kralın eseri. Süslü bir unvanla gizlenmiş tacın bir kuklası.

İnfazcı'nın herhangi bir şeyin önünde ne sıklıkla diz çöktüğünü merak ediyorum. *Herkesin önünde*. "Benden korkuyorsun."

İfadem sabit ama iç çeker gibi uzayan bir bakışla karşılıyor. "Bu kadar güçlü bir şeyden korkmamak için aptal olmak gerekir."

Yutkunuyorum. "Ve sen değil misin? Bir aptal, yani?"

Sonra ayağa kalkıyor, bana tepeden bakan o olana kadar bakışlarımı tutuyor. "Artık değil."

Ağzımı açıyorum, duymak istemeyeceği kelimeler bulmaya çalışıyorum. Bir dönüş ve adamlarına bir baş sallama hareketiyle geçit töreni yeniden canlanıyor ve beni de beraberinde sürüklüyor. Atına binişini izliyorum, kalçasındaki umut ışıltısını görüyorum.

Yanı başını süsleyen hançeri görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama kabzasında dönen çeliğin yokluğu bana onun benim olmadığını söylüyor. Düşüncelerimi mantıklı olmaya zorluyorum, kendimi olmak zorunda olduğum hırsız gibi düşünmeye zorluyorum. Bir lokma güven için her türlü şansı sakatladıktan sonra, yaptığım her hareket

sinir bozucu bir şekilde şüphe altında. Ona yakınlaşmanın eskiden ne kadar kolay olduğunu ve tamamen karmaşık olmayan bir şeyi ne kadar umutsuzca arzuladığımı düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Yanımdaki hışırdayan atla birlikte ileri atılıyorum, aklım başımdan gidiyor ve ayaklarım sendeliyor.

Salgınlar, bir plana ihtiyacım var.

Geçit töreni soluk ay ışığında melankolik yürüyüşüne devam ediyor - kumu boyayan gümüş gölgelerden biraz daha fazlası. "Plan" formüle edilen fikir için cömert bir kelime ama çaresizlik beni tedbiri elden bırakmaya itiyor. Derin bir nefesle, ayaklarımı dramatik bir şekilde sürüklemeye zorlamadan önce gururumu yutuyorum.

Beni hayvana bağlayan ip gittikçe geriliyor, topuklarım kuma sürtünüyor. İlk başta, İnfazcı bariz direnişimi kabul etmeye tenezzül etmiyor ve üzerindeki at da kesinlikle etmiyor. Ama birkaç uzun iç çekişten ve inatçı adımlardan sonra-

"Şimdi ne var, Gray?" Gösterimden son derece etkilenmiş görünüyor.

"Yorulдум."

"Öyle mi?"

Gölgeli omuzlarına kaşlarımı çatıyorum. "Öyle."

"Hmm."

"*Hmm?*" Nefes nefese kaldım. "Tüm söyleyeceğin bu mu? *Hmm?*"

"Tamam." Yüksek atının üzerinde gülümsediğini hissedebiliyorum. "*Hmm*, atlardan korkuyor olman çok yazık."

"Ben-" diye iç geçirdim, gülümsememi gizlemek için derin bir nefes aldım. Bu tam da istediğim şeydi. "Bunu atlatacağım. Şu anda umursamayacak kadar yorgunum."

Şimdi omzunun üzerinden bir bakış atıyor. "Görelim o zaman. Hadi bakalım."

Yutkunuyorum, keşke dramatize edilmiş bir tepki olsaydı. Kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor, ağzının kenarı kalkıyor. "Kesinlikle olmaz." İpe tutunmaya çalışarak bir adım geri atmaya çalışıyorum. "Yardıma ihtiyacım olacak."

Şimdi gerçekten gülümsüyor. "Yani *yardıma mı* ihtiyacın var?" "Öyle bir şey istemiyorum."

Başını bana doğru sallıyor. "Bırak yardıma ihtiyacın olduğunu, yardım istediğini bile kabul edemeyecek kadar inatçısın." Gözlerimi deviriyorum, onun gözleri dışında her yere bakıyorum. "Devam et,

Gray. Bunu senden duymak istiyorum."

Başımı sallıyorum, bize bakan yıldızlara doğru eğiyorum. "İnanılmazsın."

"Duymayı beklediğim şey tam olarak bu değil."

Dudaklarımın arasından tiksinti dolu bir ses, pişmanlık dolu bir inilti dökülüyor. "Peki. Yardımına ihtiyacım var." Geride bıraktıkları acı tadı yutarak kelimeleri ısırıyorum.

O zaman bana gülümsüyor, olmaması gereken bir şekilde ürkütücü - artık değil. Karşılık olarak eyerinden kolayca kayarak önümde duruyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, gözlerim yanındaki silaha takılıyor. Bağlı ellerimi beklentiyle uzatıyor, ona tatlı tatlı gülümsüyorum.

Beni izliyor, delici gözleri yüzümde geziniyor. "Yanlış bir hareket yaparsan Gray," diye mırıldanıyor, "seni bu atın arkasına bağlarım. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, Prens."

Alaycılığımı bir sırtışla karşılıyor. Ve sonra avucumda olmasını çok istediğim bıçakla beni serbest bırakıyor. Küçük hançeri kalçasına geri kaydırırken hareketlerini izlemeye cesaret edemiyorum, bunun yerine gözlerimi onunkilere kilitliyorum. Bileklerim kızarmış ve çiğ, saatlerce zorlanmaktan ağrıyor. Düşüncelerinin yanındaki bıçaktan çok uzakta olduğundan emin olana kadar onlara masaj yapmak için zaman ayırıyorum, parmaklarımı oradaki büyüyen yaraların üzerinde gezdiriyorum.

Dikkat dağıtma zamanı.

Gözlerimi onunkilere dikerek, aklıma gelen plansızlığa hazırlanmak için son bir derin nefes alıyorum. "Pekâlâ," diye iç geçiriyorum. "Beni oraya çıkar."

Gülümsemesi benim hoşuma gitmeyecek kadar alaycı. "Tamam o zaman." Arkama geçti. Ben daha nefes alamadan elleri kalçalarımın, emin, güçlü ve mide bulandırıcı bir şekilde tanıdık. Ve sonra beni yukarı kaldırıyor, yukarı, yukarı-

"Vebalar!" Ciyaklıyorum, niyet ettiğim gibi onun elinde çırpınıyorum. Her uzvum korku gibi görüldüğünü umduğum bir şekilde onun elinden kurtulmak için çırpınıyor. Sırtımı göğsüne dayamışken ayaklarım önümde duruyor ve ellerim herhangi bir şeyi kavramak için arkaya uzanıyor - hançeri kınından çıkarırken yüzünü, kollarını, kalçasını.

"Senin neyin var *böyle*?" Beni tekrar sert zemine indiriyor ve ona doğru

attığım bir dirsekten kaçıyor. Botlarım yere değer değmez

Kum, dönüp ona doğru sendeliyorum ve bıçağını tutan elime arkamdan uzanıyorum. Silahı muhtemelen hissedeceği pantolonumun paçasına sokma riskini göze alamadığımdan, bıçağı sapı aşağı bakacak şekilde Aip'leyip sessizce Veba-kim-bilir-'e dua ediyorum. Ancak o zaman bıçağın botumun ağzına doğru düşmesine izin veriyorum.

Acının sızısına karşı dilimi ısıırıyorum, bıçağın bileğimi kestiği yerde kanın derime batmaya başladığını hissediyorum. Ama sonra bir gülümsemeye karşı dilimi ısıırıyorum.

Ben yaptım. İşe yaradı. Belki de daha çok dua etmeliyim.

"Hazır değildim!" Nefes nefese, buruşuk gömleğimi düzeltmeden önce bir adım uzaklaşıyorum.

"Ah, özür dilerim," diye alay eder, bıkkın bir ifadeyle, "Ben sadece 'beni oraya götür' deyince *oraya çıkmaya* hazır olduğumu sandım."

Etrafımızda gölgeler içinde gizlenmiş adamlara bakıyorum. Karanlığın örtüsü, az önce yaptığım özensiz numarayı kimse görmeden yapabilmemin tek nedeni. "Ben sadece... gerginim, tamam mı? Bana bir saniye ver."

"Acele etme," diye gıcırıyor sıkılmış dişlerinin arasından, tek bir kelimeyi bile kastetmeden.

Yüzünde bariz bir şekilde görülen tedirginlikten gözlerimi kaçırıyorum. Derin bir nefes alarak, endişeli tutsak rolünü oynuyorum.

"Pekâlâ," dedim sonunda.

"Pekâlâ, ne?" diye yavaşça sorar. "Söylediğini duymak istiyorum, böylece tekrar tuzağa düşmeyeyim."

Ona donuk bir bakış attım. "Tamam, ben hazırım."

"Bundan emin misin? Morarmış bir göz mü beklemeliyim yoksa-" "Beni şu lanet ata bindir Azer."

Sonra arkamdan yavaşça bir adım atıyor, sert avuçlarını kalçalarımın kaydırırken bakışlarımı tutuyor. Böyle bir şey olmaması amaçlanan bir anın katıksız samimiyeti karşısında yutkunuyorum.

Veba'nın hatırı için beni kıyametime götürecek olan atın üzerine kaldırıyor.

Yine de güneşsiz bir çölün ortasında yanaklarım ısınıyor. Ve bundan nefret ediyorum. -Ondan nefret ediyorum. *Değil mi?*

Beni kendine çekiyor, bir nefes gibi tutuyor, beni bırakmasının an meselesi olduğunu biliyor.

Sonra beni kaldırıyor, ayağımı üzenkiye geçiriyor. Diğer bacağımı hayvanın üzerinde sallıyorum, titrek ve yavaş. Eyeri kavıyorum, tüm kaslarım çalışıyor ve gerekirse kendimi atmaya hazırım. Ama tam bunu yapmayı düşünürken, aniden arkamda, sert ve omurgama baskı yapıyor.

"Sanırım," diyorum sessizce, "arkada daha rahat ederim."

"Oh, eminim," diye mırıldanıyor, kulağıma o kadar yakın ki, bir ürpertiye bastırıyorum. "Ama seni görebileceğim bir yerde istiyorum."

Sonra etrafıma uzanıyor, dizginleri kavrarken ön kolları belimi çerçevesiyor. Ellerinin kalçalarımdaya durduğu yerde gözlerimi deviriyorum. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Ne, bir atı nasıl yönlendireceğini biliyor musun?"

Hafifçe göğsüne yaslanıyorum. "Hızlı öğrenirim."

Saçlarımı karıştırarak huPs yaptı. "Evet, doğruca Dor'a dönecek kadar hızlı öğrenen biri."

"Beni çok az düşünüyorsunuz, Majesteleri."

Bir kahkaha. "Hayır, seni çok sık düşünüyorum. Bu yüzden senin ne yapacağını çok iyi biliyorum."

Yutkunuyorum, sessizliğin üzerimize çökmesine izin verirken kambur duruyorum. Dakikalar geçiyor, can sıkıntısından da olsa konuşmam için beni baştan çıkarıyor.

"Bana ne yapacak?"

O kadar yakınımda duruyor ki, soru ağzımdan kaçtığında vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum. Prens aniden rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor ve ensemden iç geçiriyor. Kitt'i düşünmemeye çalışıyorum, onun kılıcımı sapladığım kralın bir kopyasına dönüşmesine nasıl yardım etmiş olabileceğimi.

"Ben..." diye başladı Kai, başını eğerek, "Emin değilim." "Nasıl biri?" Yumuşakça soruyorum.

"Kralım mı?"

"Onu terk etmişsin gibi." Sesi donuk. "Bir adamın kabuğu, bir kralın ayaktaabalarına adım atıyor."

İç çekiyorum, yukarıdaki yıldızlara bakıyorum. "O zaman ölmüş sayılırım."

BÖLÜM 20

Kai

Nefesi melodik.

İtiraf etmekten nefret ettiğim bir şekilde hipnotize edici.

O kadar yakınımda, göğsüme o kadar yaslanmış ki her nefeste göğüs kafesinin genişlediğini hissedebiliyorum.

Günlerdir bu kadar mışıl mışıl uyuduğunu sanmıyorum.

Bir derin nefes daha. Kaburgalarından karnıma bir yumruk daha.

... ya da çok fazla yemek yemedim.

Görünüşüne ve verdiği hisse bakılırsa, Dor'da kaldığı süre boyunca bayat ekmekle beslenmiş ve her gün ringde dövüşmüş.

Ona daha çok yedirmeliyim.

Bu düşünceye, onu önemseyen reAex'e karşı başımı sallıyorum. Çünkü o benim sorumluluğumda değil. O benim tutsağım. Benim görevim. Babamın katili.

Dudaklarının arasından yumuşak, uykulu bir ses geçiyor ve ben hala sese bakıyorum. Ellerimin arasında, göğsüme yaslanmış, başı onu esir alanın çarpan kalbinin üzerinde. Ölümün kollarında böylesine nazikçe tutulan bir huzur görmemiştim.

Gökyüzüne bakıyorum, takımyıldızlarla kaplı siyah bir örtü. Yanımda at süren adamlar kumda sessizce ilerleyen gölgelerden başka bir şey değiller. Başlar etrafımda sallanıyor, göz kapaklarında ağırlaşan uykuya karşı mücadele ediyorlar.

"Dur," diye sesleniyorum kısık sesle. "Gecenin geri kalanında burada kamp kuracağız."

Minnettarlık homurtuları, ardından çılgınca beceriksizlikler ve beceriksizce inişlerle karşılaştım. Atımı durma noktasına çekiyorum, ağır ellerimi uyluklarının üzerine koymadan önce tereddüt ediyorum. Kendime bir an için izin veriyorum. Sefil varlığımın tek bir anını ona adadım. Bir oğlanın kollarındaki bir kıza. Bir cepheye.

Ve sonra o an bitti, ben onu sarsarak uyandırırken paramparça oldu. Uyandırmaya çalıştım.

Homurdanıyor, onu uyandırma girişimimden hiç hoşlanmıyor. Tekrar deniyorum, bu sefer onu iyice sarsmak için belinden tutuyorum. Her zamanki gibi itiraz ediyor, hala yarı uykuda olan biri için şaşırtıcı bir güçle karnıma bir dirsek atıyor. Kollarını iki yanına sıkıştırmadan önce dişlerimin arasından tıslıyorum. "Sakin ol," diye nefes alıyorum. "Gecenin geri kalanını bu atın üzerinde geçirmeni mi tercih edersin?"

İç çekiyor, sesi uykuyla yumuşamış. "Senden uzaklara gidebileceğim anlamına geliyorsa, evet, çok isterim."

"Beni yaraladın," diyorum kuru bir sesle, attan kolayca sallanarak. Beklentiyle bana bakıyor, burnunun ucuyla altında durduğum yere bakıyor. Karşılığında hoş bir şekilde gülümsüyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Burnu kırışıyor, hayal kırıklığı yüzüne yansıyor. "Hayır. Ben tamamen yalnızım." Ve bununla birlikte, eyerin boynuzunu kavırıyor ve bir bacağı sallamaya çalışıyor.

"Öyle mi?" Şimdi gülümsüyorum. "Bana sormak istediğin bir şey yok mu?"

"Senden yardım istemiyorum," diye hıçkırdı eyerde sallanarak. "Daha da iyisi, beni bu atı geri çevirip kaçmaktan alıkoyan nedir?"

"Yetenek. Bilgi. Korku," diye belirtiyorum Aatly. "Devam etmemi ister misin?"

"Dişlerini kırmak istiyorum."

"Oh, ama o zaman senin sevdiğini bildiğim şekilde gülümseyemem."

Kaşlarını çatarak, "İstediğin kadar gülümse. Seninle ilgili hiçbir şeyden hoşlanmıyorum."

Yalanlamam sessiz, düzensiz, sanki zihnimin derinliklerinden koparılmış gibi. "Sadece senin için olanı sevdiğini hatırlıyorum."

Sözlerime dikkatle bakıyor ama yanıt vermeye değer bulmuyor. Beni görmezden gelerek dikkatini tekrar elindeki işe veriyor. Çok tipik bir şekilde koordine olmuş biri için, onun attan inmeye çalışmasını izlemek komik. Nihayet sağlam bir zemine basmaya hevesli bir şekilde kendini hayvandan aşağı atıyor.

"Nerede uyuyacağım?" diye soruyor, kumların üzerinde duran çok sayıdaki yatağa bakarak.

"Yanımda."

Gözleri benimkilere dikildi. "Kesinlikle hayır."

"Neden?" Masumca sordum. "Daha önce yapmadığımız bir şey değil."

"Ve bir daha yapmayı planladığım bir şey de değil," diye meydan okuyor. "Peki neden Gray?" İç çekiyorum. "Çok hoşuna gideceğinden

mi endişeleniyorsun?"

Çıkardığı ses çığlık ve tiksinti arası bir şey. "Asıl endişelenmesi gereken sensin. Seni uykunda boğabilirim." Bununla birlikte, en yakındaki yatak tahtasına uzanır ve bir İmparatorun Blazer yeteneğini kullanarak bir ateş yakmasını izler.

Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum, bronz teninde, başparmağındaki yüzükle birleşen parmaklarında, yukarıdaki ayı yansıtan gümüş saçlarında gezinmesine izin veriyorum. Onunla ilgili her şey çok tanıdık, çok aldaticı. Bronz teninin altındaki damarlarda hiçbir güç dolaşmıyor. O Idgeting Ingers tarafından yönlendirilen hiçbir yetenek yok. Saçlarının gümüş tellerinde Elit bir benzerlik yok.

Ve yine de, Sıradan'dan başka bir şey hissetmiyor. Hayatım boyunca onun gibilerin Elitlerin sonu olacağı öğretilmişti ama daha güçlü bir şey hissetmedim.

Yanına oturmak için hareket ediyorum, bir elimle kumral saçlarımı tarıyorum. "Dikkatli ol," diye alay ediyor, "biraz daha yaklaşırsan güçlerini zayıflatmaya başlayacağım."

Ona bir bakış attım. "Bu işler böyle yürümüyor ve sen de bunu biliyorsun."

Gülüyor, sert ve nefret dolu. "Lütfen beni aydınlatın o zaman. Tarikatların tüm Seçkinlerin sonunu getireceğini nasıl düşündüğünüzü duymayı çok isterim."

"Eğer Ilya'da yaşamaya devam etseydin," diye iç geçirdim, "öyle olacaktın. Birden fazla nedenden dolayı." Ona dönüp bakıyorum, gözlerim kaşlarının arasındaki kırıxıklıktaki bariz inançsızlığın üzerinde geziniyor. "Tarihimizi bilmiyor musun? Nereden geldiğimizi ve Elit kalmamızın neden bu kadar önemli olduğunu?"

Aickering 1 ışığında gözlerinin hızlıca yuvarlanışını yakalıyorum. "Elbette Ilya'nın geçmişini biliyorum. Okula gitmemiş olabilirim ama babam tamamen beceriksiz olmadığımın emin oldu."

"Tamam o zaman," diyorum kayıtsızca. "Anlat bana."

Bana gönülsüzce bir "scoP" veriyor. "Ne yani, *sana* Ilya'nın geçmişini öğretmemi mi istiyorsun?"

"Neden bahsettiğinizi bildiğinizden emin olmak istiyorum. Devam etmesini işaret ediyorum."

"Bu çok saçma," diye hıçkırarak altındaki yatak örtüsüyle oynamaya başladı. "Sanki bilmiyorsun gibi gelmeye başladı."

"Ilya zayıf bir krallıktı," diye araya giriyor, beni eğlendirmekten rahatsız olmuş bir halde. "Her zaman öyleydik, Veba ortalığı kasıp kavurmadan önce

bile. Fethedilmek geçmiş krallar için sürekli bir korkuydu ve Veba krallığın neredeyse yarısını öldürdüğünde

nüfus, krallık karantinaya alındı, izole edildi ve her zamankinden daha savunmasızdı." Gözlerini gökyüzüne dikmiş bir şekilde bilgileri tekrarlıyor. "Bu yüzden, Elitler Veba'dan doğduğunda, krallık aniden herkes üzerinde sahip oldukları güce sevindi." Tekrar bana bakıyor. "Memnun mu?"

"Pek sayılmaz." Gülümsüyorum. "Devam et."

Bir huP. Sonra ağır bir iç çekiş. "İly'a o zamandan beri Elitlere sahip tek krallık olduğumuzdan emin olmak için izole kaldı. Ve yetmiş yıl sonra, baban kendi Elit toplumuna sahip olabilmek için tüm Sıradüzenlileri sürgün etmeye karar verdi."

"Çok önemli bazı noktaları gözden geçiriyorsun Gray," diye araya giriyorum.

"Doğru," diye iç geçiriyor. "Şifacıların biz Sıradanların sahip olduğunu keşfettiği *hastalık*. Eninde sonunda Seçkinlerin güçlerini zayıflatacak olan hastalık."

"Ve?" Dürtüyorum.

"Ve Sıradanların ve Elitlerin üremesinin eninde sonunda Elit ırkının soyunun tükenmesine neden olacağı gerçeği. Buna," diye ekliyor sivri bir bakışla, "inanıyorum." İç çekerek, hüzünle devam ediyor. "Sadece Elitler Elit yaratabilir. Yine de, kişinin yetenekleri ebeveynleri tarafından tasvir edilmez. Bazıları güç seviyesinin kişinin gücüyle ilgili olduğuna inanır."

"Yani İly'a'nın neden olduğu gibi kalması gerektiğini anlıyorsun." "Evet," diyor usulca. "Açgözlülük."

Uzun bir süre onu inceliyor, sözlerinin aklımda yer etmesine izin veriyorum. Onun İly'a'ya bakış açısını duymak hem sarsıcı hem de ilgi çekici. Varoşlarda sıradan biri olarak büyümüş biri olarak, krallığı herhangi bir üst sınıf Elit'ten çok daha farklı görüyor. Ve ne yazık ki benim de ilgimi çekti.

"Beni sorgulamanız bitti mi, yoksa artık uyuyabilir miyim?" diye soruyor dirseklerinin üzerine yaslanarak.

Kendi sorumu sorma riskini almak için onun sorusunu görmezden geliyorum. "Peki ne öneriyorsun o zaman?"

"Ne için öneriyorsun?"

"İly'a," diyorum basitçe. "Son otuz yıldır olduğu gibi devam etmekten başka ne seçeneğimiz var?"

Sorum karşısında şaşırılmış gibi görünerek hafifçe doğruldu. "Tasfiye'den önceki yetmiş yıl boyunca ne yapıyorsak ona devam etmemizi öneriyorum. Sıradanlar ve Elitler yan yana yaşarken-"

"Peki ya güçlerimizin zayıflaması? Hastalık mı?"

İç çekiyor. "Belki de Elitlerin olması gerektiği gibi olmadığı hiç aklına geldi mi? Veba'nın Ilya'ya bahsettiği şeyin doğal olmadığını?" Sözlerine dudak büküyorum ama o devam ediyor. "İnsanlar Tanrı'yı oynamak için yaratılmadı. Ve Seçkinler bu rolü yeterince uzun süre oynadılar. Eğer güçlerinin zayıflaması Sıradanların daha fazla tecrit edilmeyeceği ve öldürülmeyeceği anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Başımı yıldızlara doğru sallayarak başka tarafa bakıyorum. "Ilya, Elitleri olmadan zayıf kalacak.

Kolayca fethedilebiliriz ve-"

Kahkahası beni kesiyor. "Şimdi zayıf olmadığımızı mı sanıyorsun? O kadar izole olmuş durumdayız ki, genişleyecek toprak kalmadığında bırakın herkesi doyurmayı, gecekondu mahallelerindekiileri bile doyurmaya yetecek yiyecek yok." Sesi sert ama gözleri yalvarıyor. "Bizden nefret etmeyen tek bir müttefikimiz ya da krallığımız bile yokken, her zamankinden daha zayıf değil miyiz? Ve bir şey ya da biri değişmediği sürece parçalanmaya devam edeceğiz."

Birisi.

Kitt'i düşünüyor. Muhtemelen Kitt'i hep Ilya'yı kendisi için değiştirebilecek biri olarak düşünmüştür. Olayları farklı görmeye ikna edilme potansiyeli olan biri.

Bu düşünceye neredeyse gülecektim.

Bıraktığım Kitt, babamın planının bir parçası olmayan herhangi bir potansiyelden yoksun. Kralın istediği ve dilediği dışında hiçbir şey yapmayacak. Ölüyken bile Kitt'i kontrol ediyor, Ilya'yı mezardan yönetiyor.

"Gerçekten nasıl hissettiğini nihayet duymak güzel," diyorum bir scoP ile.

"Artık bunu saklamanın bir anlamı yok. İhanet şu anda endişelerimin en küçüğü." Gerinerek, yan tarafına kıvrılmadan önce yıldızları tarıyor. "Hastalıklı olduğuma inanıyor musun?"

Soruyu bu kadar ciddiyetle sorması beni şaşırttı. "Şifacılara inanıyorum. Otuz yıl önce tespit edilemeyen bir şey buldular. Elitlerin güçlerini zamanla bozacak bir şey." Sessizdi, ben de bundan faydalandım. "Hastalıklı olduğuna inanıyor musun?"

"Önyargılıyım ama hayır, öyle düşünmüyorum. Babam bir Şifacıydı ve o da öyle düşünmüyordu. Belki de kesin olarak bilmenin bir yolu yoktur," diyor yumuşak bir sesle. "Ama her iki şekilde de yaşamayı hak ettiğimi biliyorum."

Sessizleşiyor, bu konuşmayı bitirmektense uyumayı tercih ediyor. Uzun bir süre sonra, dudaklarından dökülen şikâyeti duymadan önce titrediğini hissediyorum. "Lütfen bana çölde donmak için kaçırılmadığımı söyle?"

"Tam bir baş belasısın." Yanına uzanırken bir İmparatorluğa el sallıyorum. "Bana fazladan bir battaniye getir."

Yüzüme karşı benimle alay etmek için dönmeye zahmet etmiyor. "Ben de şövalyeliğin öldüğünü sanıyordum."

İmparator bana bir battaniye fırlattığında, hiç tereddüt etmeden battaniyeyi onun başının üzerine atıyorum. "Oh, öyle, sevgilim."

Bir huP sesiyle başı kumaşın kıvrımlarından sıyrılıyor ve gümüş rengi saçları yüzüne doğru kayıyor. Bana attığı bakış, gerçekleştirebileceğini bildiğim bir ölüm vaat ediyor. Sonra bir kez daha bana sırtını dönüyor, uyku onu ele geçirene kadar varlığını görmezden gelmekten memnun.

Hayır, muhtemelen bir şeyler planlıyor. Nadiren öyle olmadığından şüpheleniyorum. Zor bir tutsak, gidecek hiçbir yer olmasa bile izlenmesi gerekiyor. Çünkü eğer birisi bir yol bulabilirse-

"Kahretsin, Gray!" Rengarenk küfürler ederek ondan uzaklaşıyorum. "Senin neyin var böyle?"

"Benim sorunum mu var?" Çok sinirliyim. "Ayakların *donuyor*."

Sırtışını gizleyemediği belli olan bir bakış atıyor omzunun üzerinden. "Ayakkabılarım ayağımdayken uyuyamam. Hiç yapamadım."

"Görünüşe göre sen de çorapla uyuyamıyorsun," diye söylendim. Omuz silkiyor. "Bu bir lanet, gerçekten."

"Lanet senin tarafında kalsın."

Yüzü düşüyor. "Ama sen sıcaksın." Ben daha cevap vermeden, başını sallayarak 1re'nin karşısına geçti. "Ben ve üşüyen ayaklarım her zaman orada uyuyabiliriz. Tek başımıza."

"Sanki yalnız uyumana izin veriyorum da," diye mırıldandım.

Sonra başımı sallıyorum, bir kolumu bacaklarına doluyorum ve onları kendime doğru çekiyorum.

Bana baktı, şok olmuştu. Sonra gülümsüyor, tepemizde asılı duran gece göğü gibi parlak ve büyük.

Korkarım yıldızlara rakip olabilir.

Bir ok başımın yanındaki kuma batıyor.

Daha gözlerimi açmadan indiğini duyuyorum.

Yuvarlanıyorum, bu pusunun kaynağını bulmak için karanlığı tararken yere yakın duruyorum. Oklar kampımıza yağıyor ve sersemlemiş adamlarımın Aesh'ine saplanıyor. Güçlerinin derimin altından dışarı çıktığını hissettiğimde çığlıkları kulaklarımı tırmalıyor.

Uykuyu ve görüşümü engelleyen karanlığı göz kırparak uzaklaştırdıktan sonra kumda bize doğru yaklaşan Igures'i zar zor seçebiliyorum. Yanıma kayıyorum, ayağa kalkmaya ve elimde kalan birkaç güçten birini kullanmaya hazırlanıyorum-

Soğuk ve keskin bir şey boynumun derisiyle buluşuyor. Bu his çok tanıdık.

Sesi de öyle.

"Bir hamle daha yaparsam bir daha tereddüt etmeyeceğim."

BÖLÜM 21

Paedyn

Bıçak ay ışığında parlıyor ve altına çizdiği soluk kan çizgisini gizliyor.

"Bunu nasıl başardığını bilmek bile istemiyorum," diye nefes alıyor Kai, çenesindeki kaslar hayal kırıklığıyla titriyor. Son İmparatorluk askerinin de sessiz bir gümbürtüyle kuma düştüğünü duyduğumda bıçağı boynuna dayıyorum.

"Pusuya düşürüldük Gray. Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye mırıldanıyor, ben kumu ve yaklaşan lgres'i tararken gözleri yüzümü arıyor.

Rahatça oturduğum yerden ona bakıyorum. "Sanırım kurtarıyorum."

Şaşkınlık onun yüzünü buruştururken benim yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Nasıl...?" Duraklıyor, yüz hatlarını inançsızlık boyuyor. "Nasıl olur da-"

"Evet, Prenses!"

Sesini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu saçma lakabı duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim.

Saçları, içine adım attığı ışık halkasına karışıyor. Alnına düşen kıvrıkcık bir dağınıklık, alttaki yüzü ise eşit derecede kir ve çillerle kaplı. Bana verdiği gülümseme gözlerimi yaşırtıyor. Başka bir arkadaşımı canlı ve iyi göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Ne yani, bütün gün orada mı oturacaksın yoksa buraya gelip bana sarılacak mısın?" Lenny şüpheli bir çift kaşını kaldırarak sorar.

Keskin bir ses dile getirmediğim soruyu yanıtladığında bana dik dik bakan İnfazcı'ya bakıyorum. "Onu yakaladım Paedyn, endişelenme."

Gülümseyerek, aynı şeyi yapan 1. Leena'ya bakıyorum. Dudaklarında sinsî bir sırıtış varken yaylı tüfeğini prene doğrultmuş. Uzun siyah saçları ensesinde toplanmış ve Aung omzunun üzerinden sarkıyor. Ufacık ve ürkütücü ve ona bakarken bile gözlerim doluyor.

Ayağa fırlamadan önce tereddüt etmiyorum. Gözlerim Lenny'ye kilitlenmiş, çıplak ayaklarım kumda kayarken ona doğru tökezliyorum. Sonra sendeleyerek duruyorum ve bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm yüze bakıyorum.

"Pekâlâ." Hafifçe omuz silkerek kollarını açtı. "Buraya gel."

Başımı sallıyorum, bıçağı elimden bırakıp onun kucağına adım atıyorum. Alnım komik bir gümbürtüyle göğsüyle buluşuyor. Kollarını sırtıma dolayarak beni garip bir şekilde okşarken kahkahasının içimde titreştiğini hissediyorum.

"Ben de seni özledim Prens," diyor saçlarımın arasından bana bakmak için çekilmeden önce. "Seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. En azından"-başını çeviriyor, birden ciddileşiyor-"en azından İlya'nın geri kalanı seni görmeden önce."

"Evet, ben de," diye fısıldıyorum, inatçı gözyaşlarımı kırıştırarak. Sonra Leena elinde dolu bir yaylı tüfek tutarken ona sarılıyorum, ki bu bir şekilde lting gibi hissettiriyor.

"Seni görmek güzel," diye nefes alıyor. Gölgelelerin arasından bir başka ligure çıkarken gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Bana içten selamlar yok mu? Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım."

"Merhaba Finn." Gülüyorum, kollarımı ona doluyorum ve yay şimdi sırtında duruyor. "Daha seni görmeden burada olduğunu biliyordum." Dönüp hepsine bakıyorum. "Güvende olduğumu biliyordum."

"Gerçekten mi?" Finn bana bir kaşını kaldırıyor, kahverengi saçları sönmekte olan ışıktaki kumral bir renkte parlıyor.

"Oklar." Kampı ve eski sakinlerini kirleten bir düzine oku işaret ediyorum. "Bunlar Direniş'in okları. Kırmızı ok uçlarıyla yaptıkların." Finn onun el işi hakkındaki bilgime sırtıyor. "Onları senin attığını biliyordum, çünkü sapın dibine her zaman bir *F* harfi kazıyorsun."

Omuz silkiliyor. "Belki de en iyi okları kendim için yapıyorum. Belki de onları başka kimsenin almadığından emin olmak istiyordumdur."

Leena hâlâ İnfazcı'ya nişan aldığı yerden, "Tipik," diye homurdanıyor. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" Lenny'ye dönerek soruyorum.

Bir elini ensesinde gezdiriyor. "Neden bu konuşmayı yolda yapmıyoruz? Bu çölde yeterince zaman geçirdik." Hiç de memnun görünmeyen prene bakar. "Finn, çantanda ip var mı?"

İpi çözdükten sonra Finn omzunun üzerinden zaten sinirli olan Leena'ya kendini beğenmiş bir gülümseme fırlatır. "Gördün mü, sana bu yolculukta birini bağlamamız gerekeceğini söylemiştim."

"Evet, sadece senin olmanı umuyordum," diye mırıldandı.

Kai onunla dövüşmek için hiçbir hamle yapmamasına rağmen Lenny, Kai'nin ellerini arkadan bağlamadan önce tereddüt eder. Belli ki prensini esir alacağını hiç düşünmemişti, çünkü onu korumak için yemin etmişti. "Bunu sana söylediğime inanamıyorum," diye iç geçiriyor Lenny, "ama kaçarsan vururuz."

Kai ayağa kalkıp dağılmış cesetleri tararken sessizdir. Adamlara bakarken ifadesi aniden boş, görünüşe göre duygusuz. Onun düzinelerce maskesini takmasını izledim, bu yüzden bir diğerini yerine taktığı anı tanıyorum.

Ayakkabılarımı tekrar giydikten sonra birkaç yatak takımını çantalarına yerleştirmelerine yardım ederken, üçü de atların bağlarını çözme işini hızlıca hallediyor. "Sorun nedir Prens?" Lenny ayaklarımın üzerinde kıpırdadığımı fark ettikten sonra soruyor. "Bu atlar senin standartlarına uygun değil mi?"

"Hiçbir at benim standartlarıma uygun değil," diye mırıldandıktan sonra daha yüksek sesle ekliyorum, "Sadece seninle gelebilir miyim?"

Gümüş Kurtarıcı'nın atlardan korktuğunu anladığı anı görebiliyorum ve bu konuda bir şey söylemesine izin vermeyeceğim. "Canını yakacağım Lenny. Yapacağımı biliyorsun."

Ellerini teslimiyetle kaldırıyor ve omuz silkerek "Bir şey söylemeyecektim" diyor.

"Sanki sen değildin," diye mırıldanıyorum, yanımıza alamayacağımız diğer atları serbest bırakmasını izlerken. Bıçağımı kuma saplayıp botuma geri koyduktan sonra Lenny kahkahalarını bastırmaya çalışırken hayvana binmeme yardım etmek için pek bir şey yapmıyor.

Katliamı geride bırakıp Dor'a doğru geri dönmeye başladığımızda Prens önümüzde yürüyor. "İlya'da neler oluyor?" Lenny'nin sırtına kollarımı sıkıca sararken soruyorum. "Ve Son Duruşma'dan sonra Kase'de neler oldu? Oh, ve Direniş'in geri kalanı-"

"Sakin ol Prens," diye araya giriyor Lenny. "Dor'dan önce tüm sorularınızı yanıtlamak için bolca çölümüz var." Gözleri Leena ve Finn arasında gidip geliyor.

sağımızda. "İkinizden biri ona söylemek ister mi?"

"Pek sayılmaz, hayır," diyor Finn eşit bir şekilde.

Lenny uzanıp sırtını sıvazlıyor ve tatlı tatlı gülümsüyor. "Hikaye anlatmakta en iyisi olduğunu hepimiz biliyoruz. Devam et, dostum."

"Öyleyim, değil mi?" Finn başını sallamadan önce gülümsüyor. "İşte bu yüzden pratiğe ihtiyacın var..."

"Lütfen biri bana ne söylemem gerektiğini söyleyebilir mi?" İkisine de göz kırparak ağızından kaçırıyorum.

Leena atını Finn'in atının etrafından dolaştırıp yanıma gelmeden önce, "Çekil," diye emretti. "Nelerle uğraşmak zorunda kaldığımı tahmin bile edemezsin." Kendini toparlayarak saçlarını tarıyor. "Paedyn, Direniş... Direniş bitti. Bitti."

Parmaklarımı başparmağımdaki yüzüğün üzerinde gezdiriyorum ve başımı ona doğru sallıyorum. "Ne... Sen neden bahsediyorsun? Ne demek *bitti*?"

Leena iç çekerek devam etmeden önce çocuklara bakıyor. "Kase'deki ilk savaş çok acımasızdı. İçeri akın eden İmparatorluk askerlerinin sayısına hazırlıklı değildik. Hesapladığımız her sayı, içerideki casuslarımızdan öğrendiğimiz her ayrıntı yanlıştı. O gün hiçbir şey doğru gitmedi."

Finn, "Evet, Calum daha biz Ordinaryüslerin hastalıklı olduğunu ve krallığı zayıflattığını inkâr edemeden işine son verildi," diye ekliyor.

Kalabalığın, aralarında kaç Ordinaryüs'ün yaşadığını öğrendiğinde ne kadar öfkелendiğini hatırlayarak başımı sallıyorum. "O yaşıyor mu? Calum? Peki ya Mira?"

"Kralın elinde olduğunu duyduk." Lenny başını sallıyor, bir elini ensesine götürüyor. "Muhtemelen biz konuşurken sorgulanıyorlar."

Kitt'in onlara, Direniş liderine ve kızına ne yaptığını düşündükçe ürperiyorum. "Peki ya Kase'deki diğer herkes?" Cevaptan korkarak usulca soruyorum. "Hepsi... miydi?"

Leena başını kuma doğru sallıyor. "Bowl'daki savaşta kaybolmayan tüm Direniş üyeleri kaçıyor. Tıpkı bizim gibi."

Bu kadar çok ölümü düşününce üzerimize ağır bir sessizlik çöküyor. Arenaya götürdüğüm o kadar çok insan. Pek çok masum hayat, doğru olduğuna inandıkları şey için savaşıırken kayboldu. *Doğru olan* şey için.

"Demek buraya böyle geldik," diyor Finn sonunda. "Ve seni nasıl bulduğumuzu."

Üçüne de başımı sallayarak gülümsüyorum. "Ben olduğumu nasıl anladınız?"

"Eh," diye araya girdi Lenny, "grubunuzun 1re'nin etrafında yatıyor olması yardımcı oldu. Siz bizi göremezken bizim sizi görmemize yardımcı oldu - uyanık olsanız bile. Sen olduğunu bilmemize gelince..." Gülüyor ve dönüp çözölmekte olan saç örgümü çekiştiriyor. "Bunların çoğu yüzünü örtmek ve ışığı yansıtmak içindi."

Finn neşeyle, "Gecenin içinde küçük bir fener gibiydin," diyor.

Leena'nın gözlerini devirmesini izleyerek hafifçe gülüyorum ve ekliyorum: "Uyuduklarını düşünürsek İmparatorluk askerlerinin icabına bakmak zor olmadı. Bizim için İnfazcı'nın icabına baktığından bahsetmiyorum bile."

"Evet, eğer Leena"-Finn ona doğru bir bakış fırlattı-"adamın birinin koluna vurup çığlık atmasına neden olmasaydı hiçbiri uyanmayacaktı bile."

Soluk ay ışığında bile Leena'nın kahverengi gözlerinde yanan ateşi rahatlıkla görebiliyorum. "Bu," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, "çünkü bana çarptın."

Finn, "Sen nasıl istersen, Leeny," diye şarkı söyleyerek kaburgalarına bir yumruk indirdi.

Lenny bana doğru eğilene kadar ikisinin atışmalarını dinliyorum. "Nasılsın, Pae? Yani, her şeyden sonra?" Arkasına bakıyor, sanki tek bir bakışla her yerimi görüyor gibi. "Hayatta olduğundan bile emin değildim. Sonunda Direniş evine -senin evine- geri döndük."

"Yanıp kül oldu mu?" Onun için bitiriyorum. "Evet, bu olduğunda içindeydim." Birkaç metre önümüzde yürüyen İnfazcı'ya dik dik bakıyorum ve bakışlarımın sırtını yaktığını hissetmesini umuyorum.

Lenny başını sallar. "Sen küçük bir hamamböceğisin, bunu biliyor muydun?" "Veba," diye homurdanıyorum. "Bir kızın ne duymak istediğini gerçekten biliyorsun, değil mi?" "Hayır, demek istediğim, senin her şeyden sağ çıkabileceğine inanıyorum."

"Evet, bunun bir lanete dönüştüğüne ikna oldum," diyorum sessizce.

"Hadi ama, böyle söyleme," diyor Lenny usulca. "Ölmek için yaşama. Yaşadığın için öl." Bir duraklama. "Ya da onun gibi bir şey. Dinle, aldığın her nefesi hak ettin. O yüzden tadını çıkar."

İç çektim. "Çölde eğlenecek pek bir şey yok."

"Benim şirketim."

"Dediğim gibi," diyorum gülümseyerek. "Eğlenecek pek bir şey yok."

"Dikkat et Prenses," diye uyarıyor Lenny. "Çok korktuğun bu canavarı kontrol eden benim."

Onu daha sıkı sıkarken bile gözlerimi arkaya deviriyorum. Lenny, "En azından yüzünü her gün görebiliyorum. İly'a'nın her yerine yapışmışsın."

"Dor'da da," diye ekliyorum. "Tando. Muhtemelen Izram."

"Başınıza konan ödül..." Alçak sesle ıslık çalıyor.

"Evet," diye iç geçirdim. "Bir kralı öldürürsen böyle olur sanırım."

Nihayet ağzını açmadan önce sormaya hazırlandığını hissedebiliyorum. "Paedyn, bu nasıl oldu-"

"Kaleden kaçıyordum," diyorum sessizce. "Bir söz verdim ve bir şey almadan gidemezdim." Yeleğimin çözülen eteğiyle oynuyorum, Adena'nın becerikli parmaklarının hayaletini hissediyorum. "Bowl'un dışında duruyordu, kanlar içindeydi ve elinde bir kılıç vardı. Sonra... sonra sanki o anı bekliyormuş gibi bana saldırdı." Başımı salladım. "Babam ve Direniş hakkında bir şeyler söyledi ama şimdi çoğu bulanık."

Yalanlar.

Gözlerimi her kapattığımda o anı yeniden yaşıyorum.

Lenny dönüyor ve endişeli gözlerle boynumdaki sivri yara izini inceliyor. "Bunu sana o mu yaptı?"

Yutkunuyorum. "Ona ne yaptığımı görmedin."

Köprücük kemiğimin altındaki oyuk hatırladıkça acıyor, ama yeleğimi kendime daha sıkı sarıyorum. Beni nasıl mahvettiğini kimse görmeyecek.

"Yalnız olduğun için üzgünüm," diyor Lenny nazikçe.

"Hamamböceği, hatırladın mı? Her zaman canlı çıkmanın bir yolunu bulurum."

Ben gökyüzünü inceleyip ufku dolduran ilk pembe bulutları fark ederken o sessizce gülüyor. Nefes alarak, "Yeni kralımız nasıl?" diye soruyorum.

Lenny elini yüzünde gezdirmeden önce başını sallıyor. "İşte... söylentiler var."

"Söylentiler mi?" Tekrar ediyorum.

"Bütün krallık bunu konuşuyor," diye söze karışıyor Finn, yanımızda at sürerken. O çıldırmış. Bu kadar basit."

"Bu," dedi Lenny ona bakarak, "*söylenti*. Tek bildiğimiz kralın ölümünden beri ofisinden çıkmadığı ve hizmetkârların konuştuğu. Duvarların arasından mırıldandığını duyabildiklerini ve yemeğini her zaman pencereden fırlattığını söylüyorlar." Omuz silkiyor. "Belki de sadece yas tutuyordur ve yakında her şey sona erecektir. Ya da belki..."

"Belki de bu Ilya'nın geleceğidir," diyor Leena usulca.

Birden yutkunması zor oldu. Babası hayattayken Kitt'in ondan ne kadar etkilendiğini ilk elden biliyorum. Ve şimdi onu öldürdüğüme göre.

"Ilya nasıl? İnsanlar?" Boğazımı temizledikten sonra idare ediyorum.

Lenny omuz silkiyor. "Pek iyi sayılmaz. Seçkinler de Sıradanları sürgün ederek tek başına Ilya'yı en güçlü krallık haline getiren hükümdarın yasını tutuyor."

"Senden nefret eden pek çok insan var, öyle diyelim." Finn'in ses tonu şakacı olsa da konu hiç de öyle değil.

Başımı sallayarak başka tarafa bakıyorum. "Hiç şaşırmadım. Sadece yaptığım şeyden değil, olduğum şeyden de nefret ediyorlar."

"İnsanlar huzursuz," diyor Leena yumuşak bir sesle. "Yeni kralımız henüz krallığa yüzünü göstermedi ve bu da pek çok kişinin kendini ihmal edilmiş hissetmesine neden oldu."

"Kraliçenin de durumu iyi değil," diye ekliyor Finn. "Artık bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu düşünüyorlar."

Gözlerim önümüzdeki prenze takılıyor. Gözleri gökyüzünde, karanlığın pembe gökyüzü vaadini ima edişini izliyor. Titrek bir nefes alıyorum. Annesi ölüyor ve o da beni almak için bir göreve gönderilmiş. Şu anda herkesin beklediğinden çok daha uzun süren bir görev.

Gitmeden önce ona veda etti mi? Şimdi tutamayacağı bir söz verdi mi? O-

Düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyor, endişeyi ona duyduğum nefretin katmanlarının altına gömüyorum.

Prensin iyiliği benim sorunum değil.

Ve böylece dikkatimi tekrar önümdeki çocuğa ve altımızdaki canavara yöneltiyorum. "Lenny, bana bu şeylerden birine nasıl binileceğini öğretmelisin."

BÖLÜM 22

Paedyn

"Bizi nereye götürüyorsun?"

Düşen bir kiriş kafatasıma çarpmadan önce eğildim. Karanlıkta debelenirken, Lenny'nin birkaç adım önümdeki sırık gibi bacaklarına yetişmek için elimden geleni yapıyorum. Tüm gün at sürdükten sonra vücudum ağrıyor ve Dor'un arka sokaklarında körlemesine gezinmek de pek yardımcı olmuyor.

"Göreceksiniz. Sadece biraz daha ileride," diye sesleniyor Lenny omzunun üzerinden, arkasında homurdanan gruba.

Leena bana şüpheli bir bakış atarken Finn elinde arbaletiyle Kai'nin arkasından geliyor. Neredeyse bir saattir şehrin dış mahallelerinde yol alıyoruz, ancak hala tam olarak nedenini öğrenemedik.

"Başına dikkat et," diye uyarıyor Lenny, kısmen tahta kaplı bir kapıdan içeri dalmadan önce. Dönüp az önce adım attığımız terk edilmiş binaya bakıyorum. Duvarlardan geriye kalanlar gölgelerle örtülü, çıtalı bir çatıdan süzülen ay ışığında benek benek.

Lenny onu karanlık köşeye doğru götüren uzun adımlarını yavaşlatmaya zahmet etmiyor. Gözlerimi kısarak arkasından bakıyorum, nefesimi içime çekiyorum. Gözlerimi kırıştırarak, Lenny'nin yaklaştığı gölgelerin arasından eriyen 1 bedenleri zar zor seçebiliyorum.

Bir uyarıda bulunmak için ağzımı açtım, adını söyledim- "Lenny!"

Ama dilimin ucunda olmasına rağmen duyduğum başka bir kadının çığlığı. Duvarı boyayan bir Aame ışığı sahneyi aydınlatıyor. Düzensiz döşeme tahtalarının üzerinde düzinelerce yatak yorganı var ve bunların çoğunda halsiz erkekler, kadınlar ve çocuklar yatıyor. Aralarında uzun boylu bir kadın duruyor, kısa kızıl saçları Aickering ışığında bir kor gibi parlıyor. Lenny sırtarak onu kendine doğru çekiyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Finn yanımda mırıldanıyor. Başımı sallıyorum, bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Herkes," diyor Lenny nihayet serbest bırakıldıktan sonra, "annemle tanışın."
Ona ve uyanmaya başlayan yabancılara göz kırpmıyor. İlk hareket eden Leena oluyor ve kadına elini uzatıyor. "Merhaba. Ben Leena."

"Meredith," diyor sıcak bir şekilde, elini sıkarak.

"Anne," diyor Lenny, "bunlar Paedyn ve Finn ve-"

"Ve İnfazcı," diye bitiriyor, dudakları ince.

"Evet, İnfazcı." Lenny ensesini ovuşturuyor. "Onunla ne yapacağımızdan hâlâ emin değiliz."

"Şey" -kahverengi gözlerini bana dikti- "siz Gümüş Kurtarıcı'sınız, değil mi?"

"Ne yazık ki." Hafifçe gülümsedim.

Benden ya da yaptığım şeyden korkmuş gibi görünmüyor. Onun yerine gülümsememe karşılık veriyor. "O zaman özgürlüğünü kazanmak için onu kullan. Kralın sağ koluna kaçak bir kızdan daha çok ihtiyacı var."

Lenny yavaşça başını sallar. "Bu işe yarayabilir. Tam olarak nasıl bir plan yapacağımızı bulmamız gerek ama-"

"Böldüğüm için özür dilerim," diye araya giriyor Finn, "ama neredeyiz? Ve bu insanlar kim?"

Şu anda düzinelercesi uykulu bir şekilde yataklarında kıpırdanıyor ya da selamlaşmaya katılmak için ayağa kalkıyor. "Burası," diyor Meredith gülümseyerek, "bir tür sığınak."

"Len Len!"

Lenny onu kucağına almadan önce ciyaklayan bir bulanıklık ona doğru geliyor. Lenny onu etrafında döndürüp yanağından öperken küçük kız kontrolsüzce kıkırdıyor. "İşte buradasın, küçük ejderha!"

"Beni özledin mi?" diye ciyaklıyor.

"Beni ne kadar özlediğine bağlı." Lenny gülümseyerek onun burnunu çimdikliyor. O da sırtıyor, gözleri parlıyor. "Birazdan daha fazla."

"Güzel," diyor Lenny. "Ben de seni birazdan fazla özledim."

Teredditle "Bu senin kız kardeşin mi?" diye sormadan önce onun saçlarını karıştırmasını izliyorum.

Lenny omuz silkiyor. "Bir bakıma öyle. Annem onu Ilya sokaklarında buldu ve orada kalamayacağını bildiği için onu buraya getirdi. Birbirimize biraz daha fazla bağlandık."

"Peki *burası* tam olarak neresi?" Leena etrafındaki yıkık dökük binaya bakarak soruyor.

Meredith gülümsüyor. "Burası..." Gözleri, küçük kızı dikkatle inceleyen bağlı prence takılıyor. "Şey, kesinlikle bir şeyler düşünmüş."

Finn arbaletinin ucuyla onu dürtmeden önce Kai kıza doğru bir adım atar. "Sakin ol, Prens."

İnfazcı etrafımızdaki yabancıları incelemek için onu görmezden geliyor. "Onlar... kısmi. Yüzdeler." Kafasını sallıyor, hissettiği şeyin ne olduğunu çözmeye çalışıyor.

Meredith hafifçe gülümseyerek başını sallar. "Bu doğru. Onlar Seçkinler ve Sıradüzenlerin bir sonucu. Bazıları diğerlerinden daha fazla güce sahip ama hepsi burada çünkü başka hiçbir yere ait değiller." Kai'ye doğru işaret ederek konuşuyor ve her kelimeyi yutarken onu inceliyor. "İlya'nın varoşlarında yaşama riskini göze alamazlar çünkü güçleri Elit olarak kabul edilemeyecek kadar zayıftır ama çevre şehirlerde de özgürce yaşayamazlar çünkü insanlar kontrol edemedikleri güçlerden nefret ederler." Kenara çekilerek, şu anda bize bakan çok sayıda lgres'ı tam olarak görmemizi sağlıyor. "Bu yüzden burada uyuyorlar ve ellerinden geldiğince uyum sağlıyorlar."

"Bize neler yapabileceğini göster, küçük ejderha," diye fısıldıyor Lenny kızın kulağına.

Sırıttıyor, bize avuçlarını gösteriyor ve parmaklarını oynatıyor - Aame'yle birdenbire irileşen parmaklarını. Lenny'ye gülümsüyor, o da cesaretle başını sallıyor. "Devam et. Onlara neden benim küçük ejderham olduğunu göster Luna."

Başını sallıyor, koyu renk saçları ışık saçıyor. Daha sonra göğüslerini ağzına doğru kaldırıyor ve derin bir nefes alarak Aames'e doğru üflüyor. Parmaklarından çıkan ışıklar dalgalanarak sanki nefes alıyormuş gibi odanın içine yayılıyor.

Meredith yumuşak bir sesle, "Luna uzun bir Karışım soyundan geliyor, daha iyi bir terim bulamadım, bu yüzden Blazer yeteneğinin ortaya çıktığı tek yer lgers," diyor. "Onu varoşlarda buldum, yeni yürümeye başlayan bir çocuktan daha büyük değildi. Bir Blazer'ın tüm gücüne sahip olmadığını hemen anladım, Elit çocukların yeteneklerini birkaç yıl boyunca zar zor kontrol altında tutabildiklerini düşünürsek. Aames ile kaplı olması gerekirdi."

Lenny'nin kollarında kıkırdayan kıza hüznle gülümsüyor. "Onun tamamen Elit olmadığının herkes tarafından anlaşılması uzun sürmeyecekti. Ve İlya'nın Sıradüzenler tarafından zayıflatılanlara ihtiyacı yok." Gözleri İnfazcı'nın üzerinde geziniyor. "Bu yüzden onu bir süre sakladım. Çoğu Karışım hâlâ Elitlerin arasına karışabilecek kadar güçlü,

Ama Luna soyundaki ilk Karışık olmaktan çok uzak. Sonunda"-arkasındaki gruba bir el sallıyor-"Ganimet boyunca daha fazlasını buldum ve onları yanıma aldım. Ta ki daha fazla tutamayana ve sonunda onlar için daha güvenli olan Dor'a gidene kadar. Burada fark edilirse nefretle karşılanırlar. Orada" -keskin bakışları prensin yüzünde- "ölümle karşılaşılır."

"İly'a da pek kimse kalmadı," diye ekliyor Lenny. "Çoğu bir nesil önce Dor ya da Tando'ya gitti ve diğerlerinin arasında yaşıyor. Ama orada görevliken varoşlarda bir tanesine rastlarsam, onları Ma'ya gönderirdim."

Bir adam boğazını temizleyerek grubun arkasından öne doğru adım atıyor. "Lenny beni birkaç yıl önce buldu." Ellerini birbirine kavuşturmuş, karanlık odayı aydınlatan küçük Aame'yi tutuyor. "Ben de kısmi bir Blazer'ım. Aame yapmak için ellerimi bu şekilde birleştirmem gerekiyor."

Bir kadın loş ışığa doğru adım atarak boğazını temizliyor. "Ben kısmi bir Peçe'yim. Yani..." Kolları aniden dışarı fırlıyor ve gözlerimizin önünde kayboluyor. "Geri kalan kısmım görünür kalıyor."

Birkaç kişi daha öne çıkarak buraya nasıl geldiklerini ve yapabildikleri çok az şeyi paylaşıyor. Leena, Meredith'e yaptığı her şey için bol bol teşekkür ederken, ona ve izin veren herkese sarılırken neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Ama benim dikkatimi çeken İnfazcı. Onları bir bulmaca gibi inceliyor, her birinin sahip olduğu güç yüzdesini çözüyor. Bu yarı Elitlerden kaç tanesinin sokaklarda yanından geçip gittiğini ve onun bundan hiç haberi olmadığını hayal meyal merak ediyorum.

"Burada istediğin kadar kalabilirsin," diyor Meredith tatlı bir sesle ve dikkatini bana çeviriyor. "O saçlarınla seni beladan uzak tutmanın zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Hiçbir fikrin yok," diyorum hafifçe gülümseyerek.

"Rahatınıza bakın," diyor Lenny, Luna saçlarıyla oynarken atları nereye bıraktığımızı bildirmek için annesine dönmeden önce.

Meredith'in bize dağıtmaya başladığı ekmeği kemirirken bir yandan da yatak örtüsünü açmaya çalışıyorum. "Onunla ne yapacağız?" Finn'in arbaleti prene doğru salladığını görmek için dönüyorum.

"Onu yanıma koy," diyorum tatlı tatlı, ama gülümsemem hiç de öyle değil. "Ona nöbetleşe bakacağız."

Yanımda oturduğunda, en sevmediğim maskesini takmış oluyor: ilgisizlik. Ben de ona doğru eğilip kulağına usulca fısıldadım. "Şanslısın ki ayaklarım *donuyor*."

BÖLÜM 23

Kai

Ellerim uyuştı.

Ve neredeyse iki gündür uyuşmuş durumdalar.

Duvara yaslanıyorum ve ağrıyan bileklerimi döndürmeye çalışıyorum. Scorches'daki pusudan beri bağıyım ve açıkçası, bileklerimin düşecekmiş gibi hissetmeye alışık değilim. İçinde bulunduğum durumdan dolayı hüsrana uğramış bir şekilde bağıyorum.

"Bir sorun mu var Prens?"

Yatağımın ucuna tünemiş, elinde arbalet ve dudaklarında bir sırıtma. Bundan bu kadar keyif alması endişe verici. "Bilmem, belki de hâlâ bağlı olduğum içindir?" Kuru kuru söylüyorum.

Bana sahte bir sempatiklikle bakıyor. "Buna alışmaya başlasan iyi olur."

Alışmak için çok zamanım oldu.

Scorch'lardan dönerken tüm yolu ellerim arkadan bağlı olarak yürüdüm. En azından o sırada bir eğlencem vardı. Lenny'nin Hiper yeteneğinin benim için bedava bir oyun olduğunu kimse hatırlamıyor gibi görüldüğünden, kulak misafiri olmak beni bu uzun yolda kesinlikle meşgul etti.

İşte o zaman onu nasıl öldürdüğünü duydum. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hiç sormadığımı fark ettim. Belki de bunu yapmak için iyi bir nedeni olup olmadığını bilmek istemedim.

Gözlerim, yeleğinin kıvrımlarının altından kayarak boynundan aşağı inen yara izine takılıyor. Hareketi takip ediyor, incelemem altında rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Yeleğinin yakasını yukarı çekerek bakışlarımı üzerinde tutuyor. "Ne?"

Omuz silkiyorum, başımı yere doğru sallıyorum. "Yok bir şey. Sadece ne kadar acı verici olduğunu biliyorum."

Bıçakla ne kadar baskı uyguladığını bilecek kadar kral tarafından kesildim.

Gözlerini deviriyor. "Sempati sana hiç yakışmıyor, Azer." "Bana her şey yakışır Gray." Ona gülümsüyorum. "Yalan söyleme."

Ağız açık kalıyor ve ben ağızından çıkacakları dört gözle beklerken Lenny onun yerine yanıma geliyor. "Yarın için hazır mısın, P?"

Derin bir nefes alıyor ve bana bakmaya devam ederken sakın görünüyor. "Oh, sabırsızlanıyorum."

"Harika." Lenny başını sallar. "Akşam yola çıkacağız ve gece boyunca at süreceğiz. Birkaç gün sonra, İlya'ya yaklaştığımızda, gidip krala onun İnfazcısı'nı yakaladığımızı bildireceğim." İç çekerek ekliyor, "Ona bizimle Ruhlar Mabedi'nin yakınındaki 1. Bölge'de buluşmasını söyleyeceğim, ne kadar, üç İmparatorluktan fazla değil mi? Bu, hepimiz taht odasına girmeye çalışırsak kesinlikle gerçekleşecek olan pusuyu önleyecektir. Arbaletlerimizi *kaldıraca* doğrultacağız" -Kai'ye bir baş selamı- "komik bir iş olmadığından emin olmak için tüm zaman boyunca. Ve işte o zaman prensimizi özgürlüğünüzle takas edeceğiz." Ellerini birbirine vuruyor, neşeli görünüyor. "Ondan sonra Dor'a döneceğiz ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız."

Onlara başımı sallamamak için kendimi zor tutuyorum. Bu korkunç bir plan. Bir Elit'e yeterince yaklaşıp yaklaşmaz üzerimdeki tüm kontrollerini kaybedecekler. Gerçek bir Elit. Son iki gündür bu gruptan almaya çalıştığım güç kırıntıları değil. Sahip oldukları azıcık yetenek öngörülemez, derimin altında kaygan ve onu nasıl kullanacağımı henüz bilmiyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ama şimdi hissettiğime göre, burnumun dibinde saklandığından şüphem yok. Karışık bir soydan gelen, gücün yalnızca bir yüzdesini içeren kaç Elit okuduğumu merak ediyorum. Bu sinir bozucu derecede büyüleyici.

"Ekmek isteyen?" Meredith her zamanki gibi elinde bayat ekmek ve sıcak peynirden oluşan bir sepetle dolaşıyor. Gücü damarlarımda dolaşıyor, onunki ve Lenny'ninki diğerlerinden daha güçlü. O bir Sürüngen, ellerim arkamdan bağlı olmasaydı bu çok işime yarardı.

Finn uyuyan birkaç bedenın üzerinden atlayıp bir somun kaparak, "Evet, hanımefendi," diye sesleniyor. Bir ısıruk aldıktan sonra Paedyn'e döner. "Hey, bu gece ilk vardiyayı ben alacağım." Bu mesafeden bile ağızından dökülen kırıntıları görebiliyorum. "Sen biraz uyu."

Ona gülümsüyor, rahatlamış görünüyor. "Teşekkürler, Finn. Beni birkaç saat sonra uyandır, tamam mı?"

Onu selamlayıp yayını aldığında ve birkaç metre ötedeki duvara yaslandığında hâlâ ekmeğini çiğniyor. Onun işgal ettiği köşeyi görmezden gelerek, yıkık dökük duvarlara ve tavana titrek gölgeler düşüren, mumların saçıldığı Aoor'u tarıyorum. Ellerim arkadan bağlı bir şekilde yan yatmak zorunda kaldığım büyük yatağın içine kıvrılıyorum.

Paedyn yanıma kaymadan önce tereddüt ediyor. Hep böyle yapar. Sadece ona dokunacak kadar yakın olduğumda çekingen davranıyor.

Yatağın içinde hışırdayarak onu iç çekmeye zorluyorum. "Neyin var senin?"

"Burnum kaşınıyor," diyorum, sesim battaniyelerle karışmış.

Öyle sessiz ki gülmemek için kendini zor tuttuğunu düşünüyorum. "Peki," diye hıçkırıyor. "Arkanı dön."

Ağrıyan kollarımla Aip'i diğer tarafıma yatırıyorum, böylece birbirimize bakıyoruz. Son zamanlarda onu inceleme fırsatı bulamamıştım. Bana yakın, buz gibi ayaklarına rağmen vücudu sıcacık, benimkine doğru yaklaşıyor. Mavi gözleri mum ışığında dalgalanıyor, bir lagünün en derin köşesine benziyor. Burnundaki belli belirsiz çilleri seçebiliyorum, ama tam sayısını unutmuş gibi yapıyorum.

Elini battaniyenin altından çıkarıp yüzüme doğru uzatıyor. "Um." Yine çekingen. "Nereye?"

"Burnumun köprüsü," diyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Çenesinin ucu burnumla buluşuyor ve elimde olmadan onu tekmelediği zamanı hatırlıyorum. Belki o da aynı şeyi düşünüyordur, çünkü çenesini hızlıca kaydırıktan sonra elini geri çekiyor.

Boğazımı temizliyorum. "Seni kumarbaz bir tip olarak düşünmemiştim."

"Ben bir hırsızım," diyor küçümseyerek. "Elimi attığım her cep bir kumardır."

"İyi. Seni cahil bir tip olarak düşünmemiştim."

Bana donuk bir bakış attı. "Bu neyle ilgili Prens?"

"Kralla olan anlaşman." Bakışlarını tutuyorum. "Özgürlüğün için beni takas ediyorsun. İşe yaramayacak."

Gözleri odanın içinde geziniyor, bakışları anılarla dolup taşıyor. "Kitt seni benden nefret ettiğinden daha çok seviyor. İşe yarayacaktır."

Hüzünle gülümsüyorum. "Şaşıracaksın."

Sessizleşiyoruz ve onun göz kapaklarının uykuyla kapanışını izliyorum. Gerçekten dayanılmaz biri. Ama başka tarafa bakmayı kolaylaştıracak şekilde değil. Hayır, onunla ilgili her şey, dikenlerini gururla sergileyen bir gül gibi cesur bir güzellik. Çoğu ölümcül şeyin olduğu gibi çekici. Büyüleyici.

Hayır. Hayır, bu korkunç. Onu hala hak etmeye çalıştığım bir şey olarak düşünmek korkunç olmalı. Hala onu arzularıma layık görüyorum.

Ama o değil. Aramızda ne yaşanmış olursa olsun. O benim tutsağım ve görevim.

O benim için bir hiç.

Uykuya dalmasını izlerken kendime bunu söylüyorum.

Onu takip ediyorum-uykuya, unutuşa, nereye gidiyorsa oraya.

Sadece kafama bir şey fırlatıldığında uyanıyorum, hava yoğun ve boğucu.

Bedenim gevşemedi önce beni boğan güçlü kollara karşı mücadele ediyorum. Sonra tekrar rüya görüyorum. Ve bu sadece onun rüyası olabilir.

Ellerim hala arkamdan bağlı. Ama şimdi, onunkilere de bağlılar.

Başı benimkinin arkasına yaslanmış, elleri benimkinin yanında seğiriyor. Hafifçe kıpırdanıyor, bu uyandığına dair tek uyarı. Ve sonra kafatasının arkası benimkiyle birleşiyor, görüşümde yıldızlar yüzüyor.

"Ah," diye inledim, iplerin izin verdiği ölçüde öne doğru eğildim.

"Oh, sensin," diyor halsiz bir şekilde. "Kime bağlı olduğumu bilmiyordum. Sana daha sert vurmalıydım."

"Komik," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bana yaklaş. Ellerimi çekiştiriyorsun."

Gözlerinin yuvarlandığını hissedebiliyorum. "Evet, Majesteleri. Sizi daha rahat ettirmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Seninle esir olmak büyük bir zevk."

Atıldığımız hücreyi görmek için başını çevirdiğini hissediyorum. Çatlak taş ve kirli havadan başka bir şey yok. Parmaklıklar basit metalden yapılmış,

Alıştığım gibi Sessiz değil. Yine de, yararlanacak bir Elit olmadan, Sıradüzenler kadar güçsüzüm.

"Hangi cehennemdeyiz biz?" diye soruyor sonunda, benim de onun sormasını beklediğim soruyu dile getirerek.

"Bir çeşit hapishane," diyorum. "Kesinlikle yeraltında." Toprakla kaplı taş koridorlar buz gibi ve görünürdeki tek ışık hücremizin dışındaki koridorun yarısında.

"Buraya nasıl... nasıl geldik?" diye soruyor, her kelimesinde panik var. "Dün gecedен hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Bize ilaç vermiş olmalılar." Başımı onunkine yaslıyorum. "Arkadaşının nöbet tutması buraya kadarmış."

Ellerini çekiştiriyor, o da benimkileri çekiyor. "Hayır, hayır, hayır. Bu olamaz-"

"Sakin ol Gray," diyorum hafifçe. "Kolumu yuvasından çıkaracaksın."

"Neden onlar...?" Yutkunarak nefes alıyor. "Neden bizi böyle bir küçük hücre?"

"Şey," diyorum sakince, "etrafta dolaşabileceğimiz gibi değil..."

"Hatırlattığın için teşekkürler Azer," diye bağılıyor neredeyse. "Bunu yapamam. Kan kokusu alıyor musun? Kan kokusu alıyorum. Yapamam. Buradan çıkmam gerek."

Ellerinin benimkilerin etrafında terlediğini, her titrek nefeste sırtının genişlediğini hissediyorum. Kan kokusu hafifti ama kokuya o kadar alışmıştım ki fark etmemiştim bile. Bu onu neden bu kadar rahatsız ediyordu ki?

Bir hıçkırığın başlangıcına benzeyen bir sesle nefesi kesildiğinde, bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlıyorum.

"Paedyn," diyorum usulca. Adının tadı dilimde sarhoş edici bir etki yaratıyor. "Paedyn, beni dinliyor musun?"

"Ne zaman seni dinliyorum ki?" diye pantolonunu indirdi.

Kendi kendime gülümsüyorum. "Dizlerin göğsüne mi dayanıyor?" "Ne?" diye soruyor. "Evet. Evet, dizlerim göğsümde."

"Pekâlâ," diyorum yavaşça. "Hayatında bir kez olsun beni dinlemeni ve bacaklarını Aoor'un üzerine koymanı istiyorum. Onları açabildiğin kadar aç."

"Neden ben-"

"Dinliyordum, hatırladın"

mi?"

Bacaklarını taşın üzerinde kaydırırken nefesi titriyor, elleri terliyor. "Şimdi," diyorum yavaşça, "ne kadar yeriniz olduğunu görmenizi istiyorum. Bu hücre düşündüğünden çok daha büyük. Benim bacaklarım da yerde."

Yalan. Dizlerim göğsüme dayanmış, taş bir duvara bakıyorum.

"Ne kadar yeriniz olduğunu hissediyor musunuz? Bu hücre yeterince büyük ve daha da küçülmeyecek." Yutkunduktan sonra onun parmaklarını benimkilerle birleştiriyorum ve ani temas karşısında nefesinin kesildiğini hissediyorum. Ama sonra nefes alış verişi sırtıma doğru yavaşlıyor, eli düşünceleriyle yarışırken benimkini bir çapa gibi kavırıyor.

"Daha iyi misin?" Nefes
nefese sordum. Başını
salladığını
hissediyorum. "Daha
iyiyim."

Aramızda sessizlik uzanıyor. Başını omzuma yaslıyor. Varlığımın her zerresi onun parmaklarının benimkilerin arasında nasıl hissettiğine odaklanmış durumda. Bu çok saçma.

Uzaktan gelen bot sesiyle elini avuçlarımdan çekip aldı.

İyi. Güzel. Bunun bittiğine sevindim.

Barlarımızın dışında beliren adam, kuyruk şeklinde taranmış gri saçları ve siyah gözlerinin üzerine sarkan gür kaşlarıyla belli belirsiz tanıdık geliyor. Ama Paedyn'in arkamda durduğunu hissettiğimde, onu neden tanıdığımı anlıyorum.

"Rafael," diye iç geçirdi. "Yani bunun arkasında senin açgözlülüğün mü var?"

Eski bir arkadaşını selamlar gibi kollarını açıyor. "Oh, hadi ama, evlat. Beni suçlayabilir misin? Kimse senin kellene biçilen fiyatı görmezden gelemez." Gözlerini bana dikti. "Ve ikiniz için alabileceğim şey karşı konulmaz. İkiniz için alacağım altın için ben bile İlya'ya ayak basmayı göze alırım."

"Bizi nasıl buldun?" Paedyn boğuk bir sesle. Hava, aniden bize doğru yayılan kötü bir kokuyla giderek yoğunlaştı.

Rafael şaşırmadan devam ediyor. "Prensinden kaçma ihtimaline karşı adamlarımı şehrin dört bir yanına yerleştirdim ve gözlerini senden ayırmıyorlar." Gülümsemesi baş döndürücü. "Ama bunun yerine, onu da yanında getirdin."

Paedyn'in yüzündeki ifade kaşlarını çatmasına neden olur. "Bunu kişisel algılama Shadow. Ringde bana çok gümüş kazandırmış olabilirsin ama seni

İly'a'ya geri götürdüğüm için bana çok daha fazlasını kazandıracaksın."

Yakındaki bir masadan bir tabak almak için bir anlığına uzaklaşıyor. "Bunu sana şahsen getirebileceğimi düşündüm." Paslı bir anahtarla hücre kapısının kilidini açtıktan sonra

Eğilerek önümüze bayat ekmek parçalarıyla dolu metal bir tepsi koydu. "Bana geri döndüğünüz için teşekkür etmek için."

Paedyn neredeyse öksürürcesine, "Teşekkürler ama bu pis kokuyla bir şeyi mideme indirebileceğimden şüpheliyim," diyor.

"Ah"-Rafael başını sallıyor-"bu altımızdaki kanalizasyon." Koridorun birkaç metre aşağısındaki bir ızgaraya başıyla işaret ediyor. "Kanalizasyonu birkaç haftada bir doldurup boşaltıyorlar. Şanslısınız ki çok yakında bunu yapacaklar gibi görünüyor." Kapı arkasından kapanırken gülümsüyor. "Umarım Dor'un Yuvası'ndaki kısa konaklamanızdan keyif alırsınız." Sonra bayat ekmek tabağına doğru başını sallıyor. "Bunu nasıl yiyeceğinizi öğrenirken iyi eğlenceler."

Koridorda ilerlerken adımları yumuşuyor. Beni boğmakla tehdit eden yoğun havadan boğazımı temizlemeye çalışarak öksürüyorum. Paedyn başını omzuma yaslıyor ve "Buradan çıkmamız gerek" derken dikkatimi tekrar ona vermemi sağlıyor.

Başımı onunkinin üzerine eğmeden önce başımı sallıyorum. "İly'a bir mahkûm olarak dönmemin imkânı yok." Sadece bu bile çocukluğumdan beri titizlikle inşa ettiğim itibarımı yerle bir ederdi. Her emre itaat ettim, her görevi tamamladım, her ölümü elimle gerçekleştirdim. Başımda bir fidyeyle dönmek beni zayıftan da kötü, görev sırasında ölmekten de acınası gösterir. Bu bir seçenek değil.

"Tamam o zaman." Sesi kopuk ve kararlı. "Bir fikrin var mı Prens?"

BÖLÜM 24

MiG

Kapım çalındı.

Kapım her zaman çalınır. Her zaman bir hizmetçi, İmparatorluk ya da başka biri tahtaya vuruyor ve dikkatimi çekmek için yalvarıyor.

Bir kralın hayatı, sanırım.

Elimi önce yorgun yüzümde, sonra buruşuk gömleğimde gezdirdikten sonra mürekkep rengi İngers'ımı hatırlıyorum.

Kral gibi görünmüyorum.

Bir erkeğin ayakkabılarını giymeye çalışan bir çocuk gibi görünüyorum, beni bütünüyle yutan bir sandalyede oturuyorum. Yüzleşmekten korktuğum insanlarla dolu bir krallıkta yaşıyorum.

Ve yine de, tüm bunlara rağmen, rol yapıyorum. Hayatımı bir kral olarak nasıl yaşayacağımı biliyormuş gibi yapıyorum.

"İçeri gel."

Komut, gıcırdayan menteşeler ve ardından yıpranmış bir halının üzerinde yumuşak adımlarla karşılanıyor. Gözlerim masanın her santimini kaplayan kâğıtlara takılıyor. Adam kapıyı yavaşça kapatıyor, her hareketi sakın ve kasıtlı.

Bir hizmetçi değil. Bir İmparator değil. İlgimi çekmek için yalvaran biri değil. Aslında, onu böyle bir şey yaparken hayal edemiyorum.

"Kahretsin, öğlen oldu mu?" Başımı iki yana sallayıp masanın üzerindeki mürekkep lekesini temizlemeye çalışıyorum.

"O perdeler hep kapalıyken zamanı takip etmek zor oluyor," diyor yumuşak bir sesle, perdeli pencereyi işaret ederek.

"Onları neden kapalı tuttuğumu biliyorsun," diye iç geçirdim ve oturmasını işaret ettim. "Avludan pencereme aval aval bakan başka hizmetkârlara ihtiyacım yok. Zaten etrafta yeterince dedikodu dolaşıyor."

"İyi bir sebepten dolayı," diyor nazıkçe, beni azarlayıp azarlamadığını anlamayı zorlaştıran bir şekilde.

Kelimelerle arası çok iyi. Herkesin dinlemek için eğileceğini bildiği için alçak sesle konuşacak kadar kendinden emin. Her kelimesi kasıtlı, en zorlu şekilde hassas.

"Henüz halkına hitap etmedin, Kitt." Soluk mavi gözleri benimkileri keserek bakışlarımın çok ötesini araştırdı. "Eğer onlara konuşacak bir şeyler vermezsen, kendi hikâyelerini uydururlar."

"Evet, akıllıca tavsiyeleriniz için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, bunu her toplantımızda duymuştum.

Arkasına yaslanıp masanın karşısından beni incelerken bakışları yumuşuyor. "Ben sadece yardım etmek için buradayım, Kitt. Sana rehberlik etmek için."

"Doğru. Elbette," diyorum başımı sallayarak. "Ve Plague buna ihtiyacım olduğunu biliyor." Gülümsüyor ve bu rahatlatıcı. "Plague bunun senin için de kolay olmadığını biliyor." "Evet, öyle." İçimi çektim. "Bunların çoğunda bana tavsiyelerde bulundun ve bunun için minnettarım."

"Ve bunu yapmaya devam edeceğim." Koltuğunda kayarak masanın üzerine doğru eğildi. "İşte bu yüzden son önerimi yerine getireceğinizi umuyorum."

Ben stiPen. Son önerisi en iyi ihtimalle saçmaydı. Düşünecek kadar aptal olduğum bir saçmalık. Ama ben bunu ya da aynı derecede akılsızca başka bir şeyi dile getiremeden cebinden küçük bir kutu çıkardı ve aramızdaki yıpranmış tahtanın üzerine koydu.

Kadife kutunun içinde hapsedildiğini bildiğim şeye göz kırpıyorum. Kalbim kaburgalarımın altında tekliyor, ağzım da onu protesto etmek için ismini oluşturmaya çalışıyor. "C-Calum-"

"En iyi yol bu," diye araya giriyor, başının üstündeki sarı saçları tararken. "Bunun pek de çekici bir fikir olmadığını biliyorum-"

"Tam olarak değil mi?" Tüm bunların çılgınlığına gülerek gülüyorum. "Benden ne yapmamı istediğini anlıyor musun?"

İç çekişi ağır, sanki o da krallığın yükünü omuzlarında taşıyor. Ve bir bakıma öyle de. "Sen kralsın. Yaşadığın hayat artık sadece sana ait değil. Bu, krallığın iyiliği için yapılması gereken bir fedakârlık." Duraklıyor, sözlerinin aramızdaki havada asılı kalmasına izin veriyor. "Hâlâ yüzleşmediğin insanlara bu şekilde yardım edebilirsin."

Her yüzeyi boyayan mürekkebe başımı sallayarak başka tarafa bakıyorum. "Yapacağım. Ben sadece..." Duygular kelimeleri boğazıma hapsediyor, sonunda heceleri tükürene kadar boğuyor. "Sadece incindim. Ben onların tanıdığı prens değilim."

"Hayır, değilsin," diyor Calum usulca. "Çünkü artık onların kralı sensin." Tereddütlü bir elle kutuyu masanın üzerinde daha uzağa kaydırıyor, ta ki ben artık onu görmezden gelemeyene kadar. "Bu da olman gereken kişi için olduğun kişiyi feda ettiğin anlamına geliyor." Gözleri yüzümdeki duygudan daha fazlasını okuyarak benimkilere dikildi. "Ve kiminle birlikte olman gerektiğini."

Kutuya bakıyorum, sadece mırıldandığında ona bakıyorum, "Baban insanlara hep ne derdi? Büyük bir kralı kral yapan şeyin ne olduğuyla ilgili bir şey mi?"

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Ah, evet. Üç B."

Calum başını sallıyor, anıyı mırıldanıyor. "İşte buydu. Krallığı yeni bir yasa ya da aldığı bir karar hakkında bilgilendirirken bunları nasıl okuduğunu hatırlıyorum."

"Bu onun birçok sloganından biriydi," diye anımsıyorum. "Özel derslerimiz sırasında bana onlarca kez yazdırdı. Uykumda mırıldanırsam hiç şaşırırmam." Ben cümleyi usulca tekrarlararken Calum kıkırdıyor. "Büyük bir kral olmak için önce cesur, iyiliksever ve acımasız olmalısın. Ancak o zaman büyük bir krallığı yönetebilirsin."

Calum başını sallayarak sandalyesinde geriye yaslanır. "Haksız değil. Kendini ölçmek için iyi bir slogan." Sonra kutuya uzanır, uzun bir çenesini kadifeye vurur. "Ve *bunu* yapmak sende bulmayı umduğu üç özelliği de gerektirir. Cesaret." Kutuya bir dokunuş. "Yardımseverlik." Bir tane daha. "Ve hatta vahşet, nasıl baktığımıza bağlı."

O haklı. Salgınlar, o her zaman haklıdır.

Yutkunarak kutuyu elime alıyorum ve avucumun içine yerleştiriyorum. "Üç B'ler, ha?"

Bana gülümsüyor. "Üç B."

BÖLÜM 25

Paedyn

"Senin beceriksiz ayak hareketlerin bizi öldürecek, biliyorsun."

Boğazımdan sinirli bir ses yırtılıyor. "Bağlanmak için pek de cesaret verici biri sayılmazsın."

"Başka koşullar altında," dedi pantolonunun altından, "söz veriyorum, bağlandığımda çok daha eğlenceli oluyorum."

Gözlerimi devirirken yanaklarım kızarıyor, onları göremeyeceğini tamamen biliyorum. "Hayır. Yardım etmiyorum." Sırtının kahkahalarla titrediğini hissediyorum. Onu görmezden gelerek ayaklarımı dikiyorum ve kendimi hazırlıyorum. "Tamam, hadi tekrar deneyelim," diye nefes alıyorum ve ayaklarımı altıma almak için sırtını itiyorum.

"İşte böyle Gray," diye mırıldanıyor. "Hadi, biraz daha."

Onunla birlikte ayakta durmaya çalışırken bacaklarım titriyor. Bu ilk denememizden çok uzak, beni aynı anda hem yorgun hem de sinirli yapıyor. Ayağa kalkmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Sırtını itiyorum, ayaklarımı altıma alarak soğuk hapisane sahanlığının üzerinde kabaca duruyorum.

"Zamanı gelmişti," diye iç geçiriyor piç kurusu. "Şimdi sıra işin eğlenceli kısmında."

Duvardan dışarı fırlamış, yerden neredeyse bir metre yükseklikteki sivri taşa bakıyorum. Ona doğru bir adım atıyor ve beni de arkasından çekiyor. "Ah," diye tıslıyorum. "Bir dahaki sefere bir uyarı iyi olurdu."

"Peki," diyor sertçe. "Şimdi taşa doğru yürüyorum."

Ve böylece, duvara doğru geri geri giderken beni neredeyse sürüklüyor. Ayaklarım nihayet Aoor'a tekrar bastığında, yüzümdeki parıltıyı görmesini dileyerek hıçkırıyorum. Sonra ellerimizi kaldırıyor, ipi keskin taşın üzerinde durması için yönlendiriyor.

Kollarım arkamdan çekiliyor, rahatsız edici bir açıyla bükülüyor. Ve ipi taşa doğru kesmeye başladığında durum daha da kötüleşiyor. İleri geri. İleri geri. Başımı Aoor'a doğru sarkıtıyorum ve saçlarımın yüzümün etrafında dağınık bir hale oluşturmasını izliyorum.

"Orada iyi misin Gray?"

"Oh, harikayım," diyorum, sesim saçlarımla karışmış. "Boynum hiç bu kadar iyi olmamıştı."

İpin taşa sürtünme sesini duyabiliyor, işin çoğunu Kai'nin yaptığını hissedebiliyorum. "Bir oyun oynamaya ne dersin? Kafanı dağıtmak için."

Başım onun oPer'ıyla havaya kalktı. Onun umursaması şaşırtıcı. Bunu bir daha yapmayacağına yemin etmemiş miydi?

İnfazcı bana taşa bir adım daha yaklaşmamı emrediyor.

Ama bu umursamak değil, değil mi? Hayır, kaçmak ve itibarını kurtarmak için beni kullanıyor. Ben bir amaç için bir aracım.

"Pekâlâ," diye iç geçiriyor, hâlâ ipi kesiyor. "Gri bir şey görüyorum. Tahmin et ne oldu."

Homurdanıyorum. "Bu vebanın terk ettiği yerde her şey gri." "O zaman, daha spesifik olsan iyi olur."

Burnumdan iç çektim. "Tamam. Duvar."

"Tekrar tahmin et."

"Barlar mı?"

İpi çekerek gücünü test ediyor. "Yine yanlış." "Tavan mı?"

"Bu işte pek iyi değilsin."

Yankılanan ayak sesleri sözlerini kesiyor. Bu sefer sessizce onu Aoor'daki yerimize geri çekiyorum, düşüyorum ve onu da kendimle birlikte aşağı çekiyorum. Gardiyan köşeyi dönüp ürkütücü derecede boş koridora giriyor ve sadece cebinden bir anahtar çıkarmak için duruyor. İçeri girerken bize bakmıyor ve el değmemiş bayat ekmeklerin yanına metal bir tas su koyuyor.

Scooter'ımı tutmak için mücadele ediyorum. Suyu köpekler gibi kucaklamamız bekleniyor. Biz Ilyanlara duydukları nefretin bir başka kanıtı.

Kapı ağır bir tıkırtıyla arkasından kilitleniyor ve gölgesinin koridor boyunca kayarak ilerleyişini izliyorum. Kai'nin elinin sessiz bir komutla belime vurduğunu hissetmeden önce uzun bir süre sessiz kaldık. Ayağa kalkmaya çabalamadan önce kendimi hazırlayarak derin bir nefes alıyorum.

Sonra taşa ve sıkıcı testere işine geri dönüyorum. Başımı tekrar eğip ağrıyan boynumu dinlendirirken "Tepsi" diye mırıldanıyorum.

"Bu daha çok gümüş."

Kaşlarımı çattım. "Peki ya saçlarım?"

"Bilmiyorum *Gümüş Kurtarıcı*," diyor yavaşça, "sen söyle."

"Bence gri gibi görünebilir," diye itiraz ediyorum.

Gülüyor. Tanıdığım bir şekilde derin ve karanlık. "Saçların ağarmadan önce ay ışığına dönüşebilir."

"Dikkat et," diyorum yavaşça, "bu neredeyse bir iltifat gibi geldi kulağa."

Bir kahkaha attığını duyuyorum. "Doğru tahmin etmeyi gerçekten başarabilirsen belki sana düzgün bir iltifat ederim."

Aoor'a ters ters bakıyorum. "Buradaki her gri şeye isim verdim."

"Belli ki vermemişsin."

İpi çekiştirecek kadar uzun bir süre testereye ara veriyor. Bileklerimin etrafındaki ipin hafifçe gevşediğini hissediyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum. Özgür kalmama çok az kaldı. "Ne kaçırmış olabilirim ki?" Hücreyi tekrar taramak için başımı kaldırıyorum.

"Şuradaki taş," diyor rahatça, sesi delirmiş gibi gelmiyormuş gibi.

Dilimi mümkün olduğunca uzun süre ısırmaaya çalışıyorum. Gerçekten yapıyorum. Ama kendimi durduramadan, "Pardon, hücrenin diğer tarafında *göremediğim* taşı mı kastediyorsunuz?" diye ağzımdan kaçırıyorum.

Bir an sessiz kaldı. "İşte o." "Bu hiç adil değil."

"Sana spesifik olmanı söylemiştim," diyor yavaşça.

Boğazımdan sinirli bir ses yükseliyor ve o da buna gülme cüretini gösteriyor. Şaşırtıcı bir şekilde ağzımı kapalı tutmayı başarıyorum, kollarım ileri geri çekilirken sessizce kambur duruyorum. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladığında, ipin gücünü test etmek için duruyor.

"Artık onu kırabileceğim." Sesi boğuk, bedeni uyumak için yalvarıyor. "Muhafızlar dönene kadar dinlenebiliriz."

Başımı sallayarak onu yavaşça hücrenin ortasına çekiyorum ve yere kayıyorum. "Ve sonra buradan çıkacağız."

"Ve sonra buradan gideceğiz," diye tekrarlıyor usulca.

Başım omzunun arkasına düşüyor, en iyi çabalarım rağmen ona doğru yığılıyorum. Vücudum ağrıyor, ihanet eden varlığımın her santimi ona doğru kıvrılmak, onun tarafından tutulmak için yalvarıyor.

En zayıf anımda, onun için dua ediyorum. Ve en güçlü olduğumda, keşke aynı olmadığını söyleyebilseydim.

Başını benimkine yaslıyor, nazik ve topraklayıcı. Böyle hissetmesinden nefret ediyorum. Rahatlığın vücut bulmuş hali gibi.

"Böyle anlarda birbirimizden nefret etmesek de olurmuş gibi davranabilir miyiz?" Sadece vicdanımı rahatlatmak için sessizce soruyorum.

Sesi, bu kadar yorgun olmasaydı gülecekmiş gibi geliyor. "Evet. Rol yap."

Olmayana kadar sessizim. "Pişman olduğun bir şey var mı?" Sesi yumuşak, yatıştırıcı. "Neyden pişmanım?"

"Biz mi?" Bir duraklama. "Aramızda olanlardan pişmanlık duyuyor musun? Daha yakın zamanda olanlardan bile mi?" Çatıdaki zayıf anımızı hatırlayarak fısıldıyorum.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki uyuyakaldım, ancak mırıldandığında uyandım, "Uyu, Küçük Medyum. Sabah pişman olursun."

İnleyen metal sesleriyle uyanıyorum.

Kai'nin belimi sıvazlayarak beni uyardığını hissedince gözlerim irkilerek açılıyor. Bulanık bir görüşle gardiyanın elinde bayat bir somunla hücreye adım atışını izliyorum. Gözlerimi kırıpıştırarak uyanıyorum ve birazdan gerçekleşecek plana hazırlanıyorum.

Her şey o kadar çabuk oluyor ki, oynamam gereken rolü neredeyse unutuyorum. Muhafız ekmeği aramıza koymak için eğilir eğilmez, Kai vücudunu kaydırıyor ve bir ayağını tepsinin altına kaydırıyor. Prens tepsiyi tekmelediğinde metal adamın yüzüyle buluşuyor, muhafızın burnunun çatladığını duyacak kadar sert.

"Bana doğru çek, Gray," diye homurdanıyor Kai, bizi hâlâ birbirimize bağlayan kopmuş ipi çekiştirirken zorlanıyor. İp kopup bileklerimi serbest bıraktığında vücut ağırlığımı öne doğru atıyorum, neredeyse yüzümü taş duvara çarpıyordum.

Şimdi kırık burnunu tutarak inleyen gardiyana doğru koşuyorum. Beni görünce gözleri daha açılmadan kafasını duvara çarptım. Ben cebini karıştırıp içindeki paslı anahtarı bulup sendeleyerek hücre kapısına doğru giderken o baygındı.

Kai hemen arkamda, kapının kilidini dışarıdan açmak için parmaklıkların arasından elimi uzattığımda beni izliyor. Açık parmaklıkların arasından geçip

bilekleri. Gözlerim boş hücrelerden oluşan duvarda geziniyor, içeride tanıdık tek bir yüz bile olmadığını görünce rahatlıyorum.

Lenny ve diğerleri burada değil. Görünüşe göre sadece Prens ve Gümüş Kurtarıcı Rafael'in zahmetine değmiş. Bunun farkına varmak beni bir anlığına rahatlattı.

Ama şimdi dikkatimi çeken koridorun sonundaki kanalizasyon ızgarası. "Şimdiye kadar çok iyi," diye mırıldanıyor Kai, lağıma doğru hafif bir depar atarak.

Bir anda onun peşine takıldım, yaklaşan muhafızlara dair herhangi bir işaret ararken başım dönüyor. Yorgun bacaklarımı özgürlüğe doğru pompalamaya odaklanırken kalbim hızla atıyor, başım çarpıyor.

Izgaranın üzerinde kayarak durduğumda İnfazcı "Diğer tarafı tut," diye emrediyor. Parmaklarım kirli metalin üzerinde kayıyor ama gergin kollarımın izin verdiği kadar sert kaldırıyorum. "Hadi Gray," diye homurdanıyor Kai. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Izgara inanılmaz derecede ağır ve botların giderek artan sesi odaklanmama yardımcı olmuyor. Kai'nin gerisini halledeceğini umarak yukarı doğru çekmeden önce derin bir nefes alıyorum. Kapağı yarıya kadar kaydırmayı başardığında Veba'ya teşekkür etmek geliyor içimden.

Bizi akan suyun sesi ve vücuttan gelen pis kokular karşılıyor. Elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen öğürüyorum ama birkaç lokma bayat ekmeği midemde tutmayı başarıyorum. Uzaktan gelen bağırışlar başımı kaldırmama neden oluyor, loş ışıkta kaç muhafızın bize doğru koştuğunu görmek için gözlerimi zorluyorum. Gözlerimin önünde yedi tane sayıyorum. 1. Kai aşağıdaki kanalizasyonun esneyen ağzının karşısında.

Ve tek bir baş hareketiyle çıkıntıdan karanlığa adım atıyorum.

Bir sıçrayışla yere iniyorum, şükürler olsun ki çoğunlukla baldırlarımın etrafından akan su. Kai omuzlarında bir şey şingirdamasına rağmen hızla yanıma düşüyor. Elimi tutup tünele doğru koşmaya başlamadan önce sormama fırsat vermiyor.

"Geliyorlar!" diye bağırıyor akan suyun sesinden. "Hızlı hareket etmeliyiz!"

Ona göremeyeceği bir şekilde başımı sallıyorum, bir yandan da planımızın bu kadar olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Planımız bu kadar. İpi kes. Gardiyanı bayılt. Anahtarı al. Kanalizasyondan kaç.

Ancak, bu tünelin sonunda bizi neyin beklediği konusunda en ufak bir fikrimiz yok.

Bacaklarım ağırlaşıyor, balın içinde koşmaya çalışıyormuşum gibi. "Su yükseliyor!" Bağırıyorum, panik sesimi titretiyor. Şimdi dizlerimin etrafında hızla ve kuvvetle akıyor.

"İlerlemeye devam et!" Emri tünelin duvarlarında yankılanıyor ve bacaklarımı akıntıda daha hızlı hareket etmeye zorluyor.

Burası o kadar karanlık ki, önümdeki suda ilerleyen Kai'yi göremiyorum ama beni tünele doğru götürürken eli benim elimde. Boşta kalan elimi uzatarak parmaklarımı yanımdaki kirli duvarda sürüklüyorum ve dönebileceğimiz her geçidi hissediyorum.

Kalın su şimdi belime dolanıyor. Sadece gölgeleri ve ana hatları görebiliyorum, dondurucu suyu ve felç edici dehşeti hissediyorum. Her adımda kayıyorum, Kai beni arkasından çekerken ona ayak uydurmaya çalışıyorum.

Biz koştukça sıvı hızla yükseliyor, her santiminde bizi boğmaya cüret ediyor. Boğulmak hiçbir zaman ideal olmamıştır, özellikle de bir kanalizasyonda. Hareket ettiğimi biliyorum, Ama bacaklarımı altımda hissetmiyorum bile. Vücudumu ürperti kaplıyor, takırdayan dişlerim yükselen suyun senfonisine katılıyor.

"Biraz daha ileri!"

Bağırarak cesaretlendirdiğini duyuyorum ama inanmaya zahmet etmiyorum. Kanalizasyonda körlemesine koşuyoruz, hem su hem de açgözlülükle hareket eden muhafızlar tarafından takip ediliyoruz. Şansımız pek yaver gitmiyor.

Ellerim uyuşmuş, dirseklerimi çevreleyen su yüzünden parmaklarım donmuş. Belki de bu, Ilya'da beni bekleyen kaderden daha iyi bir kaderdir.

Belki de Ölüm'ün beni en sonunda yakaladığı, en sonunda sulu bir mezara sürüklendiğimi görüp kıkırdayacağı yer burasıdır.

Ya da belki beni eski bir dost gibi kucaklayacak.

Katı bir şeye çarpıyorum ve hala kuru olan her yerime buz gibi su sıçrıyor. Kai'nin sırtı yolumu kapatıyor ama artık savurduğu küfürleri duyabilecek kadar yakıным. "Kahretsin," diye nefes alıyor ve elimi bırakıyor.

"Ne var? Neler oluyor?" Etrafında dolanıyorum, ileriye doğru itiyorum... Avuçlarım kirli bir duvarla buluşuyor.

Çılgınca parmaklarımı her yöne kaydırıyor, karanlıkta bir tür açıklık arıyorum.

Hiçbir şey.

Su göğüs kafesime vuruyor ve ben hem soğuk sudan hem de göğsümü sıkı korkudan nefes almakta zorlanıyorum. "Hayır," diyorum basitçe. "Hayır, bir çıkış yolu olmalı."

Kai'nin ellerini her duvarda gezdirdiğini, ayaklarımızın altındaki tüneli ararken su sıçrattığını duyabiliyorum. Yaklaşan bağırıışların yankısını duymazdan gelerek, bizi buraya hapseden her santim taşı hissetmeye devam ediyorum. Parmak uçlarım üzerimizde beliren tavana zar zor değiyor ve herhangi bir kaçış yolu ararken beni zıplamaya zorluyor.

Nefes alıyorum, panikliyorum, duvarlara vuruyorum. Birincilerim önümdeki taşa vuruyor, tekrar ve tekrar. "Bir yolu olmalı!" Kime bağırdığımdan emin değilim. Duvara. Prense. Ölümün gölgesinin üzerimde dolaştığını hissedebiliyorum.

Çatlak çivilerle duvarı yırtıyorum, ham l'leri kayaya çarpıyorum. Hiçbir şey göremiyorum ve bir daha görebileceğimden de şüpheliyim. Nefes almak için çırpınırken su göğüslerime ulaşılıyor, beni dövüyor. Elimini duvara her çarpışımnda bağılıyor olabileceğimi düşünüyorum. Sanırım ölümden korkuyor olabilirim.

"Bu kadar yeter."

Sesi sakın, o kadar sakın ki göremediğim suratına bir tokat atmak istiyorum. Her zamanki gibi onu görmezden geliyorum ve duvara vurmaya devam ediyorum. Yanağımdan bir damla yaş süzölüyor ve yüzüme sıçrayan suya karışıyor.

"Bu kadar yeter dedim." Beni belimden tutup duvardan uzaklaştırdı. Ona karşı koyuyorum, suyun içinde çırpınırken kendimi vahşi bir hayvan gibi hissediyorum. "Paedyn!" Adım duvarlarda yankılanıyor ve beni bir an için hareketsiz bırakıyor. Sonra yüzü benimkinin yanında, yanağı ıslak ve soğuk. "Bu kadar yeter."

O zaman duydum. Sesindeki yenilgiyi duyuyorum. Pes ediyor.

"Hayır, bu yeterli değil!" Beni saran kollara karşı mücadele ederek bağııyorum. "Hayır, bir çıkış yolu olmalı. Bir yolu olmalı...."

Elleri belimden kayıyor, narin ve kasıtlı, sanki beni hissetmeyi ezberliyormuş gibi. Nasırlı eller kollarımdan yukarı kayıyor, beni döndürüyor

onunla yüzleşmek için. Yüzünü göremiyorum ama tam olarak neye bakacağımı biliyorum.

"Paedyn..." Su onun yumuşak sesi için durgun görünüyor.

"Hayır," diyorum sertçe. "Bunu yapma. Adımı söyleme çünkü bunun son kez olacağını düşünüyorsun."

Kıkırdamaya cesareti var. "Adın dudaklarımda ölmek için iyi bir kelime gibi görünüyor."

"Kai-"

"Pişman değilim." Sözleri bir telaş, sarıldığı bir itiraf. "Senden ya da aramızda olanlardan pişman değilim. Ve seni o çatıda öptüğüm için de pişman değilim. Ama sana yapmak zorunda olduğum şey için hayatımın sonuna kadar pişman olacağımı biliyorum."

Sözlerine göz kırparken su köprücük kemiklerimi yalıyor. Ölümle burun buruna gelmiş, son sözü söylemeye kararlı bir adamın sözleri. "Pişman mısınız?" diye soruyor, sesi aceleci. Elleri yüzümü hissetmek için boynumda geziniyor, parmakları elmacık kemiklerimin üzerinde titriyor.

"I..." Ellerim kollarında, bileklerini kavıyor. "Bunu doğru yapmadığım için pişmanım. Ve olmam gereken kişi olamadığım için pişmanım."

Islak yanağıma başparmağıyla vuruyor. "Herhangi bir şey olmak zorunda olduğun için üzgünüm."

Bunların ölü bir adamın konuşmaları olduğunu biliyorum. Tüm bunlar, aniden yaklaşan sonlarının farkına varan iki insanın itirafları. Ama onun sözleriyle eriyorum, olabileceklerin yasını tutuyorum. Ve şimdi onun pişmanlığı içinde boğulacağım.

Tünel suyla doluyor, beni çenemi yukarı kaldırmaya ve ayak parmaklarımda üzerinde durmaya zorluyor. Onun kollarında kendimi umutsuz hissediyorum, sanki kollarına sarılmadan önce hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Geçmiş yok, gelecek yok.

Sadece o. Sadece biz. Sadece bu an ve onunla ne yapmaya karar verdiğimiz. Ölüm cesaretlendirir. Son başlatır.

Elleri, nefesini dudaklarımda hissedene kadar yüzümü yaklaştırıyor. Saçlarından damlayan su aniden ısınan tenime sızıyor. Bileklerine doladığım parmaklarımda altında nabızı atıyor.

Kalbim ağrıyor. Benden çaldığı parçayla yeniden bir araya gelmek için acıyor. Burnum onunkine değiyor.

"Rol yap," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Ben pervasızlığın vücut bulmuş haliyim.

Sonuna kadar. Ağzım onunkiyle buluşuyor.

Tadı özlem gibi. Pişmanlık ve rahatlama gibi. Bu andan başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Hararetli, bir günahkarın son duası gibi.

Ve belki de bu öpücük budur.

Tövbe.

BÖLÜM 26

Kai

Gitmeyeceğim cennetin bir parçası gibi tadı var.

Onu öpmek rahatlatır.

Bu hassas bir talep türü.

Her öpücük arasında nefes nefese kelimeler söyleyerek uzaklaşıyor. "Senden nefret ediyorum." "Biliyorum," diye mırıldanıyorum ağzına.

Avuç içleri göğsüme bastırıyor ve dudaklarını dudaklarımdan çekerek tekrar fısıldıyor: "Senden nefret ediyorum."

Elimi yavaşça böğründe gezdiriyorum. "Bunu bana kanıtla Gray," diye mırıldanıyorum kulağına doğru. "Beni kullanacak kadar nefret et benden."

Nefesinin kesildiğini duyuyorum, kalbinin göğsümde hızla çarptığını hissediyorum. Uzaklara bakıyorum, geri çekilmeye hazırım ve-

Bir el yüzümü tutuyor ve dudaklarımı onunkilere bastırmak için yüzümü ona doğru çeviriyor.

Ağzı benimkine çarpıyor ve son kez onun nefesini içime çekiyorum.

Ellerim yüzünü kavıyor, parmaklarım ıslak saçlarında dolaşıyor.

Onu çılgınca öpüyorum, dudaklarının benimkilere karşı hissini ezberliyorum. Bu öpücük gerçekmiş gibi hissettiriyor. Bu an.

Bu düşünceyle onu daha sert öpüyorum, sonuna kadar isteyerek onu içime çekiyorum.

Kolları bileklerimden kayarak boynuma dolanıyor. Sanki birlikte batmak istediği bir çapaymışım gibi bana tutunuyor. Onunla birlikte, onun içinde boğuluyorum.

Ancak su dudaklarına ulaştığında geri çekiliyor. "Kai," diye fısıldıyor, "yüzmeyi hiç öğrenmedim."

"İyisin," diye mırıldanıyorum, karışmış saçlarını yüzünden iterek. "Ben yanıdayım."

Kollarımı beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Artık sadece an meselesi. Su boynuma kadar geldi ve hızla yükseliyor. İkimizi de su üstünde tutmaya çalışarak suda ilerlemem uzun sürmüyor.

"Bacaklarını etrafıma sar," diye emrediyorum usulca, onun iyiliği için sakın kalarak. Bacakları belime sarılmadan önce başını salladığını hissediyorum, ellerimi serbest bırakarak başımızı suyun üstünde tutmamıza yardım ediyor.

Başım tavana yaklaşıyor ve bizi buraya hapsediyor. Ellerinin boynumdaki hissine, saçlarımla oynayan parmaklarına odaklanıyorum. "Korkuyor musun?" diye fısıldıyor, dudakları kulağıma yakın.

"Korktuğumu itiraf edecek kadar cesurum," diyorum sessizce. İkimizi birden tutmak zor olsa da bunu daha uzun süre yapmam gerekmeyecek.

Keşke yüzünü görebilseydim, burnuna sıçrayan çilleri son bir kez sayabilseydim. Keşke su fırsat bulamadan o okyanus gözlerinde boğulabilseydim.

"Sen..." diye başlıyor. Kollarının boynumdan ayrıldığını hissediyorum. "Bunu hissediyor musun?"

Başımı yüzeyin üzerinde tutmak için mücadele etmeme rağmen sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Neyi hissediyorsun?"

"Hava..." Elleri üstümüzdeki ufalanan taşın üzerinde geziniyor. "Buradan hava geliyor."

Çılgınca sesler çıkarıyor. Tavandan süzülen ince bir ışık huzmesine gözlerimi kırpıştırmadan önce tırnak sesleri ve mırıldanılan küfürler duyuyorum. "Kai." Nefes nefese. "Bu bir ızgara. Üstü kapalı ama orada."

Kırdığı taş parçasını suya fırlatıyor, tavanı yırtmaya başlarken yarı gülüyor. O tavanı parçalara ayırırken ben de düşen taş parçalarından kaçıyorum. Kollarımda sürekli hareket halindeyken onu ayakta tutmak çok zor, başımın tavana sürtünmesinden bahsetmiyorum bile. "Çabuk ol Pae," diye homurdanıyorum.

Bu lakap karşısında omurgası kaskatı kesiliyor ama elindeki daha acil mesele dikkatini hemen dağıtıyor. "Biliyorum, biliyorum," diye mırıldanarak sivri taşları çekiştiriyor. Aceleyle kapatılmış metal ızgaranın birkaç santimlik kısmını açmış ve güneş ışığının yarıklardan içeri girmesine izin vermiş.

Nefes almak için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum. "Paedyn," diye nefes nefese kaldım.

"Sadece biraz daha," diyor çılgınca. Tavanla aramızda sadece birkaç santim var. Başı eğik, yanağı muhtemelen pençelediği taşa bastırılmış. Izgara artık çoğunlukla açıkta ve ben onu tutmaya çalışırken o da ızgarayı itiyor.

Tutamıyorum. Onu daha fazla tutamam. Ayakta kalamıyorum. *Nefes* alamıyorum. "Pae," diyebildim. "Nefes al-"

Su bizi yutmadan önce havayı yutuyorum.

Paedyn iki eliyle ızgarayı iterek kendini benden kurtarıyor. Batmasını engellemek için bir kolumu beline doluyorum ve kalan tüm gücümle ızgarayı itiyorum.

Güneş ışığı bulanık suyu beneklendirerek bizimle dalga geçiyor. Bizi havadan ayıran tek şeyin bu lanet ızgara olduğunu hatırlatıyor. Omzumu ona çarpıyorum, kıpırdadığını hissediyorum. Paedyn itiyor, son umudumuza karşı vuruyor.

Havam tükeniyor ve onun da tükendiğini biliyorum. Hareketleri her saniye daha da yavaşlıyor.

Bu şekilde ölmesine izin vermeyeceğim. İzin veremem.

Omzumun son bir hamlesiyle ızgaranın kalktığını hissediyorum. Onu bırakmak zorunda kaldım ve iki elimi kullanarak ızgarayı yana kaydırdım. Birkaç santim kadar açılıyor, bu da dudağı tutmama ve tamamen iterek açmama izin veriyor.

Sonra dönüyorum, Paedyn'in yavaşça tünelin dibine doğru battığını görüyorum. Gözleri kapanmış, dudakları ürkütücü bir maviye boyanmıştı. Aşağıya doğru yüzüyorum, onu belinden yakalıyorum ve bizi ışığa doğru çekmek için Aoor'u itiyorum.

Sonra kafası ızgaradan dışarı çıkana kadar onu yukarı doğru itiyorum.

Soluk soluğa kalışını, boğulurcasına öksürüşünü belli belirsiz duyuyorum. Bulanık bir görüşle, kendini yukarı ve ızgaranın üzerine çekişini izliyorum.

Başardı. Nefes alıyor. Yaşıyor.

Aynı şeyi kendim için söyleyebileceğimi sanmıyorum.

Göz kapaklarım ağırlaştı, iznim olmadan göz kırparak kapanıyor. Aslında tüm vücudum ağır, batmaya başladığımda beni aşağı çekiyor.

İşte bu kadar.

Kudretli İnfazcı'nın sonu böyle oldu. Daha kötüsü de olabilirdi sanırım.

Artık suya bakmaya zahmet etmiyorum. Çok yorgunum. Dinlenmeye çok hazırım.

Artık benden kurtulmuş olacak. Muhtemelen içinde eriyebileceği bir gölgeye giden yolu yarılacaktır. Bu fikir beni neredeyse gülümsetiyor.

Unutulmaya yüz tuttum, onu düşünerek son duamı ettim.

BÖLÜM 27

Paedyn

Ağzımdan su fişkırıyor.

Sürünerek çıktığım yıkık dökük ara sokakta öğürüyorum. Nefes nefese sırtüstü yuvarlanıyorum ve sönmekte olan güneş ışığına gözlerimi kırpıştırıyorum.

Ben hayattayım.

Ben hayattayım.

Öksürüyorum, tükürüyorum ve kim bilir neyle sırlıslıklamım ama hayattayım.

Gökyüzüne doğru gülüyorum, tüm vücudum bu hareketle titriyor.

Ölüm'ün adıma küfrettiğini duyar gibiyim. Kulaklarım çınlıyor ve tepeden tırnağa titriyorum. Kendimi tünelden çıkarmak bile-

Kalbim göğsümde tekleyerek atıyor.

Beni kurtardı. Beni neredeyse o ızgaranın içinden kaldırdı. O...

Onu öptüm. Tekrar.

Ve şimdi bir kanalizasyonun dibinde ölüyor.

Izgaranın kenarına tırmanıp bulanık suyu çılgınca tarıyorum. Tünelin girişine doğru batan vücudunun belli belirsiz hatlarını seçebiliyorum.

Zihnim koşuyor, kalbim takip ediyor.

Onu terk edebilirdim. Onu terk edebilir ve bu işi bitirebilirdim. Çünkü ondan başka kimse beni yakalayamazdı, ortadan kaybolduğumda ondan başka kimse beni tekrar bulamazdı.

Bu benim kaçışım. Bu benim özgürlüğüm.

Bu yanlış.

Saçlarımı çekiyorum, hayal kırıklığım fiziksel bir şekil alıyor. Eğer onu kurtarırsam, kendimi lanetlemiş olurum. Ve yine de, onun yaptığı tam olarak buydu. Beni kurtarmak onu ölüme sürükledi.

Bulanık sudaki tepkime başımı sallıyorum. Ve sonra içine daldım.

Hiç de zarif değil. Hayatımda bir gün bile yüzmediğimi hatırladığım anda yüzüm yüzeyle buluşuyor. Panik içimde zonkluyor ama onu bir kenara itip bacaklarımı beni ileri itmeye zorluyorum. Yelken kollarım ve ayaklarımla daha derine yüzmeyi başarıyorum.

Suyu tarıyorum, benden birkaç metre ötede sürüklendiğini görüyorum. Ona ulaşmak için kendimi ileri doğru zorlayarak sertçe tekmeliyorum. Bir kolumu göğsüne doluyorum, ciğerlerim hava almak için çığlık atıyor. Ayaklarım tünelin kapısına vardığında, titreyen bacaklarımla onu itiyorum.

Suyu yararak yukarıdaki açık ızgaraya doğru ilerliyoruz. Gözlerimi gökyüzünden ayırmadan var gücümle tekmeliyorum. Elim körlemesine ızgaranın ağzına uzanıyor, tutunacak bir şey arıyorum. Ciğerlerim sessiz bir protestoyla yanarken, Enforcer'ı bırakıp özgürlüğe tırmanmak istiyorum.

Ama kaygan parmaklarım bizi yukarı kaldırmadan önce çıkıntının etrafında kıvrılıyor. Başım yüzeyi kırıyor ve havayı yutmadan önce bir saniye bile kaybetmiyorum. Bir elimle onun kolunu tutarken, diğer elimle kendimi sokağa çekiyorum. Sonra yüzüstü uzanıyorum, iki kolumu da omuzlarının altından geçiriyorum ve onu yukarı doğru çekiyorum.

Başı yüzeyin üzerinde sallanıyor, gözleri kapalı ve saçları akan mürekkep gibi dağınık. Vücudunun üst kısmını sokağa kaldırmaya çalışırken homurdanıyorum. Kanalizasyona yanında getirdiği şeyin ne olduğunu ancak şimdi görebiliyorum. Boynunda bir zincir sallanıyor, neredeyse onu boğuyor. Onu çekip çıkarıyorum, bir kenara atıp santim santim yukarı çekmeye devam ederken başka bir şey düşünmüyorum.

Vücudunun yarısı kaldırım taşlarının üzerinde yatarken, diğer yarısı hala kanalizasyonda ıslanmadan önce nefes nefese kalıyorum. Onu sırt üstü yatırmak zor oldu ama bir şekilde onu çevirmeyi başardım. Başı yana yatmış, gözleri batan güneşe karşı kapalı. Bir şey olmasını bekliyorum, herhangi bir şey.

Ama nefes almıyor.

Ölmekten başka bir şey yapmıyor.

İstediğim bu değil miydi?

"Hayır," diye mırıldandım. "Hayır. Oraya senin ölmen için daldım." Yüzünü okşadım. Daha sert okşuyorum. Sonra hep söylediğim gibi onu tokatlıyorum. Hiçbir şey. "Hayır. *Hayır.*"

Ellerimi göğsünün ortasına koyup pompalamaya başlıyorum, onu yuttuğu sudan arındırmaya çalışıyorum. "Hadi Azer," diye fısıldıyorum. Görüşüm bulanıklaştı ama gözlerimden süzülen yaşları fark etme zahmetine girmiyorum. "Dramatik olma," diye emrediyorum. "Aç şu lanet gözlerini."

Göğsüne sertçe bastırıyorum, ona yalvarıyorum. Ne kadar acınası. Neden umursadığımı bilmiyorum. İstemem gereken şey tam olarak bu. Elimden gelenin en iyisini yapmış olmak ve hâlâ ondan kurtulmuş olmak. Bu ideal bir durum. Suçluluk duygusu beni hayatımın geri kalanında o ana sürüklemekten bu andan uzaklaşabilirim.

Peki neden gözyaşlarımı tutamıyorum?

"Hadi," diye fısıldıyorum, ritmik pompalamama devam ediyorum. "Hadi, seni inatçı piç."

Göz kapakları otomatik olarak açıldı.

Ondan uzaklaşıyorum ve ona dönüp ağlaması için yer açıyorum. Sarsılarak gülerken yüzümden bir damla gözyaşı süzülüyor, gergin bedenimin her zerresine bir rahatlama yayılıyor. "Neredeyse senden vazgeçiyordum."

Kendini tamamen ızgaranın üzerine sürüklüyor, gökyüzünde ağır ağır nefes alıyor. Başını yana çeviriyor, gözleri yoğun bir şekilde beni inceliyor. Boğulmadan önce öksürüyor, "Denemeye zahmet etmene bile şaşırdım."

Yavaşça başımı sallıyorum, yaptığım şeyin yerleşmesine izin veriyorum. "Bu, birlikte yaşamak zorunda kalacağım bir pişmanlık."

Birbirimizi izliyoruz, gri gözleri sabit. Bu bakış farklı hissettiriyor. Artık başka bir sırrı paylaşan iki insanın bakışı. Aramızda hiçbir şey değişmedi ama yine de hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Ölümün bize söylediği şeyler, son öpücüğümüz olduğunu düşünerek paylaştığımız öpücük, asla geri alınamaz.

Ona karşı koymakta iki kez başarısız oldum ve bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Umarım.

O benim düşmanım, beni esir alan kişi, ölüme giden yolda bana eşlik eden kişi. Onun da zayıflığım olmasına izin vermeyeceğim. Bir daha olmaz.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, sesi titriyor. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun." "Görünüşe göre sen de şaşırmıyorsun," diyorum usulca, dudaklarımı okşayarak

bilinçaltında. Gülümsemesi hızlı, bir an dikkat dağıtıyor, sonra kayboluyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, sinir bozucu bir utangaçlık hissediyorum. Islak saçlarım yüzüme yapışmış durumda ve saç tellerimi sıkmak için zaman

harcıyorum. Onun çok somut hissini görmezden geliyorum.

bana bakıyor ve bunun yerine nefes alış verişimi sakinleştirmeye, titreyen bedenimi yatıştırmaya odaklanıyor. Yanına uzanmadan önce tereddüt ediyorum. "Ben de teşekkür ederim." Sesim sessiz.

Ellerimi karnımın üzerinde kavuşturuyorum ve bir anda ona kolayca uzanıp dokunabileceğim gerçeğinin bilincine varıyorum. "Önce sen beni kurtardın."

Bana zayıf bir kahkaha attı. "Bunu kabul etmene bile şaşırdım."

Üzerimizdeki pembe bulutlara bakıp gözlerimi deviriyorum. Sonra başparmağımdaki kaygan yüzüğü döndürerek iç geçiriyorum. "Lenny burada olsaydı bana hamamböceği derdi."

"Hamamböceği mi?" Bana bakmak için başını çeviriyor. "Yani, bana çok daha kötülerini söylendi ama-"

"Eminim öyledir," diye araya girdim. "Özellikle de benim tarafımdan." Gülüşü yorgun. "Evet, öyle."

Bir süre sessiz kalıyorum, gökyüzüne bakarken onun beni izlediğini hissetmekten memnunum. "Bir şekilde her zaman hayatta kalmayı başardığımı söylüyor. Lenny, yani. Gerçi bunun bir hediye mi yoksa bir lanet mi olduğuna hâlâ karar veremedim."

"Hmm," diye mırıldanıyor. "Eğer farklı bir adam, daha iyi bir adam olsaydım, sana hayatta kalmanın her zaman bir hediye olduğunu söyleyebilirdim. Ama" -karanlık bir şekilde kıkırdar- "ikimiz de öyle olmadığımızı biliyoruz. Ve hayatta kalmanın bazen ölümden daha acı verici olduğunu herkesten daha iyi biliyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. Elbette anlayacaktır. Her zaman anlar. "Yine de bu sefer hayatta kaldığıma sevindim. Bu şekilde ölmeyi planlamamıştım."

Sesini kaplayan ciddi bir mizah var. "Ölümünü mü planladın?"

"*İdeal* ölümümü planladım." Omuz silkiyorum. "Ben ölmek için doğmuşum. Ve tüm hayatınızı kaçınılmaz olandan kaçarak geçirdiğinizde, son hakkında çok düşünürsünüz. Sanırım bir tercihim olduğunu söyleyebilirsin."

Birkaç kalp atışı boyunca sessiz kalıyor. "Peki bu nasıl bir tercih olacak?" "Ne, kral beni öldürmeni emrettiğinde not almak mı?" Hafifçe gülüyorum

Sanki bu düşünce beni geceleri uyutmamış gibi. Ama cevabını beklemeden devam ediyorum. "En sevdiklerim gibi bir son istiyorum. Yüzümde bir gülümsemeye göğsümden bıçaklanarak."

"Paedyn...," diye başlıyor usulca.

"Ben de bunu istiyorum," diyorum Aatly. "Onların hissettiklerini hissetmek istiyorum. Hâlâ hayattayken son bir kez onlarla birlikteymişim gibi hissetmek istiyorum."

"Bu... kendine has, çarpık bir şekilde takdire şayan." Bir an sessiz kaldı, bir şeyler düşünüyordu. "Ve bu kalıbı ilk başlatan ben olduğum için üzgünüm."

Birden doğruldum ve ona sırtımı döndüm. Keşke bunu söylemeseydi, sevdiğim birini bıçaklayan ilk kişi olduğu için özür dilemeseydi. Keşke ilk görevinin babam olduğunu bilseydi. Keşke yalan söyleseydi. Ondan nefret etmek çok daha kolay olurdu.

"Nasıl öleceğiniz konusunda bir tercihiniz var mı?" Özrünü görmezden gelerek soruyorum. "Bunu hiç düşünmedim."

Homurdanıyorum. "Tabii ki ölmedin. Çünkü senin gibi insanlar yakın zamanda ölmeyi beklemezler."

"Belki," diyor usulca. "Ya da belki sadece ölümsüz olmadığım gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorumdur."

"Ne kadar da akıllıca, İnfazcı." Sürünerek girdiğimiz ara sokağı tararken saçlarımı son bir kez daha sıkıyorum. Artık gölgeli, azalan ışıktaki bizi gizlemeye yardımcı oluyor. Çıkmaz bir sokağın köşesine sıkışmış durumdayız, kanalizasyon ızgarası ayaklarımızın dibinde hâlâ açık. Ama sokaklar akşam için yavaş yavaş terk edilmiş olsa bile, yine de bu sokaktan geçen herkesin görebileceği şekilde burada oturmaya niyetim yok.

"Burası güvenli değil," diye başladım. "O muhafızlar bizi arıyor olacak."

"Bunun hakkında konuşacak mıyız?" diye soruyor, aniden bana çok daha yakın görünüyor. Şimdi oturmuş, nemli saçlarını parmaklarıyla geriye doğru tarıyor. "Neyi kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Ukala bir kahkaha. "Öyle mi? İstersen sana hatırlatabilirim?"

"Bir hataydı," diye hayıflanıyorum, dönüp çok yakın olan yüzüne bakıyorum. "Bu ve bir önceki."

"Tek hata bunu daha önce yapmamış olmaktı."

"Ben... Bu..." Kekeliyorum. Ona tokat atmak istememe neden olan bir şekilde gülümsüyor. Sonra yaklaşıyor, bizi ayıran küçük alanı yavaşça çalıyor.

"Hayır" -dişlerini boynumdan geçirip çenemde gezdiriyor- "Hata, muhtemelen bir daha yapmama izin vermeyeceğin için seni şimdi tatmaktı."

Yutkunuyorum. Ürperiyorum. Nefes alıyorum.

Salgınlar bana yardım ediyor.

Yüzü, küçük bir ePort ile kötü bir karar vermeme yetecek kadar yakın. Sert parmakları saçlarıma dolanmış, boynumdaki hassas deriyi okşuyor. Saçlarının uçlarından su damlıyor ve benimkilere hararetle bakan gözlerini çevreleyen kalın kirpiklere yapışıyor.

"Haklısın," diyorum nefes nefese. "Beni bir daha öpmene izin vermeyeceğim."

Yalan.

Onunla tekrar buluşmak isteyen dudaklarından dökülen her kelimeyle eğiliyorum. Ağzının köşesi kalkarak dikkatimi çekiyor. "Bundan emin misin?" Nefesi ılık, içimi ısıtıyor. Dalgınca başımı sallıyorum, aklım sözümü tutmaktan başka her şeyde.

Nasırlı bir el yüzümü kavıyor, beni daha önce tuttuğu hürmetten daha sert. Dokunuşuyla eriyorum, gözleri dudaklarıma kayarken daha da yaklaşıyorum. Beni içine çekişini izlemek sarhoş edici.

Biraz daha yaklaşıyor, eli boynumda geziniyor.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde nefesim kesiliyor ve- Bir şey ayak bileğime bir tıkırtıyla kenetleniyor.

Geri çekiliyorum ve kanalizasyondan yanında getirdiği metal zinciri görmek için aşağı bakıyorum. Üç metrelik zincirin her iki ucunda tek bir bileklik var. Ve onlardan birini bana bağladı.

"Bu da ne-"

Zincirin diğer ucunu kendi ayak bileğine bağlamadan önce küfürlerimin geri kalanını kusmayı bile bitirmemiştim. Gözlerim onunkinden benimkine kayıyor, bizi birbirimize bağlayan kısa zincire bakıp göz kırpıyorum.

Sesimi duyduğumda, aldatıcı bir şekilde sakindi. "Ne yaptın sen?" "Görevimin benimle birlikte İlya'ya dönmesini sağladım."

Ona göz kırpıyorum; yüzüne yapıştırdığı boş ifadeye. "Sen... sen bizi birbirimize mi zincirledin?!"

Omuz silkiyor. "Benimle kalmanı sağlamanın tek yolu buydu."

"Ve sen..." Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken aklım başımdan gidiyor. "Bunu biz daha hapisshaneden çıkmadan önce planladın. Bu yüzden bu zinciri duvardan aldın." Başımı sallıyorum, ondan uzaklaşırken alay ediyorum. "Seni piç kurusu."

Hasta hissediyorum. Kullanılmış hissediyorum. Bunun için kendimi hatalı hissediyorum. Çünkü bunu kendime ben yaptım. Sadece İnfazcı'yı

kurtarmakla kalmadım, aynı zamanda onu *istememe* de izin verdim. Ama bu hiçbir şey değildi.

Prens için dikkat dağıtmaktan daha fazlası. Sona giden bir yol. Ve ben bunun daha fazla bir şey ifade edebileceğini düşünecek kadar aptaldım.

Zavallılar cezalandırıldı. Ve şimdi beni esir alan kişiye zincirliyorum. "Paedyn-"

"Yapma," diye sessizce araya girdim. "Adımı söyleme."

Gözlerinde acı var; bir kırpışta orada, bir sonraki kırpışta yok. "Tek yol buydu," diye tekrarlıyor sessizce.

"Görevinizin banyoya ihtiyacı var," diyorum Aatly. "Ve bir yatağa."

Bana bakıyor, gözlerimde bir şey arıyor gibi görünüyor. "Tamam."

Ayağa kalkıyorum ve zincir büyüyene kadar titrek bacaklarımla yürüyorum. Bileğimi çekiştiriyor, şimdiden derimi yırtmak için can atıyor. Bacağını çekiştirerek bir adım daha atmak için zorlanıyorum.

Öfkemi ve incinmişliğimi bastırmak için kendi maskemi takarak arkamı dönüyorum. "Ayak uydurmaya çalış, Prens."

BÖLÜM 28

Kai

"Bir daha konuşmayı düşünüyor musun?"

Neredeyse bir saattir şehrin arka sokaklarında garip bir şekilde yürüyoruz ve o tek bir kelime bile etmedi. Zincir aramızda sürükleniyor, yaptığım şeyi sürekli hatırlatan çatlak kaldırım taşlarının üzerinden atlıyor.

Bununla gurur duymuyorum. Bileğine o kelepçeyi takmak için yaptığım şeyden gurur duymuyorum. Bana bağırarak için neler çektiğini, kafatasında hangi düşüncelerin yankılandığını ancak hayal edebilirim. Nasıl düşündüğünü biliyorum, bu yüzden hepsinin bir oyun olduğunu varsaydığını biliyorum. Her dokunuş, her kelime, her öpücük.

Keşke öyle olsaydı. Keşke duygularım odaklanmamı, karar vermemi gölgelemeseydi. Keşke bu görevi tamamlamak için ona ihtiyacım olmasaydı. Bunu neden yaptığımı açıklamamı söyleyen her dürtüyle savaşmak çok yorucu. Neden bunu yapmam gerektiğini.

Hayatım bana ait değil. Ve bu nedenle, o asla benim olamaz.

Sanki bir önemi varmış gibi. Aramızdaki tüm güveni yıktım.

Ve şimdi daha önce olduğumdan başka bir şey değilim - onun düşmanı.

Beni sessizce çantasının hâlâ yıkılmakta olan bir binanın enkazı altında saklı olduğu yere götürdü ve içinden hızla bir eşarp çıkararak kimliğini belli eden saçlarına sardı. Ben de cebimden nemli bir bandana çıkarıp yüzümün alt yarısına bağladım ve ona birimizin tanınması halinde ikimizin de tehlikede olduğunu hatırlattım.

Bu üstü kapalı tehdide cevap vermeye tenezzül etmedi ve sadece çantasını sırtına geçirip onu banyoya ve yatağa götürmemi işaret etti. Son bir saattir yaptığım şey de tam olarak buydu.

Neyse ki kanalizasyonda yüzdüğümüz suyun büyük bir kısmı tüneli yıkmak için kullanılan dondurucu suydu, ancak umutsuzca bir banyoya ve temiz kıyafetlere ihtiyacımız var. İkisi de bizi birbirimize bağlayan bu zincirle zor olacak. Ama önce, küveti olan bir yer bulmalıyız.

"Bir şey söylemeden daha uzun süre dayanabileceğini düşünemiyorum." İç çekiyorum.

Zincir aramızda sürükleniyor, sessizliği bozmak için yeri kazıyor.

Bana bakma zahmetine girmiyor. Gözleri önümüzde uzanan çıplak sokakta, güneşin son ışıklarıyla mavi mavi parlıyor. Sanırım sessizliğini hak ediyorum. Yine de, hakkını yemeyeyim, bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim.

Bizi daha işlek bir caddeye çeviriyorum, pranganın gerginlikle bileğimi ısırdığını hissediyorum. Tüccarlar gece için arabalarını topluyor, önlerine çıkan herkesin ayak parmaklarını utanmadan eziyorlar. Ana pazara doğru ilerliyorum, Paedyn'i çekerken zincirin sıkılaştığını hissediyorum ve onu hızlanmaya zorluyorum.

Zincir.

Aniden duruyorum, avuçlarının burnundan önce sırtımla buluştuğunu hissediyorum. Yüzünü ona döndüğümde benden başka bir yere bakıyor gibi görünüyor. Artık her zamanki gibi sabrımı yitirmiştim. Elim çenesini kavlıyor ve yüzünü nazikçe bana doğru çeviriyor. Görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım bakışlarıyla beni boğuyor. "Bir etek çalman gerekecek."

Kaşları kalkıyor, ızgaradan çıktığımızdan beri onda gördüğüm ilk duygu belirtisi.

"Merak etme," diyorum kuru bir sesle, "senden konuşmanı istemiyorum. Sadece en azından bir parça kumaş çal."

"Aslında denediğini görmek isterim." Elimi çenesinden çekti, sesine şaşırmış gibi görünüyordu.

Gülümsüyorum. "Konuşuyor."

Beni görmezden gelerek sahte bir masumiyetle ellerini havaya kaldırıyor. "Hırsızlık günlerimi geride bıraktım."

Omzumun üzerinden ölmekte olan sokağa bakmadan önce başımı sallıyorum. "Evet, sen bir azizsin. Şimdi, kendini tekrar hapis hanede bulmak istemiyorsan, zinciri örtbas etmek için dikkatleri üzerimize çekecek bir şeyler çalmanı öneririm."

"Peki bu kimin suçu?" diye soruyor kollarını kavuşturarak.

"Sen," diyorum, devam etmeden önce bir nefes alarak, "inanılmaz derecede zor bir yaratıksın."

Sertçe gülüyor. "Belki de bunu kendini bana zincirlemeden önce

düşünmeliydin."

"Evet, benim açımdan ne büyük bir dikkatsizlik." Kenara çekilip ona sokağı net bir şekilde görme imkânı verdim. "Şimdi git bana neler yapabileceğini göster."

"Çoktan çaldım Prens," diye hıçkırarak yanımdan geçti. "Senden çaldığım zaman, hatırladın mı?"

Oh, hatırladım.

Sokağın köşesinden kafasını uzatırken arkasından izliyorum. Arkasına geçmek için hamle yapıyorum ki eli göğsüme değiyor ve bana bakma zahmetine girmeden beni geri itiyor. Bırakın kenara itilmeyi, emir almaya bile alışık değilim. Ama boynumu büküp gururumu ayaklar altına alıyorum ve bir adım geri çekilip duvara yaslanıp onun çalışmasını izliyorum.

Durduğumuz sokağın ağzında birkaç araba gürlüyor, ama o hareketsiz kalıyor, ne sattıklarını istemiyor. Birkaç dakika sonra omuzlarının gerildiğini, vücudunun beklentiyle öne doğru eğildiğini görüyorum. Ve sonra nedenini anlıyorum.

Bir sonraki at arabası geçtiğinde hiç tereddüt etmeden arabaya atlıyor. Kollarını sallayarak bir yığın renkli eteği yere düşürüyor. Gözümü kırpmış olsaydım, bir eteği arabanın altına sıkıştırırken attığı ince tekmeyle kaçırabilirdim. "Çok özür dilerim, efendim!" Sesi bir oktav yükselmiş, masum ve cahilce çıkmıştı. Tüccar suçluyu teşhis etmek için başını kaldırmadan önce küfrediyor. Bakışları geçirdiği her saniye biraz daha yumuşayan adamın çenesini kırma isteğimi bastırıyorum. Açıgözlülükle gözlerini onun üzerinde gezdirdi.

"Benim hatam, hanımefendi," diyor ipek gibi bir sesle, elini omzuna koyarak. "İyi misiniz? Oldukça kötü bir taklaydı."

"Şimdi çok daha iyiyim, teşekkür ederim." Gözlerim istemsizce dönüyor. Eğilip etek yığınına topluyor, sonra tekrar arabasına yerleştiriyor. "Çok utanıyorum!"

"Olmana gerek yok, canım." Eli tekrar omzunda ve ben onu kırmayı düşünüyorum. "Söylesene, şu anda meşgul değilsen-"

"Aslında meşgul."

Lanet olsun. Çenemi kapalı tutamadım, değil mi?

Tüccarın gözleri sanki beni ilk kez fark ediyormuş gibi benimkilerle buluşuyor. Cevap verme zahmetine girmiyor, sadece anlayışlı bir şekilde başını sallıyor. Paedyn'e son bir kez daha bakarak, arkasında bıraktığı eteği umursamadan arabasını sokakta itmeye devam etmek için dönüyor.

Paedyn, adam arkasını dönüp görmeye fırsat bulamadan bezi hızla yerden kapıyor. Sonra bana kaşlarını kaldırarak ara sokağa geri döndü.

"Ne?" Dırdır ediyorum.

Homurdanıyor. "Sahipleniciyiz, değil mi?"

"Seni kendime zincirledim. Ne düşünüyorsun?"

Başını eğiyor, eteği açmaya başlarken gülümsemesini bastırıyor. Şansımıza, Dor'daki stiller vücudu sarmak için yapılmış nefes alabilen kumaşlardan oluşuyor. Etek, Paedyn'in ince pantolonunun üzerine kolayca geçirmesini sağlayan bir bağla süslenmiş büyük bir kumaş tabakasından başka bir şey değil.

"İşte," diye mırıldandı. "Sana bir tur attırırdım ama korkarım zincir buna izin vermiyor."

Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum, eteğinin ayaklarının etrafına dolanan ve zincirin bir kısmını örten kenarına bakıyorum. "Çok daha iyi," diyorum daha fazla incelemek için etrafından dolanarak. "Bu renk sana çok yakışmış."

Gülmeden kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Eteği sarının iğrenç bir tonuna boyanmış, yırtık pırtık yeşil yeleği ve bronz teniyle çatışıyor.

"Çok komiksin. Gerçekten." Donuk ifadesi sesine uyuyor. "Seni eğlendirebildiğime sevindim."

Elimi yüzümde gezdirip aptalca sırtışıma silmeye çalışıyorum. Sonra önünde çömeliyor ve soru sorarcasına ona bakıyorum. "Alabilir miyim?"

Ne gariptir ki, röportajlarda giydiği elbisenin eteğini yırtmadan önce söylediğim sözler de tam olarak bunlardı. Yine de şu anda tarihi tekrarlamayı düşünmüyorum.

Botunu almak için eteğini kenara itiyorum. Fazla zinciri ayak bileğinin etrafına sarmaya başlamadan önce bir itirazın başlangıcını duyuyorum. Sessizleşiyor, aramızda sadece bir ayak kalana kadar zincirin uzunluğunun azalmasını izliyor.

Ayağa kalkıyorum, Aowy'nin eteğini bırakıp bizi ayıran zincirin geri kalanının üzerine sarkmasına izin veriyorum. "İşte," diye iç geçiriyorum. "Pek fark edilmiyor. Ama bana çok yakın yürümen gerekecek. Belki kolunu benimkine koyarsın, herkesi çift olduğumuza ikna edersin." Kaşları alnına doğru kalkıyor. "Sence bunu kaldırabilir misin?"

"Başka seçeneğim var mı?" diye sorar.

"İyi bir noktaya değindin." Başımı salladım. "Pekâlâ, gidelim."

Sıg bir adım attığımda öne doğru sendeliyor. "Sakin ol Azer," diye tıslıyor kulağıma yakın. Benimkine doladığı kolu sessiz bir uyarıyla daha da sıkılaşıyor. "Üzerimde iğrenç bir etek ve ayak bileğimde zincir var. Zorlama."

Diğer elimle kolunu sıvazlıyorum ve yavaş adımlarla sokağa çıkıyorum. "Bunu hayal bile edemezdim Gray."

Soyadını söylemek bana sadece ilk adını söylememi istemediğini hatırlatıyor. Bu ayrıcalığı kaybetmek canımı yaktı. Onun adı gibi mahrem bir şeyi dilimden düşürme hakkını kaybetmek. Ama onun isteğine saygı duyacağım, adını zihnimin derinliklerinde hapsedeceğim.

Tökezleyerek attığımız birkaç adımdan sonra tanıdık bir ritim tutturuyoruz, ayaklarımız aynı anda düşüyor. Tüccarlar aceleyle yanımızdan geçiyor, gece için evlerine koştururken bize aldırış etmiyorlar. Çok geçmeden sokak ürkütücü bir şekilde boşalıyor ve Paedyn kolunu benimkinden çözüyor.

Güneş yıkık dökük binaların ardına gizlenmiş, gece uykusuna yatmak üzere ufukta batıyor. Gölgelelerin arasından sessizce yürüyoruz, harabe bir han tepemizde yükselene kadar sokağı takip ediyoruz.

Sırtının alt kısmına hafif bir el koyarak onu binaya doğru yönlendiriyorum. "Yatağınıza ve banyonuza hoş geldiniz."

BÖLÜM 29

Kai

"Dor'un 1nest'i, eminim."

Sesi ciddi geliyor, sanki Dor'un yapabileceği en iyi şey buymuş gibi. Ben de aynı fikirdeyim.

Paedyn'i binanın kenarından içerideki odalara eşlik eden pencere sırasına doğru yönlendiriyorum. Daha önce bir kez yakalandıktan sonra, en güvenli seçeneğimizin hancıya yüzümüzü göstermektense bir odaya gizlice girmek olduğuna karar verdim.

Pencerelerin her birini kontrol ederek kilitli olup olmadığına bakıyorum. Biri kolayca kalktığında, kafamı içeri uzatıp Aoor'u dağıtan 1. bavula bakıyorum. "Dolu," diye fısıldıyorum Paedyn'e, içeriyi görmek için ayak parmaklarının üzerinde duruyor. Binanın arka tarafına doğru ilerliyoruz, bir diğeri açılana kadar mandalları çekiyoruz. Geniş gözlü Paedyn'e dönmeden önce nefesimin altında Veba'ya teşekkür ediyorum.

"Boş." Çok çabuk kaybolan bir gülümseme yayıyor. Önünde diz çöküyorum, ayak bileğindeki fazla zinciri çözmek için ayağına uzanıyorum. Başımı kaldırıp baktığımda, mavi gözleri açılıyor. "Evlenme teklif etmiyorum, merak etme," diye mırıldanıyorum. "Bacağıma bas; seni destekleyeyim."

"Doğru," diye mırıldanıyor, hızla başka tarafa bakıyor. "Zincir yeterince uzun mu?" "Muhtemelen değil." Hafifçe omuz silkiyorum. "Ben hallederim."

Kirli çizmesini kalçama koymadan önce başını sallıyor. Pencere pervazına tutunarak titrek kollarıyla kendini yukarı çekmeye başladı. Bir elimi kalçasının altına koyarken diğer elimle sırtının alt kısmını itiyorum. "Dikkat et Azer," diye sertçe fısıldadığını duyuyorum üstümden.

Gülümsüyorum. "Beyefendi, hatırladın mı? Ben sadece bu hana girmenize yardım ediyorum." "Ne kadar asilce." Kendini pervazın üzerinden sürüklemeyi ve ötesindeki odaya girmeyi başarıyor. Nefesimi tutmaya fırsat bulamadan zincir çekiliyor. Bacağım yukarı doğru çekiliyor, beni zıplamaya zorluyor ve narin olmayan bir şekilde çıkıntıya tutunuyorum.

Zincir aramıza dolanmış ve gerilmişken kendimi odaya çekmekte zorlanıyorum ama içeriye zarar görmeden girmeyi başarıyorum.

Ayak bileğim zonklayarak gıcırdayan Aoor'un üzerine devrildim. Karanlıkta bana bakıyor, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var. "O 'dışarı çıkmaya çalışan' sen miydin? Çünkü acıyor gibi görünüyordu."

"Cehennem gibi." Yavaşça doğruldum ve bir elimi dağınık saçlarımda gezdirdim. "İlginiz için teşekkürler."

Gülümsüyor ve zincir bacağıma ona doğru çekene kadar banyoya doğru adım atıyor. "Bana banyo sözü verilmişti." Hala Aoor'da oturduğum yerde kaşlarını çatıyor. "Kıçımı küvete kadar sürüklemek zorunda mıyım?"

"Elbette"- ona bir gülümseme attım- "devam et ve dene."

Çantasını Aoor'un üzerine atıyor, yüzündeki örtüyü çözerken bana ters ters bakıyor. Gümüş rengi saçları eşarptan sıyrılıp beline doğru dökülüyor. Gözlerim onun delici bakışlarıyla buluşmadan önce saçlarının uzunluğunu takip ediyor.

"Senden nefret ediyorum," diyor basitçe.

Göz kırpyorum. "Hatırlattığın için teşekkürler."

"Farklı düşünmenize neden olacak bir şey olması ihtimaline karşı bunu açıkça belirtmek istiyorum."

Aoor'a doğru sallamak için başımı eğiyorum. "Beni öpmen gibi mi?"

"Açıklığa kavuşturalım diye söylüyorum" -bir adım daha yaklaşarak suçlayıcı bir bakışla *beni* işaret ediyor- "*beni* öptün." Bir duraklama. "İlk kez."

"Ve sonra beni ikinci kez öptün," diyorum, ayağa kalkıp ona doğru yavaş bir adım atarak aramızdaki mesafeyi tek bir adımda açıyorum. "Ve sanırım bunu tekrar yapmak istediğin için *kendinden* nefret ediyorsun."

Umursamaz bir tavırla yüzünü benden çevirdi. "Peki bunu tekrar yapmak istediğimi sana düşündüren nedir?"

Omuz silkiyorum. "Bunu zaten iki kez yaptın. Şimdi bana bak ve bir daha yapmayacağını söyle." Tam da bunu yapmak için ağzını açıyor ama zinciri çekiştirerek onu durduruyorum. "Sol ayağına dokunmadan."

Ağzı kapanıyor. Onu nadiren gördüğüm için gülümsüyorum. "Bunu seninle yapmayacağım," diye hayıflanıyor ve tuvalete doğru dönüyor. "Banyo yapmak istiyorum."

Beni içerideki küvetten ayıran çürümüş kapıya doğru götürürken hâlâ gülümsüyorum. Dönüyor ve göğsüme bir yumruk indiriyor. "Sen burada kalıyorsun." Sonra köşeden bakmak için kapıyı iterek açıyor. "Kapının dışında otursan zincir ulaşır."

"Ne kadar şanslısın." Bu bana karnıma hızlı bir ters vuruş kazandırdı. Zinciri kapının altından çekerek tuvalete girdi.

"Otur," diye emrediyor, kapıyı kısmen kapatmadan önce bana sert bir bakış atıyor. İtaat ediyorum, sırtıma saplanan tahta ile çarpık kapı çerçevesine oturuyorum.

Aoor'a çarpan nemli giysilerin sesini duymazdan gelmeye çalışıyorum. Bu yüzden, bir centilmen olarak, düşüncelerimi ondan başka bir şeyle meşgul etmeye çalışarak ormandaki koruları izliyorum. Onun mırıldanma sesiyle duraksıyorum. "Orada her şey yolunda mı?"

"Ayak bileğimde bir zincirle yıkanmaya çalıştığım gerçeği dışında mı?" Bir an için dikkati dağılmış bir halde mırıldanmaya devam ediyor. "Bu pantolonu da geri kalanımla birlikte yıkamam gerekecek, çünkü yakın zamanda çıkmayacaklar. Sanırım çantamda fazladan bir gömlek var...."

Fokurdayan suyun ve gıcırdayan boruların sesi sözlerini bastırıyor. Dor'da akan suyu olan tek han burası olmalı. Belki de burası gerçekten onların 1nest'idir.

Küvete sıçradığını duyuyorum, bu hareket bacağımı yarıya kadar tuvaletin içine çekiyor. Sessizlik aramızda uzanıyor, sadece ara sıra şırıldayan suyun sesiyle kesiliyor. Başımı kapı çerçevesinin iç tarafına yaslayıp onu dinliyorum. "Dişlerinin takırtısını buradan duyabiliyorum."

"Evet, su pek de ılık sayılmaz," diye mırıldanıyor.

Bir sonraki sözlerimi sormadan önce düşünmüyorum. "Neden benim için kanalizasyona geri daldınız?"

Yüzünü göremiyorum ama muhtemelen yüzünü aydınlatacak olan şaşkınlık ifadesini hayal etmek zor değil. "Ben... Ben başka bir can daha almama izin veremezdim." Sesi her kelimedede biraz daha yumuşuyor. "Ellerimde yeterince kan var."

"Parmak uçların belki. Ama ellerin değil," diyorum eşit bir şekilde. "Üç can ruhunu lekelemek için yeterli değil."

Ben bilirdim.

"O zaman askeri çölde buldun," diyor yavaşça.

"Yaptım. Yine de bunu hak ettiğini düşündüm."

Kapının arkasından su şırıltısı geliyor. "Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum. Ama birinin kendi hayatının diğerininkinden daha değerli olduğuna karar vermesi adil görünmüyor." Titrek bir nefes aldığını duyuyorum. "Ve ben de tam olarak bunu yaptım."

"O duyguyu bilirim," diye mırıldandım.

Birkaç yavaş kalp atışı boyunca sessiz kaldı. "Çatıdaydım, biliyorsun. Öldürdüğüm imparatorun ardından seni izledim." Nefesim kesildi.

Yutkunarak sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Gerçekten mi? O zaman neden hâlâ hayattayım?"

"Çünkü..." Bir nefes. "Çünkü onu benim için gömecektin. Tıpkı ilk duruşmada Sadie'ye yaptığın gibi. Ve orada diz çöktüğünü görmek, her şeye rağmen o adamı benim için omzunda taşıdığını görmek..." Boğazını temizleyerek devam ediyor. "O bıçağı fırlatmayı kendime yediremedim."

Yüzünü göremiyorum ve ürkek bir yanım bunun için minnettar. "Şu anda benden iki kez kurtulmuş olabilirdin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sesi kısık. "Biliyorum."

"Pişman mısın?"

"Sabah pişman olacağım" diye fısıldamadan önce sorum onu birkaç saniye susturuyor.

Zindanda ona söylediklerimin sesi dudaklarımda hafif bir gülümsemeye neden oluyor. Gözlerimi kapatıyorum, aramızdaki sessizliğin uzamasına izin vermekten memnunum. Çok geçmeden küvete giriyor ve beni vücudundan damlayan suyun sesini dinlemek zorunda bırakıyor. "Çantamdan gömleğimi alıp buraya atar mısın?"

Reddetme fikri oldukça cazip geliyor ama onun yerine çantasına uzanıyorum. İçine zulaladığı sayısız silahı çoktan boşaltmıştım ve çoğunlukla boş bırakmıştım. Yıpranmış bir defterin etrafına sıkıca sarılmış ince, gri bir gömlek bulana kadar karıştırıyorum.

İkisini de çekip çıkarıyorum, yırtık pırtık sayfaları karıştırmadan önce kundaklanmış günlüğü çözüyorum. "Bu kitap burada ne arıyor?" Gömleği aralık kapıdan içeri atarken soruyorum.

Ŗu anda kapının hemen dışında duruyor, gölgesi yanımdaki Aoor'u boyuyor. "Babamındı. Çoğunlukla bir Ŗıfacının alışmaları ve teorileri ile ilgiliydi."

Ne kadar saklamaya çalışsa da sesindeki acıyı duyabiliyorum. Ve buna sebep olduğum için nefret ediyorum. Ben sesimi ıkaramayınca, onun yerine o konuşuyor. "Evet, onu yakıp kül ettiğin evden kurtardım."

Sanki olaydan etkilenmemiş gibi hafifçe söylüyor. "Bu konuda," diye başlıyorum, elimi saçlarımda gezdirerek.

"Üzgün olduğunu söyleme. Lütfen." Bir sonraki konuşmasında sesi yumuşak, narin. "Böylesi daha kolay."

Görmediğini bildiğim için başımı sallıyorum. Tam olarak ne demek istediğini bilerek. Ona yaptıklarım için özür dilemenin beni sadece daha insan yaptığını biliyorum. Benden nefret etmesini zorlaştırıyor.

Adımını attığında kapı gıcırdayarak açılır. Omzundan sarkan bol gömleği, sırtından aşağı dökülen ıslak saçları yüzünden giderek nemleniyor. Elinde yıpranmış bir havluyla, sırlıklam pantolonunu kurulamak için yatak odasına geri döner.

Kıyafetlerini iyice sıktıktan sonra havluya sarınıyor ve kapı çerçevesine oturuyor. "Senin sıran."

BÖLÜM 30

Paedyn

O banyodan çıktığında saçımı örüyordum.

Üstsüz bir şekilde banyodan çıkıyor.

Parmaklarımın arasından bir tutam saç kayıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, bronzlaşmış göğsüne ve kalçalarından aşağı sarkan nemli pantolonuna bakmaktan başka bir yere bakamıyorum. Saçlarından damlayan su tanecikleri omuzlarından aşağı yuvarlanıyor ve altındaki bedene doğru ilerliyor. Fark ettiğimden değil.

"Üzerinde hiç gömlek var mı?" Rahatça söylüyorum, gözlerim uğraştığım örgüde.

"Yıkadım, kuruması gerekiyor." Gri gözlerini benimkilere dikti. "Eğer dikkatini dağıtıyorsam, elbette bana haber ver."

Sanki yaptığı tam olarak bu değilmiş gibi sesimi yükseltiyorum. Ben odanın diğer ucuna doğru ilerlerken, o da beni takip etmek zorunda kalıyor ve ince şiltenin üzerine uzanıyorum. Üzerimde yükseliyor, sadece pencereden sızan ay ışığıyla aydınlanıyor, ıslak saçlarını bir havluyla agresif bir şekilde karıştırıyor.

"Yatağıma su damlatıyorsun," diyorum şiltenin üzerinde biraz daha kayarak. Havlunun altından bana bakıyor. "Pardon, *senin* yatağın mı?"

"Evet, *benim* yatağım."

"Hayır, seni duydum," diyor basitçe. "Sadece bunu neden söylediğini anlamaya çalışıyorum."

"Çünkü seninle yatmıyorum." Bana bir bakış attı, ben de hemen "Bu yatakta seninle yatmayacağım" diye tekrarladım.

Bunu ne kadar komik bulduğunu saklamak için hiçbir çaba göstermiyor. "Peki neden? Sanki daha önce aynı yatağı paylaşmamışsınız gibi."

"Yani bana hatırlatıp duruyorsun." Dikkatimi tekrar ihmal edilmiş örgüye veriyorum. "Evet, daha *önce*."

Aramıza giren her ihanetten önce.

"Pek fazla seçeneğin yok." Aramızda gevşekçe asılı duran zincire başıyla işaret ediyor.

"Başını yatağın diğer tarafına asabilirsin," diyorum tatlı bir sesle.

"Benden uzaklaşmak için bu kadar çaresiz olan sen olduğuna göre neden yapmıyorsun?" Yatağa bir adım daha yaklaşıyor, dizleri yorgana sürtünüyor. "Senin yanında uyumakla ilgili bir sorunum yok."

Başımı sıkıntıyla sallıyorum ve birdenbire bana dar gelen yatağın diğer tarafına geçiyorum. O yanıma oturduğunda yatak çöküyor. Onu görmezden gelerek ince yorganı açıp altına girerek yorganın içine gömülmek için acele etmiyorum.

Hava buz gibi, soğuk hava dişlerimin takırdamasına neden oluyor. Havanın ne zaman bu kadar soğuduğundan emin değilim ama boynuma yapışan nemli saçlarımın hiç yardımı olmuyor. Yorganı çenemin üzerine çekip buz gibi ellerimi her iki bacağımın altına sokuyorum.

"Yatağı sallıyorsun," diyor sessizce.

"Ve eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa, oP'yi yuvarlamaktan daha fazlasını yapabilirsin." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Banyodan beri titriyorsun."

"Bunu sanki benim iyiliğimi düşünüyormuşsun gibi söylüyorsun." Yan dönüp karanlığa baktığımda zincir yüksek sesle şangırdıyor.

"Hayır, ama sağlığını önemsiyorum. Ve senin titremen yüzünden bütün gece uyanık kalmamayı tercih ederim."

"Gerçek bir centilmen gibi konuştun," dedim.

Sessizliğe gömülüyoruz, dişlerimin hafif takırtısından başka bir şey duyulmuyor. Yanımda hareketsiz duruyor, o kadar ki uykuya daldığını varsayıyorum. Ta ki yatak sırtımın arkasına çökene ve ben neredeyse onun içine yuvarlanana kadar.

"Sen ne halt ediyorsun-"

Göğsü sırtımla

buluşuyor.

Tekrar deniyorum. "Bu da

ne-" "Şşş."

Ağzım açık kaldı. "Bundan daha iyi bir açıklama bekliyorum."

"Sakin ol Gray." Bir el kalçama dokununca ona doğru sıçradım. "Sen yatağı sallarken ben uyuyamam, sen de donarken uyuyamazsın. İkimiz için de en iyisi bu."

"Gerçekten mi?" Ben başladım. "Çünkü ben-"

"Vebalar," diye kıkırdıyor kulağıma karşı. "Sadece rol yap. Bu anlarda birbirimizden nefret etmiyormuş gibi davranalım, unuttun mu?" İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama belime doladığı kolu ağzımı kapatmama neden oluyor. "Tüm bunlar birbirimize faydalı olduğumuz anlamına geliyor."

Hafifçe ona doğru eğildim.

Birbirimize faydalıyız.

Cümle olması gerekenden daha fazla acıtıyor. Dilinde yuvarlanırken kulağa nasıl geldiğinden nefret ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Çünkü ilişkimizin boyutu bu kadar. Birbirimiz için en fazla ifade edebileceğimiz şey.

"Peki," diyorum sesimin titremesinden rahatsız olarak. "Rol yap."

Bununla birlikte, beni daha yakına çektiğinde onun sıcaklığında erimeme izin veriyorum.

Kollarına dolandım ve bizi birbirimize bağlayan zincire sarıldım.

Pencereden süzülen puslu güneş ışığında gözlerimi kırıştırıyorum ve yüzümü kaplayan sıcaklığı hissediyorum. Kolu yanağıma sıcak bir şekilde değiyor, çözölen saçlarımın altından parmakları görünüyor. Derin nefeslerinin saçlarımı karıştırdığını, boynumu ısıttığını hissedebiliyorum.

O rahat. Memnun.

Numara yapıyor.

Bu düşünce kendimi ondan kurtarmamı sağladı, belime sıkıca dolanmış kolundan başlayarak. Bileğini kavrayıp arkama atıyorum, nazik olmaya zahmet etmeden. Sonra oturup saçlarımın tellerini onun parmaklarından çekiyorum.

Dirseklerinin üzerinde hızla doğrulmadan önce kıpırdanıyor. Uykulu gözlerle beni izlerken yorgan çıplak göğsünden aşağı kayıyor, saçlarımı bir omzumun üzerinden toplarken her bir elimi takip ediyor.

"Bir parçayı kaçırdın."

GruP sesini duyunca başımı kaldırıp bakıyorum. "Sana da günaydın." Bir elimi boynumda gezdiriyorum, sırtımdan aşağı düşen unutulmuş saç telini fark ediyorum. Ben bakışlarının yüzümde gezindiğini hissetmiyormuş gibi yaparken o beni izliyor.

"Şimdi ne olacak?" Dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum. "Beni çöle geri götürme"

zamanı mı?"

İly'a'ya dönme düşüncesi de aynı derecede kasvetli bir düşünceye dönüşüyor ve benliğimin aniden hatırlanmasıyla kalbim sızlıyor. Kaderimi ellerinde tutan İnfazcı'ya o kadar kaptırmışım ki kendimi, sefalet içinde yaşayan dostlarım Mixe'ler için tek bir düşünce bile ayırmamışım. Lenny, Leena, Finn ve bana yardım edecek kadar nazik olan diğer herkes için endişeleniyorum. İnanın bana.

Lütfen güvende olun. Lütfen.

Kime ya da neye dua edeceğimi bilseydim ederdim.

"Pek sayılmaz." O ayağa kalkarken yatak kayıyor ve beni de kalkmaya zorluyor. Tuvalet'e doğru yürüyor ve küvetin içinden nemli gömleğini almak için içeri adım atıyor. Gömleğini başına geçirdiğinde neden gözlerimi kaçırdığımı bilmiyorum ama bu hareket bana fazla samimi geliyor.

"Dor'un içinden geçeceğiz," diyor tuvalet'e geri adım atarak. "Ve sonra Ruhlar Mabedi'ni geçeceğiz."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Ruhlar Mabedi mi? Haydutların istila ettiği kayalık arazi mi?" Ben scoP. "Sanırım ben Scorch's'u tercih ederdim."

Çatlak kapı yüzünden sesi hafifçe kısılmış. "Babam beni oraya birçok kez gönderdi. Bir olacağız."

İşkenceli eğitimini hatırlayınca yutkunuyorum. "Peki, son ziyaretinde zincirlenmiş miydin?"

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Ben her zaman... dışarıdayken zorlandım." Biraz daha sessizlik. "Yani, dediğim gibi, bir olacağız."

Tuvaletten çıktığında kucağında bir bohça giysi taşıyor, hancıya vermek üzere Aoor'a bırakmayı planlıyordu. Tanıdık bir zeytin yeşili gözüme çarpıyor ve yeleği elinden kapıyorum. "Bu olmaz," diye çıkışıyorum. Ses tonum karşısında kaşları kalkıyor - sessiz bir soru. "Adena benim için yaptı," diyorum sessizce, boğazımı bilinçli bir şekilde temizleyerek. "Ona bir söz verdim."

Yavaşça başını sallıyor, tereddütlü görünüyor. "Son Duruşma. Ben... Bunun olduğunu gördüm. Onu tuttuğunu gördüm." Yanağında bir kas kıpırdadı. "Çılgılığımı duydum."

Gözlerimi kaçırıyorum, duygularımın gözlerimde birikmeye başladığını hissediyorum. "Bunu onun için giyeceğime dair bana söz verdirdi." Bir elimi pürüzlü etek ucunda gezdiriyorum. "Ve ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum."

Boğazımı temizleyerek yeleği omuzlarıma silkiyorum. Beni izleyişinden nefret ediyorum, sanki kaçınılmaz olarak kırıldığımda parçaları toplamaya hazırmış gibi. Burnundan iç çekiyor ve ağzını açıp şöyle diyor...

Kapıdaki yüksek sesli bir patlama onu durdurur. "Evet! Kim var orada?"

Adam kilitli kapıya vurarak paslı menteşeleri tıkırdatıyor. Kai pencereye doğru başını sallıyor, gözleri hâlâ kapıda. Eşarbi başıma sarıp gümüş saç tellerini içine sokarken kaçışımıza doğru hafif adımlarla ilerliyorum. Pencereye ulaştığımızda botlarımı giyiyorum ve vücudumun geri kalanı beni takip etmeden önce bir bacağımı hızla pervazın üzerinden atıyorum. Kai hemen arkamda, kapının açıldığını duyduğumda pervazdan atlıyor.

"Hey! Buraya gelin, sizi piçler!"

Uykulu kol ve bacaklarımızla olay yerinden uzaklaşıyoruz. Kai kirli kıyafetlerimizi arkamıza atarken ben eteğimi sarmaya çalışıyorum. Ağzımdan dökülmeden önce boğazıma bir kahkaha tırmanıyor. Prens bana bakıyor ve bandanasını yüzüne çekmeden önce gülümsemesini yakalıyorum. Yuvarlanan arabalardan ve küfreden tüccarlardan kaçarak bir ara sokağa daldığımızda kıkırdadığını duyuyorum.

"Durdurun onları!"

Kafamı çevirdiğimde sadece hancının olabileceğini görüyorum. Yüzü öfkeden kıpkırmızı ve benek benek olmuş bir halde arkamızdan saldırıyor ve kalın bir çenesini bize doğru doğrultuyor. "Durdurun şu ikisini!"

Onu görmek beni daha çok güldürürken, bu ses Kai'nin bandanasının altından gülümsemesini genişletiyor. Yükselen güneşin ışınlarına gözlerimi kısarak bakıyorum, tüccar sokağında dolaşanlardan kıl payı kurtuluyorum.

"Bu taraftan," diye sesleniyor Kai omzunun üzerinden, elimden tutup beni bir ara sokağa doğru çekiyor. Yoldan geçen bir arabadan büyük bir şapka kapıyor; özensiz bir hırsızlık girişimi. Birkaç sokak daha geçerken tüccar arkamızdan bağırıyor, ben kahkahalarımı bastırmaya çalışırken zincir altımızdaki kaldırım taşını kazıyor. Elimde olmadan tüm bu olanları çok eğlenceli buluyorum ve neden olduğu konusunda biraz endişeliyim.

"Onu kaybetmemiz gerek," diye mırıldanıyor Kai, bir başka bağırış köşede yankılandıktan sonra. Tam bir şey söyleyecekken beni aniden başka bir ara sokağa çekip yıkılmakta olan duvara doğru itiyor.

"Sen ne-"

"Rol yap Gray," diye nefes alıyor ve beni vücuduyla duvara yaslıyor. Onu sorgulamaya fırsat bulamadan bir eliyle eteğimin bağını çözüp yere fırlatıyor. Ayaklarımızın dibindeki buruşuk kumaşa göz kırpıyorum, sonra eli yüzümü tekrar onunkine götürüyor.

Gözlerindeki emri, onu dinlememe olan ihtiyacını görüyorum, sadece bu seferlik.

Bu yüzden, eli başımdaki eşarbı kaldırmak için boynuma doğru ilerlediğinde onu itmiyorum.

Çünkü bu bir taklit. Bu bir plan.

Şapkayı kafama geçiriyor ve dağınık örgümü şapkanın içine sokuyor. Sonra daha yakına eğilip bandanayı yüzünden çekiyor. Boştaki eli kalçamı sıkıca kavırıyor ve sırtımı duvara yaslıyor. Başı çenemin altına eğildiğinde hızlı bir nefes alıyorum.

Dudaklarının fırçası beni yutkunmaya itti.

Ağzı hafifçe hareket ederek tenimde öpücükler bırakıyor. Bir eli yüzümü kavrayıp ona doğru ve sokaktan uzağa doğru eğdiğinde nefesim kesiliyor. Boynumda yavaşça ilerliyor, dudakları sivri yara izimin yolunu takip ettikçe daha az tereddütlü hale geliyor.

"Kai..." Sesim soluk soluğa çıkıyor ama niyetim hiç de bu değildi. "Rol yap," diye nefes alıyor tenime karşı ve beni ürpertiyor.

Yaklaşan bağırışlar ve ayak sesleri üzerine başımı ve başımdaki şapkayı daha da aşağı çekiyor. Vücudu benimkine yaslanmış, yüzü boynuma gömülmüş ve taktığım bu iğrenç şapkanın siperliğinin altına gizlenmiş. Şimdi peşimizde olan bir grup adam bize doğru bir adım bile atmadan geçip gidiyor. Ne de olsa biz aşk acısı çeken bir çiftten başka bir şey değiliz. Sadece
iki aşık

yalnız bırakılmak.

Aşıklar.

Başkalarının bizi böyle algıladığı düşüncesi beni yutkunmaya itiyor.

Yara izimin sonuna kadar geldi, köprücük kemiğimin çukurunu öpüyor. Biraz daha aşağı inerse dudakları kalbimin üzerine bir yara izi daha kazıyacak ve beni ölene kadar damgalayacaktı. Bu düşünce beni onu kendimden uzaklaştırmaya ve elinden kurtulmaya itti.

Ağır ağır nefes alarak bir adım geri çekiliyor. Gri gözleri benimkilere çarpıyor, çözmeye çalışmadığım bir duyguyla yüzüyor. Uzun bir süre sonra gözlerini kırpıştırıyor ve başıyla onaylıyor. Yanaklarımın yandığını hissediyorum ve kendimi onun delici bakışlarından korumak için şapkamı aşağı çekiyorum.

Belime sarmadan önce eteğimin tozunu almamı izliyor ve yüzümün soğuması için zaman tanıyor. Sonra boğazını temizliyor ve zinciri ayak bileğime birkaç kez dolayarak aramızdaki boşluğu kapatıyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor, sanki son on beş dakikayı hayal etmişim gibi. Güzel. Eğer o bir şey düşünmüyorsa, ben de düşünmüyorum.

Ben de şapkamı düzelttim, sertçe başımı salladım ve kolumu onunkine doladım.

BÖLÜM 31

MiG

Masamın üzerindeki küçük kutu, lekeli parşömen yığınlarının altına gömüldü.

Ne zaman kararım üzerinde uzun uzun düşünmek istesem onu oraya saklıyorum. Calum'un bana doğru karar olduğu konusunda güvence verdiği karar. Yine de babamın büyük bir kral olmak için üç *B*'yi hatırlatması beni daha fazla ikna etmeye yardımcı oldu.

Parmaklarım ahşap masaya vuruyor, çıkan ses boş ve sert.

Kapı hızlıca çalınıyor, parmak uçlarım masanın üzerinde yankılanıyor.

"İçeri gel."

Maskeli bir İmparator kafasını odaya uzatmadan önce menteşeler inliyor.

"Majesteleri. Böldüğüm için özür dilerim ama bana-"

"Yani onu hiç görmedin mi?"

İmparatorun yutkunduğunu duydum. "Hayır, Majesteleri. Adamlarından hiçbiri de." "Peki ya o?"

"Hiçbir şey, Majesteleri."

Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. İki haftadan fazla oldu ve şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Onu bana getirmeliydi. Ya da belki başka bir yere getirmiştir. Belki de onu geri getirmeye hiç niyeti yoktu. Belki de onunla kaçtı. Belki de birlikte benden kaçıyorlardır. Çünkü şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Çünkü-

"İnfazcım şimdiye kadar dönmüş olmalıydı."

"Evet." Adam hararetle başını sallıyor. "Öyle olmalı, Majesteleri."

"Şehrin kenarını aramaya devam edin."

"Evet, Majesteleri." Kapıya yan gözle bakıyor, adeta kovulmak için yalvarıyor.

"Git."

Başını sertçe sallayarak kapıdan çıkıyor ve arkasından usulca kapatıyor.

Mürekkep lekeli elimi yüzümde gezdiriyorum.

Görevlerini her zaman tamamladı. Babam için görevlerini her zaman tamamladı. Ama ben o değilim, değil mi? Bana her gün bunu hatırlatırdı. Sonra da o günün geri kalanını gelecekteki İnfazcımı eğiterek geçirirdi. Şimdiye kadar dönmüş olması gereken kişi. Onunla birlikte kaçan kişi. Ya da benden. Ya da hayatından.

Masamın üzerindeki parşömenleri yırtıyorum, parmaklarımla altına gömdüğüm o küçük kutuyu bulana kadar kazıyorum.

Her gün yaptığım gibi bakıyorum.

Krallık delirdiğimi düşünüyor.

Sanırım bir yere gittim. Belki daha karanlık bir yere.

Hizmetkârların kapımın önünden geçerken fısıldaştıklarını duyuyorum, koridorlarda yürürken İmparatorluk askerlerinin bana baktığını görüyorum.

Bana karşı hayal kırıklığı ve zorunluluktan başka bir şey hissetmeyen bir adam için üzüntüden delirdiğimi düşünüyorlar.

Ne kadar saçma.

Gücü oğullarından daha çok seven bir adamın yasını tutmak ne kadar saçma. Beni hiç övmeyen bir adama üzülme ne kadar saçma. Asla memnun olamayan bir adama üzülme ne kadar saçma.

Böyle bir adamın yasını tutmak ne kadar adaletsiz.

O yüzden artık yapmayacağım. Benden bu kadar. Gerçekten.

Onu boynuna hançer saplanmış halde bulmadan önceki halimi özlüyorum. Kai ve Jax'in kardeşi olmayı özlüyorum, antrenman ringindeki terli günleri özlüyorum. Gün doğana kadar içmek için toplardan kaçmayı özledim. Genel olarak sorumluluktan kaçmayı özledim.

Kai ve ben iyiydik. Özellikle Ava'dan sonra. Yatak odamda gözyaşlarıyla geçirdiği her gecede inanılmaz derecede yakınlaştık. Her şeyden sonra ilk kez mahzenden alkol çaldığımı hatırlıyorum, ilk yudumu tükürdüğümü hatırlıyorum.

Ne gariptir ki, şu anda en güzel anılardan bazıları o andan başka bir şeydi.

Gerçi şu anda yaşadığım hayatı yakın zamanda seveceğimden şüpheliyim. Geriye dönüp baktığımda nefret ettiğim günleri özleyecek kadar uzun yaşamayabilirim bile.

Parmaklarım kutunun üstünü okşuyor, her kaydırıışta bunun önemini hissediyorum. Her gün nefret etmek istemiyorum. Belki de her gün nefret etmek zorunda kalmayacağım.

Belki de bu en iyisi içindir....

Şimdi bu krallığın ezici ağırlığını taşıyan omuzlarımı yuvarlıyorum.

Ve sonra nispeten temiz bir parşömen yaprağı bulmayı başardım.

Bu mektup onun için.

Yasını tutmaktan bıktığım adam için.

Bu mektup beni boğuşmak zorunda bıraktığı kedere hitap ediyor. Bana hissettirmeyi hak etmediği kedere.

Bir sonraki mektup
ona. Genelde öyledir.

Tam bir ilham perisi.

Ya da belki de onun hakkında düşünmek, kelimelere dökmek kolaydır. Düşüncelerimi sayfaya döküyorum.

Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Bir mürekkep lekesi daha.

Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Kâğıt, bastırdığım elimin altında yırtılıyor.

Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Parşömeni yığına ekliyorum.

BÖLÜM 32

Kai

"Dilim."

Kaşlarım çatıldı, devam etmesini bekliyorum.

"Lütfen," diyor dişlerinin arasından. Kibarlığını bir gülümsemeyle ödüllendiriyorum ve bir parça elmayı dudaklarına götürüyorum. Dişleri avucumdan kapıyor, bu sırada beni ısırmaktan kıl payı kurtuluyor. Ki bunu denedi. Birkaç kez.

Çatının tepesinde oturduğu yerden bana bakıyor. Sabahın ilk ışıkları yüzünü ve eşarbının altından görünen gümüş saç tellerini gölgeliyor. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Bileklerini bağladığım ipten bahsediyor tabii ki. "Bunun neden gerekli olduğunu çok iyi biliyorsun."

Şehrin daha sakın kenar mahallelerine doğru yürüdüğümüz uzun bir günün ardından, uykumda bana bıçak çekme cüretini gösterdiği köhne bir binanın çatısına tırmanmayı başardık. Bıçağı boğazıma dayamadan önce ayak bileğinin etrafındaki kilidi kurcalarken çıkardığı sesle uyandım. Benim haberim olmadan bir silahı ele geçirmiş olmasından dolayı biraz endişeliyim. Ama yorucu koşuşturma, bulduğum eski bir muşamba şeridiyle iki elinin arkadan bağlanmasıyla sona erdi. Ancak o zaman biraz dinlenebildim.

"Beni esir alan kişiden kaçmaya çalışmamam mı gerekiyor?" diye soruyor kızgınlıkla. "Sessizce gidecek bir tip değilim."

"Belli ki hayır," diye iç geçiriyorum ve ona bir dilim elma daha uzatıyorum. İsteksizce alıyor, onu beslediğim için nefret ediyor.

"Bu daha ne kadar sürecek?" Arkasından bana parmaklarını sallayarak bakıyor.

"Beni öldürme dürtüsü geçene kadar."

Bir kahkaha attı. "Görünüşe göre sonsuza dek bağlı kalacağım."

"Ne yazık olurdu," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, bulduğu bıçağı kendime elma dilimleri kesmek için kullanıyorum.

Gözlerinin hızlıca yuvarlanışını yakalıyorum. "Dilim."

Bu ikimiz için de oldukça keyifsiz bir hal almaya başladı. Uzanıp dudaklarına götürmeden önce onun için bir parça daha kestim. "Dor'u yarıladi sayılır. Eğer bugün iyi zaman geçirirsek ve herhangi bir sorunla karşılaşmazsak, yetişebiliriz-"

"Dilim."

Gözlerimi kapatıyorum ve ona bir parça daha yedirmeden önce bir an derin nefes alıyorum. "Dediğim gibi," diye nefes alıyorum, sesim hissettiğimden daha sakın çıkıyor, "Ruhlar Mabedi'ne birkaç gün içinde varabiliriz."

"Mükemmel." Gülümsemesi aldatıcı derecede tatlı. "Ölümüne bir dönüm noktası daha yaklaştım." Sözlerindeki olası gerçeği düşünmek istemeyerek gözümü altımızdaki sokağa çeviriyorum. Kitt'in onun için ne planladığını bilmemekten nefret ediyorum. Ya da daha kötüsü, Ona ne yapmamı planladığını.

"Kralı bekletmemek en iyisi, değil mi?" Ayağa kalkmaya çalışırken bana bakıyor ve ekliyor: "Özellikle de Ilya'ya uzun yoldan döneceğimiz için. Sana bir şey olduğunu düşünmesini istemeyiz."

Ses tonu alaycı, gerçekte ne hissettiğini maskeleymeye çalışıyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu herkesten iyi bilirim. Bu yüzden ayağa kalkıp yüzünü ve görmeme izin vermediği duygularını incelerken hiçbir şey söylemiyorum. Ama dikkatimi çeken, sırtından bana doğru salladığı eli oluyor.

"Aşağı inmek için kollarıma ihtiyacım var."

Hafifçe gülümsüyorum. "Seni en dipte yakalayabilirim."

"Bu zincir sen daha oraya varmadan beni çatıya çeker." "Peki," dedim basitçe. "O zaman beni dibe kadar yeneceksin."

Boğazından bir kızgınlık sesi yükseliyor. Aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce hafifçe gülüyorum ve gözlerinin benimkiler arasında gidip gelmesini izliyorum. Bağlı ellerini tutmadan önce arkasına uzanıp yanlarını okşadığımda sakınlaşıyor.

Ancak bana "tamam" demek için ağzını açtığında bıçağımla muşambayı kesiyorum ve bu sırada bakışlarını tutuyorum. Elleri bir çırpıda kurtuluyor, bu ses dudaklarında yumuşak bir gülümsemeye yol açıyor. "Yani düşüp ölmemi istemiyor musun?"

Yakınımda, hanın ucuz sabunundan hafifçe kokuyor. Omuz silkiyorum. "Beni de kendinle birlikte aşağı çekeceksen olmaz."

"Kendimi ancak bu şekilde ölüme terk edebilirim."

Daha kendimi durdurmaya fırsat bulamadan gülümsüyorum. Sonra gevşek gümüş saç tellerini eşarbının içine sokmak için uzanıyorum, parmaklarım şakaklarını okşuyor. Tenini hissettiğimde aklım, ağzımın boynunda olduğu sokağa geri dönüyor ve dudaklarımın altında nabzının hızlandığını hissediyorum.

Bu kadar baştan çıkarıcı olması rahatsız edici.

Tadı bir ayrıcalık gibiydi, bir rüya gibi hissettiriyordu.

Ondan uzaklaşmak, kendimi ondan koparmak için büyük bir irade gösterdim.

Ama sonuçta hepsi rol icabıydı. En azından ben kendime bunu söyleyip duruyorum.

Bandanayı burnumun üzerine çekmeden önce bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Hazır mısınız?" Çatının kenarına doğru yürürken soruyorum.

"Olmasaydım da fark etmezdi," diyor neşeyle.

Başımı sallıyorum ve binanın yan tarafına doğru sallanıyorum, bacaklarım altımda sallanırken çatının uzun kenarını kavıyorum. Paedyn de aynısını yapıyor, dikkatlice aşağı inmeye başlarken zorlanıyor. Taştaki her çatlağı ayaklarımızı ve bacaklarımızı koyacak bir yer olarak kullanarak binanın duvarından aşağı inmeye çalışıyoruz.

Nihayet yere atladığımızda zincir aramızda şangırdıyor. Elim acıyor ve aşağıya baktığımda, sivri bir taş sayesinde avucumda ince bir kan çizgisi belirliyor. Bunu görmezden gelerek, doğrulmadan önce zincirin çoğunu ayak bileğine dolmasını izliyorum. Sonra Dor'un arka sokaklarında ilerlerken tereddütle kolunu benimkine doluyor.

Şehrin kenarı ürkütücü bir şekilde boş, sadece evsizler ve sakatlar yaşıyor. Ana pazar caddelerinden bu kadar uzakta yaşamak bir seçim değil, bir ceza. Dışlanmışlar kenar mahallelere itilir, yiyecek bulmaları ya da pazar sokaklarına gitmeleri için bırakılırlar.

Ama bizi tanıyacak insanların daha az olduğu sınır boyunca seyahat etmek daha güvenli, özellikle de hapishaneden kaçış haberimizin yayılması muhtemelken. İyi zaman geçiriyoruz, gün ilerledikçe sadece birkaç ısrarcı seyyar satıcıyı atlatmamız gerekiyor.

Ancak yüzünün dördüncü Ayer'ini geçtiğimizde dükkânın duvarından yırtıyor. "Ne?" diye ısııyor, ona attığım bakışları yakalayarak. "Kendime bakmaktan bıktım."

Posteri buruşturmak üzereyken elinden kaptım. "şuna bir bakayım." Elini kolayca savuşturup parşömeni başımın üzerine kaldırıyorum.

"İnanılmazsın," diye hayıflandı, sonunda pes etti. "Ondan ne istiyor olabilirsin ki?"

"Orijinaliyle karşılaştırıyorum," diyorum basitçe, resmi yüzünün yanında tutarak. Neredeyse gülmek için kendine izin verecek. Gözlerim onunla poster arasında gidip geliyor, her bir özelliği tarıyor. Birkaç saniye içinde ona geri veriyorum. "Yeterince çil yok."

"Yeterli değil..." Başını bana doğru çeviriyor, şaşkınlıktan alnı kırıyor. "Yeterince çil yok da ne demek?"

"Yani," diyorum ona bakmadan, "yeterince çil çizmemişler." "Evet," dedi.

"Evet, bunu duydum ama-"

İri yarı bir adam ara sokaktan çıkıp yolumuzu kesiyor. Gözleri üzerimizde gezinirken Paedyn'in kolu hafifçe benimkine dolanıyor ve ayak bileğimdeki zinciri görünce duruyor. Bir adım atıp Paedyn'i etrafından dolaşmaya zorluyorum ki adamın yüzü aniden bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Kahretsin," diye bağırıyor, "gerçekten de kendine bir top ve zincir bulmuşsun, ha?"

İlk defa böyle bir yorum beni rahatlattı. Kim olduğumuzu bilmediği sürece ne isterse düşünsün. Bunu aklımda tutarak, ona ayak uyduruyorum. "Evet ve belli ki oldukça ele avuca sığmaz biri."

Bunun bedelini sonra ödeyeceğim. Kolumu sıkma şeklinden bunu hissedebiliyorum. Adam gülerken elimi Paedyn'in sırtına koyup onu ileriye doğru yönlendiriyorum.

"Ona kesinlikle bir tasma takmışsın!"

Tüm vücudu geriliyor, adamı parçalamaya hazır. Elimi beline dolayarak onu kendime doğru hapsediyorum ki düşüncesizce bir şey yapmasın. "Benden kaçmasına izin veremem, değil mi?"

Yanından hızla geçip ara sokağa girdiğimizde kahkahası arkamızda kayboluyor. Darbe inmeden önce kaburgalarımın attığı dirseği bekliyorum. "Bu," diyor usulca, "en azından bunu hak ediyorsun."

"Tam olarak ne yapmamı istiyordun?" Mırıldanıyorum. "Ona neden bana zincirlendiğini söylememi mi?"

Sokakta adım adım ilerlerken cevap verme zahmetine girmiyor. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yürüyoruz, başlarımızı eğip adımlarımızı eşit tutuyoruz. Sadece

Önümüze bir grup adam çıktığında bocalıyoruz.

Dört kişiler, hepsi de iri ve hantal. Bir adam alaycı bir gülümsemeyle öne çıkıyor, birkaç dakika önce kaçtığımız adam. "Biliyor musun," diyor bize bir yumruk sallayarak, "tanıdık geldiğini düşünmüştüm, kızım." Cebinden buruşuk bir parşömen parçası çıkarıp Paedyn'in yüzünü görmemiz için bize uzatıyor. "Demek meşhur Gümüş Kurtarıcı bu, ha?"

Bize doğru yavaş bir adım attığında Paedyn'in sırtına bir elimi koyuyorum. "Bu da seni küçük kralın için onu getirmek üzere gönderilen İnfazcı yapıyor olmalı. Rafael'den kaçtığınızı duyduk. Ama o ikinizi de kolayca yakaladı." Gülümsemesi daha da artıyor. "Bu ikisi için çok şey alacağız çocuklar. Elit ucube hepimizi alt edemez. Aslında, İnfazcı'nın düşündüğümüzün yarısı kadar bile güçlü olduğunu sanmıyorum."

Sağ tarafa bakıyorum, oradaki boş sokağa göz atıyorum. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama..." "Biliyorum," diye mırıldanıyor koşmaya başlamadan önce.

Paedyn ayak bileğinden çözmeye çalışırken zincire takılarak ara sokağa doğru kayıyoruz. Arkamızdan bağırırlar yankılanıyor ve hemen ardından gürleyen ayak sesleri geliyor. Engebeli sokaklarda zikzaklar çizerek ilerlerken elini tutuyorum, ayaklarımızı altımızda tutmaya odaklanıyorum.

"Onları bu şekilde kaybetmeyeceğiz," diyerek beni yeni bir yöne doğru çekti.

"Biliyorum," diyorum gözlerimi ıslatan teri silerken. Bir sonraki sağa döndüğümüzde bizi takip edenlerden birine doğru ilerliyoruz ve kayarak durup geri dönmek zorunda kalıyoruz. "Parlak bir fikrin var mı?" Nefes nefese soruyorum.

"Ben de tam sana aynı şeyi soracaktım." Yolumuza çıkan yaşlı bir adamdan güçlükle kaçmayı başarıyor. Bir köşeyi daha dönüyoruz, bu sokak diğerlerinden daha kalabalık. Tek kelime etmeden beni loş bir binaya doğru sürüklüyor ve kapıyı açıyor.

Kör edici güneşin altında göz kırpmaktan gölgelerle örtülmeye geçerek tökezleye tökezleye içeri giriyoruz. Kadife sandalyelere ve oyun masalarına bakarak odayı tarıyorum. Mekân dumanlı, içki içen ve kumar oynayan insanların yüzlerini gizlemeye yardımcı oluyor. Kadınlar Aimsy kıyafetleriyle odada dolaşüyor, oturmak için boş bir kucak arıyorlar.

"Az önce bizi bir centilmenler kulübüne çektin," diye mırıldanıyorum yanında.

"Tabii ki bunun ne olduğunu bilirsin," diye fısıldıyor sertçe. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi," diyorum elimle sırtının alt kısmını okşayarak, "uyum sağlayacağız."

Omzuna astığı çantadan şapkasını çıkarıp eşarbını hızla başından çekip alıyorum. Sonra şapkayı yüzüne doğru çekiyorum ve dağınık örgüsünün kalıntılarını şapkanın içine sokuyorum. "Birlikte oynayalım, tamam mı?" Bir kolumu beline dolayarak mırıldanıyorum. "Yeleğini çıkar. Tanınabilir."

Bir kereliğine itaat ediyor, kumaşı katlayıp çantasına koyuyor ve geriye sadece ten rengi omzundan sarkan ince bir gömlek kalıyor. Sonra onu birçok oyun masasından birinde oturan boş bir sandalyeye doğru çekiyorum. Birkaç erkek oyunun etrafını sarmış, kucaklarındaki kadınların etrafından bakarak ellerindeki kartları sıralıyor, dudaklarına asılı purolarından dumanlar tütüyor.

Paedyn'i kucağıma çekmeden önce yavaşça kadife koltuğa gömülüyorum. Ellerim kalçalarını kavrayıp sırtını göğsüme yaslayana kadar dimdik oturuyor. "Gevşe sevgilim," diye fısıldıyorum kulağına. "Buraya aitmişiz gibi görün."

Hafifçe başını sallıyor, şapkasının kenarı neredeyse yüzüme çarpıyor. Bana karşı eridiğini hissediyorum, kalçamın üzerine tünediği yerde ikna edici bir şekilde daha rahat. Bir elimi kalçalarının üzerinde gevşekçe tutarken, diğer elimle masadakilere beni içeri almalarını işaret ediyorum. Elimdeki birkaç şilini keçenin üzerine attıktan sonra, bir adam bana birkaç kart atıyor.

Yanağını yanağıma yaslayacak şekilde dönüyor ve tembel kolunu yavaşça boynuma doluyor. Şüpheli görünmeden fısıldamak için bir bahane ama yine de hızla atan kalbimi yavaşlatmak için mücadele ediyorum. "Ne yapıyorsun Azer?" diye mırıldanıyor, dudakları yanağıma okşuyor.

Bunu hissedince yutkunuyorum. "Oynamak için para ödüyorsun," diye nefes alıyorum. "Ve oynamamak sadece daha fazla dikkat çekmemize neden olur."

Boğazımı temizlememe neden olacak şekilde tenime doğru nefes veriyor. "Hatırlat da bu işin sonunda paranı geri alayım." Bununla birlikte, adamların kartlarını yerleştirmelerini izlemek için masaya doğru dönüyor.

Bir centilmenler kulübüne yabancı olduğumu söylemek yalan olur, gerçi Ilya'daki bundan çok daha temiz hissettiriyor. Ama bu oyunların nasıl oynandığını ve çok daha önemlisi nasıl kazanılacağını biliyorum.

"Buna ihtiyacın olacağından şüpheliyim, sevgilim." Yıpranmış masanın üzerine bir kart koydum. "Kaybetmeyi planlamıyorum."

Masanın etrafındaki erkekler sırayla kucaklarını süsleyen kadınları sık sık değiştiriyor. Paedyn'in her kız değış tokuşunda gerildiğini hissediyorum, erkeklerin ellerini bir diğerrinin üzerinde gezdirmek için birini atmalarından nefret ediyorum.

Çok geçmeden bir kadın kolunu omuzlarıma dolamak için yanıma sokuluyor. Paedyn'in yerini almayı teklif ederken sesi yüksek ve nefes nefese. Ama reddetmek için ağzımı açtığımda duyduğum benim sesim değıl.

Paedyn soğukkanlılıkla, "Bu kucak dolu," diyor ve kolunu hâlâ boynuma dolayarak kendine yaklaşıyor. Kadın başını sallıyor ve ısınacak başka bir beden bulmak için arkasını dönüyor.

Yüzümde sinsi bir gülümseme yavaşça yayılıyor. Ona bakmak için öne doğru eğildim ama o inatla beni görmezden geliyor, bunun yerine önümüzde gelişen oyuna odaklanıyor. Onunla göz göze gelmek isteyerek elimdeki kartları masaya bırakıp çenesini kendime doğru çekiyorum.

"Kıskançlık sana yakışıyor Gray," diye mırıldanıyorum, parmaklarım hâlâ çenesini kavırıyor.

Gözleri benimkilerin arasında, tanıdık bir lre ile dolu. "Ben kıskanç değılim."

Bakışlarım onu boydan boya dolaşmadan önce dudaklarında kalıyor. "O zaman sadece iyi görünüyorsun."

Yüzünü tutuşumdan çevirerek scoPs yapıyor. "Neden kaybetmemeye odaklanmıyorsun, hmm?"

İlk etapta dikkatimin dağılmasının onun suçu olduğunu savunmak için ağzımı açmıştım ki kapı aniden açılarak odayı sert bir ışıkla aydınlattı.

İki tanıdık adam içeri giriyor, kapı aralığında beliriyor ve bizi arıyor.

BÖLÜM 33

Paedyn

"Kendininkini getirmişsin, ha?"

Gözlerimi kapı girişini dolduran iki adamdan ayırıp yanımdakine kırptıştırıyorum. Adamın kucağındaki kadının başında tüylü bir şapka var ve muhtemelen üzerine tünediği yakışıklı adam tarafından sağa sola savrulmuş.

Onun yorumu yanaklarımı ısıttı. Bu yerden nefret ediyorum. Ve güzel bir oyuncaktan başka bir şeymiş gibi davranmaktan nefret ediyorum.

Kai'nin eli kalçamda sıklaşıyor.

Aceleci olmayın. Gözetleniyoruz.

Beni kucağında sahiplenici bir şekilde geri çekişinde, tutuşunda duyduğum şey bu. Sessiz emri beni göğsüne yaslayıp rahatlatırken, saçma şapkamın kenarından odayı inceleyen iki adama bakıyorum. Sanki hangi masada kumar oynamak istediklerine karar veriyormuş gibi masum görünüyorlar. Ama gözleri araştırıyor, önlerine çıkan herkesi inceliyorlar.

"O benim iyi şans tılsımım," diyor Kai basitçe ve masadan birkaç kıkırdama alıyor. Kolunu tamamen belime dolamış, çenesini çıplak omzuma yaslamak için eğiliyor. Loş ışıktaki bandanasını yüzünden çekince, çenesindeki kirli sakal tenimi gıcıkıyor ve ürpermeme neden oluyor.

"Ne düşünüyorsun sevgilim?" diye soruyor kulağıma doğru, kartları önümde tutarak. Bunu masadakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor, sanki bu ikimiz için düzenli bir rutinmiş gibi.

"Hmm." Başımı onunkine yaslıyorum, nefesini yanağımda hissediyorum. Sonra bir karta dokunmak için uzanıyorum. "Bu karta."

"İşte benim kızım," diye mırıldanarak kartı masanın üzerine bıraktı.

Oyun devam ediyor, ama ben onun parmaklarının karnımda yayılma biçimine hiç dikkat etmiyorum. Bizi arayan adamlara bakıyorum, yavaş yavaş masamıza doğru geldiklerini görüyorum. Kai'nin de fark ettiğini, şapkamın altına gizlenmek için yüzünü benimkine yaklaştırmasından anlıyorum.

Peşimizdekilerin attığı her adımda diken diken olmaktan kendimi alamıyorum. İş o noktaya gelirse Kai'nin kucağından atlayıp kaçmaya hazırım. Parmaklarım şu anda bileğimdeki zincirin üzerinden sarkan eteği kavlıyor ve kumaşı terli avuçlarımın içinde toparlıyor.

Bir eli yan tarafımda gezinerek tüm dikkatimi bana veriyor. "Rahatla Gray," diye kulağıma doğru nefes alıyor. Avuç içi kalçamdan aşağıya, aşağıdaki bacağıma doğru ilerliyor ve beni dizimin altından kavrayarak inanılmaz bir şekilde daha yakına çekiyor. "Rol yap, hatırladın mı?" Sesi bir okşayış gibi, şimdi kalçamın üzerinde gezinen elini taklit ediyor.

Doğru. Numara yap.

Aramızdaki tek şey bu. Her dokunuş, her bakış, her gerçek an.

Numara yap.

Bacaklarımı onun kucağına uzatmak için yana doğru dönüyorum.

Numara yap.

Elim ensesinde, parmaklarım saçlarını tarıyor.

Numara yap.

Onun için hiçbir şeyin anlamı yok. Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum.

Odak noktası benim üzerimde ve eldeki oyundan çok uzakta. "Dikkatini dağıtıyor muyum?" Tatlı tatlı soruyorum.

"Ne zaman değilsin?"

"Hmm. Kalbin çarpıyor Prens," diye fısıldıyorum kulağına, göğsünün altında gürlediğini hissedince.

"Bu yakın bir oyun," diye mırıldanıyor. "Ve ben kaybetmeye alışık değilim."

Yumuşak bir şekilde scoP yapıyorum. "Hayır, sen o güzel yüzün ve unvanınla istediğin her şeyi elde etmeye alışkınsın."

Gözlerimin içine bakacak kadar geri çekiliyor ve maskesindeki çatlaklardan sızan duyguları görmeme izin veriyor. Gri bakışları yüzümde geziniyor, darmadağın her santimetrekaremi inceliyor. "Her şeyi değil."

Göz kırpıyorum. Bir adam ona sırasını alması için işaret edene kadar bana bakıyor. Sadece oynadığı kartı görmek için baktığımda masamıza doğru yürüyen iki adamı görüyorum. Kai'nin çenesi yüzünü gizlemek için tekrar omzuma yapıştı.

şapkanın kenarına. Eli kalçamda aşağı yukarı gezinerek göğsüne karşı rahatlamama yardımcı oluyor.

Numara yap.

Adamlar masanın yanında durduklarında ben de öyle yapıyorum. Kai'nin saçlarıyla oynuyorum, kollarımı boynuna doluyorum.

Numara yap.

Boştaki elim tıraşsız çenesinde parmaklarımı gezdiriyor, sonra boynuna doğru iniyor.

Numara yap.

Erkeklerin şu anda bana baktığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum, onlar için yaptığım gösteriyi izliyorlar. Gözlerinin üzerimizde gezindiğini ve yüzlerinin kısmen gizlendiğini hissedebiliyorum. Ayağa fırlayıp koşmam gerektiğinden emin olduğumda, bizden sıkılıp başka bir masayı izlemeye başlıyorlar.

Alnımı Kai'nin yanağına yaslayarak nefes veriyorum. "Gittiler."

Çenesinde bir kas tüylendi. "İyi iş Gray."

Ses tonundan ve tüm bunların kesinlikle uyum sağlamak için olduğunu hatırlatmasından dolayı hafifçe doğruluyorum. "Neredeyse kayboldun mu?" StiAy diyorum.

Dikkati dağılmış. "Bana olan inancın ilham verici." "Acele edebilir misin?" Sessizce söylüyorum.

Masanın üzerine bir kart koyar. "Ne yani, gidecek daha iyi bir yerin mi var?"

"Evet," diyorum kuru bir sesle. "Senin kucağında değil."

Başını eğip boynuma doğru kıkırdıyor. "Öyle mi?" Eli yavaşça tekrar belimi sardığında ürperiyorum, nasırlı parmakları gömleğimin yukarı kalktığı çıplak teni okşuyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Sıkıldım."

Dudakları çenemi sıyrıyor. "Hayır, değilsin."

Dönüp ona tamamen bakma isteğimi bastırdım. "Peki benim öyle olmadığımı düşündüren ne?"

"Önsezi diyelim," diye mırıldanıyor kulağıma, masanın etrafındaki adamların inlemesine neden olan bir kart atmadan önce. Oyun öfkeli mırıldanmalar ve bize doğru itilen bir yığın parıltılı şilinle sona eriyor.

Kai, yüzünde iflah olmaz bir memnuniyet ifadesiyle paraları hızla çantama atıyor. "Görünüşe göre bugün kimseyi soymana gerek kalmayacak,

hayatım."

"Çok kötü," diye mırıldandım. "Bunu dört gözle bekliyordum."

Kai kıkırdayarak beni kucağından alıp ayaklarımın üzerine kaldırıyor. Arkamda duruyor ve bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. Sanki az önce kazandığımızdan çok daha fazla bir değere sahip değilmişiz gibi rahat bir tempoda kapıya doğru ilerliyoruz.

Omzumun üzerinden bizi arayan adamlara son bir kez bakıyorum ve onları odanın diğer tarafındaki bir masayla konuşurken görüyorum. Ve sonra kör edici güneş ışığında göz kırpmak için kapıdan içeri adım atıyorum. Dikkatli bir şekilde köşeyi dönüyoruz, adımlarımızı atmadan önce her sokağı tarıyoruz.

Hızımızı yavaşlatacak ve gardımızı düşürecek kadar güvende hissetmemiz için neredeyse bir saat yürümemiz gerekiyor, ancak şehrin kalbinden bu kadar uzakta ara sıra başıboş gezenlerin yanından geçerken başımızı eğiyoruz. Ayaklarım yorgunluktan sürükleniyor, göz kapaklarım kapanmakla tehdit ediyor. Kai bunu fark ediyor elbette ve adımlarım yavaşladığında zinciri çekiştirmeye başlıyor.

"Orada iyi iş çıkardın," diyor Kai sessizce, uzun süren sessizliğimizi bozarak.

Küçümseyerek mırıldanıyorum. "Kucağa oturmak o kadar da zor değil."

"Oturmak kolay," diye savunuyor. "İşin güzel görünen kısmı zor olabilir. Şey," diye ekliyor içtenlikle, "benim deneyimlerime göre değil. Ama eminim başkaları bununla mücadele edebilir."

Kendime rağmen gülüyorum. "Kendini çok büyük görüyorsun."

"Birisi yapmak zorunda." Ardından gelen suçlaması başımı ona doğru savurmama neden oluyor. "Hâlâ güzel olduğumu düşündüğünü inkâr ettiğine göre."

"Güzel olduğunu düşünmüyorum."

"Biliyor musun, neredeyse sana inanacaktım." Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Oldukça ikna edicisin. Özellikle de kucağımdaki performansın sırasında."

Yanaklarımdaki kızarmayı fark etmeden önce yüzümü başka tarafa çeviriyorum. "Rol *yapma konusunda* epey tecrübem var. Hayatım boyunca bunu yaptım."

Hayatımın, Psişik yeteneğimin bir sahtekarlık olduğundan bahsedildiğinde, aklıma sadece bu sahtekarlığa sürüklenen birçok insan geliyor. Mütevazi suç ortakları, performansında tali hasar olanlar. Yumuşak yeşil gözler ve kolay bir sırtış zihnimde Aash. Yeni kral benim maskaralığımın, ihanetimin son kurbanıydı.

Çantamı omuzlarımdan silkip bir tüccarın arabasından kaptığım yarısı yenmiş bir somunu çıkarıyorum - tıpkı tüm yiyeceklerimizde olduğu gibi. "Sence senin için endişeleniyor mudur?" Ekmek ısırıkları arasında soruyorum. Kai soru sormak için kaşlarını kaldırdığında, "Kitt?" diye ekliyorum.

Yutkunuyorum. Krala ilk kez yeni unvanıyla değil de adıyla hitap ediyorum. Ağzımda yabancı bir his uyandırıyor, sanki eskiden tanıdığım birinin anısına aitmiş gibi. Ve bir bakıma öyle de.

"Endişeleniyorsa," diye iç geçirdi Kai, "seninle olduğum içindir."

Homurdanıyorum. "Ne yani, tüm kraliyet ailesini öldürmeye çalıştığımı mı düşünüyor?"

Sonra bana tamamen bakıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Ne yapmaya çalıştığın hakkında hiçbir fikri yok."

"Bir şey yapmaya çalışmıyorum," diyorum savunmacı bir tavırla. "Tek istediğim birleşik bir Ilya. Ve o gün kesinlikle kralı öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Üzerime geldi, hatırladın mı? Sanki o anı bekliyormuş gibi." Başımı sallayarak başka tarafa bakıyorum.

"Yine de kralı öldürdün. Sen bir suçlusun-"

Acı kahkaham onu kesiyor. "Peki bu seni ne yapar? Bir aziz mi?"

Aniden durdu, neredeyse beni zincirle kendine doğru çekiyordu. "Ben hiçbir zaman bir canavardan başka bir şey olduğumu iddia etmedim." Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak olmasına rağmen elleri omuzlarımı kavırıyor. "Ama o gün babanı öldürmek gibi bir *niyetim* de yoktu. Aslında, bugün olduğum adamın kabuğuna dönüşmek gibi bir niyetim de yoktu. Ama dönüştüm. Ve bunun bedelini her gün ödüyorum."

Konuşmamızın aniden değişmesi üzerine ona göz kırpmıyorum. "Ne demek babamı öldürmek gibi bir niyetim yoktu?"

"O gün bir katil olmaya bile niyetim yoktu." Duraklıyor, sanki onları salladığını yeni fark etmiş gibi omuzlarımı bırakıyor. "İlk görevimin nelerden oluşacağını bilmiyordum. Öğrendiğimde de bunu yapmayacaktım." Bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "O uyuyordu ve ben bunu yapmayacaktım. Kapıdan sıvışacak ve sonuçlarına katlanacaktım. Ama sonra uyandı. Gözlerimin içine baktı ve işte o anda kılıcı aniden göğsüne sapladım." Başını salladı. "Bir silaha uzanmamıştı bile. Hiç hareket etmemişti. Ama yine de onu ezip geçtim. Panik halindeyken, tam olarak kralın yaptığını yaptım."

umuyordum." Uzun bir süre sessiz kaldı, gururunu yutarak ekledi, "Odadan sendeleyerek çıktım ve atıma bile varamadan kustum. Bunu yapmak istemedim Gray. Bunu yapmayacaktım."

Bir adım geri çekiliyorum, gözyaşlarımı kırpiştirarak ona değil başka bir yere bakıyorum. "Duymak istediğin bu değildi, değil mi?" diyor kabaca. "Benden nefret etmeni zorlaştırıyor."

Yavaşça arkamı dönüyorum, caddede yavaş adımlarla ilerlemeye devam ediyorum. "Belki daha zor," diyorum usulca. "Ama imkânsız değil."

BÖLÜM 34

Kai

Şehrin kenarı ürkütücü bir şekilde ıssız.

Ruhlar Mabedi'ne her adımda daha az insan kalıyor. Şehrin bu köşesine dadanan haydutlar düşünüldüğünde bu beklenen bir şey. Ara sıra ürkek bir yabancının yanından geçiyoruz, kalabalık bir caddeye geri dönmek için acele ediyorlar.

Paedyn'e yan gözle bakıyorum. Son birkaç saattir başparmağındaki yüzüğü döndürüyor ve bu sırada benden başka bir yere bakmamayı başarıyor. Böyle olduğu zamanlardan nefret ediyorum. Konuşmadığımız zamanlardan. Benim tutsağım gibi davrandığında.

"Örgün dökülüyor."

Aslında değil. Ama zavallıyım ve sessizliği bozmak için daha iyi bir yol bulamadım. Saçları hakkında konuşmak hiç konuşmamaktan iyidir. Şapkanın kenarını kavırıyor, etrafta dolaşan gözlere bakıyor. Ortalık sakinleşince şapka başından kayıyor ve saç örgüsü sırtından aşağı dökülüyor.

"Tut şunu," diye emrederek şapkayı ellerime tutuşturdu.

Örgüsünün ucundaki düğümlü kravatla boğuşmasını izlerken, "İşte o güzel tavırlar," diye mırıldanıyorum. İzlemesi gerçekten dayanılmaz. "Bırak ben yapayım."

"Kesinlikle hayır." Gülüyor. "En son saçımı ördüğünde darmadağın olmuştu, hatırladın mı?"

"Pratik yapmıyordum."

Duyguları yüzüne yansımıştı. "Eminim o zamandan beri becerilerinizi geliştirmişsinizdir."

Farkına varmadan önce sadece bir an için kafam karıştı.

Başka kadınlarla birlikte olduğumu düşünüyor.

Bu düşünce beni neredeyse güldürüyor ama yine de ona ayak uyduruyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu Gray?"

Beni de yanına çekerek loş bir ara sokağa daldı. "Bunu 1 katına çıkaracak mısın, yoksa ben mi çıkarayım?"

Ben duvara yaslandığımda o hâlâ örgüyü çözmeye çalışıyordu. "Bu bir cevap değildi."

"Ne söylememi istiyorsun?" diye hıçkırarak saç örgüsünü arkasına savurdu. "Başka bir kadının saçını örmenin beni rahatsız ettiğini mi? Bu acınası bir durum ve bunu söylemeyeceğim."

İçimi çekiyorum, örgüsünden geriye kalanları ellerimde toplamak için arkasına geçiyorum. "Şey, ben yapmadım." Kayışı çözmeyi başarıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Ne yapmadın?" diye soruyor sertçe.

"Seninki dışında hiçbir kadının saçını örmedim," diyorum usulca. "Seninkini ve Ava'ninkini."

Omurgasının parmaklarıma yaslanarak dikleştiğini hissediyorum. "Ava?" Mizahsızca gülüyor. "Dur tahmin edeyim, birçok sevgiliden biri mi? Belki de gerçekten hoşlandığın biri?"

Uzun bir süre sessiz kaldım, boğazıma tırmanan duyguyu yutkunarak geri çektim. "Evet, ondan hoşlandım. Hatta onu sevdim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"O..." Bir nefes üflüyorum. "O hayatın ta kendisiydi. Eksikliğini duyduğum her iyi şey."

Omzunun üzerinden bakıyor ama yüzünü tekrar duvara doğru itiyorum.

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun? Beni kıskandırmak için mi?"

Gülümsüyorum. "Kıskanmak için bir sebep yok-"

Sözlerimi yarıda kesiyor. "Gerçekten mi? Çünkü sanki-" "Kız kardeşimin," diye bitiriyorum, onun üzerinden konuşarak.

Sanırım çenesinin kapandığını duydum.

"Ben..." diye kekeliyor, kelimeleri arıyor. "Ben..."

"Bir kız kardeşim olduğunu bilmiyor muydun?" Basitçe söyledim. "Tabii ki bilmiyordun. Senin ve krallığın geri kalanının bilmemesi gerekiyordu."

Yüzünü bana dönerken saçları ellerimden kayıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Parmaklarım çenesini yakalıyor ve onu yavaşça ara sokağın duvarına doğru döndürüyor, böylece saçlarını bir kez daha parmaklarımın arasında toplayabiliyorum. "On bir yıl önce doğdu - doğum günü neredeyse üç hafta önceydi. Sağlığı için annem onu

daha fazla çocuk sahibi olması gerekiyordu. Ama Ava beklenmedikti. Planlanmamıştı." Sessiz bir nefes alıyorum. "Doğum... zor oldu. Bu yüzden neredeyse kraliçeyi kaybediyorduk. Şifacılar ellerinden geleni yaparken yatağının yanında oturup annemin elini tuttuğumu hatırlıyorum."

Saç örgüsü şimdi sırtının yarısına kadar inmiş durumda, saçları ellerimde kayganlaşıyor. "Ava'nın doğumdan sağ çıkmaması gerekiyordu, ama o tüm olasılıklara rağmen bir mucizeydi."

"Ne...", diye başladı Paedyn tereddütle, "ne oldu?"

"Hastaydı. Şifacılar fazla ömrü kalmadığını söylediler. Bu yüzden babam onun krallıktan gizli tutulmasını emretti. Zayıf bir kraliçe ve hasta çocuğunun haberlerinin yayılmasını istemedi. Görünüşe göre, hasta kraliyet mensupları utanç vericiymiş. Zayıf bir kralın ve krallığın işareti." Omuzlarımı silkiyorum, gerginlik ve öfkenin orada biriktiğini hissediyorum. "Yani Ava gizliydi, tüm devlet tarafından saklanan bir sırdı. Hâlâ da öyle."

"Peki ya şimdi?" Paedyn yumuşak bir sesle sorar.

"Hastalık onu benden aldığı anda dört yaşındaydı." Yutkunuyorum. "Saç örmeyi onun sayesinde öğrendim. Zayıftı ve kendi saçını yapmakta zorlanıyordu. Ben de onun için yapmayı öğrendim. Birlikte vakit geçirmek için her bahaneyi kullandım. Kralın bana verdiği her türlü eğitime katlandım çünkü diğer tarafta beni beklediğini biliyordum." Paedyn'in örgüsünü titrek parmaklarımla bağlıyorum. "Çok güzel, gür, siyah saçları vardı. Annem gibi iri, gri gözleri vardı. Herkes onun benim daha güzel bir versiyonum olduğu şakasını yapardı. Ona baktığımda kendimin en güzel yanlarını görürdüm."

"Kai...", diye başlar Paedyn. "Bilmiyordum."

"Onu kafese kapatan kalenin dışına adım atmaması gerekiyordu," diye devam ediyorum.

"Yapmaması mı gerekiyordu?" diye soruyor sessizce. "Kulağa öyle geliyor."

Hatırlayınca dudaklarımda yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Oh, öyle yaptı. Bundan emin oldum. Hastalığın onu her an alabileceği belli olduğunda, bir gece onu gizlice bahçeye çıkardım. Beni buz gibi çeşme suyuyla ıslattı, toplayabildiği kadar Aower topladı." Duraksadım. "Ve güldü. Salgın hastalıklar, her şeye rağmen hep gülerdi. Onun özü bulaşıcıydı."

Paedyn yavaşça bana dönerken aramızda sessizlik uzuyor. "Onun hakkında hiç konuşmuyorsun."

Sanki tüm bu üzüntü beni yutmuş gibi omuz silkerek başka tarafa bakıyorum. "Çok acı veriyor. Kitt de ondan hiç bahsetmiyor. Bahsetmemesi gerektiğini biliyor. Ama herkes onu severdi. Ben etraftayken herkes onun hakkında çok fazla konuşmaması gerektiğini biliyor." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ölmüş olsa bile hâlâ bir sırmış gibi geliyor. Ve ben onun hakkında konuşmak istiyorum. Bu gerçekten çok kişisel. Ama ne zaman kendime baksam, onun parçalanmış bir versiyonunu görüyorum."

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyor Paedyn, parmakları tereddütle elimin üstünü okşuyor. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Çoğu insan asla bilmeyecek," diyorum acı acı. "Öldükten sonra bile kral - Ava'nın babası- krallığa ondan bahsetmeyi *reddetti*. Bahçedeki söğüdün altına gömüldü. O gece Denemeler sırasında beni altında bulduğun söğüdün." Farkındalığın gözlerini genişletmesini izliyorum. "Onu elimden geldiğince sık ziyaret ediyorum."

"Bu yüzden oradaydın," diye mırıldanıyor.

Ayaklarımdaki altındaki engibeli kaldırım taşlarına bakarak başımı sallıyorum. "Sana söylemek istedim. Ama gerçekten söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Avuç içiyle kolumu okşuyor, nazik ve emin. "Bana anlattığın için teşekkür ederim." Sesi utangaç geliyor. "Ava için de çok üzgünüm."

Ortamı yumuşatmak ve ölü kız kardeşimden başka bir şey düşünmek için çaresizce hafifçe gülümsüyorum. "Yani, ben hiç bir sevgilimin saçını örmedim. Ve dört yaşındaki kız kardeşimin kıskanılacak biri olduğunu hiç sanmıyorum."

Anlayışla dudaklarında hızlı bir gülümseme belirir. Konu değişikliğinin sesine aşınadır. "Sanki başlangıçta kıskanacakmışım gibi."

Benimle oynamaya istekli olduğu için rahatlatarak iç geçiriyorum. "Öyle değilmişsin gibi davranman çok tatlı."

Parmaklarını örgünün üzerinde gezdirmeden önce gözlerini hızlıca deviriyor. "Fena değil, Azer. Birinin üzerinde pratik yapmadığına tam olarak ikna olmuş değilim."

"Sadece sen, sevgilim."

"Hmm," diye mırıldanıyor, saçlarını omzunun üzerinden atarak. "Ne kadar tatlı."

Batan güneşe bakıyorum. "Hadi yola koyulalım. Hava kararmadan önce biraz daha ilerleyebiliriz."

Dev şapkasını yere attığım yerden alıyorum. Başına geçirip gözlerinin

üzerine örttüğümde hıçkırıyor. Bana ters ters bakmak için şapkanın kenarını kaldırdıktan sonra, ıssız sokağa çıkmadan önce örgüsünün kuyruğunu içeri sokuyor.

"Elime basıyorsun."

Çizmeleri merdivenin basamağına sardığım parmaklarımı eziyor. "Oh. Oops."

"Evet, *oops*."

"Burada hiçbir şey göremiyorum," diye fısıldıyor bana.

Gizlice girdiğimiz ahır gölgeler içinde, ahırların üstündeki çatı katı ise daha da gölgeler içinde. Artık neredeyse Dor'un dışındayız ve Ruhlar Mabedi'ne cesaret etmek isteyen herkes burada durup bir gezintiye çıkıyor. Atlar altımızda usulca anırıyor, gece için ahırlarına yerleşiyorlar.

Kendini çatı katına çıkardığında kelepçe ham ayak bileğime sürtünüyor. Şaşırtıcı derecede sağlam ahşap kalaslarla karşılaşana kadar merdivenden yukarı doğru ilerliyorum. İç çekerek sırt üstü dönüyorum, saman ve onu yiyen hayvanların kokusunu içime çekiyorum.

Yanımda uzanırken omzu omzuma değişiyor. Bu his, zihnimin onun kucağında olduğu anıyla yarışmasına neden oluyor. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum, tıpkı şu ana kadar birkaç kez yaptığım gibi.

"Buraya gizlice girdiğimizi kimsenin görmediğini mi sanıyorsun?" diye fısıldıyor.

Saçlarıma saman saplayarak başımı sallıyorum. "Burada bizi görececek kimse olduğunu bile sanmıyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Beni bulacağını ummaya devam ediyorum."

Başımı ona doğru çevirdiğimde saman saplanmaya devam ediyor. "İkinci kim olacak?"

"Lenny," diye fısıldıyor. "Ya da beni hâlâ önemseyen birkaç kişiden herhangi biri." "Eminim seni aramışlardır," diyorum, artan suçluluk duygusunu görmezden gelerek.

hissediyorum.

"Karışimleri öldürdünüz mü? Yoksa şimdiye kadar sadece Ordinaryüsleri mi?"

Sesindeki incinmişlik karşısında hafifçe gülümsedim. "İly'a'da hiç *Karışım* bulamadım. Bulmuş olsaydım bile ne olduklarını fark edemezdim. Ama artık sınırlı güçlerinin nasıl bir his olduğunu bildiğime göre, bulacağımdan şüphem yok."

"Ve sonra onları öldüreceksin." "Ben öyle bir şey demedim."

"Buna gerek yoktu," diye tükürüyor. "Onlar tam da senin ve krallığın geri kalanının korktuğu şey -güçlerinizin azalması."

Bir nefes üflüyorum. "Onlar Elitlerin sonunun başlangıcıdır."

"Herkesin yaşayacağı anlamına geliyorsa bunun nesi yanlış?" diye fısıldıyor, anlamam için yalvarıyor.

Sessizlik etrafımızı sarıyor, sadece atların hafif kıpırdanışlarıyla bölünüyor. "Annen Ordinaryüs müydü?" Sonunda sordum.

"Evet," diyor basitçe. "Ben bebekken hastalıktan ölmüş." "Peki baban bir Şifacı mıydı?"

"Bunu zaten biliyorsun."

"Peki," diyorum yavaşça, "nasıl oluyor da bir Sıradan oluyorsun?" "Sen ne..." Bir duraklama. "Sen neden bahsediyorsun?"

Omuz silkiyorum, omuzlarımın altındaki samanları hışırdatıyorum. "O zaman bir *Mix* olman gerekmez mi? Yani, annen de öyle olduğu sürece-"

"Bir sonraki sözlerini çok iyi düşün Azer," diyor aldatıcı bir sakinlikle. "Çünkü eğer annemin sadakatsiz olduğunu söyleyecek olsaydın, iki kere düşünürdüm." Sesi birden yumuşadı. "Birbirlerini seviyorlardı."

"Bence aşkı gözünüzde büyütüyorsunuz," diyorum basitçe.

"Sonsuz olan bir şeyi abartamazsınız." Sonsuz. Ne kadar da korkutucu ve ilgi çekici.

Karanlıkta sadece dış hatlarını seçebiliyorum. "Bana neden Ordinaryüs olduğunu hiç merak etmediğini söyleyemezsin."

Sesi donuk. "Sanırım hayatta kalmakla o kadar meşguldüm ki bunu anlayamadım."

Sessizleştim, sözlerini düşündüm. Birkaç uzun dakikadan sonra boğazımı temizliyorum. "Bir at alıp Sığınak'a gitmeden önce birkaç saat uyuyacağız."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor halsizce.

"Beni uykuymda bıçaklamaya mı çalışacaksın?" Duraksadım. "Yine mi?"

Sesi, yüzünü içine soktuğu pakete çarpmış gibi. "Dün gece pek işe yaramadı, değil mi?"

"Hâlâ nefes alıyorum," diye onu temin ederim. "Ama cesur bir ePort'tu." "Alay etme. Seni bu çatı katından iteceğim."

"O zaman benimle birlikte düşeceksin."

Yuvarlanıyor. "Buna değecek."

BÖLÜM 35

Paedyn

Hay beni kafamdan bıçaklıyor.

Kai'nin bana vurduğu yumruk da öyle. "Ölü gibi uyuyorsun."

Yastık olarak kullandığım çantaya doğru homurdanarak yuvarlanıyorum. "Kaçınılmaz olduğum zamanlar için alıştırmayı yapıyorum."

Kesik bir kahkaha olabilecek bir ses çıkarıyor. "Kalk. Hemen."

"Yorulдум."

"Ben de öyle," diye iç geçiriyor. "Özellikle de senin için."

"Bizi birbirimize zincirleyen sensin," diye mırıldanıyorum. "Yani şirketimden şikâyet etmeye hakkın yok."

"Kalk, Gray."

"Yap beni, Azer."

Kahretsin. Bu bir hataydı.

Bacaklarını merdivenin üzerinde sallıyor ve beni kendisine doğru sürüklemeyi başarıyor. Sonra aşağı iniyor, sırtımı samanların üzerinden kenara doğru çekiyor. "Pekâlâ," diye soluk soluğa söylendim, başım neredeyse tahta çatının üzerinde asılı kaldığında. "İnanılmazsın."

Şapkayı saçıma geçirmeme ve çoraplarımı ayağıma geçirmeme izin verecek kadar durdu. "Yani bana söyledin. Birçok kez."

Donuk güneş ışığı ahırın ahşap yarıklarından sızıyor. Gün daha yeni başlıyor, gölgeleri korkutup kaçırıyor. Çizmelerim toz bulutu kaldıran bir gümbürtüyle yere iniyor. Atlar ahırlarının köşelerinden bakıyor, kendilerine bakan yabancılara meraklı kulaklarını dikeyyorlar.

"Bu taraftan," diye fısıldıyor Kai, beni ahırın arka tarafına götürürken. Duvarları kaplayan hayvanlara başıyla işaret ediyor. "Bu atlar uzun yolculuklar için koşullandırılmış. Ve çantanda dört gün yetecek kadar yiyecek ve suyumuz var."

"Evet, benim sayemde," diye mırıldandım.

"Evet," diye başını sallıyor Kai. "Sana ve hırsızlığına teşekkürler."

"Ben *beceri* kelimesini tercih ederim ama-"

Solumda bir at anırıyor ve sıçramama neden oluyor. "Lanet olsun bu hayvanlara," diye nefes alıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Kai kıkırdar. "Bu *hayvanlar* görebileceğiniz en nazik hayvanlar."

Bir ahırın kilidini açıyor ve sessizce iterek açıyor. İçerideki at koyu kahverengidir, tüyleri tozdan matlaşmıştır. Kai dalgınca bir elini atın burnunda gezdirdikten sonra duvarın üzerine atılmış bir eyer kapıyor.

"Gel de kendini tanıt," diyor Kai usulca, eyerlediği ata doğru başını sallayarak.

"Ben 1ne, teşekkürler."

Piç kurusu zinciri çekerek neredeyse üzerime doğru gelen hayvana doğru tökezlememe neden oluyor. "Aşağılık herif," diye tıslıyorum ona ve doğrulup ata bakmaya başlıyorum.

"Hadi ama Gümüş Kurtarıcı," diye alay ediyor. "Isırmaz... muhtemelen."

Tereddütle avucumu atın burnuna doğru kaldırmadan önce prene gözlerimi deviriyorum. Elime hafifçe sokulduğunda burnu yumuşak ve sıcaktı. Böylesine zorlu bir yaratığa karşı duyduğum korkuyu yutarak küçük bir gülümseme oluştuyorum. Çünkü bu kadar güçlü bir şey asla tam anlamıyla evcilleştirilemez.

"Cesaretin ilham verici," diyor Kai donuk bir sesle. "Şimdi kapıyı aç da seyisler gelmeden onu dışarı çıkarabileyim."

Yeterince can sıkıcı bir şekilde, itaat ediyorum ve atı orta koridora götürürken kenara çekiliyorum. Ahırın kapısına ve şehrin ötesine doğru ilerlerken toynaklar toprak zemine çarpıyor. Neredeyse dışarı çıkmıştık ki, bir gölge ahırın içine süzüldü.

Adam atı ve onu çalan iki yabancıyı görünce tökezleyerek durur.

"Bu da ne?" diye kekeliyor, gözleri üzerimizde geziniyor.

Kai'nin bakışları dev adamdan hiç ayrılmıyor. "Ata bin, Gray." "Ama zincir-"

"O zaman ayağını üzengiye koy ve dayan."

Adam elinde parıldayan bir şeyi tutarak bize doğru adım atmadan önce tartışmaya bile fırsatım olmadı. Kai adamın çenesine attığı yumruğun altında kalmadan önce beni arkasından itiyor.

1. vuruş Kai'nin arkasından zar zor görebildiğim bir bulanıklık. Adam şakağına bir darbe aldığında homurdanıyor ama 1. darbeyi karnına indirdikten sonra İnfazcı'yı iki büklüm etmeyi başarıyor.

"Evet, o eyerle acele etme!" Kai arkasından seslenerek bir başka darbeden kıl payı kurtuldu.

Alaycılığı beni sersemliğimden uyandırıp üzengiyle mücadele etmemi sağlıyor. Onu dövüşürken izlediğimde, başka tarafa bakmak zor oluyor. Pratik bir hassasiyet. Çekici bir kaos.

Tek ayağımın üzerinde dengede durmaya çalışırken botumun burnu üzengiye değiyor. Kai'nin sırtı bana çarpıp göğsümdeki rüzgârı ve ayaklarımı altımdan çekip almadan önce botların çıkardığı sesleri ve sürtünmeleri duyuyorum. Bir gümbürtüyle yere çarpıyorum ama yanan ciğerlerim için hava bile alamadan kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum.

Başımı kaldırdığımda adamın kanlı burnunu tuttuğunu ve aldığı darbeden dolayı sendelediğini görüyorum. Kai bir an bile kaybetmeden dönüp bir elini kalçama doluyor ve botumu üzenginin içine sokuyor. Sonra eli sırtımda, ben diğer bacağımı eyerin üzerinde sallamaya başlarken beni yukarı doğru itiyor.

Zincir gerildiğinde, Kai eyeri kavıyor ve arkama oturmak için kendini yukarı kaldırıyor, aramızdaki zinciri geriyor. Altımızdaki adama bakıyorum, şimdi bacağımı tutmak için öne doğru sendeliyor. Baldırıma kenetlenmiş nemli ellerden kurtulmaya çalışarak şiddetle tekmeliyorum. Kıpırdamayınca, kırık burnunu diz kapağıma sokmadan önce saçlarını kavramak için eğiliyorum.

Uluyor, sendeleyerek geri çekilirken yüzünden kanlar akıyor. Topuklarını atın yanlarına vurup onu koşturmak teşvik ettiğinde aniden Kai'nin göğsüne doğru savruluyorum. Ancak ahırın kapısından çıkıp sokağa girdiğimizde Kai hızımızı yavaşlatıyor. Zar zor.

Eyerin boynuzunu kavıyor, her dönüşte gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Kai'nin elleri kalçalarımın duruyor, dizginleri kavrarken çenesi omzumun üzerinde geziniyor. Ana pazardan bu kadar uzakta, Sığınak'a bu kadar yakın yaşayacak kadar cesur çok az insan var. Ama olanlar da ezilmemek için kendilerini yolumuzdan dışarı atıyor.

Arnavut kaldırımına vuran toynakların sesi çevredeki tuğla duvarlarda yankılanıyor. Bir rüzgâr şapkamın kenarını yakalıyor ve kafamdan koparıyor.

ve sokağa çıktım. Gümüş saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor, ilk kez gün ışığına maruz kalıyorum.

"Eğil, sevgilim." Kai'nin eli başımın tepesinde, iki bina arasına sıkışmış yıkık bir kirişin altından geçmeden önce onu aşağı itiyor.

"Bana öyle deme," diyorum, elimi kıvrıcık saçlarımda gezdirirken doğruluyorum. "Sana ne demeyeyim?"

"Sevgilim. İşte bu."

Gülümsemesini boynumda hissedebiliyorum. "Neden? Çok mu hoşuna gitti?" "Bence *sen* çok seviyorsun," diye meydan okuyorum.

Saçlarımı karıştıran bir kahkaha atıyor. Rüzgâr serin parmaklarını kafa derimin üzerinde gezdiriyor ve ben bu his karşısında neredeyse iç çekiyorum. Açık hava özgürleştiriyor, kollarımı uzatıp onu kucaklamam için beni baştan çıkarıyor.

Şehirden geriye kalanların bir bulanıklık içinde geçip gitmesini izliyorum, ara sıra yönümüzü işaret eden insanları zar zor görüyorum. Ama çok geçmeden, Ruhlar Mabedi yaklaştıkça altımızda uzanan cadde kayalıklaşıyor.

Yutkunuyorum. İşte bu kadar. Yıllardır beklediğim sonun başlangıcı bu.

Dor'un ötesinde kurtuluş umudu yok. Sığınak benim ölüm fermanım. Tüm umutlar yıkıldı ve kader mühürlendi. Bu mukadder bir kıyamet.

Yollar moloz yığınına, binalar kayalara dönüşüyor. Ruhlar Mabedi olan dar geçide girdiğimizde Kai hızımızı yavaşlatıyor. Buraya adını veren her bir sığ mezarın ve kırık mezar taşının dış hatlarını seçebiliyorum.

"Ruhlar hakkında söylenenlere inanmıyorsun, değil mi?" Soluk isimlerle oyulmuş, ufalanan taşlara bakarak sessizce soruyorum.

"Ölülerin gezginlere musallat olup olmadığını bilmiyorum," diye iç geçiriyor Kai. "Ama burada garip şeyler olduğunu görmediğimi söyleyemem."

"Ne gibi?"

"Bilmesen daha iyi Gray," diyor yumuşak bir sesle. "Attan ve çevremizden korkmanı istemiyorum."

Boğazımdan fışkıran kahkaha beni bile şaşırtıyor. "Komik değilsin," diyorum ağzımı kapattığım avucumun altından güçlkle.

"Gerçekten mi?" Kai omzumun üzerinden eğilip bana bakıyor, sesi komik bir şekilde şaşkın. "Çünkü kulağa öyleymişim gibi geliyor."

Yüzümü ondan saklayarak arkamı dönüyorum. "Hayır. Beni güldürme zevkini sana tattırmayacağım."

"Ama o zaman beni sesten mahrum bırakmış olursun."

Elimi yüzümden çekerek sessizliğe gömülüyorum. Arkama geçiyor, boğazını temizliyor, emin olamıyor, sanki kendi sözlerine şaşırmış gibi.

Burası onu kızdırmam gereken, ona hava atmanın nafile olduğunu söylemem gereken kısım. Ama sesi tanıdık, karanlık bir odada dans etmek ve söğüt ağaçlarının altında parmak savaşları yapmak gibi hissettiriyor.

Kelimelerin dilinden yuvarlanmış şekli hafif bir Aick gibi hissettiriyordu. Burnumun ucuna kadar, gümüş saçları ören nasırlı parmaklar gibi.

Kai gibi hissettim.

Bana olağanüstü biriymişim gibi bakan maskelerin arkasındaki adam gibi.

Yolu dolduran ufalanmış kayalara göz kırpyorum, zihnimin, her şeyin daha farklı olmasını dilememe neden olan kelimelerden başka bir şeye yönelmesini istiyorum. Ama ben sıradan biriyim. Ona nefret etmesi öğretilen zayıflığın vücut bulmuş haliyim.

Sıradan.

Bu kelime kafatasımda yankılanıyor ve daha önceki her seferden farklı bir ses çıkarıyor.

Elitlerin onlara dönüşmekten ve güçlerini zayıflatmaktan çok korktuklarını görünce, Karışımların var olması gerektiğini biliyordum. Ama neden kendimin bir karışım olmadığını, neden Sıradan'dan başka bir şey olmadığını hiç sorgulamamıştım.

Parmağımın üzerinde hararetle döndürdüğüm yüzüğe bakıyorum. Bunu daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama prenze söylediklerim doğrudu; bu benim için nadir bir durum. Sanırım hayatta kalmaya çalışmakla çok meşguldüm.

"Akşama kadar at süreceğiz ve şafağa kadar saklanacağız." Kai'nin sözleri düşüncelerimi yarıp geçti. "Haydutlar karanlığı sahiplenir ve biz de en iyi yerde saklanırsınız."

"Doğru," diyorum dalgınca. Yumuşak bir esinti yüzüme düşen saçlarımı dalgalandırıyor, dikkatimi ördüğü örgüye ve gümüş karmaşasına çekiyor.

Ava'yı düşünmeden edemiyorum. Sanki onun ne kadar kırılgan olduğunu hatırlıyormuş gibi, ondan ne kadar nazikçe bahsettiğini düşünmeden edemiyorum. Her kelimeyi kaplayan sevgiyi ve ardından yankılanan acıyı

duyabiliyordum.

İlk Duruşma'yı, Jax'in onun kollarında ölmesini düşünüyorum. O gün neredeyse bir kardeşini daha kaybediyordu. Önemsediği ve ölümünü izlemediği çok az insan var.

-Ya da ona ihanet et.

Güneş üzerimize vuruyor ve iğrenç şapkamın uçup gitmemiş olmasını dilemeye başlıyorum. Gömleğimin kollarını kıvrıp güneşten sırsıklam olmuş omuzlarımı gökyüzüne açıyorum. Uzun bir süredir sessizce çevremizi tarayarak ve düşüncelerimizi sıralayarak yol alıyoruz. Etrafımızda yükselen taşlar, öğle güneşinde yanarken ara sıra yolumuza gölge düşürüyor.

"Bahse girerim bu kayalardan birinin üzerinde yumurta pişirebilirsin," diyorum, sesim susuzluk ve kullanımdan dolayı pürüzlü.

Esprili bir yanıt duymadığımda, çantamda bir ağırlık hissederek hafifçe kayıyorum. Omzumun üzerinden bir bakışla, sırtıma yaslanan mürekkepli dalgaları görüyorum. Yutkunuyorum, aniden onun derin nefeslerini hissediyorum, saçları kolumu gıcıklıyor.

Uyuyor.

Eylem inanılmaz derecede *insani*.

Vücudu gevşek, huzur içinde.

Ve tamamen savunmasız.

Son birkaç gündür birkaç saatten fazla uyuduğundan şüpheliyim.

Ama işte burada, ellerini kalçalarımaya dayamış derin derin nefes alıyor, dizginleri gevşek bir şekilde tutuyor.

Beni her yere götürebilecek, en güçlü yarattığı bile yönlendirebilecek deriye göz kırpyorum.

Kalbim göğsüme çarpıyor. İşte bu. Bu umut.

Derin bir nefes alarak dizginlerini nazikçe çözmeye başlıyorum, en ufak bir kıpırdanmada bile duruyorum. Sol eli serbest kaldığında bir şeye uzanıyor ve içgüdüsel olarak parmaklarını uzatıyor. Yutkunuyorum, avucumu onunkinin üzerine koyuyorum, sonra kollarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

Kıpırdanmayı kesene kadar nefesimi tutuyorum, dizginler yerine elimi tutuyor olmaktan memnun görünüyor.

Sağ elini çabucak hallediyorum, kayışı serbest bırakıp kendi elime alıyorum. Şimdi elimde 1 avuç dolusu deri var ve

ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Atı dönmeye ikna etmeyi umarak sola çektim.

Hiçbir şey.

Bir nefes alıyorum. Sonra daha sert çekiyorum.

At sola doğru kayıyor, şimdi kayalardan oluşan duvara daha yakın yürüyor. Hayal kırıklığımı yutuyorum ve kendimi daha da sert çekmeye hazırlıyorum.

Çünkü bu atın Dor'a doğru dönmesini sağlayabilirsem, ben- "Ben olsam yapmazdım."

Bir el bileğimi sararak girişimimi durduruyor.

Başımı gökyüzüne doğru sallayarak hıçkırdım. "Lanet olsun sana."

"İyi denemeydi Gray," diyor başını benimkine yaklaştırarak. "Ama fazla uzağa gidemezdin."

Omuz silkiyorum, rahatsız olmamış gibi davranmaya çalışıyorum. "Bir yerlere gelmeye çalıştığımı kim söyledi? Ya sadece dizginleri elimde tutmak isteseydim?"

"Peki ya benim elim?" diye soruyor. "Onu da mı tutmak istedin?"

Parmaklarımın hâlâ onunkilere bağlı olduğunu unutmuştum ve çabucak çözdüm. "Uyurken seni daha çok seviyordum," diyorum tatlı tatlı.

"Benden hoşlandığını duymak güzel."

Ufalanan ekmek ağzımın damağına yapışıyor.

Hamuru yıkamak için azar azar kullanmamız gereken sudan bir yudum daha alıyorum. Kai'nin inşa ettiği 1re azalıyor, büyüyen karanlıkta ölen Aames'ten daha fazla değil. Yanımda oturuyor, aramıza zincir gerilmiş, atla ilgilendikten sonra ara sıra ekmeğini karıştırıyor. Zavallı yaratık bizi bütün gün sıcakta taşıdıktan sonra bitkin düşmüş olmalı. Sadece gölgeler bize doğru sürünerek yaklaştığında, taşların üzerinden kayarak bizi karanlığa gömdüğünde durduk.

Kai etrafımızdaki kayalık zemini başıyla işaret ederek, "Biliyorsun, burası kraliyet ailesinin son dinlenme yeri olacaktı," diyordu. "Bu yüzden adı Ruhlar Mabedi. İlk kraliçe aslında mağaralardan birinin içindeki bir mahzene gömülmüştü ama haydutlar bu toprakları ele geçirmeye başlayınca bu fikirden vazgeçtiler." O bir

Ilya'nın geçmişini anımsayarak nefes aldı. "Demek Mareena -ilk kraliçe- bu yerde tek başına gömülü."

Uzaktan mırıldanıyorum. "Yalnız gibi görünmüyor." Birkaç metre ötede yere serilmiş mezarları işaret ediyorum. "Sadece *soylu* arkadaşlarıyla değil." Bu kelime, dile getirmek istemediğim bir acılıkla kaplandı.

"*Kocasıyla* birlikte değil," diye düzeltiyor Kai. "*Ailesiyle*."

"Doğru," diyorum sessizce, sanki bu bir zrmş gibi. "Peki, Azer ailesinin geri kalanı nerede gömülü?"

Kai ekmeğini karıştırıyor. "Kale arazisinde bir mezarlık var. Her kral, kraliçe ve ocuk orada gömülüdür. Biri hariç."

Ava.

Yavaşça başımı sallayarak yatakta bacak bacak üstüne atıyorum. Kai bu hareket sırasında yüzümü buruşturduğumu fark ediyor. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," diyorum

abucak. "Tekrar dene."

İ ektim. "Sadece ağrım var, tamam mı?" Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor. "Plagues, Kitt senden beni Ilya'ya geri gtrmeni istedi, benimle ilgilenmeni değil."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Sana iyi bakmamı söylemesine gerek yok."

"Peki neden yapıyorsun?" ne doğru eğilip taktığı maskede bir çatlak arıyorum. "Ne zamandan beri kralın sana yapmanı emretmediği bir şeyi yapıyorsun?"

Sesi sakın. "Senin için hissettiklerim bana verilen tüm emirlere karşı geldi."

"O zaman duyguların artık araya girmemesi iyi bir şey," diyorum sessizce.

Başını eğiyor, aniden hl elindeki ekmek somunuyla ilgilenmeye başlıyor. Boğazımı temizliyorum ve bize göz kırpan yildızlara bakıyorum. "Neden sen..." Soruyu bitirmeden önce neden cevabı bilmek istediğimi düşünmek için duraklıyorum. "Neden bana Ava'dan bahsettin? Onun hakkında hiç konuşmadığını söylemiştin."

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve çıtırdayan 1re'ye bakarak i geçiriyor. "Bence bu soru bir dansı hak ediyor."

ScoP'umda boğuluyorum. "Pardon?"

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun Gray," diyor basitçe, sanki acı verecek kadar aıkmış gibi. "Dans ederiz, cevabını alırsın."

"Lütfen," diye homurdandım. "Bu bir şaka olmalı."

Başını hafifçe yana eğiyor. "Bu bir hayır mı?"

"Neden," diyorum sinirli bir şekilde, "benimle dans etmek istiyorsun

ki?" "Daha fazla soru soruyorsun ama yine de dans etmiyoruz."

Gökyüzüne gülümseyerek başımı sallıyorum. "Tamam." Ayağa kalkıyorum, gömleğimdeki kırıntıları fırçalıyorum. "Ama sadece cevap istediğim için. Çünkü bu çok saçma."

Ayağa kalkıp tereddütle tuttuğum elini uzatmadan önce hafifçe gülümsüyor. "Bakalım ne hatırlıyorsun."

"Ayak parmaklarını nasıl ezeceğimi hatırlıyorum." Gülümsüyorum, kolumu omzuna atıyorum.

"Eminim biliyorsundur." Eli belimi kavıyor, çok tanıdık bir şekilde oraya uzanıyor. "Neden bana partnerine nasıl yakın duracağını hatırladığını göstermiyorsun?"

İçimdeki dürtüye karşı koyuyorum ve kendimi onun sıcaklığına adım atmaya zorluyorum. Serbest elimi kendi elinin içine alıp parmaklarımızı birbirine geçirirken ağzının köşesi kalkıyor. Avuç içi sırtımın küçük kısmına değiyor ve yutkunmama neden oluyor.

"Çok iyi Gray," diye mırıldanıyor. "Bana yakın olmak senin için her zaman en zor kısım olmuştur."

"Birisi iflah olmaz olduğunda genellikle böyle olur, evet."

"Pekala, ukala." Bana bakıyor, hafifçe gülümsüyor. Uzun bir an geçiyor. "Dans edecek miyiz, yoksa bana bakmaya devam etmeyi mi tercih edersin?"

Gözlerimi kaçırıyorum, yanaklarım yanıyor. "Sana bakmıyordum." "İyi. Bana hayranlık duyuyordun, o zaman-"

"Sorularıma cevap vermediniz," diye araya girdim.

"Ve sen benim şartlarımı yerine getirmedi." Dikili ayaklarıma doğru başını sallıyor. "Hâlâ dans etmiyoruz."

"Öyleyse liderliğe başla, Azer."

Meydan okumam karşısında dudaklarını bir gülümseme kaplamadan önce gözlerini benimkiler arasında gezdiriyor. "Evet, sevgilim."

Basit bir adım atmaya başlıyor ve ayaklarımı onunkilerle aynı anda tökezlemeye zorluyor. Birkaç sayım ve çok fazla konsantrasyondan sonra, sonunda rahatlıyorum.

Ayaklarımı tanıdık bir ritme bırakarak hareket ediyorum. "Peki," diyorum yavaşça, "sorum."

"Hangisi?"

"Ava." Durakladım. "Bana neden ondan bahsettin?"

Saçlarıma doğru iç geçiriyor. "Sen... ikinci baloyu hatırlıyor musun, ben-"

"Kavgacı bir şekilde sarhoş olduğun zaman mı?" Başımı eğip ona bakarak söylüyorum.

Gülümsemesi hüzünlü görünüyor. "Evet, kavgacı bir şekilde sarhoş olduğum zaman. Bu arada bu senin hatandı."

"Benim hatam mı?" Ben scoP. "Bu nasıl benim hatam olur?"

"Kardeşimle dans ediyordun; işte böyle." Sonra beni döndürdü ve ayaklarımın takılıp düşmesine şaşırdım. "Ona senin yaptığın gibi bakıyordun."

"Ne bakışı?"

"Tam olarak emin değilim," diyor sessizce. "Bana hiç vermedin."

Ne diyeceğimi bilemeyerek başka tarafa bakıyorum. Boğazını temizliyor. "Her neyse, o gecedен çok net hatırladığım bir şey varsa o da seni dans pistine sürüklediğim andı."

"Evet," diye gülümsüyorum, konuyu değiştirdiğim için mutluyum. "Bunu ben de çok net hatırlıyorum."

"Dans etmeden önce elini öpmüştüm. Hatırlıyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum, ağzının herkesin görebileceği şekilde parmak eklemlerime nasıl dokunduğunu hatırlıyorum.

"Ve sonra dudaklarım başparmağını buldu." Sesi bir mırıltı, kelimelerden oluşan bir anı. "Bunu yaptığının farkında bile değildim." Başını sallıyor. "Ve o ana kadar, bunu yıllardır yapmamıştım."

"Bunu ben de hatırlıyorum." Gölgelelerin arasında yüzünü arıyorum. "Ne anlama geldiğini merak ettim."

"Ava bir Crawler'dı," diyor sessizce, hâlâ yavaşça dans ederek. Aklıma, Ganimet Sokağı'ndaki yıkık dökük binalara tırmanırken gördüğüm, yetenekleri sayesinde kolaylıkla tırmanabilen pek çok lgure geliyor.

"O sadece bir Savunma Seçkiniydi," diye devam ederek düşüncelerimi yarıda kesti. "Bazı insanlar güç seviyenizin fiziksel ve zihinsel olarak ne kadar güçlü olduğunuza bağlı olduğunu söyler. Ve Ava zayıf doğmuştu." Beni tekrar yavaşça döndürüyor. "Yaşlandıkça gücünü kullanmak zorlaştı. Yoruluyor ve duvarlardan düşüyordu. Sonra tek istediğinin güçlü olmak olduğunu söyleyerek ağlardı." Burnundan iç çekerek yıldızlara bakıyor. "Bu yüzden, gücümün bir kısmını ona 'vermek' için her bir parmağını öperdim. Buna bayılırdı. Her gün duvarı daha da yükseltirdi. Ama özellikle başparmaklarını öpmemi çok severdi, bunun ona ekstra güç verdiğini söylerdi. Ben de öyle yaptım. Kitt onu gömmeme yardım edene kadar her gün başparmaklarını öptüm."

Bir tanesi düşmekle tehdit edene kadar gözlerimde yaş olduğunu fark etmemiştim. "Onu çok seviyordun," diye fısıldıyorum.

"Yaptım. *Biliyorum*," diyor basitçe. "Ve onun olmayan bir başparmağı hiç öpmedim." "Peki," diye nefes alıyorum, "neden benimki?"

Nihayet bakışlarımla buluşuyor ve başını hafifçe sallıyor. "Ruhun tanıdık geliyor. Bana olabilecekleri hatırlatıyorsun. Başka bir hayatta olsaydı, sanırım Ava büyüüp senin gibi olurdu."

Gülmek için kendimi zor tutuyorum. "Ne yani, onun bir suçlu olmasını mı istedin?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Onun zorlu biri olmasını istedim. Pervasızca cesur. Yeteneğe rağmen güçlü."

Ona bakıyorum, her kelimesini anlıyorum.

"Ben bunların hiçbirisi değilim," diye fısıldıyorum.

Elimi bırakıp çenemin altına hafifçe dokunuyor ve yüzümü kendisine doğru kaldırıyor. "Sen bunlardan çok daha fazlasısın."

"Beni gözünde
büyütüyorsun." "Hayır.
Sadece seni
görüyorum."

Adena beni gerçekten gören ve buna rağmen kalan tek kişiydi. Ama o gitti. Ve beni öldürmek isteyen prens, şimdi onun beni rahatlatmak için kullandığı sözleri söylüyor.

Nasıl söyleyeceğimi bilemediğim cümleleri yutuyorum. "Hiçbir zaman bir başkasının başparmağını öpecek kadar önemsemedim," diye devam ediyor usulca. "Ama o gün dudaklarım seninkileri buldu."

"Ve bunun seni getirdiği yere bak," diye fısıldıyorum, gülümsememi bastırarak.

Bakışlarım yüzünde geziniyor, beni gören gri gözlerden beni tatmış olan yumuşak dudaklara kadar. Tanıdık bir şeyin içine düştüğümü hissediyorum, sanki isteyerek içine geri döndüğüm bir tuzak gibi. Eli sırtımda, bir dağ gibi yanıyor ve aramızdaki bu ileri geri dansın her adımında beni daha da yakınlaştırıyor. Bir kez daha kendimi bir bıçağın keskin ucunda yürürken buluyorum, sonunda kaçınılmaz olarak beni keseceğini biliyorum.

Ve yine de, parmaklarım saçlarına değiyor. Vücudum ona baskı yapıyor. Kalbim kırılmak için atıyor.

O şekilde gülümsüyor ve ben de aniden gülümsüyorum. Karanlıkta dans ederken botlarımın altındaki toprak çıtırdıyor, zincir beni sürekli çelmelemek için bacağıma dolanıyor. Kahrolası şeye sinirlenerek huP çekiyorum. Ona onuncu kez tökezlediğimde Kai kıkırdıyor, ben de ters ters bakıyorum.

"Kendine zarar verme, sevgilim." Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan, kolunu tamamen belime doluyor ve beni botlarının üzerine kaldırıyor.

"Bu da ne...?"

İki gamzesini de bana göstererek sırtıyor. "İzin ver ikimiz için dans edeyim."

İtirazlarımı yutuyorum, onunkilerin üstündeki çizmeli ayaklarına bakıyorum. Belime doladığı kolları güçlü, beni ona yaslayışları güvenli.

"Kai," diye fısıldıyorum. "Yapmamalıyız..."

"Şşş." Ağzını kulağıma dayadı. "Rol yap."

Bu kelime bende sahte bir rahatlama hissi uyandırıyor, sanki aniden bunu istememe izin verilmiş gibi. Sorun yokmuş gibi davranmaya. Ellerimi boynuna doluyor, yüzüme dolan duygularla gülümsemeye çalışıyorum.

Aniden durup gözlerime bakıyor. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Hüzünle gülümsüyorum, düşmek üzere olan gözyaşlarımı bastırıyorum. "Ben sadece... Ben bunu babamla yapardım. Bu yüzden doğru düzgün dans etmeyi hiç öğrenemedim." Gülüşüm acı veriyor. "Çünkü hep benim için yapardı."

Başını sallıyor, bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bunu sana yaptığım için özür dilerim." Sessizce sustum. "Ne yaptın?"

"Bu acıttı," diye mırıldanıyor.

Başımı göğsüne yaslamadan önce uzun bir süre sessizlik içinde sallanıyoruz. O bir zayıflık. Kendime aramama izin vermemem gereken bir teselli. Ama onun ayaklarının benimkilere rehberlik etmesine izin veriyorum, gözlerimi anıların seline karşı kapatıyorum.

"Ben uyuyana kadar benim için dans ederdi," diye göğsüne doğru fısıldıyorum.
Saçlarıma doğru başını salladığını hissediyorum. "O zaman rüyanda onu
görene kadar dans ederiz."

BÖLÜM 36

Kai

Kafası kolumu eziyor.

Ve korkarım ki yanımda kalacağı anlamına gelse bir daha asla hareket etmem.

Bu düşünce ürkütücü, şu anda içine dalmak istemediğim bir duygunun derinliklerinden sürünerek geliyor. Bu yüzden onu bastırıyorum ve pembe bulutlarla kaplı gökyüzüne sessizce bakmakla yetiniyorum. Yatağım, sırtımın altındaki düzensiz toprak hissini gizlemek için çok az şey yapıyor ve yine de yanımda mışıl mışıl uyuyor. Gerçekten etkileyici.

Göz kapakları ağırlaşana kadar ayaklarımın üzerinde dans etti, başı göğsüme yaslandı. Tek gömleğime salyasını akıtamadan onu yatağımın üzerine indirdim. Şimdi saçına ördüğüm örgüden geriye kalanlara bakıyor, gümüş tellerin üzerinde bir parmak gezdiriyorum.

Çok aldatıcı. Çok elit bir benzerlik. Ondan hiçbir güç hissetmemek şaşırtıcı.

Dudaklarından yumuşak ve uykulu bir ses dökülüyor. Boştaki kolumu ona dolama, dudaklarımı boynunda gezdirme dürtüsüne karşı koyuyorum.

Her şeye rağmen, onu istememek için mücadele ediyorum.

Aramızda bir şeyler değişti ama yine de hiçbir şey değişmedi. Ordinaryüs olduğunu öğrenmeden önce tanıdığım Paedyn'in aynısı. Kralı öldürmeden önce tanıdığım Paedyn.

Benim aşık olduğum Paedyn.

Ve bu dehşet verici. Yaptığı her korkunç şeyi bilmek ve buna rağmen yine de onun her şeyini istemek dehşet verici.

Aynı şeyi benim için söyleyebilir mi bilmiyorum.

Ne de olsa babasını ben öldürdüm. Ben onun sevdiği bir adamı öldürürken, o benim nefret ettiğim bir adama karşı kendini savundu. Ve şimdi onu kaderine zincirledim. Korktuğum görev o.

O kıpırdıyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Yüzünü bana döndüğünde, mavi bir göz sabah ışığında yanıp sönererek açılıyor. "Beni uyandırmadın," diye homurdanıyor şaşkınlıkla.

"Artık denemeye zahmet etmiyorum."

Uykulu bir şekilde gülüyor. "Beni şimdiye kadar atın üzerinden atmışsındır diye düşünmüştüm."

Şu anda ezmediği elini kaldırıyorum ve burnunun ucunu okşuyorum. "Seyahat etmek sadece sürekli kaçmaya çalıştığın zaman eğlencelidir."

Bana göz kırpan kocaman gözleri görmek için elimi bırakıyorum. Kahretsin.

Bir kez daha, iş bitene kadar ne yaptığımı düşünmemiştim.

Her şeyin cehenneme döndüğü o son duruşmadan beri burnuna tekme atmadım. Son Deneme'yi bitirmek için yarışıyordum ki diğer tarafta onu geçebileyim.

Ona karşı bir şeyler hissedecek kadar aptal olduğumdan beri burnuna tekme atmadım. Yine de buradayım, aynı kaderi takip ediyorum. Aynı kalıplara giriyorum. Aynı Paedyn.

Boğazını temizliyor, aniden çok uyanık görünüyor. "Kaçmaya çalışmaya devam etmemi ister misin?"

"Oldukça eğlenceli," diyorum, hiç de öyle hissetmediğim halde.

"Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü durmayı planlamıyordum."

Hızlı bir hareketle, yatağın yanından sivri bir taş aldı ve üzerime eğilirken boynuma gömdü. "Bu kaçmam için yeterli hasarı verebilir, sence de öyle değil mi?"

Kendini daha da yukarı kaldırırken diğer elini kalçama bastırdığında gülümsemem yüz buruşturmaya dönüşüyor. "Sadece bunu başarabilirsen," diyerek nefesimi dışarı veriyorum.

Kaşları aldatıcı bir şekilde endişeye benzer bir şeyle birbirine kenetlendi. "Ne oldu? Bu surat ne için?"

"Belki de," diye ısırıyorum, "boğazıma saplanan taşla bir ilgisi vardır."

"Oh, lütfen, neredeyse hiç baskı yapmıyorum-"

Ağırlığını tekrar kalçama yaslıyor ve ben de onun hareketi yakalamasına yetecek kadar irkiliyorum. Gözleri tişörtümden aşağıya baktı ve gördükleri karşısında genişledi.

gör. "Neden kanaman var?" Başını tekrar benimkine doğru kaldırdı. "Ve neden bana kanaman olduğunu söylemedin?"

"Sadece bir sıyrık, Gray-"

"Bir çizik mi?" diye boğuluyor, taşı bırakıyor. "Gömleğinden kan akıyor. Buna çizik demek zor."

"Benim için endişeleniyor musun?" Gözlerini devirerek başka tarafa bakıyor. "Endişeli görünüyorsun."

"Evet," diyor basitçe, benim kendini beğenmiş bakışlarıma karşılık vererek. "Ölü bir ağırlık haline gelmeden endişeleniyorum. Ve birbirimize zincirlendiğimizi görünce, bedenini Dor'a geri sürüklemek zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Ne kadar düşünceli."

Gözleri çoktan lekeli gömleğime dönmüştü. "Seni ben bıçaklamadım, peki kim bıçakladı?"

"Sabit el. Parmak eklemleri arasında küçük bir bıçak vardı. Yara derin değildi ama dün gece yeniden açılmış olmalı."

Başını bana doğru sallıyor, hayal kırıklığı yüz hatlarını boğuyor. "Senin neyin var böyle? Cidden." Yarı gülüyor. "Bilmek isterdim. Bu enfeksiyon kapabilirdi. Neden bana söylemedin?"

"Çünkü ben çok daha kötülerini atlattım Gray."

Bakışları yumuşuyor. "Bu, sırf yapabileceğini bildiğin için dava açmaya devam edeceğin anlamına gelmiyor."

Yüzünü inceliyorum, konsantrasyonla yanağının içini ısırışını ya da hayal kırıklığıyla hızla göz kırpışını. Parmakları gömleğimin eteklerine dolandığında kalbimin göğsümde teklediğini hissediyorum. "Buna ihtiyacım var," diyor usulca, kumaşı karnımı ortaya çıkaracak şekilde iterek.

Yutkunuyorum. "Her zaman beni soymaya çalışıyorsun, değil mi sevgilim?"

"Hayır, ama ben her zaman senin kıcını kurtarıyorum Prens." Gözlerini kısarak yaraya bakıyor, kanın ötesini görmek için mücadele ediyor. "Evet, çok derin görünmüyor."

"Sadece beni sıyırdı," diyorum kayıtsızca. "Sana sığ olduğunu söylemiştim."

Bana bir bakış attı. "Bu enfeksiyon kapmayacağı anlamına gelmiyor." Çantasını karıştırıyor, iğrenç sarı eteği çıkarana kadar içini yokluyor. Dişlerini kullanarak bel bandının altından bir kumaş şeridi koparıyor ve

Az sayıdaki mataralarımızdan birindeki suyla azar azar ıslatıyor. "Merhemimiz ya da merhem yapmak için doğru bitkilerimiz yok, bu yüzden temizlemek zorunda kalacağız."

Yarayı kandan temizlerken onu yakından izliyorum. Nefes alışının hızlanmasını ve ellerinin hafifçe titremesini izliyorum. Uzaklara bakıyor, her saniye biraz daha solgunlaşıyor. Parmakları kumaşın üzerine oturmuş, sildiği kandan çekiniyor.

"Birdenbire hassaslaştın mı Gray?" Kül rengi yüzünü inceleyerek sessizce soruyorum. Sesi hafifçe titriyor. "Onun gibi bir şey."

Çok yanlış bir şeyler var. Ve bu konuda konuşmak istemediğinden oldukça eminim. Bu yüzden elimi yavaşça kaldırıp avucumu bileğinin üzerine koyuyorum. "İzin ver."

Yutkunduğunu, başını sallayıp bezi bırakmadan önce tartışmayı düşündüğünü görüyorum. Yatağın üzerinde geriye doğru kayarak benimle yaram arasına mesafe koyuyor. Kumaşı almak için gözlerimi ondan ayırıyorum, yüzümü buruşturarak bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve yarayı temizlemeye devam ediyorum.

Ona bakıyorum, bu kadar paniklemesine neden olan şey her neyse aklından çıkarmak istiyorum. "Neden Ilya'yı hiç terk etmedin?" Onun ne olduğunu öğrendiğimden beri bu soru boğazımda düğümlenip duruyordu.

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri yaraya kayıyor ve sonra hızla başka yere bakıyor. "Gerçekten iyi bir nedenim yok. Sanırım sadece... inatçıydım."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Şok edici."

Bana attığı ters bakış, yüzünde giderek büyüyen gülümsemeyle uyuşmuyor. "İnatçıydım ve kendime Ilya'nın Elitlerin olduğu kadar benim de evim olduğunu söyledim. Shallows ya da Scorches'a yapılacak bir yolculuktan sağ çıkmak için çok genç olduğumdan bahsetmiyorum bile - bu sefer zar zor kurtuldum. Ve sanırım babam Ilya'da kalmamı isterdi. Yani, beni Medyum olarak eğitmesinin bir sebebi vardı. Direniş'i başlatmasının bir nedeni vardı." Başını eğip hüznle gülümsüyor. "Bu aynı zamanda krala ve Sıradanlar hakkında söylediği her şeye karşı çıkmanın küçük bir yoluydu. Her şeye rağmen, burnunun dibinde yaşıyordum." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ve bununla ilgili bir şey beni mücadeleye devam ettirdi."

Yavaşça başımı sallıyorum, yarayı temizlemeyi bitirdiğimde hafifçe doğruluyorum. "Ilya'da kalmak senin kontrol edebileceğin bir şeydi. Hayatındaki diğer her şeyin aksine bu senin kararındı."

"Bunu anlayacağını düşündüğüm son kişi sensin." Yumuşakça gülüyor.

Omuz silkiyorum. "Unuttuysan söyleyeyim, benim de başıma gelenleri seçme şansım yoktu. Bu yüzden kontrolün bende olduğunu hissetmek için kendimce yollar buldum."

"Ne gibi?" diye soruyor sessizce.

"Bir daha asla bir çocuğun canını almamak gibi. Sıradan çocukları aileleriyle birlikte sürgüne gönderir ve babama yalan söyledim." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Bu benim krala verdiğim küçük bir sözdü. Dor'a döndüğümde, sürgün ettiğim ve ailesiyle birlikte Scorches'u geçmeyi başaran küçük bir kıza bile rastladım. Beni sana yönlendiren Abigail'di."

"Demek yüzüğümde görüldüğün için *Abigail'e* teşekkür etmem gerekiyor?" Gülümsemeye çalışıyor ve bu çok sevimli bir girişim.

"Birinin seni alçaltması gerekiyordu *Shadow*."

"Oh, yaptığın şey bu mu?" Gülümsemesi gün ışığının vücut bulmuş hali, sıcak, parlak ve göz kamaştırıcı. "Çünkü kıcını tekmelediğimi hatırlıyorum. Her zamanki gibi."

"Bu çok tatlı Gray. Kendine bunu söylemeye devam et." Başını bana doğru sallıyor.

"Otur."

"Kibar." Nefret ettiğini bildiğim o şekilde gülümsüyorum. "Her zamanki gibi."

Homurdanarak yavaşça doğrulduğumda takındığı bakış beni kıkırdatıyor. Şimdi dişleriyle daha fazla kumaş yırtıyor, etekten uzun bir şerit çıkarıyor. Sonra kollarını arkamdan sarmak için tereddütle yaklaşıyor, yüzü yakın. Kumaşı sırtımdan geçiriyor, bağlamadan önce karnıma birkaç kez doluyor.

"İşte," diyor usulca, yaptığı işi incelerken. "Artık senin bir yük olman konusunda endişelenmeme gerek yok."

At bizden birkaç adım ötede kişneyerek gözlerimi ondan ayırmayı başarıyor ve bana nerede olduğumuzu hatırlatıyor. "Hareket etmeye hazır."

Ayağa kalkıp bacaklarındaki zinciri çözmeden önce, "Bu ikimizden biri yapar," diye mırıldanıyor.

Ben de peşinden gidip yatak örtülerini yuvarlıyor ve çantaya dolduruyorum. Uzun bir taşın etrafına düğümlediğim dizginlerle oynayarak ata bir elma uzatıyorum, o da mutlulukla mideye indiriyor. "Hazır mısın?" Omzumun üzerinden Paedyn'in çantayı sırtına geçirdiği yere doğru sesleniyorum.

"Hayır, işim geldi" diyor usulca. İçimi ekiyorım, söyleyeceğini bildiğim şey karşısında başımı öne eğiyorum. "Ne yapacağını biliyorsun, Azer."

Alnımı ata yaslıyorum. "Neden ısrar ediyorsun anlamıyorum-"

"Kulakların mı tıkalı?"

Kulaklarımı kapatmadan önce bir nefes üflüyorum. "Evet," diye bağıyorum muhtemelen. "Nedenini anlamasam da."

Bağırması çok şiddetli. "Konuşmaya devam et!"

"Biliyorsun," diyorum sesimi yükselterek. "Ben de işiyorum. Neden her seferinde kulaklarımı tıkayıp bağırmak zorunda olduğumu anlamıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun." Birden arkamda beliriyor ve yüzümü ona dönmeden önce kulaklarımı açıyorum. "Sen bir erkeksin."

Ona göz kırpıyorum, bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmek isteyip istemediğimi tartışıyorum. Yavaşça atın yanına yaklaşıyor ve tereddütlü bir elini uzatıp yelesini okşuyor. Kararlı mavi gözleri omzunun üzerinden benimkilere bakıyor. "Bana bu şeye nasıl binileceğini öğret."

BÖLÜM 37

MiG

Her süslü koridoru kaplayan pencerelerden yükseklik dökülüyor.

Zindanımda -diğer adıyla çalışma odamda- kilitli kaldığım için her şeyin parlaklığı karşısında neredeyse irkiliyorum. Zümrüt halı adımlarımı yumuşatırken, her bir İmparatorluk görevlisi beni görünce bakmamak için kendini zor tutuyor.

Kutuyu cebime attım ama nedenini tam olarak bilmiyorum. Kutuyu sürekli hissetmemin, durumun kontrolünün bende olduğuna beni ikna etmeye yardımcı olduğu sonucuna vardım. Doğru kararı verdiğime. Ama kutu bacağıma ağır geliyor ve her adımımı yavaşlatıyor.

Yemek kokusunu takip ederek başka bir koridora sapıyorum ve yanımdan geçen hizmetkârların utangaç gülümsemelerini kazanıyorum. Hakkında fısıldaştıkları çılgın krala benzemediğimi umarak utangaç bir şekilde elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Değişiklik olsun diye başka bir şey hakkında dedikodu yaparlar umuduyla çalışma odamdan çıktım. Belki de ellerimdeki mürekkebi nasıl temizlediğim ve buruşuk gömleğimi nasıl yenisiyle değiştirdiğim hakkında. Ya da bu sabah yemeğimi pencereden atmak yerine nasıl yediğimi. Hiçbir şey olmasa bile, çalışma odasından çıkmış olmam bile onların dikkatini çekecektir.

Mutfak kapısının altından sızan ılık ışık, durmak için sendelediğimde ayaklarımın etrafında toplanıyor. Aynı anda hem tanıdık hem de korkutucu gelen gür sesiyle midemdeki düğümler sıkılaşıyor. Ondan kaçıyordum ve bu kararın sonuçlarıyla başa çıkmaya tam olarak hazır değilim.

Dönüyorum ve bir korkak gibi koridorda geri çekiliyorum. Bir hizmetçi mutfağa doğru giderken yanımdan geçiyor ve ben onunla buluşmaya çalışırken bakışlarımı kaçırıyor.

Harika. Şimdi de kendi şatomun etrafında sessizce dolanırken görüldüm.

Davama hiç yardımcı olmuyorum.

Aşçı beni yakalamadan önce sadece sekiz saniyem var.

"Kitt?" Bunu bir soru tonuyla ama bir bağırs sesiyle söylüyor.

Dönüyorum ve mutfak kapısının arasından kafasını uzattığını görüyorum. Zoraki bir gülümsemeyle, hareketli mutfağa doğru ilerliyorum.

"Merhaba Gail," diyorum, sesim bir kral için fazla utangaç çıkıyor. Kapıyı açıyor, yıpranmış yüzünü ve yemek lekeli önlüğünü tam olarak görmeme izin veriyor.

Bir anlığına benden nefret ettiğine, söylentilerden başka bir şey olmadığımı ikna oldum. Artık hizmet etmek zorunda olduğu çılgın kraldan başka bir şey değilim.

Ama bir saniye geçiyor ve bir sonraki saniyede beni sımsıkı kucaklıyor. "Ah, benim tatlı Kitt'im!" Un serpilmiş kolları beni sarıyor, kalbimdeki her soğuk çatlağı sıcaklıkla dolduruyor. Nihayet çekildiğinde yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor. "İçeri gel, içeri gel! Senin için bir şeyim var."

Onun yetiştirdiği çocuk gibi hissederek mutfağa sürüklendim. Beni gören düzinelerce göz hızla uzaklaşıyor. Gail beni Kai ve benim genellikle oyalandığımız tezgâha yönlendirirken hizmetçiler yollarından çekiliyor.

"Gelip beni göreceğini umarak her gün bir şeyler yapıyorum." Kapalı bir tabağı bana doğru itiyor ve üzerindeki peçeteyi kaldırarak parlayan yapışkan bir çöreği ortaya çıkarıyor.

Dudaklarımda oluşan gülümseme bana yabancı geliyor. "Teşekkür ederim, Gail." Boğazımı temizliyorum. "Daha önce ziyaret etmediğim için özür dilerim."

Bakışları yumuşuyor. "Artık meşgul bir adamsın."

"Maalesef," diyorum, elimden geldiğince hafifçe.

Bana bakıyor, yüzümde bağırmasını gerektirecek bir şey görüyor, "Hepiniz dışarı! Yemekleri tabağa koymadan önce beş dakika ara veriyoruz."

Kimse emri sorgulamıyor. Birkaç saniye içinde tüm hizmetkârlar çift kapıdan çıkıp koridora dağıldılar. Yapışkan çöreği ısırığımı duyacak kadar sessizlik olduğunda, Gail dikkatini tekrar bana yöneltiyor.

"Yemeklerimi pencereden dışarı attığını duydum." Bir kaşını kaldırdı. "Artık senin standartlarına uygun değil mi?"

"Hayır," diyorum savunmacı bir şekilde. Sonra tekrar çünkü kaşları alnına doğru tırmanmaya devam ediyor. "Hayır, tabii ki değil. Sadece... eskisi kadar iştahım yok."

"Hmm." Yapışkan çöreğe başını sallayarak sessizce bir ısırık daha almamı emrediyor. Ancak ısırıldığında, "Kızlarımdan biri bu yüzden mi

mutfağımdan uzaklaştığını söyledi? Akşam yemeği için iştahın mı yok?"

Bu etkileşimden kaçındığımı itiraf etmektense bunu yapmanın daha güvenli olduğunu bilerek başımı sallıyorum. O da başını sallıyor ama bana inandığından şüpheliyim. "Nasılsın Kitty?"

Sorusu ağızma doğru giden çöreği durdurdu. İşte tam da bu yüzden onunla yüzleşmek istemedim. Çünkü beni bu konuda konuşturacaktı.

"Daha iyiyim."

Sanırım. Belki de. Aslında daha iyi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorum.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum," diyor yumuşak bir sesle - bu onun için nadir görülen bir durum. "Sadece babanla ilgili değil, aynı zamanda..."

Ona ne kadar değer verdiğimi ima etmekten bile çekiniyor. Bana ihanet ettiğinde, babamı ve bu süreçte kendimden bir parçadan fazlasını öldürdüğünde ne kadar acı çektiğimi.

"Evet," diye idare ediyorum, "zor oldu. Ama yardım aldım." Calum'u ve onun rehberliğini, Kai'yi ve mahvetmiş olabileceğim ilişkiyi kurtarmak için yaptığı ePort'u düşünüyorum.

Başını sallıyor, sanki bir zamanlar kucağına aldığı çocukmuşum gibi yanağıma peçetesini sürüyor. Ama bundan hoşlanmıyorum. İlgilenilmek rahatlatıcı. Gail'in hiç tanışmadığım annem olduğunu düşünmek güzel.

"Kitty, seni sevdiğim için," diye başladı sakın sakın, "sormak zorundayım." Sözcüklerin dökülmesine izin verecek kadar cesaret kazanmadan önce uzun bir duraklama oluyor. "Kai onu geri getirdiğinde onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

Neredeyse bir kahkaha atacaktım. "*Eğer* onu geri getirirse."

"Böyle söyleme," diye azarlıyor, karşısında duranın kral olduğu gerçeğini görmezden gelerek. "Elbette onu sana geri getirecek. Ve bu onun görevi olduğu için değil, seni sevdiği için."

"Peki ya onu daha çok seviyorsa?"

Kelimeler ağızımdan yuvarlanıyor, en derin korkularımdan ortaya çıkıyor. Konuşmak şöyle dursun, düşünmek için bile kendime zor izin verdim. Ama daha da kötüsü Gail'in yüzünün hiç değişmemesi. Yüz ifadesi boş, sırtı dik ve gözleri kırışmıyor. Sanki bu soruyu ilk kez duymuyormuş gibi. Sanki aynı soruyu kendine sormuş gibi.

Aramızda asılı duran sorudan başka bir şeye odaklanmak için çaresizce başka tarafa bakıyorum. Gözlerim tezgahın köşesine sıkıştırılmış ince bir muma takılıyor. I

Konuyu değiştirmek için çaresizce başımı salladım. "Birinin doğum günü m? Pastanın mumu snmş."

"Ah," diyor Gail yavaşça, mumu almak için yanına yaklaşırken. "Kai için bir tane buldum ama çok geç oldu. Onu uzun zaman önce kaldırmam gerekiyordu."

"Kai için...?" Farkına varmak sorumu kesiyor. Elimi yüzümde gezdirip başımı yere doğru sallıyorum. "Ava."

Unutmuştum. Doğum gününün onun için ne kadar önemli olduğunu bilmeme rağmen unutmuştum. Sğtlerin altında bir sabahı hiç kaırmamıştım. şimdiye kadar yani.

Yutkunuyorum, duygunun gözlerimi yakmaya başladığını hissediyorum. Düşüncelerimi bir sayfaya dökme dürtüsü aniden bastırıyor. Çalışma odamın - zindanımın- rahatlığından hiç ayrılmamış olmayı dileyerek mutfağa göz kırıpıyorum. Gail'den uzaklaşırken kapılar açılıyor ve hizmetkrlar odaya doluyor. Hiç tereddüt etmeden kaosu içinden yolumu açıyorum ve bedenlerin çılgın halimden kaçışını izliyorum.

Bırak deli olduğumu düşünsünler. Belki de yleyimdir. Belki böylesi daha iyidir.

Adıma benzeyen bir bağırış duydum.

Arkama bakmadım.

BÖLÜM 38

Paedyn

"Bak, bir tane daha var. Şu taşların arasına sıkışmış."

Sol tarafımızı işaret ediyorum, Kai'nin bakışlarının kolumun uzunluğunu takip ettiğini görmek için eyerde hafifçe dönüyorum. Sonunda onu gördükten sonra başını sallıyor. "Öyleyse bizi oraya götür Gray."

Günün tamamını bana bu canavarı nasıl yönlendireceğimi öğreterek geçirdikten sonra bunu söyleyeceğini hissetmiştim. Dizginler avuçlarımda kayganlaşıyor, deriyi sola doğru çekerken kavramamı sıkılaştırmaya zorluyor. At itaat ettiğinde kendini beğenmiş gülümsememi bastırıyorum. Dizginleri çekip toynak seslerini durdurduğum kayalıklara doğru yürüyoruz.

"İyi işti." Kai eyerden inmeden önce kalçamı bir kez daha sıvazladı. "Ben harika bir öğretmenim."

"Ya da," diyorum atın yelesini usulca okşayarak, "ben sadece hızlı öğrenen biriyim." "Evet, bizi en az bir düzine kayaya doğru yönlendiren hızlı bir öğrenci."

"Sadece şu lanet oku getir," diye emrediyorum o daha devam etmeye fırsat bulamadan.

Sıkışan ok ucuna karşı mücadele ederken omuzları geriliyor. Sonunda onu kurtarmayı başardığında, eğri ucunu düzeltiyor ve şimdi giydiği çantadan çıkan diğerlerine ekliyor.

"Bu 1 ve," diyorum, üzenliğe adım attığında eyerin kaydığını hissederek. "Bu hızla giderse, burada atılmış bir yay olmalı."

"Şaşırmazdım," diyor avuçlarını tekrar uyluklarının üzerindeki her zamanki yerlerine koyarak. "Buradan geçen haydutlar yüzünden, muhtemelen her yere dağılmış silahlar vardır."

Bakışlarımı iki yanımızda düzensiz bir tünel oluşturan kayalardan oluşan duvarın üzerinde gezdiriyorum. "Ve bu haydutlar henüz ortaya çıkmadı."

"Dua edelim de öyle olmasın."

Dizginleri onun ellerine bıraktım, birdenbire dümen tutamayacak kadar meraklandım. "Sizi dua edecek bir tip olarak düşünmemiştim Prens."

Omuzlarının sırtıma yaslandığını hissediyorum. "Eskiden bir Tanrı'ya inanmazdım." "Peki şimdi?"

Uzun bir duraklamanın ardından sesi yumuşar. "Bir cennetin kanıtını buldum."

Omzumun üzerinden baktığımda gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu gördüm. "Peki neydi o?"

Bakışları yüzümde ve saç örgümün üzerinde geziniyor. "Gördüğünde anlayacaksın."

Belalar. Güzel çocuk. Güzel sözler.

Gözleri tekrar bana döndüğünde, ondan başka bir şeye bakmak için arkamı dönüyorum. Elleri kalçalarımın üzerinde duruyor, göğsü her nefeste sırtımı okşuyor ve bu his tüm mantıklı düşüncelerimi bastırıyor.

Keşke kendimi soğuk suya batırabilsem ve bu duygudan kurtulana kadar titreyebilsem. Mücadele etmem gerektiğini bildiğim bir şey için düşme hissi.

Derin bir nefes alıyorum, kendimi yanımdan kayarak geçen taş duvarlara odaklanmaya zorluyorum. Sessizlik içinde yol alıyoruz - bir kelime söylemekten çok daha gürültülü olan türden. Gün sürünerek geçiyor, güneş batmaya başlayana kadar gökyüzünde sürükleniyor.

Gözlerim taşların üzerinde geziniyor, zaman geçirmek için şekilleri inceliyorum. Güneşe karşı gözlerimi kısıyorum ve iki büyük kayanın arasına sıkışmış bir şeyin parıltısını yakalıyorum. "Bunu görüyor musun?" Sessizliği nihayet bozarak soruyorum.

"Neyi gördün?" diye iç geçiriyor saçlarıma karşı.

"Orada parlayan şey her neyse." Cevap vermeyince arkaya uzanıp çenesini tutuyorum, yüzünü doğru yöne çevirirken kirli sakalları parmaklarımı ısırtıyor.

"Yardımanın için teşekkürler." Elime karşı mırıldandığını hissediyorum. "Oldukça yüksekte. Hangimiz oraya tırmanacak ve-"

Bacağımı eyerin üzerinde sallamaya başladım bile. "Sayende ikimiz de gitmek zorundayız, *sevgilim*." En sevdiği kelimeyi çekip çıkarıyorum, aramızdaki zinciri sallarken kıkırdamasına neden oluyorum. "Sen ve yükseklik korkun da bizimle gelmek zorundasınız."

Yanıma çöküp atı hızla bir dala bağlarken sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Evet, senin ve at korkunun bu *canavardan* uzaklaştığınız için çok üzgün olduğunuzu tahmin edebiliyorum."

"Keşke senden biraz uzaklaşabilseydim," diyorum omzumun üzerinden tatlı tatlı. Yüksek kayalar tepemizde beliriyor ve bizi gölgelere boğuyor. Bu taş kümesinde, Sığınak'a girdiğimden beri gördüğümde çok daha fazla ağaç var.

"Bu taraftan," diyorum parlayan bir şeye bakarak. Devasa bir ağacın gövdesi taşların arasından yukarı doğru uzanıyor ve sağlam bir dayanak oluşturuyor. Parmaklarım başımın yanındaki bir dalın sert kabuğuna dolanıyor ve ağrıyan kaslarımı zorlayarak yavaşça yukarı doğru tırmanmaya başlıyorum. Kai, bulduğum ayak ve el tutamaklarının izini takip ederek arkamdan geliyor.

Yanımdaki taşın tepesiyle neredeyse aynı hizadayım, üzerini görmek için uzanıyorum. Bir yayın ucu kayaların arasından sarkıyor, bronz başlığı güneşte parlıyor. Yüzümde bir sırtıma beliriyor.

"Hala ulaşamadın mı?" Kai altımdan sesleniyor.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Ben hallederim." Kayaya yaslandığımda, parmaklarım yayı kurtarmak için zorlamadan önce yayın uzunluğuna değiyor. Silah kayadan fırladığında neredeyse tutunduğum ağaçtan düşüyordum. "Yayımızı bulduk," diye nefes alıyorum.

"Kullanmanıza izin verilmeyecek olması çok kötü."

Yayı sırtıma asıyorum. "Neden? Egon benim daha iyi bir nişancı olmamı kaldıramıyor mu?"

"Yaralamanızdan endişe ettiğim şey egom değil," diyor yumuşak bir sesle. "Bu benim geri kalanım."

"Ölü ağırlık, hatırladın mı?"

Tam taştan aşağı inmeye başlayacaktım ki bakışlarım taşın arkasında parıldayan şeye takıldı.

Hala terli ellerim kayıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Bir ayağımı taşın üzerine uzatmadan önce tereddüt etmiyorum ve yavaşça diğer uzuvlarımı da beni takip etmeye ikna ediyorum. Kai iç geçiriyor, altımdan kıpırdamıyor. "Yay zaten sendeyse neden kayanın üzerine tırmanıyorsun, açıklar mısın?"

"Çünkü" diyorum, "burada ne saklandığına asla inanamayacaksın." Şimdi kayanın tepesindeyim ve arka tarafa doğru ilerliyorum. Zincir aramızda gerilerek ilerlememi engelliyor. "Haydi, Azer. En azından bana ayak uydurmaya çalış."

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi Gray."

O tırmanmaya başladığında zincir gevşiyor ve benim taşın kısa arka kısmından aşağıya, aşağıdaki pelüş çimenlerin üzerine narince kaymama izin veriyor.

Gördüğüm güzellik karşısında gözlerimi kırpttırıyorum.

Gizli bir dünya gibi; mükemmelliğın bir parçası.

Sarkık ağaçlardan oluşan bir koru, yumuşak çimenlerden oluşan bir yataktan filizleniyor, dalları sanki onlarca yıldır el ele tutuşuyormuş gibi birbirine dolanıyor. Büyük kökler toprağı yarararak en güzel şeyi çevreleyen canlı yaprakların arasına giriyor.

Sahnenin ortasında pırıl pırıl bir havuz parılıyor ve her yumuşak esintide dalgalanıyor. Bitkiler yapraklarını ıslatmak ve batan güneşte yıkanmak için suya doluşuyor.

Burası huzurun ta kendisi.

Kai aniden yanımda beliriyor ve önümüzde duran şahesere hayranlıkla bakıyor. "Haydutların burayı ele geçirmesine şaşmamalı."

"Nefes kesici." Havuzun kenarına oturup bir çenemi serin suya daldırıyorum. "Ve çok... yersiz."

Bana katılıyor ve ayaklarımızın dibindeki bitkileri inceliyor. "Eminim burası Ruhlar Mabedi bugünkü mezar yolu haline gelmeden çok önce buradaydı."

Gözlerim ötesindeki güzelliğe kaymadan önce ona bakıyorum. "Görünüşe göre 'Ruhlar Mabedi'nin o zamanlar çok farklı bir anlamı varmış. İlk kraliçe buraya gömüldüğünde. Tehditkâr değildi, kutsaldı. Ruhların kutlama yaptığı bir yerdi."

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Peki ruhların kutladığı şey nedir?"

Omuz silkiyorum, hâlâ onun yakıcı bakışlarına karşılık vermiyorum. "Birinin onları gömecek kadar önemsemiş olması."

Sözlerim aramızdaki havada asılı kalıyor. Zihnim Kai'nin 1. Duruşma sırasında Sadie'yi gömdüğü Fısıltılar'a gidiyor. İstedığı için değil, benim istediğimi bildiğı için.

Eli benimkini okşuyor.

Avucunu benimkinin yanındaki çimlerin üzerine koydu. Parmaklarının benimkilerin ucunu sıyırmadan önce yaklaştığını hissediyorum.

Ona doğru bakmaya cesaret edemiyorum. Her bir dalgalanmayı sayarak kendimi oyalarken bakışlarım ısıltılı suya takılıyor.

Üçüncü dalgada serçe parmağını benimkinin altına kaydırıldı.

Yediye kadar, parmaklarımızın çoğu birbirine dolanır, yemyeşil çimlere karışır. Bu çok aptalca, gerçekten.

Hayır, aslında, bu saçmalık.

Sadece bir dokunuşla bile beni eritebilmesi tamamen saçmalık.

Elleri üzerimde bu kadar kontrol sahibi olmamalı. Parmak izlerini takip etmek kalbimin tellerini çekiştirmemeli. Ama nezaket benim felaketim olacak. El uzatılmasında bir yakınlık vardır.

Başparmağı benimkini okşuyor.

Bu his rahatlığın vücut bulmuş hali, elle tutulur bir huzur. İşte bu yüzden fikrimi değiştiremeden geri çekiliyorum.

"Ben biniyorum," diyorum, bir yandan abuk sabuk konuşurken bir yandan da aniden ayağa kalkarak. "Bu da senin de binmen gerektiği anlamına geliyor. Çünkü sensiz hiçbir şey yapamayacağımdan emin oldun. O yüzden biniyoruz."

Yayı omuzlarımdan çekip yere atıyorum. Bana bakıyor, hâlâ ayağa kalkma zahmetine katlanmıyor. "Bütün bunlar beni boğmaya çalışmak için bir komplo mu?"

Gülümseyerek aşağı bakıyorum, yeğim çoktan bir omzuma geçmiş. "İşte bir fikir."

Kıkırdıyor, yavaşça ayağa kalkarken başı titriyor. Çantasını omuzlarından indirdiğinde, beklentiyle bana bakıyor. "Ne?" Sesimin neden bu kadar savunmacı çıktığından emin olamayarak soruyorum.

Bana tembel bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Sadece bana geri dönmemi söylemeni bekliyorum." Ona göz kırpyorum. Sonra hala ellerimde tuttuğum gömleğimin eteklerine.

Hafifçe doğrulup ona bakıyorum. Bunu neden söylediğimden emin değilim. Neden ona bir şey kanıtlama ihtiyacı hissediyorum. Ama ağzımı açtığımda kelimeler dökülüveriyor. "Sana arkamı döndüreceğimi düşündüren nedir?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Muhtemelen bundan önce birlikte geçirdiğimiz her an."

Dev gömleğimi yukarı kaldırarak gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Sürprizlerle doluyum, Prens."

Bol kumaşı başımın üzerine çekiyorum, beni orada göğüslerimin hemen altında kıvrılan derin, kesik bir atlele bırakıyor. Antrenman yaparken giyeceğim türden nefes alabilen bir sütyen ve Loot'ta bulması ve çalması en kolay olanı. Markamın görünmediğinden emin olmak için hızlıca aşağı bakıyorum. Boynumdan aşağı inen yara izinin her zaman meraklı gözler için hazır olması yeterince kötü.

Pantolonum kalçalarımın aşağı sarkıyor ve karnımın her santimini ona gösteriyor. Gözleri üzerimde gezindiğinde, ağaçların arasından süzülen batmakta olan güneşe rağmen ürperiyorum. Bana bakma biçiminde onu istememeyi zorlaştıran bir şey var. Bakışları saygılı, içten bir dua gibi yavaş.

Gözleri tekrar bana döndüğünde yutkunuyorum. Gömleğini hızla kafasına geçirdiğinde nefes alıyorum. Karnına sardığım bez kanla lekelenmişti ve onu çözmeye başlarken aşağıya bakmaya zahmet etmiyordu.

"Yıkamak iyi geldi," diye nefes alıyorum, çünkü söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum.

Başını sallayıp kumaşı yere atıyor. Umarım vücudunu gördüğümde yutkundüğümü duymamıştır. Onu sayısız kez gömleksiz gördüm ama yine de bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Teni bronzlaşmış, her kası belirginleşmiş. Gözlerim göğsündeki Ilya dövmesinin tepesinde, tenine dolanan koyu çizgilerde geziniyor.

Plagues, sakinleşmem lazım.

Yüzüm yanıyor, bu yüzden havuza doğru çeviriyorum. "Önce sen."

Suya değil, bana bir adım daha yaklaşıyor. "Hayır, sen devam et sevgilim. Biraz kızarmış görünüyorsun."

"Biliyor musun," diyorum, "seni boğmak her geçen dakika daha cazip geliyor."

Kıkırdaması beni havuzun kenarına kadar takip ediyor, orada botlarımı ve çoraplarımı çıkarıp ayaklarımı berrak suyun üzerine sarkıtıyorum. Ayak parmaklarım yüzeye değdiğinde bir nefes çekiyorum. Su buz gibi ferahlatıcı ve ayaklarımın geri kalanını hızla suya daldırıyorum.

Havuzun dış halkası sığ, su mavi ve davetkâr. Ancak merkez daha karanlık ve derinleşiyor ve ne kadar derin olduğunu keşfetmeyi planlamıyorum. Yavaşça havuza dalarken nefesimi tutuyorum, su kalçalarımın etrafında tur atarken dilimi ısıtıyorum.

Ayağımla zinciri çekiştirmeden önce sıcaklığa alışmak için kendime birkaç saniye veriyorum. "Hadi ama. Süslü sarayınızın banyo suyu gibi sıcak."

"Öyle mi?" Gülüşü alaycı. "Dudakların bu yüzden mi maviye dönüyor?"

Parmaklarım ağızma ve içeride sıkışıp kalan dişlerime gitti. "Değiller." Ona su sıçratmak için elimi bırakıyorum. "Şimdi buraya gel de seni boğayım."

"Ne kadar davetkâr," diye dalga geçerek havuza adım atıyor. "Kahretsin." Soğuk su kalçalarına ulaştığında sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyor.

"Sorun nedir, Azer?" Masumca sordum. "Biraz üşümüş görünüyorsun." "Sen üşümüyor musun?"

Bir parmağımı suyun üstünde dolaştırarak halkalar oluşturun.

"Biraz bile değil." "Hmm." Gözlerindeki bakış beni endişelendirdi.

"Şey, bu işe yaramaz." Ve sonra havuzun ortasına doğru ilerliyor.

Çok geçmeden aramızdaki zincir sıkılaşıyor ve ben onun arkasından çekiliyorum. Su belime sıçrayıp ayaklarımın her sürüklenişinde daha da yükseldiğinde nefesimi yutuyorum. Kaslı sırtına tırmanan tüyleri gördüğümde geveleyen dişlerimin arasından bir kahkaha kayıyor.

Su köprücük kemiklerimle buluştuğunda topuklarımı kaygan zemine gömüyorum. "Kai." Su omuzlarımın etrafında tur atıyor. "Tamam, Kai, üşüdüm. Artık durabiliriz."

Çenem suya batıyor ve içimde panik dalgaları yükseliyor. Kollarımı su sıçratıyor, dibe zar zor değen ayaklarımı tekmeliyorum. Bulanık bir görüşle Kai'nin dönüp bana doğru koştuğunu ve her adımında su sıçrattığını görüyorum.

Güçlü kollar belimi sarıyor, başımı suyun üzerine kaldırıyor. "Bir şeyin yok. Yanındayım." Bana bakarken gözleri endişeyle kırışıyor. "Ne kadar kısa olduğunu unutmuşum. Suyun bu kadar derinleştiğini fark etmemiştim."

Öksürüyorum, gözlerimdeki suyu kırıştırıyorum. "Hâlâ yüzemiyorsun, göt herif."

Başını bana doğru sallıyor, ağır ağır nefes alıyor. Yüzünden aşağı sular süzülüyor, kirpiklerinden damlıyor. Sırtımdan bir elini kaldırıp ıslak bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Beni boğmaktan bahsettiğine göre, suyun içinde biraz daha sakın olursun diye düşünmüştüm."

Zayıfça gülümsüyorum. "Başını altında tutacak kadar kendime güveniyorum."

Kıkırdıyor, bana bir gamze fırlatıyor. Parmakları örgümü çekiştirmeden önce ucuyla oynuyor. "Demek sana dans etmeyi ve ata binmeyi öğrettim. Bu listeye yüzmeyi de ekleyeyim mi?"

"Eğer bununla övüneceksen, hayır" diye mırıldanıyorum.

"Kına yakmıyorum. Henüz." Islak saç örgümde bir parmak izi bırakıyor. "Sadece bensiz ne yapacağından emin olmadığımı belirtiyorum."

"Sensiz özgür olurdum." Hüzünle gülümsüyorum. "Ne halt istersem onu yapıyor olurdum."

"Kafes maçlarında dövüşmek ve yıkık dökük bir binada yaşamak gibi mi?" "Bir hücrede çürümekten iyidir," diye karşılık veriyorum, gözlerim onunkilerde.

Parmakları çenemde, dudaklarımdan damlayan suyu siliyor. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Evet," diye şakayla karışık gülüyorum. "Beni çabucak öldürdüğünden emin ol lütfen. Bu işi bir an önce bitirmeyi tercih ederim."

Başını sallıyor, gözleri yara izimde. Parmakları sivri çizgiye değdiğinde irkiliyorum ve ondan saklamak için arkamı dönüyorum. "Gri..."

"Azer," diye araya girdim usulca. "Birbirimiz için kim olduğumuzu unutmuş gibi davranma. İlya için ne olduğumuzu." Çıplak göğsüne bir yumruk indirdim. "Seçkin. Sıradan. İnfazcı. Suçlu." Etrafımızda sallanan dallara boş gözlerle bakarak başımı sallıyorum. "Biz geçmişî olan düşmanlarız. Birbirinden nefret eden düşmanlar."

Ona bakmaya zahmet etmiyorum ama başını salladığını biliyorum. "Benden nefret etmiyorsun."

"Oh, bunun için her türlü nedenim var." "Ama bu istediğin anlamına gelmez."

Avuç içlerimi göğsüne bastırıyorum. "Beni yere bırak." Beni daha sıkı tutuyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Hayır, aslında, ne yaptığın umurumda bile değil-" "Sanırım benden nefret edememekten nefret ediyorsun."

Yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta. "Senden sadece bir kez nefret edebilirim."

"O zaman bana karşı bir şeyler hissetmenden nefret ediyorum." Bir eli kalçamı okşarken, diğeri beni ona doğru bastırıyor. "Bunu istemene neden olduğum için benden nefret et."

Bir yağmur damlası yanağıma vuruyor. Yutkunuyorum, başımı sallamaya karar vermeden önce kelimeler arıyorum. Zayıfça göğsüne bastırıyorum, tenimden aşağı süzülen su taneciklerine göz kırpıyorum.

"Sadece rol yap," diye mırıldanıyor. "Rol yapmayı hak ediyoruz."

İşte yine o kelime - mücadele ettiğim duyguları haklı çıkaran kelime.

Bacağımı kaldırıyor, kalçasına sarılana kadar yönlendiriyor. Bakışlarım onunkiyle buluşmak için kalktığında bir yağmur damlası daha burnuma çarpıyor, yüzlerimiz birbirine yaklaşıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, çığlık atan zihnimle savaşıyor.

Bunu yapmamalıyım. O, aşağı yuvarlanmanın eşiğinde olduğum kaygan bir yokuş, tatmaktan daha iyi bildiğim bir ayartma. Tekrar.

Ama bu numara.

Bu ruhlar için bir sırdır.

Diğer bacağımı onun kalçasına doladığımda, elleri sırtımda sıkılaşıırken kendime söylediğim şey bu. Beni kendisine doğru tutarak, su köprücük kemiklerimizin etrafında tur atana kadar birkaç yavaş adım geri gidiyor. Ben de ona izin verdim. Çünkü ona itiraf etmek istediğimden daha fazla güveniyorum.

Yağmur gökyüzünden serpilmeye başlıyor ve etrafımızda bir dalgalanma deseni yaratıyor. "Bu sadece rol mü?" Fısıldıyorum, onun kollarında eriyorum.

"Bu sadece biziz." Bir el sırtıma ve saçlarıma doğru kayıyor. "Unvan yok. Yükümlülük yok. Geçmiş yok."

Ellerimi boynunun iki yanına koyarken yavaşça başımı sallıyorum. Yağmur yüzümüze sıçırıyor, birbirimize bakarak geçirdiğimiz her saniye daha da sert yağıyor.

"Beni öpecek misin Gray, yoksa gördüklerini hayranlıkla seyretmeye devam mı edeceksin?" diye mırıldanıyor, başparmağını alt dudağımda gezdiriyor.

"Aslında hâlâ seni boğmayı düşünüyorum." Sesim soluk soluğa, parmaklarım çenesinin kıvrımlarında geziniyor.

"Oh, sevgilim, zaten öyleyim." Dudakları benimkilere yaklaşıyor, benimle alay ediyor. "Ve seni içime çekmeme izin vermen için sana yalvarıyorum."

Sinsice gülümsüyorum. "Hiç yalvarmadığını sanıyordum?" "Konu sen olunca buna alışıyorum."

Sonra eli boynumun arkasına kayıyor ve dudaklarımı kendine doğru çekiyor.

Ağız benimkinin üzerinde, kafatasımın etrafında zıplayan her uyarı yankısından dikkatimi dağıtıyor. Tadı bir hata gibi ama yine de dudaklarının benimkilere karşı verdiği hissi ezberliyorum. Bir yanım bunu yapmamam

gerektiğini biliyor ama nedenini bir türlü hatırlayamıyorum.

Bu öpücük farklı hissettiriyor.

Bu öpücük kayıp zamanı telafi ediyormuş gibi hissettiriyor.
Dudaklarımız mesafesini korurken bedenlerimizin birbirine bastırıldığı her an gibi. Her an gerilim

Etrafımızı sardı, yine de ayrıldık.

Çatıda onu öperken amacım onu incitmek, ona nefretimin boyutunu göstermekti. Onunla buluşan dudaklarımı nefret kapladı ve öfke beni bunu yapmaya teşvik etti.

Kanalizasyondaki öpüşmemiz ölümün yaklaşmasıyla başladı, panikle teşvik edildi. Aceleye getirilmiş ve düşüncesizceydi -bu anın olmadığı her şey.

Bunun tadı özlem gibi. Tutku dudaklarımı ayırıyor, arzu öpücüğü derinleştiriyor. Tam olarak yapmak için yalvardığı şeyi yapmak için zaman ayırıyor - beni içine çekiyor. Bir eli boynumda gezinirken diğeri çıplak belimin kıvrımlarını keşfediyor. Parmaklarım saçlarına dolandığında öpüşmeyi yavaşlatıyor, sonra saçlarının uzunluğunda geziniyor. omuzlarındaki yaraları hissediyor.

Öpüşünde belli bir hürmet, yüzümü tutuşunda bir nezaket var. Hiç bu kadar hassas bir tutku hissetmemiştim.

Şimdi yağmur yağıyor, saçlarımı ıslatıyor ve burnumdan damlıyor. Her şeye rağmen beni daha sert öpüyor, sanki ilk kez sarayın dışında yağmura yakalandığımızda nasıl öpmediğini hatırlıyor gibi. Bacaklarımı ona daha sıkı sarıyorum ve kalbinin göğsüne çarptığını hissedecek kadar yakınına çekiyorum.

Dili benimkiyle buluştuğunda ağzına karşı iç çekiyorum. Bu, nasırlı bir eliyle beni açgözlülükle kendine doğru çekmesine neden oluyor. Öpücük, arzunun tipik olduğu şekilde sabırsız, talepkâr ve çaresiz bir hal alıyor.

Dişleri alt dudağımı çekiyor. O çatıda olduğu gibi öfkeyle ya da nefretle değil, arzuyla. Bu hareket vücudumu alevlendiriyor, her damarıma bir ateş yayıyor. Ağzım onunkiyle aynı anda hareket ediyor, dilinin her hareketine, dudaklarının her hareketine uyuyor.

Parmakları sırlıklam saçlarımda, boynumdan aşağı akıyor-

Gök gürültüsü tepemizde alkışlıyor.

Belki de bizi neşelendirmeyi amaçlıyordu, ama bunun yerine bizi parçalara ayırdı.

Ağır ağır nefes alıyorum, akan yağmurda göz kırpyorum, o da aynısını yapıyor.

Gözlerimi kısarak, ara sıra bir şimşek çakmasıyla kırılan uğursuz bulutlarla dolu gökyüzüne bakıyorum. Bacaklarımı kalçalarından çözerek boğazımı temizliyorum ve kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyorum. Uzun bir süre beni inceliyor, burnumun ucundaki bir su damlasını silmek için elini kaldırıyor. "Titriyorsun," diyor, fırtınadan ancak duyabileceğim kadar

yüksek bir sesle.

Yutkunuyorum. "Üşüyorum." Bunun üzerine dudakları seğiriyor. Parmaklarım göğsünde dövmesi olan Ilya'nın dönen sembolünü izliyor. "Kalbin çarpıyor."

"Bana dokunduğunuzda böyle oluyor, evet."

Gözlerimi kaldırdığımda bir gamzenin bana baktığını görüyorum. Dudaklarının seğirmesi beni kendi dudaklarıma bastırmaya teşvik ediyor ama gerçekler ortaya çıkınca kendimi tutmayı başarıyorum.

Rol yap. Dikkat dağıtma. Zayıflık.

Tüm kelimeler az önce olmaması gereken şeyi tanımlamak için.

Bileğimi nazıkçe tutup boynunun arkasına götürüyor, diğeriyle de aynısını yapıyor. "Ne yapıyorsun?" Tereddütle soruyorum.

Suyun derinliklerine doğru adım atıyor ve bizi yavaş bir daire şeklinde döndürüyor. "Sen söyle, Küçük Medyum." O gülümserken ben gözlerimi deviriyorum.

Bir sonraki sözleri, beni ayaklarının üzerine yatırıp ışığın yanında dans ettirdikten sonra fısıldadıklarının aynısı. "İkimiz için de yüzmeme izin ver."

BÖLÜM 39

Paedyn

Kai beni havuzun kenarına kaldırdığında iliklerime kadar ıslanmıştım.

Yağmur şimdi daha sert yağıyor, gözlerimi yakıyor ve tenimi tokatlıyor. Kai kendini yanımdaki çimlerin üzerine çekiyor, saçları alnının üzerinde nemli bir dağınıklık oluşturuyor. Sırt üstü uzanıyor ve ısrarlı yağmura karşı gözlerini kapatıyor.

Ayağa kalkmak için hareket ettiğimde, beni yanına çekmek için bir kolunu belime doluyor. Islak çimlerin üzerinde başımı ona doğru çevirirken gülmeden önce nefes nefese kalıyorum. Huzur yüz hatlarını çiziyor, dudaklarını hafif bir gülümsemeyle yumuşatıyor.

Rahatlamış gibi görünüyor.

Hiç bu kadar özgür hissettiğinden şüpheliyim. Benim ve etrafımızdakilerin dışında onun nerede olduğunu bilen kimse yok. Ve isteyerek kaybolmanın, hayatın kendisinden saklanmanın belli bir rahatlığı var.

Uzun bir süre orada uzanıp doğanın düşünün tadını çıkarıyoruz. Bir noktada, eli benimkini buldu. Parmaklarımızı gevşekçe birbirine kenetliyor, havuzda geçirdiğimiz zamandan daha samimi bir hareket, sanki yanımda sessizce var olmaktan memnunmuş gibi.

Parlak bir şimşek sesi beni doğrulmaya zorluyor, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Arkamızda, nemli çimlerin üzerinde duran sırlıklam çantaya bakıyorum ve hızla ayağa kalkıyorum.

Kai tekrar bana uzanmaya çalışıyor ama gülerek geri çekiliyorum. "Hadi ama, bu kadar yatmak yeter." Çantamı yere atıp diğer her şeyim gibi onun da damlamasını izliyorum. "Kurumamız gerekiyor ve diğer her şey de öyle."

Ayağa kalkıyor, yağmurda gözlerini kırıştırıyor. "Evet, her titreyişinde zinciri sallıyorsun."

Bahsi geçince tekrar ürperiyorum. Dönüp yayı alıyorum ve aniden arkamda duran güçlü bedene doğru geri çekiliyorum. "Bunu ben alayım," diyor kulağıma karşı. "Hayatım bugünlük yeterince tehdit altında."

Botlarımdaki suyu boşaltırken silahı elimden çekmesine istemeye

istemeye izin verdim, sadece ıslak ayaklarıma geri geçirmek için. Sırılsıklam
gömleğimi fırlatıp

Omzumun üzerinden, bizi yolun ötesinden ayıran taş ve ağaçlardan oluşan duvara doğru yürüyorum.

Kaygan yokuşu tırmanmak alçakgönüllü bir çabadır. Yanındaki ağaca ulaşmayı denemeden önce kendimi taşın tepesine çekmek birkaç deneme gerektiriyor. Ben yavaşça yere inerken Kai de arkamdan geliyor ve ayaklarım nemli toprağa battığında rahatlatarak iç çekiyor.

Sürekli yağan yağmurun altında gözlerimi kısarak bakıyorum. "At nerede?"

Kai yanıma geliyor, yayını sırtına asmış. "Gök gürültüsü onu ürkütmüş olmalı. Muhtemelen çoktan gitmiştir."

İç çektim. "Sadece ata binmeye alışmaya çalışıyordum."

"Oh, buna böyle mi diyorsun?" Kai dudaklarını büzerek soruyor.

Bir elimi yanağına koyuyorum, yanından geçerken itiyorum. Bu hareket keşke olmasaydı dediğim bir şekilde rahat hissettiriyor. Bu yüzden Aoded yolunda yürürken ellerimi kendime saklıyorum, fırtınayı beklemek için bir sığınak arıyorum.

Çok uzaklaşmadan bir kaya kümesi gözüme çarpıyor. Büyük bir Aat taşı, altındakiler boyunca uzanıyor ve altında rahatça oturabileceğimiz kadar yüksek, derme çatma bir gölgelik oluşturuyor. "Bu taraftan!" Fırtınaya karşı bağırarak bizi sığınağa doğru yönlendiriyorum.

Kayanın altına eğildiğimizde, ağır nefes alarak çantamı omuzlarımdan indiriyorum. Tam kuru toprak parçasının üzerine çökmek üzereydim ki Kai, "Gidip odun getirmem gerek" dedi.

İkimizin de başı bizi birbirimize bağlayan zincire düşüyor. "Pekâlâ." İç çekiyor, "Gidip Irewood almamız gerek."

Kendimi yağmura geri dönmeye zorlamak bir irade göstergesidir. Kai Ire'miz için odun toplarken ben ayaklarımı sürüklüyorum, ağaçlardan dallar koparıp kollarıma yığıyorum.

Kampımıza geri döndüğümüzde dişlerim takırdıyor. "Bu odunu yakmak kolay olmayacak," diye mırıldanıyor Kai, birazdan deneyeceğimiz Ire için ıslak dalları düzenlerken.

"İki kibritimiz kaldı," diyorum, sırlıklam olmuş çantamı karıştırırken. Parmaklarım metal kutuyu bulup çıkarıyor ve kibritlerin hâlâ kuru olduğunu görünce rahatlıyorum.

Kai bana bakarak, "Bu odun kendi kendine yanmaz," diyor. "Başlamasına yardım edecek bir şeye ihtiyacımız var. Hiç kâğıdımız var mı?"

Tam başımı sallamak üzereydim ki gözlerim nemli yatak örtülerinin arasına sıkışmış günlüğe takılıyor. Yutkunup elimi yavaşça ona doğru uzatıyorum. Deri kitabı çıkarıp sayfalarını karıştırırken Kai'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

"Burada biraz kâğıt var," diyorum sessizce.

"Hayır." Kai'nin sesi 1rm. "Hayır, onu kullanmayacağız."

"1ne." Kendimi ikna etmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Eminim bunların çoğu araştırma ve notlardan ibarettir. Ve bu gece donmamayı tercih ederim, bu yüzden... 1ne." Gözleri kısıldı, ifadesi şüpheliydi. "Ben 1ne'im."

Bu onu hafifçe başını sallayacak kadar ikna etmiş görünüyor. Elimdeki kitaba geri dönüyorum, ilk birkaç sayfayı gözden geçirmeden önce bir nefes alıyorum. Tanıdık el yazısı beni gülümsetiyor, yutkunmakta zorlanmama neden oluyor. Loş ışıktaki gözlerimi kısıyorum, gözlerimi büyüyen karanlığa alıştırmaya çalışıyorum.

İlk sayfa kolayca yırtılıyor. Elitlerin bir Şifacıya ulaşamadıklarında kullanabilecekleri çeşitli ilaçların tariflerinden bahsediyordu. İkinci sayfa da aynı şekilde, yaygın hastalıklar için ölçüler ve bitkilerden oluşuyordu. Üçüncü sayfa mürekkeple doluydu ve zor bir hastayı tarif eden karalanmış notlarla doluydu.

Her parşömen parçası yırtılmaktan daha kolay yanıyor. Babamın her bir parçasını ona uzatıyorum ve hayatının eserinin Aames'te yükselişini izliyorum. Tahtayı yakmak için birkaç sayfa gerekiyor ve bunu göstermek için zayıf bir Aame'den başka bir şey yok. Kai 1re ile ilgileniyor, zorluğa rağmen onu büyümeye zorluyor.

Gömleklerimizi çıkarıp diğer nemli eşyaların yanına, 1re'nin yanına koyuyorum. Sonra günlüğün deri kapakları arasında kırışmış kalan sayfaları okumak için taşa yaslanıyorum. Gecekondu mahallelerinde iyileşmesine yardım ettiği birçok insanla ilgili yazıları okumak için durarak karıştırıyorum.

Parmaklarım arka tarafa yakın kalın bir parşömen parçasını karıştırıyor ve merakım beni arkasında ne olduğuna sürüklüyor. Bir günlük yazısı bana bakıyor, eğik harfler sayfayı lekeliyor. Ama bu diğerlerinden farklı. Bu kişisel ve tarihli, derin düşünceler parşömene dökülmüş.

Hafifçe doğruldum, omurgam şok içinde dikleşti.

Bu hareket fark edilmedi. "Ne?" Kai sorar, 1re unutulmuştur.

"Babam..." Sayfaya bakarken başımı sallıyorum. "Günlük tutardı."

Sessizlik. "Evet, bunu anladım."

"Hayır, yani günlük *tutardı*." Başımı kaldırdım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kendi düşünceleri ve duyguları. Hayatının bir günlüğü."

"Bir günlük," diyor Kai sessizce.

Kucağımdaki kitaba bakarak başımı sallıyorum. "İlk giriş benim doğumumdan on yıldan fazla bir süre öncesine ait," diyorum. Kelimeler lekeli ve aceleye getirilmiş, sanki kendi hayatını yazmanın boşa zaman harcamak olduğunu düşünmüş gibi. Başımı kaldırıp 1. Kai'nin bana sabitlenmiş bakışlarına bakıyorum. Başıyla beni cesaretlendirince boğazımı temizleyip karalanmış yazıyı okuyorum.

"Sanırım ben sadece &is hakkında konuşuyorum, çünkü bunu başkasıyla konuşmak ihanettir. Kral bana yine bir iş teklif etti. Biz, benim gibiler bana bunu teklif etti. Humma mevsiminde hastabakıcılarına yardım etmem için saraya çağrıldım ama gerçek niyetini biliyorum. Beni varoşlardan çıkarıp diğer hastabakıcılarla birlikte yukarı şehre götürmek istiyor. Kimsenin fakir ve daha az güçlü olanlarla ilgilenmesini istemiyor. Sıradanlar için yeni bir Temizlik başlatırsa hiç şaşırmam. Sıradanlar gibi zayıf olduklarını düşünüyor ve varoşlara kendi Elit krallığının parlak ayakkebillerinin altındaki pisliklermiş gibi davranıyor.

"Başka hiçbir fiealer'ın yakınlarda bulunmamasının bir nedeni var. &e gecekondulu mahalleleri. Grqd, Ilya'nın henüz ortadan kaldıramadığı bir vebadır. Ama kral her bir gecekonduluya hayatları boyunca harcaabilecekleri kadar para teklif ettiğinde, her türlü şartı memnuniyetle kabul ederler. Şartlar yeterince basit: Sadece üst sınıfla ilgilenmek ve sıradanların, taşıdıkları tespit edilemeyen hastalık nedeniyle uzun süreli yakınlık yoluyla güçlerimizi zayıflattığı fikrini desteklemek.

"Fie onlara ödeme yapıyor. Ne pahalı bir yalan. Çünkü hiç kimse Bizler, doktorların tespit ettiklerini söyledikleri şeyleri sorgulayalım. Kral onlarca yıldır sadece bu hastalığın yalan olduğunu bilen insanlardan destek alıyor. Ve bu çok güzel oldu. Yeterince yalancı değil

sıradanların umurunda değil. 'Tespit edilemeyen hastalığın' bir saçmalık olduğunu biliyor olabilirler, ancak Tarikatların ve Elitlerin çoğalmasının gücümüzü azaltacağını ve nihayetinde türümüzün yok olmasına neden olacağını da biliyorlar. Tek başına bu bile kralın yalanını desteklemek ve Elitlerin sıradanları bir daha asla Ilya'ya geri getirmemesini sağlamak için yeterli.

"Boktan, ama &iØiant.

"Ve ben bir sorunum. Sırtımda hedef tahtası olan bir istisna. Kral ikna edici, ona vereceğim. Varoşlarda yaşıyan biri için bu teklifler çok cazip, ama alt sınıfı terk edemem, hele de kimse hastalıkla baş edemezken ve bu hastalık sokaklarda vahşı bir ateş gibi yayılırken.

"Öyleyse varoşlarda kalacağım. Kral benim desteğimi satın almayacak."

Tanıdık yazıya göz kırpyorum, okuduğum her kelimedede onun sesini duyuyorum. Gözlerim sayfayı tekrar gözden geçiriyor. Ve tekrar. Ve-

"Bunu duydun mu?" Kai'ye bakarak ağızımdan kaçırdım.

Ire'nin önünde çömelmiş, ellerini dizlerinin üzerine koymuş. Boş gözlerle Aickering Aame'e bakıyor ve hafifçe başını sallıyor. "Duydum."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Çılgınca bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. "Bu bir kanıt, Kai. Şifacılar tarafından tespit edilen bir hastalık olmadığının kanıtı. Ve kral-"

"Kral bu konuda yalan söylemeleri için onlara rüşvet veriyor," diye sessizce konuşuyor. Bakışları loş Ire'den ayrılmıyor. "Tabii bunların herhangi biri doğruysa."

"Babam yalancı değildi," diye çıkışıyorum, niyetimden daha sert bir şekilde. Sakince devam etmeden önce bir nefes üflüyorum. "Anlamıyor musun? Her şey ortada. Baban tüm Şifacıları kontrolü altında tutuyordu, onları yakından izleyebileceği bir yerde. Ve gecekondlu mahallelerinin daha iyi olmasını istiyordu çünkü bazı Elitler bile onun hoşuna gitmeyecek kadar zayıftı."

Titrek bir nefes aldığını duyuyorum. "Hayır. Hayır, bu doğru olamaz." Parmaklarını nemli saçlarında gezdiriyor. "Bunun doğru olmasına izin veremem çünkü ben her şeyi haklı çıkardım. İnfazcı olarak yaptığım her şeyi.

Hepsi Seçkinleri ve Ilya'yı bu *hastalıktan* korumak içindi ama Sıradüzenler güçlerimizi zayıflatmıyorsa..."

Elini yüzünde gezdirerek arkasını dönüp gidiyor. Ne söyleyeceğimi bilemeden tereddütlü bir şekilde elimi ona doğru uzatıyorum. "Kai..."

"Bu, Elitlerle üremelerini önlemek için Ordinaryüsleri öldürdüğü anlamına gelir. Sağlıklı, masum insanları öldürüyordu." Sonunda bana baktı, gri gözleri buz gibiydi. "Sağlıklı, masum insanları öldürüyordum."

"Bilmiyordun," diye mırıldandım. "Nasıl bilebilirdin ki? Kral bütün Şifacıları yalanlarını söyletti."

Sözlerime sızan samimiyet karşısında şok olmuş bir şekilde arkamı dönüyorum. Benim gibi Ordinaryüslere karşı işlediği suçlara sempati duyacağımı hiç düşünmemiştim ama başı ellerinin arasında, acısı taktığı parçalanmış maskenin ardında saklı.

Yüzünde pişmanlık okunuyor. Öfke, omuzlarının dikleşmesine ve gözlerinde kopan fırtınaya yansımış.

Tüm hayatını kendisiyle yaşamasına yardımcı olan bir yalanı yaşayarak geçirdi.

Başını sallıyor, gölgesi de arkasındaki duvarda aynı şeyi yapıyor. "Bu doğru olamaz." Bana bakmıyor. "Başka kayıtlar var mı? Bununla ilgili başka bir şey?"

Sayfaya bir göz attım, daha fazla kelimenin oraya yayıldığını gördüm. "Bunun tarihi birkaç hafta sonraya ait. İşte, şuna bak." İre'ye yaklaşıyorum, sayfayı ışıkla aydınlatıyorum ve okumamızı kolaylaştırıyorum.

Bugün sarayda çalışırken aklıma bir fikir geldi. Yazılmaması gereken korkunç, haince bir fikir. Ama İlya'da saklanan ve hayatta kalmak için yardıma ihtiyacı olan Ordinaryüsler olduğunu biliyorum. Muhtemelen Fetaller de. Ve belki de dışarıda Sıradanları öldürmenin yanlış olduğuna inanan Elitler olduğunu ummak saflık olur.

O birkaç kişiyi bulmak istiyorum. Bir topluluk oluşturmak istiyorum, kralın ateşleyemeyeceği bir topluluk. Ordinaryüslerle savaşmak istiyorum.

-f& &e Ordinaryüsler ve &ose benzerleri.

Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum ama deneyeceğim.

Lekeli sayfaya bakıyorum. "Direniş'ten bahsediyor." Hafifçe gülümsüyorum. "Bu günlüğü Aoorboard'un altına saklamasına şaşmamalı. Suçlayıcı bir şey."

Kai başını sallıyor, ben de sayfayı açıyorum, böylece bir sonraki yazıyı okuyabiliyoruz.

Gecekondu mahallelerindeki terk edilmiş binaları araştırdım ve bana güvenmek isteyen birkaç Ordinaryüs buldum. Onları evime davet ettim ve Ilya'da yaşama hakları için mücadele etme planlarımı anlattım.

Şu anda en az bir düzine kişiyiz. Küçük Direnişimiz büyüyor. Sıradanları, terk edilmiş binalarda saklanmak yerine topluma katılmalarına yardımcı olacak bir yeteneği "benimsemeleri" için eğitmeye başladım. Çoğu, en kolay yalan olduğu için fiyper yeteneğini benimsiyor.

Ateş sezonu için kaleye çağırılıyorum. Kralın teklifleri çok cazip, ama **ben** bir kaçak olarak rolümü oynuyorum ve varoşlara dönüyorum.

Her zaman.

Hevesle sayfayı açtım ve orada karalanmış farklı bir konu buldum.

Sıradan bir kızla tanıştım. WeØ, bir kadın. Gecekondu mahallesinde yaşarken hummaya yakalanmıştı, bu da genellikle ölüm anlamına gelir. Ama **ben** onu zamanında buldum. Çok güzeldi. Çalışırken dikkatim tamamen dağılmıştı. Ruhuyla ilgili bazı şeyler benimkine benziyordu. Onunla evlenmeye kararlıyım.

Ben yaptım. Onunla evlendim.

Ben bir fa&er olacağım. Alice yüzünde bir gülümsemeye sabahı ediyor. Kız olduğuna ikna olmuş.

Hiç tanımadığım annemi okurken gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor. Bulanık görüşümün arasından bir tarih gözüme çarpıyor ve telaşlı bakışlarımı durmaya zorluyor. "Bu ben doğmadan üç hafta öncesine ait," diyorum sessizce, dikkatle bakan 1. Kai'ye bakarak.

Çok fazla kan kaybetti. Durduramadım. Ben lanet bir yalancıyım ve onu kurtaramadım bile. Onu bebeğimizle birlikte arka bahçeye gömdüm. O haklıydı. Bir kızdı.

Kalbim durur. Zaman yavaşlıyor.

"Onu bebeğimizle birlikte arka bahçeye gömdüm."

Kai'nin dizime koyduğu eli görmezden gelerek başımı sallıyorum. "Ben... Ben anlamıyorum. Babam ben bebekken hastalıktan öldüğünü söyledi ama..."

Bir sonraki yazıyı bulana kadar sayfaları karıştırıyorum.

Alice'ten sonra buraya gelmeyi planlamıyordum. "Alice'ten sonra" diye bir şey planlamıyordum bile, ama dün gece kapımın çalınmasıyla uyandım. Yine de kapıyı açtığımda kimse yoktu. Ta ki aşağı bakana kadar.

Ve işte oradaydı. Bir kız bebek.

Biri onu evimin önüne bırakmış. Birkaç yaşında, gümüş rengi saçları ve masmavi gözleri var. Çok güzel bir kız. Alice onu görünce gözyaşlarına boğulurdu.

Ben bir fa&er olacağım. Alice de bunu isterdi. Zaten bir isim seçmişti.

Parşömenin üzerine sıçrayan bir gözyaşı mürekkebi boğuyor.

Kai'nin bir şeyler söylüyor olabileceğini düşünüyorum ama kulaklarımdaki çınlamanın ötesinde hiçbir şey duyamıyorum. Başım dönüyor, kalbim çarpıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor çünkü bir türlü yutamıyorum. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

"Hey." Kai'nin yüzümdeki sert elleri beni düşüncelerimden koparıyor. "Hey, bana bak. Bir şeyin yok."

Gözlerimden akan yaşları acımasızca silmek için kollarına uzanıyorum. "Hayır, ben iyi değilim!" Nihayet nefesimi içime çekerek gözlerimin ardındaki duygu selini geri kırıyorum. "Bu doğru olamaz. Buna inanmayacağım," diye kekeliyorum, Kai'nin sözlerini tekrarlayarak. "Bu demek oluyor ki... babamı bile kaybetmeden önce yetimdim." Dudaklarımdan histerik bir hıçkırık dökülüyor. "Ve bu da tüm hayatımı bir yalan haline getirir."

Kai başını sallar, ifadesi serttir. "Hayır. Hayatın bir yalan değil, beni duyuyor musun?" Yüzümü yukarı kaldırarak beni ona bakmaya zorluyor. "Aynı kanı paylaşmıyor olmanız onun baban olmadığı anlamına gelmez. Seni kendi çocuğu gibi yetiştirdi. Seni sevmeyi seçti."

Söylediği her şey mantıklı ve ben bundan nefret ediyorum.

Öfkelenmek, çılgılık atmak, burada oturup kendim için üzölmek istiyorum. Çünkü bir parçam ihanete uğramış, baba dediğim adam tarafından aldatılmış hissediyor.

Kai'nin elleri yavaşça yüzümden kayarken sessizce bir sonraki yazıya geçiyorum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, kırılmamı bekliyor.

Ama kırılmaktan yoruldum. Bir araya getiremeyecek kadar yorgun olduğum parçalarımı taşımaktan yoruldum.

Çıtlatıyorum, gözlerimi sayfaya çeviriyorum ve uyuşuk bir şekilde okumaya devam ediyorum.

**Alice olmadan tek amacım direnmek. Beni ayakta tutan şey bu.
O ve Paedyn.**

İsmimi görünce gözyaşlarım bir kez daha sayfaya sıçrıyor. Kai'nin başparmağı yanağımda gezinerek gözyaşımı tenimden alıyor. "Konuş benimle," diye mırıldanıyor, onu görmezden gelemeyeceğim kadar yakınımaya eğilerek.

Boğazımda düğümlenen duyguları yutmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Gerçek o zaman?"

Başını sallıyor. "Gerçek, her zaman."

Titrek bir nefes alıyorum ve ardından gelen her bir nefesin arasında gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Tüm hayatımı asla gerçekten yaşayamayacağım gerçeğini kabul ederek geçirdim. Ben bir Sıradan'ım ve bununla yaşıyorum. Ne olmadığım ile yüzleştirdim ve ölene kadar da bununla uğraşacağım. Ama-"

Titreyen elimi kendi elinin içine alıyor ve kararlı bir bakışla beni devam etmeye teşvik ediyor. "Ama ben aidatımı ödedim, değil mi?" Kelimeler sanki boğazımdan koparılmış gibi soluk soluğa çıkıyor. "Yeterince bedel ödemedim mi? Ben zaten bir hiçim, ama şimdi hiç kimseye ait değilim. Hayatımda doğru, gerçek ve sadece bana ait olan tek şey benden koparıldı." Titreyerek nefes alıyorum ve boş gözlerle 1re'ye bakıyorum. "Tıpkı diğer her şey gibi."

Başını bana doğru sallıyor ve bir elini uzatıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Bir başkası için her şeyken hiçbir şey olamazsın." Gözlerim onunkilere tırmanıyor, ama benimkileri görmezden geliyorlar. Ağzını açması birkaç kalp atışı alıyor ve emin olmadığı kelimeler dökülüyor ağzından. "Ve sen de baban için öyleydin. Senin Aesh'in ve kanın olsun ya da olmasın. O seni herkesten çok sevdi."

Sözleri beni çok etkiledi; her şeyin, gerçekten babası olan bir adam tarafından katlanılanlardan daha iyi olduğunu hatırlattı. Nefesimi sakinleştirmeye çalışarak sustum. Sonra gözlerimden akan yaşlara aldırmadan sayfayı çeviriyorum. Okumaya devam etmek için gözlerimi odaklanmaya zorluyorum. Sözleri dikkatimi dağıtıyor, el yazısı beni rahatlatıyor.

Bugün sokakta bir Ölümcül ile karşılaştım. Beni bir aØey'in içine soktu ve sadece bir Zihin Okuyucu olduğu için bildiği fikrime yardım etmek istediğini fısıldadı.

Katlandığı mücadeleler ve Ordinaryüsler ile Fatals'ı bir kez daha nasıl bir araya getirmek istediği hakkında saatlerce konuştuk. Ama önce gözümüzün önünde saklananları bulmamız gerekiyor.

"Calum," diye fısıldıyorum, bu zihin okuyucunun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Bir sonraki sayfa birkaç günün aceleyle toplanmış hali.

Calum bizi çoktan buldu bile. Sırrını haykıran bir zihin bulana kadar sokakları tarıyor, düşünceleri okuyor. Onun yöntemi benimkinden çok daha hızlı. Bu gece planlarımızı konuşmak için buluştuk.

Bazı emirnamelerimiz birkaç haftadır toplanmıyor. Bir şeyler olduğunu düşünmeye başlıyorum. Muhtemelen bir İmparator'un işi.

Evin altındaki tavanı, eşyalar için kullanmak üzere boşalttık. Artık fark edilmeyecek kadar kalabalığız. Beklenmedik ziyaretçiler gelirse diye girişimizi gizlemek için tavan arasına bir kitaplık yaptım.

Sayfaları karıştırıyorum, Direniş'i büyüttüğüm yılları gözden geçiriyorum.

Gecekondu mahallelerinin farklı kesimlerine liderler atadım. Artık benim evimde toplantı yapamıyoruz. Şimdi, sadece biz liderler Direniş'in nasıl gittiğini tartışmak için toplantılar düzenliyoruz. Kral ve yalanlarıyla yüzleşmek için planlarımız var ama şu anda bunu denemek için çok zayıfız. Belki önümüzdeki birkaç yıl içinde.

"Gri."

Beni sersemliğimden uyandırmaya çalışarak sesimi yumuşak bir şekilde söylüyor. Alnını kırıştıran endişeyi görmezden gelerek kalan sayfaları öfkeyle karıştırıyorum. Parmaklarım daha uzun bir kütüğün üzerinde durana kadar boş parşömen bana bakıyor.

Bu dergiyi unutmuşum. Görünüşe göre buraya son yazdığımdan bu yana altı yıl geçmiş. Paedyn'in ne kadar büyüdüğü hakkında söylenecek fazla bir şey yok.

Neden benim evime bırakıldığı şimdi daha iyi anlaşılıyor. O sıradan biri. Ailesi bir çocuğı saklamakla uğraşmak istemedi. Ve, lanet olsun, onu kaçırıyorlar.

Onun hakkında &is fire var. Bu çabukluk. Onu farklı bir şekilde eğitiyorum, aşırı derecede. Güçlü olmasından başka bir şey yapmasını asla istemiyorum. Gençken ne kadar dikkatli olduğunu fark ettiğimde

en iyisinin onun güçlerine bağlı kalmak olduğunu **düşündüm**. Bu yüzden onun küçük zihnini kendini koruyabileceği bir silaha dönüştürüyorum. Bir "Psişik" olarak, bir Elit gibi davranabilir, hayatta kalabilir. Yaşayabilir.

Ona Alice'i anlattım. Nasıl öldüğü gerçeği hariç. Pae, öldükten hemen sonra onu bizden alanın iyilik olduğunu düşünüyor. Paedyn'e gerçeği anlatıp anlatmamaya karar vermek için çok uğraştım. Ama onun sahip olduğu tek kişi benim ve ölmüş olsa bile Alice onun annesi.

Mürekkep sayfaya bulaşıyor, sanki kitabı aceleyle kapatmış gibi lekeleniyor. Birkaç yıl sonrasının tarihini taşıyan bir sonraki sayfayı okumaya devam ederken Kai'nin yüzünü boyayan endişeli ifadeyi görmezden geliyorum.

Ona Direniş'ten bahsetmedim. Anlatacağım. Sonunda. Büyüdükçe bunu ondan saklamak daha da zorlaştı. Ona neden söylemediğimi bilmiyorum. Belki de onu bu işe bulaştırmak istemiyorum. Belki de bu kadar güçlü olmasına rağmen hala benim küçük kızımdır. O istemese de, onu elimden geldiğince korumak istiyorum. Ve Direniş'in bir parçası olmak tehlikeli. Kral artık bizden haberdar, İmparatorluk askerleri gözcülük yapmamızı emretti.

Belki de Direniş hazır olana kadar bilmemesi en iyisidir. bir hamle yap. Belki de mümkün olduğunca uzun süre benim küçük kızım olarak kalması en iyisidir.

Sayfayı çevirdim, görüşüm bulanıktı. Hiçbir şey yok.

Parmaklarım köşeleri karıştırıyor, her bir parşömen parçasını yırtıyor ama içleri boş çıkıyor.

Başparmağım arka kapakla buluştuğunda, hayatının sonunu temsil eden deri cilde bakıyorum. Bir bölümün kapanışı. "İşte bu," diye fısıldıyorum. "Bu onun yazdığı son yazı."

Yorgunum. Daha fazla bir şey hissedecek enerjiyi bulamayacak kadar yorgunum. Bu yüzden günlüğü çantama geri koyarak taşa yaslandım.

Kai gözlerini üzerimde gezdirerek beni izliyor. Düşüncelerimi bölmek konusunda tereddütlü görünüyor. "Sen iyi misin?"

Ellerimi gözlerime sürüyorum, gözyaşlarımın dudaklarımı gıdıkladığını hissediyorum. Sonra boş bakışlarımı ona dikiyorum. "Her zaman olmanın bir yolunu bulurum."

BÖLÜM 40

Kai

Bu kadar sessiz olması onun için doğal değil.

Günlüğü çantasına tıktırıp geceyi geçirmek için bir taşın üzerine kıvrıldığından beri hiç konuşmadı. Şafak söküp bizi uyandırmak için taş kalemizin altından gizlice geçene kadar nemli yatak örtülerinin üzerinde dönüp durduktan sonra ikimizin de pek uyuduğundan şüpheliyim.

Ona bakıyorum, saçları örgüsünden kurtulup yorgun yüzünün etrafına dökülüyor. Gözleri üzerine dökülen ışığa karşı kapalı, elleri yanağının altında kıvrılmış.

"Uyanık olduğunu biliyorum."

Kelimeleri fısıldıyorum, beni duyacak kadar dikkatle dinlediğinin farkındayım. Yine de kıpırdamıyor. İçimi çekiyorum ve aynı havayı paylaşana kadar ona yaklaşıyorum. "İnatçı olma Gray. Dinlediğini biliyorum." Bir elimi kaldırıp gümüş bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra parmaklarımı boynunda gezdiriyorum. "Vücut dilini okumakta oldukça iyiyim."

Gözlerini açıp bana dik dik baktı.

"O zaman seni görmezden geldiğimi bilmelisin," diye mırıldanıyor ellerine karşı.

"Normalde yaptığınız gibi."

Gülümsemek için çabalamasını izliyorum ve bunu görünce ben de aynı şeyi yapıyorum. "Ben sadece..." Elini yüzünde gezdiriyor, birden ciddileşiyor. "Aklımda çok şey var. Zar zor uyudum."

Nasıl hissettiğini anlayarak başımı sallıyorum. Dün gece ikimiz de aklımızı başımızdan alan, hayatlarımızı alt üst eden şeyler keşfettik. Bana inanmam öğretilen her şey, babamın bana doğru olduğunu söylediği her şey, birdenbire karalanmış kelimelerin ağırlığı altında parçalanıyor. Yaptığım her şey, haklı çıkardığım her şey.

Şimdi ben davası olmayan bir canavardan başka bir şey değilim.

"Biliyorum," diyorum sessizce. "Yanımda uyanıktım." Nemli gömleklerimizi toplarken gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Eminim senin de dūşünecek çok Őeyin vardı." BaŐını eęip beni dikkatle izliyor. "Ben her zaman hastalıklı olmadığıma inandım; sadece bunu kanıtlamanın bir yolu yoktu. Ama sen... Tūm bunlar senin için çok yeni."

"Őifacılarā kōrū kōrūne gūvendim," diye mırıldandım. "Beni ocukluęımdan beri tanıyan adamlara gūvendim. Ama gōrūnūŐe gōre asıl sorun her Őeye raęmen babama gūvenmekmiŐ. Neredeyse gūleceęim. "Yine de gūnlūk yanlış olabilir." TartıŐmak için aęzını açıyor ama ben sessizce devam ediyorum. "İŐte bu yūzden gerçeęin ne olduęunu bulmaya niyetliyim. Gerekirse tūm Őifacıları sorgulayacaęım." Uzun bir sūre sessiz kaldı, dūŐūncelerimle oturmama izin verdi. "Ve Kitt'e sōyleyeceęim."

Kelimeler yutkunamadan dudaklarımdan kayıp gidiyor. YavaŐŐa doęruluyor ve beni dikkatle izliyor. "Ona gūnlūęū gōsterecek misin?"

Başımı salladım. "Bilmesi gerekir."

"Bunun bir fark yaratacaęını dūŐūnūyor musunuz?"

"Artık bilmiyorum," diyorum usulca, başımı yere doğru sallayarak. "Artık *onu* tanıımıyormuŐım gibi hissediyorum. Babamızı memnun etmek için yaşadı ve şimdi kral bunu yaptığını hissedemeden gitti..."

"Sarmal iziyor."

"Hayır, o 1ne," diye sertçe araya girdim. "O 1ne olacak. Sadece alıŐması gerekiyor, hepsi bu." Kendimi ikna etmek için başımı sallayarak başka tarafa bakıyorum. "Kitt bana geri dōnecek."

"Doęru," diyor sessizce. Beni de bu sarmaldan kurtarmak için bunu kabul ettięini biliyorum. ūnkū Kitt'in çılgın bir kral olduęu dūŐūncesi geceleri uykularımı kaçırıyor, kardeŐimin dōnmesini umut ediyorum.

"Artık gitmeliyiz." Nemli gōmleęini açıp baŐının ūzerinden geçiriyorum.

Kekeleyerek ellerimi savuŐturuyor. "TeŐekkūrler," diye mırıldanıyor ve gōmleęi boynundan sarkarken ters ters bakıyor.

"Eęer bunu giymeye devam etmek istiyorsan"- dikkat daęıtacak kadar dūŐūk kesimli atleti baŐımla iŐaret ediyorum-"o zaman lūtfen, elbette." Yanaklarını boyayan Aush'a gūlūmsūyorum.

"Yapma bunu," diye homurdanarak kollarını gōmleęin kollarından geçirdi ve gōmleęi aşağı doğru çekti.

"Ne yapacağım, sevgilim?"

"Bu. Havalandırma." Gözleri suçlayıcı bir şekilde üzerimde geziniyor. "Gamzeler." Kendimi durduramadan gülüyorum. "Biliyorsun, buna gerçekten yardım edemem." "Neye yardım edemezsin?" Kollarını kavuşturuyor.

"Havalanmaya mı yoksa gamzelere mi?"

"Evet," diyorum basitçe.

Başını sallıyor ve yatak örtülerini çantasına yerleştirirken gülümsemesini gizliyor. "Artık yok. Hiçbiri."

"Neden?" Bir elimi omzunun üzerinden atmaya çalıştığı çantasına koyuyorum. "Benden nefret etmeyi bıraktığından mı endişeleniyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Eğiliyor, yüzünü yaklaştırıyor. "Artık hastalıklı değilim. Aslında Ordinaryüsler *hiçbir zaman* hastalıklı olmadı. Yani artık olduğum şeyden nefret etmek için bir bahanen yok."

Ona göz kırpıyorum. "Olduğun şeyden nefret ettiğimi hiç söylemedim." "İyi. Olmadığım şeyden nefret ettim."

Ağzımı açıyorum, adı dilimin ucundan dökülmeye hazır. Ama bir daha kullanmama isteğini onurlandırarak kendimi durduruyorum. "Gri. Sana baktığımda hiçbir Elit'in sahip olmadığı bir güç görüyorum ve bu güç, senin ne olup olmadığını keşfetmeden çok önce beni çağırıyordu."

Gözleri benimkilerin arasında geziniyor, çözemediğim bir duyguyla dolu. "Ama yine de beni Ilya'ya geri sürüklüyorsun."

"Görev," diye mırıldandım. "Seçim değil."

"Doğru." Sesi sertti. Çantasını omzuna atıyor ve sığınaktan dışarı çıkıyor. "O yüzden bunu olması gerekenden daha zor hale getirme."

Göğsüme yayı takmadan önce gömleğimi çekerek arkadan takip ediyorum. Su birikintileri nemli zemini kirletiyor, sabah güneşi fırtınanın geride bıraktıklarını yansıtıyor. "Bunu zorlaştıran tek kişi ben değilim."

Çılgılığı taşların üzerinde yankılanıyor. "Ortadan kaybolmama ve yeni bir hayata başlamama izin verseydin bu durumda bile olmazdık."

"Görev, hatırladın mı?"

Önüme geçip aramızdaki zinciri sallıyor. "Bu hayatımı mahvetmediğin anlamına gelmiyor, unuttun mu?"

"Kralın göğsüne kılıcı sapladığın anda bunu kendin yapmıştın, hatırladın mı?"

"Üzerime geldi, *hatırladın mı?*" Yüzüme doğru döndü. "Ve bu krallık onsuz çok daha iyi. Belki tüm öğrendiklerinden sonra buna inanmaya başlarsın."

Başımı sallarken avuçlarım aniden yüzünün iki yanına dikildi. "Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?"

"Neden, haklı olduğum için mi?" diye nefes alıyor. "Çünkü sen tehlikelisin."

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Kıçını ilk tekmelediğimde bunu anlayacağını düşünmüştüm."

"Oh, yaptım." Başparmağım yanağını okşuyor. "Ama beni öptüğün zaman bana yaptıklarından gerçekten korktum."

Gözlerini kapatıyor. "Sana şunu kesmeni söylemiştim." "Bu dürüstlük, hava atma değil."

"Şey, sağ gamzen hala görünüyor, yani-"

"Bu yüzden mi gözlerin kapalı?" Gülüyorum, yüzümü eğip onunkiyle aynı hizaya getiriyorum.

"Yürümeye devam etmeliyiz," diye ağzından kaçırıyor ve benden uzaklaşıyor. "Sıkışık bir programın var ve ayaklarım şimdiden ağrıyor-"

Arkasından sesleniyorum: "Harekete geçme Gray," diyorum.

"Sence bugün yağmur yağacak mı? Tekrar ıslanmamayı tercih ederim. Dünden beri hala kuruyorum."

"Öpüştük." Tenine yapışan nemli gömleğinin altından sırtındaki kalemi görüyorum. "Şimdi üç kez."

Dönüyor, yorgun görünüyor. "Sanki bunu düşünmekten sürekli kaçmıyormuşum gibi neden bana bunu söylüyorsun?"

"Çünkü bu zaten olması gerekenden daha zor," diyorum ona doğru bir adım atarak. "Sen benim için sadece bir görev değilsin. Sen benim için sadece bir başka düşman değilsin. Sen daha da korkunç bir şeysin."

Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazla. "Peki neymiş o?" "Bir ihtiyaç."

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de dudaklarımızdan dökülen kelimeler karşısında şaşırmış durumdayız. Güneş ışığı saçlarının arasından süzülüyor ve onu benim için fazla cennet gibi parlatıyor.

"Cesaretini bulduğunu sanıyordum," diyor usulca.

Hafifçe gülümsüyorum. "Belki de aptallıkta bir numarayımdır. Senin için olduğu sürece." Başını sallıyor ve benden uzaklaşıyor. Tartışmak için ağzını açıyor ve

-

Sağımda belli belirsiz bir dal kırılıyor.

İçgüdüsel olarak ona doğru eğildim, bir elimle vücudunu siper ettim.

Ağzını.

Başımı sese doğru çevirip bizi bulmuş olmasından korktuğum kişiye dair bir işaret arıyorum.

Sadece omzumda delici bir acı patladığında haklı olduğumu anladım.

Haydutlar.

BÖLÜM 41

Paedyn

Kai kulağıma doğru homurdanıyor, acı sesi boğazından koparıyor.

Eli ağzımdan kayıyor ve çığlığımın sesini bastırıyor. "Kai!"

Yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor ve omzunun uzunluğu boyunca uzanan derin yarayı gösteriyor. Derisini yırtarak Aesh'i bir anda parçalamadan önce bir okun Aash'ını gördüm. Yanına çöktüm, ellerim yüzünde, kalbim boğazımda. "İyi misin?"

"Haydutlar," diye zorladı, sorumu duymazdan gelerek. "Pek yardımcı olamayacağım." Bir ok daha kafamın yanından vızıldayarak geçiyor.

"Bunu görebiliyorum," diyorum, yayı dikkatlice sırtından çekerek. Yarasına vurduğumda kenetlenmiş dişlerinin arasından tıslıyor. "Yoldan çıkmamız gerek. Hemen." Birkaç metre ötedeki bir taş kümesine başımla işaret ediyorum. "Oraya kadar gidebilir misin?"

"Kolum, sevgilim, bacağım değil," diye homurdanıyor.

"Mükemmel." Çömelip ayağa kalkıyorum ve onu da kendimle birlikte yukarı çekiyorum. "O zaman ayak uydurmakta sorun yaşamazsın."

Okların ısıklık çalarak yanımdan geçtiğini duyarak kayalara doğru koşuyoruz. Kai benimle ısrarcı oklar arasına giriyor ve bedenimi kendi bedeniyle engelliyor. Bu yüzden bir okun ucu baldırımı sıyırmayı başardığında şaşkınlıkla nefes alıyorum.

Yakıyor, bacağımdan aşağıya doğru yakıcı bir acı gönderiyor. Büyüklüklerinden kaçıp kayaların arkasına saklanırken kanın tenimi gıdıkladığını hissedebiliyorum.

Kendi yaramı görmezden gelerek, onun çok daha endişe verici olan yarasına dönüyorum. Kan derisini lekeliyor, omzunun altını kaplıyor. Bu manzara karşısında aniden öfkemi yutuyorum ve derisinden akan kanla hiçbir ilgisi olmayan bir kırmızı tonu görüyorum.

O yaralı. Ve bundan nefret ediyorum.

Bunun farkına varmak beni daha da kızdırabilir.

Çünkü o zaman onu incitmeye cüret eden herkesi ne kadar inciteceğimi anlıyorum.

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor, midem bu kadar çok kanı görünce çalkalanıyor - birinin dikkatsizce döktüğü kanı. Bu düşünce beni kendi maskemi takmaya itiyor, yüz hatlarımı soğutan buz gibi öfke dışında her şeyi bastırıyor.

Gözlerinin verdiği hissi görmezden gelerek sadece elimdeki işe odaklanıyorum. Okları, omuzlarıma asmadan önce tüylü şaftları çantadan kolayca alınabilecek şekilde düzenliyorum.

Yay sıktığım ilk elimde sıcak. Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor, yüzünde hayranlığa benzer bir şey görüyorum. Sesim düzgün, yüzüm soğuk. "Bunu onlara ödeteceğimden emin olabilirsin."

Ağır bir nefes alışımı izliyorum. "Beni yaralı görmeye dayanamıyor musun?" Bir adım geri atıyorum, gözlerim onunkilerde. "Sadece benim yaptığım zaman."

Kayaların arkasından çıkarken duyduğum son şey hararetli bir "Dikkatli ol. Benim için."

Sonra çantamdan bir ok çıkarıyorum, yaya yerleştiriyorum, bir nefes üflüyorum ve gördüğüm ilk 1 göre 1 ring atıyorum.

Okum göğsüne saplandığında adam yere yığılıyor. Öldürmeyi hedeflediğim gerçeğini görmezden gelerek hızla geri çömeliyorum. Ama sadece dört okum daha var ve tek bir tanesini bile boşa harcamaya tahammül edemiyorum.

Yola çıkarken üzerime serin bir sakinlik çöküyor. Hareketlerim pratik, zihnim durgun. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, bir ok daha attığımı fark etmiyorum bile.

Bir dizi kayanın arkasına saklanıyorum ve başımın yanından bir okun geçtiğini hissediyorum. Okun hangi yönden geldiğini bildiğim için ayağa kalkıyorum ve bir taşın arkasından çıkan omzuna bir el ateş ediyorum. Ok kalbinin çok yakınına isabet ediyor ve adam hızla yere yığılıyor.

Yola geri dönüyorum, botlarımin altındaki çakılların gıcırtısından başka bir şey duymuyorum. İçgüdülerim beni bir gölgeye doğru döndürüyor ve yayını bana doğrultmuş bir adamla karşılaşıyorum. Okum kalbiyle buluştuğunda, adamın geri kalanıyla birlikte yere yığılıyor.

Sessiz. Çok sessiz.

Başka bir taş grubunun arkasına saklanıyorum ve bir ok bana doğru gelene kadar çevreyi tarıyorum. Gözlerimin arasına saplanmadan önce eğildim. "Buldum seni," diye fısıldıyorum, okumu fırlatarak.

Ayağa kalktığımda bir ok daha fırlatıyor ve omzumu kıl payı ısıkalıyor. Kayaların üzerinde beliren kafasına doğru bir ok fırlatmadan önce tereddüt etmiyorum. Okun ucunun boynunu parçalayıp tendonları koparmasını ve kan püskürtmesini izliyorum.

Bedeninin toprağa çarpma sesini duyuyorum. Bu ses beni sersemliğimden uyandırıyor.

Buz gibi öfkem eriyip gitmesine rağmen titriyorum. Şu anda durduğum yol ayaklarımın altında dönüyor gibi görünüyor. Kulaklarım çınlıyor ve kalbim hızla çarpıyor, sanki bu beni yaptığım şeyden saklayabilecekmiş gibi gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Yay terli avuçlarımda kayganlaşıyor. Ellerime bakmak için uyuşukça bırakıyorum. Onları kaplayan kanı neredeyse hissedebiliyorum. *Öldürdüklerimin* kanı. Babam bana savaşmayı öğrettiğinde, aklındaki şeyin bu olmadığını biliyorum.

Hayır, babam değil. Gerçekten değil.

Yine de, ben bir başarısızım. Onun için bir hayal kırıklığından daha fazlasıyım. Ben bir utancım. Bana olmayı öğrettiği her şeyle alay ediyorum.

Hayatlar aldım. Birden fazla hayat. Tam olarak yedi. Ve beni ezen suçluluk duygusunun ağırlığı altında zor nefes alıyorum.

"Hey."

Sese doğru döndüm ve dolu yayımı başka bir adamın yüzüne doğru kaldırdım. *Kai.*

Ben Kai. Ben iyiyim. Ona zarar vermek zorunda değilim.

Yüzümü kendine doğru çekerken parmakları çenemin altında sıcacık. Yavaşça göz kırpyorum, kırışmış alnını ve buz gibi gözlerini inceliyorum. "İşin bitti, tamam mı? Başardın." Hak ettiğimden daha nazik bir şekilde bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Keşke bunu senin için yapabilseydim. Ruhum zaten ikimize yetecek kadar lekeli."

Sesi çok uzaklardan geliyor, bir sürü düşünceyle ayrılmış. Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum. "Sanırım son zamanlarda ruhumu ne kadar lekelediğimi hafife alıyorsun."

Ayaklarımın dibine yığılmaya başlayan cesetlerin içinde boğulabilirdim.

Böyle olmayı hiç istemedim. Ben bir hiçim ama yine de başkalarından her şeyi aldım. Belki de bu

Ölümünden bu kadar uzun süre kaçmayı nasıl başardığımı. Onu benim olmayan ruhlarla tatmin ederek.

Kai'nin gülümsemesi yumuşak ve dikkatimi tekrar ona vermemi sağlıyor. "Ruhunu önemsiyor olman bile hâlâ pek çok kişiden çok daha iyi olduğun anlamına geliyor."

Uzun bir süre ona bakıyorum, sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. Onlara inanıyormuşum gibi davranıyorum. Ancak bir taşa yaslanmak için hareket ettiğinde yaralı olduğunu hatırlıyorum. Ok yarası derin ve uzun, sırtından aşağı kan damlıyor.

"Kahretsin Kai, her yerin kan içindeyken neden benim ruhumdan bahsediyorsun?" Başımı sallıyorum, arkasına çömelmek için hareket ediyorum.

"Ruhun hakkında konuşmayı seviyorum," diye homurdanıyor, ben yaranın etrafındaki deriye nazıkçe dokunurken.

"Peki neden?" Dikkatim dağılmış bir şekilde söylüyorum. "Belki de," diye nefes alıyor, "onu kıskanıyorum."

Yutkunuyorum. "Bende kıskanılabilecek hiçbir şey yok." "O zaman kendini yeterince tanıımıyorsun."

"Ne?" diye sordum, "Sen biliyor musun?"

Birden homurdanarak ayağa kalkmaya çalışıyor. "İstedığın kadar inkar edebilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki ben biliyorum."

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Onun altından soruyorum. "Peki, nereye Gidiyor *muyuz*?"

"Kan kaybından ölürken en azından biraz rahat etmek istiyorum." Ayağa kalkmadan önce tutmaya zahmet etmediğim bir el uzatıyor bana. "Bir mağara umuyorum."

"Kan kaybından ölmeyeceksin...." Duraksadım, şüpheliydim. "Mağaralara yaklaşıyor muyuz?"

Başını salladı. "Şu anda neredeyse Sığınak'ın sınırındayız. Mağaraların olduğu kısım bizi Ilya'dan ayıran Ield'in hemen önünde."

"Mükemmel," diyorum kuru bir sesle. "Neredeyse eve geldik."

Taşların arkasından çıkıp patıkaya geri dönüyoruz. Sessizce yürürken, bir kaya kümesinin üzerine yığılmış ilk cesedi görüyorum ve hızla başka tarafa bakıyorum. Yaptığım şeyi hatırlatan her ceset midemi bulandırıyor.

yüzleşmek zorundayım. Öldürdüğüm silah tekrar elimde, terli ve toprağa doğru sallanırken zararsız görünüyor.

Gerçi bir bakıma öyle. Bir silah ancak kullanılırsa ölümcüldür. Ve bir yay sadece ben ona ok atarsam öldürür.

Gözlerim yerdeyken bile her cesedin yanından geçtiğimi biliyorum. Her adımda yaptığım şeyin ağırlığını hissediyorum. Kai yanımda sessiz duruyor, bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyor. Öldürmenin ve her hayaletle yaşamanın ne demek olduğunu.

Arkamızda bir çizmenin altından toprak çıtırtıları duyuyorum. Sese doğru dönüp boş bir yay kaldırıyorum.

Cılız, haydut arkadaşlarından çok daha küçük; kayaların arasında onu gözden kaçırmama şaşmamalı. Titrek elleriyle bir yay tutuyor, Kai'ye nişan almak için zorlanıyor.

Ve ben gözümü kırpmadan, o 1res.

Nefret etmem gereken prensin önüne çıkmadan önce hiç düşünmedim. Ok bana doğru fırlarken zaman yavaşlıyor gibi görünüyor. ReAex'ler bedenimi kontrol altına alarak beni boş silahımı kaldırmaya zorluyor.

Yayı havaya doğru savuruyorum, daha ne olduğunu anlamadan tahtanın okun sapıyla birleştiğini duyuyorum. Ok bir bulanıklık içinde yere düşüyor, ucu toprağa gömülüyor.

Başımı kaldırıp baktığımda adamın yüz ifadesinin benimkiyle aynı olduğunu gördüm. Yapmayı başardığım şey karşısında yüzüne tam bir şok ifadesi kazınmıştı. Tereddüt etmesinden yararlanıp arkama uzanarak çantamdan bir ok çıkardım.

Bir kalp atışı sonra yayıma yerleştirildi.

Parmaklarım ipin etrafında kıvrılıyor, ciğerlerim daralıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Yay kirişindeki tutuşumu gevşetiyorum, oku bırakmaya hazırım.

Bir karaltı havayı yarıyor, adamın göğsüne saplanana kadar havada asılı kalıyor. Gözlerimi kırpıştırıp hala yayımda duran oka bakıyorum.

Gözlerim tekrar adama döndüğünde, göğsünü tutuyor ve bıçağın kabzasının çıktığı yeri tutuyor.

Döndüğümde Kai'nin yanımda durduğunu ve yaralı omzunu tuttuğunu görüyorum. "İşte," diyor, sesi acılı geliyordu. "Hepsi halledildi."

Yüzüstü toprağa düşen adama dönüp bakıyorum. "Nasıl...?" "Sol kolum," diyor kayıtsızca. "Yine de çok acıyor."

"O işi hallettim." Bakışlarını kaçırarak başka tarafa bakıyorum. "Ben... Ben yapacaktım."

Benimle adamın arasına girerek Ölüm'ün onu almaya geldiğini görmemi engelliyor. "Biliyorum. Bu işi hallettiğini biliyorum. Havadan bir ok fırlattığında bunu çok açık bir şekilde gösterdin." Başını bana doğru sallıyor, gamzesini ortaya çıkaran bir gülümseme. "Ama dediğim gibi, ruhum ikimize de yetecek kadar lekeli. Ve sen zaten benim için yeterince öldürdün."

Ne diyeceğimi bilemeyerek başka tarafa bakıyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ona nasıl söyleyeceğimden emin değilim. Bu yüzden yumuşak bir "Teşekkür ederim." ile yetindim.

"Kulağa acı verici geliyor," diyor ve bir pislik gibi sırtıyor.

"Teşekkür etmek pek alışık olduğum bir şey değil."

"Bence bu sadece genel olarak alışık olmadığınız bir davranış biçimi," diyor ve tekrar yola koyuluyor.

Ben arkasından başımı sallarken o beni kendine çekiyor, tüm bunların arkamızda gerçekleşen ölümden sadece bir dikkat dağıtma olduğunun farkındayım. "Oh, ve sen çok terbiyelisin?"

"Çok sayıda öğretmenim olduğunu ve yıllarca eğitim aldığımı düşünürsek, evet, öyle diyebilirim." Sesi acıyla gerilmişti. "Bana sarayda ve soylular arasında nasıl davranmam gerektiği öğretildi. Kadınlarla nasıl konuşulacağı ve-"

Homurdanıyorum. "Airt'i mi kastediyorsun?"

"Hayır, bu her zaman doğal olarak gelir, sevgilim."

Sonunda ona yetiştim ve yanında yürümeye başladım. "Eşeklik de doğuştan mı geliyor, yoksa sarayda öğrettikleri bir şey mi?"

Sorumu düşünürken dudakları seğiriyor. "Doğal olarak. Ama tüm övgüyü ben alamam." Bana bakıyor. "Beni sen ortaya çıkardın."

Ondan başka bir yere bakabilmek için taşları tarayarak gözlerimi kaçırıyorum. Arazi giderek sertleşiyor, inanılmaz derecede kayalıklaşıyor. İki yanımızdaki duvarlar yüksek ve dağınık oyuklarla dolu. Çoğu mağara denemeyecek kadar küçük ama gözlerim umut verici görünen bir tanesinin ağzına takılıyor. İlk kraliçenin bunlardan hangisine ev sahipliği yaptığını belli belirsiz merak ediyorum.

"Bu nasıl?" İşaret ediyorum.

Alnında boncuk boncuk terler beliriyor; ağzından acı akıyor. Kurnazca bir yorum yapmadan sadece başını salladığında, büyük bir rahatsızlık içinde olduğunu anlıyorum.

Yavaşça mağaraya doğru ilerlerken güneş üzerimize vuruyor. Her adımda derim botuma sürtünürken kabarcıklar bana bağırıyor. Dilimi ısıyorum, İnfazcı'nın yanımda hissettiklerinin çok daha kötü olduğunu biliyorum.

Nihayet mağaraya adım attığımızda gölgeler üzerimizi örtüyor. Işık burada yutulmuş gibi görünüyor, bu da mağarayı sanki akşamın içine adım atmışız gibi hissettiriyor.

"Otur," diye emrediyorum sertçe.

İtaat edip kendini yere bırakırken gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Ne yapıyorsun Gray?"

Arkasına çömeliyorum, yarayı incelemek için kanlı gömleğini dikkatlice kaldırıyorum. "Ne yapıyor gibi görünüyorsun, Azer?"

"Beni önemsiyorsun gibi görünüyor," diyor sesine sızan bir sırıtışla. "Ve beni soyuyormuşsun gibi hissediyorum."

Ben huP. "Bu kadar atılgan olma. Senin ölü bir ağırlık olmana izin veremem, değil mi?"

Parmak uçlarım yaranın etrafındaki hassas deriye değdiğinde acı içinde homurdanıyor. Burnuma gelen kan kokusu beni derin bir nefes almaya zorluyor ve şöyle diyorum: "Bunu diyecek hiçbir şeyim yok. Tek yapabileceğim yıkamak ve sarmak."

"Harika," diye homurdanıyor. "Hadi şu işi bitirelim, olur mu?"

"Ama dikiş atılması gerekiyor," diyorum sertçe. "Enfeksiyon kapabilir."

"Yarına kadar İlya'ya dönmüş oluruz," diyor sakince. "Bandaj kanamayı yeterince uzun süre durduracaktır. Oraya vardığımızda kendimi iyileştireceğim."

"Doğru." Kan görünce yutkunarak başımı salladım. Gömleğinin eteğinden tutup dikkatlice başından geçiriyorum. Yarasını çekiştirirken tıslıyor. Sırtına nazik bir el koyarak onu yüzüstü yatmaya teşvik ediyorum.

Sırtı çıplak ve önümde uzanmış, derisinde yoğun kan birikiyor. Altındaki dilimi zar zor görebiliyorum ve metalik koku burnumu yakıyor. "Bana bir şey söyle," diyorum zayıfça.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" Gülüşü acı doluydu. "Bunun için gerçekten en iyi zaman-" "Evet," diye araya girdim. "Her şey olabilir, sadece... sadece

konuş benimle."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, parmak uçlarımdaki kan hissinden ve derisinden akan kanın görüntüsünden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Duruşundaki bir şey bana anlamaya başladığını söylüyor.

"Pekâlâ." Sesi gergin. "Gerçek o zaman?"

"Gerçek, her zaman," diye mırıldanıyorum.

Uzun bir duraklama. "Bazen babamı öldüren kişi olduğun için seni kıskanıyorum."

Gözlerimi açıp şaşkınlıkla başının arkasına baktım. "Ne?"

İç çekmeyi başarıyor. "Tüm hayatımı senin yaptığını yapmanın hayalini kurarak geçirdim. Bundan gurur duymuyorum. Ama beni her kestiğinde, bana bağırduğında ya da beni bir korkuyla tekrar tekrar yüzleşmeye zorladığında, ona zarar verme dürtüsüyle savaştım. Ve Plague bunu yapabileceğimi biliyor." Sessizleşiyor, sesi gerginleşiyor. "Her düşüncemi tüketti. Çünkü bana yaptığı her şey için ondan nefret etmeden önce, Ava'dan nefret ettiği için ondan nefret ediyordum. Bunu asla itiraf etmedi elbette ama ben biliyordum. Onun zayıf olmasından nefret ettiğini biliyordum, onun aile adına bir utanç kaynağı olduğunu düşündüğünü biliyordum."

Dudaklarından dökülen sırlarla dikkatim dağılmış bir halde yavaşça yağmur suyuyla doldurduğumuz mataralardan birine uzanıyorum. "Ama bunu yapmaya kendimi hiç yaklaştıramadım." İç çekiyor. "Beni ne kadar sıkı eğitirse eğitsin ya da sevdiğim insanlardan nefret ederse etsin, o hala benim babamdı. Kan ve görev nefretten daha derindir."

Uzun bir süre sessiz kaldım, gözlerim önümüzde uzanan loş taş duvara dikilmişti. "Ve ben senin içten içe kendin için yapmak istediğin şeyi yaptım."

"Ve en kötüsü de," diye mırıldanıyor, "bunun için senden nefret etmem gerekiyor. Ama senden nefret etmek ondan çok daha zor."

Çok az suyumuz kalmıştı ve dehşet verici bir şekilde, çoğunu yarasının üzerine dökmeden önce tereddüt etmedim. Çünkü her şeye rağmen, onun için feda edemeyeceğim çok az şey olduğunu fark ettim.

Bu ani keşif üzerinde durmama izin vermiyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyor, yarasına sızan suyun acıttığını hissediyor. "Sözümü geri alıyorum. Belki de senden nefret etmek o kadar da zor değildir," diye homurdanıyor.

Sırtından aşağı kan damlıyor ve loş ışıktaki tenini kırmızıya boyuyor. Ellerim kanla kaplı, her bir zerresi yapış yapış ve çok aşına olduğum ölüm kokuyor.

Onunla oynamıyorum. Onunla dalga geçmiyorum ya da acısını unutturmuyorum. Bunun yerine, yarayı yıkarken başka tarafa bakıyorum, kırmızı akıntıya bakamıyorum. Eteğimden geriye kalan kumaşı titreyen ellerimle yırtıyorum. Kanlı parmaklarımı kullanarak derme çatma bandajı göğsünün altına sıkıştırıyorum.

Nefes nefese, yaranın etrafındaki kumaşı çekmek için sırtına doğru eğildim. Örgüm omzumun arkasından kayıyor, sallanıyor...

Yarasının üstünden yeniden akmaya başlayan kan gölünün üzerinde sürükleniyor.

Bir elimi örgümün ortasına sıkıştırıp omzumun üzerinden geri atmaya hazır olmadan önce bir nefes çekiyorum.

Elim avucumun içindeki kıllara yapışıyor.

Yavaşça yere bakıyorum, tüm vücudum titriyor.

Kan saçlarıma bulaşmış, uçlarından damlıyor ve elime bulaşıyor. Boğazımda büyüyen yumruyu yutuyorum ve elimi çekip kana bakıyorum.

Ölümden başka bir şey koklamıyorum, kulaklarımdaki çınlamadan başka bir şey duymuyorum.

Kai'nin bir şeyler söylediğini düşünüyorum ama kumaşı kurcalarken onu duymazdan geliyorum, yarayı kapatmak için acele ederken kumaşı kana buluyorum.

Nefesimi tutarak mataraya uzanıyorum. Ellerimi şiddetle ovuşturmadan önce son birkaç damla suyu avucuma boşaltmayı başarıyorum. Kan derimin üzerinde dönüyor, bileklerimden aşağı akıyor ve-

"Gri."

Sesi beni çılgınlığımdan kurtaracak kadar sertti. Ne zaman ayağa kalktığından emin değilim ama şu anda bana dönük ve nazik bir elini bacağıma koymuş durumda. "Neler oluyor?"

Başımı sallıyorum, düşmek üzere olan gözyaşlarımla savaşıyorum. "Bu bir şey değil.... Bu..." Bakışlarım ellerime ve onları kaplayan kana düşüyor. En sevdiklerimin ölmekte olan bedenlerini tutan ellerime. Sonsuza dek onların kanıyla kaplı olan aynı eller.

"Kan yüzünden," diyor usulca. "Eskiden hiç miden bulanmazdı, ta ki..."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, bayılacak gibi oluyorum.

Tek kokladığım kan. Tek hissettiğim suçluluk.

"Ben... Ben artık yapamam," diye nefes nefese kaldım. "Artık böyle hissedemem. Her şey çok fazla."

Kızıla boyanmış gümüş saçlarıma bakıyorum. Örgümün görüntüsü beni sakinleştiriyor, kanın üzerimdeki gücünden nefret ettiriyor. Nefes alışımı yavaşlatmak, kalbimin atışını sabitlemek için bir ePort.

Uyuşmuş bir öfke aniden içimde dolaşan paniği bastırıyor. Derin bir nefes alıp bakışlarımı onunkilere dikiyorum.

"Kes şunu."

Sözlerim üzerine kaşları çatıldı, "Ne?"

"Onu kesmeni istiyorum," diyorum sessizce. Gözyaşlarım hâlâ görüşümü bulanıklaştırmasına rağmen yüzüm bomboş. Kanlı ellerimi saç örgümün üzerinde gezdiriyorum, her kaydırışında onu lekeliyorum.

Kai'nin gözleri bakışlarımı takip ediyor ve anlayışla hafifçe genişliyor. "Gray, belki de-"

"Kesmeni istiyorum," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

"Hey, bana bak," diyor usulca, eli yüzümde geziniyor. "Saçını yıkayacağım, tamam mı? Kan sonsuza kadar orada kalmayacak-"

"Evet, olacak," diye yüksek sesle araya giriyorum, sesim titriyor. Gözyaşlarımı geri kırıyorum, bunu yaparken kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum. "Evet, olacak," diye tekrarlıyorum, bu kez fısıldayarak. "Kan her zaman orada olacak. Babamın kanı. En iyi arkadaşımın kanı. *Öldürdüğüm* her insanın kanı. Her zaman orada olacak." Sesim çatlıyor. "Ve ben onun içinde boğuluyorum."

Başını sallıyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Adena'nın ve babanın ölümü senin suçun değildi."

"Benim yapmamış olmam benim hatam olmadığı anlamına gelmez," diye fısıldıyorum. "Hayır, öyle değil-"

"Lütfen. Hançerimi çizmelerinde sakladığını biliyorum."

Yumuşak sözlerim karşısında durdu. "Pişman olmanı istemiyorum."

Kanlı ellerime bakıp başımı sallıyorum. "Anlamıyorsun. Bu saç anılar barındırıyor. Ve çok *ağır*." Sırtım ona dönük olana kadar yavaşça dönüyorum, gevşek örgü omurgam boyunca sarkıyor. "Lütfen, Kai."

Sessizlik.

Olmayana kadar. Ta ki botuna uzandığını hissedene kadar. Bir eliyle örgümü nazikçe tutarken diğer eliyle babamın bıçağını tutana kadar.

Nefesini boynumda hissediyorum, tereddütlü ve emin değilim.

Başımı salladığımda bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor.

Boynumdaki örgüyü kaldırarak bıçağı içinden geçirmeye başladı.

Saçlarımın kesilme sesiyle kalan tüm soğukkanlılığım dağıldı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Geçmişim için ağlıyorum, babasının elini soğuyana kadar tutan küçük kız için. Ondan nefret eden bir krallıkta hayatta kalmak için mücadele eden küçük kız için.

Adena için ağlıyorum - doğru sürüklendiğim karanlıktaki güneşim. Kanlı bedenini hâlâ kollarımda hissedebiliyor, arkadan bağlanmış kırık bileklerini görebiliyorum. Ağlıyorum çünkü ölüm onu hak etmiyor. Ama o benim yasımı, tuttuğum her gözyaşını hak ediyor.

Yapmamam gerekiyormuş gibi hissettiğim her an için ağlıyorum. Bunun beni zayıflattığını hissettiğim her an için.

Sırtımdan aşağı dökülen saçlarımın fısıltısını, omuzlarımdan kalkan ağırlığı hissediyorum.

Geri çekildiğinde, hançerin mağara kapısına çarparak takırdadığını duyuyorum. Başımı hareket ettiriyorum, sırtımdan aşağı dökülen ağır saç perdesi olmadan kendimi hafif hissediyorum. Yeni kesilmiş uçları omuzlarıma zar zor geliyor ve tenimi gıcıklıyor.

Eli şimdi kolumda, beni nazikçe ona doğru çeviriyor. Beni böyle görmesini istemediğim için acınası bir şekilde direniyorum. Sonunda ellerimi kendine doğru çekerek çantadan son dolu mataramızı alıyor. Lekeli ellerime değerli miktarda su dökmeden önce dişlerini kullanarak etekten daha fazla kumaş yırtmasını izliyorum.

Sessizce oturup ellerimdeki kanı yıkıyor. Dokunuşu yumuşak, sanki kırılğan değil de narinmişim gibi. Sanki ihtiyacım olduğu için değil de hak ettiğim için bana özenle davranıyor.

Kumaşı avuçlarımda, parmaklarımda arasında gezdiriyor, tırnaklarımda etrafında fazladan zaman harcıyor. Ancak ellerim tertemiz olduğunda kumaşı yere bırakıyor ve bana bakıyor.

Yaptığı her şey kasıtlı, daha önce hiç hissetmediğim türden bir yakınlık. Sadece bu kadar önemsenmek bile, ben durduramadan yanağımdan bir damla gözyaşı daha akmasına neden oluyor. Duygu selinin tekrar üzerime çökmesi için tek gereken bu.

Gözyaşlarımda boğuluyorum, düzensiz nefes alıyorum. "Şşşt," diye mırıldanıyor. "Bir şeyin yok."

Bir elini yüzüme uzatıyor, gözyaşlarımı silmek istiyor. Başımı sallayıp geri çekiliyorum. "Hayır, beni böyle görmeni istemiyorum. Gözyaşlarımı silmeni istemiyorum."

Sözlerimi anlayarak yavaşça başını sallıyor. "Tamam. O zaman yapmayacağım."

Eli kucağımda durduğu yerden yavaşça benimkini buluyor. Şaşkınlıkla elimi tutup ağzına götürmesini izliyorum.

Dudakları başparmağıma değdiğinde gözümden bir damla yaş daha kaçıyor.

Bu eylem çok küçük ama bir o kadar da önemli. Şimdi bunun arkasındaki anlamı bildiğim için, benimle bu kadar özel bir şeyi paylaşma isteğinden dolayı yutkunuyorum.

Ama sonra başparmağını alıp yanağıma doğru götürüyor ve oradaki bir damla gözyaşını siliyor. Sonra tekrar dudaklarına götürüyor ve bir başka gözyaşımı silmek için kullanmadan önce tekrar öpüyor. "Kendi gözyaşlarını silebilecek kadar güçlüsün ama birinin seninle ilgilenmesine izin vermeyecek kadar inatçısın," diye mırıldanıyor.

Başparmağıımı öpmeye devam ediyor, yüzümü süsleyen her gözyaşını silmeme yardım ediyor. Gözlerim pörtlek, yüzüm lekeli ama o bana din için ayrılmış bir hürmetle bakıyor.

Başparmağıımı son kez öptüğünde kollarına çekiliyorum. Sırtımı çıplak göğsüne dayıyor ve yarasına rağmen beni sıkıca tutuyor. Bir eli kısa saçlarımin üzerinde geziniyor, parmakları boynumu okşuyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, elimi belime dolanan kolun üzerine koyuyorum.

Başını benimkine yaslıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Sessizim, sorusunu düşünüyorum. "Uzun zamandır ilk kez bunun bir olasılık olduğunu hissediyorum."

BÖLÜM 42

MiG

Bir zamanlar orada yaşayan küçük kızı ziyaret ettiğimden beri batı kulesine gitmemiştim.

Onun yerinde şimdi bir kadın yatıyor. Bir kraliçe. Bir anne, belki de kısmen benim için bile.

Pelüş halının üzerinde hızlı adımlarla ilerliyorum, peşimden gelen meraklı bakışlardan kaçınmaktan memnunum. Hizmetkârlar kibarca gülümsüyor; İmparatorluklar ise kaygıyla bakıyor. Koridoru kaplayan çok sayıdaki pencereden birine göz atarak, karşımdakini görmeye çalışıyorum.

Onun yerine, ayaklarım titriyor. Boğazım kuruyor. Görüşüm bulanıklaşıyor.

Henüz mezarını ziyaret etmedim. Henüz kendimi, altında gömülü olduğu toprak parçasına bakmaya zorlayamadım.

Küçük mezarlık pencerenin ötesine uzanıyor, kalenin samimi bir köşesine sıkışmış. Onlarca kral, kraliçe ve onların soyundan gelenler yumuşak çimenlerin altında yatıyor. Her mezarın üzerinde, altında hangi çürüyen bedenin yattığını gösteren oyma taşlar bulunuyor.

Aldığım nefes sık, göğsümde tıkırdıyor.

Birkaç çift dikkatli göz derimi diken diken ediyor ve bu his karşısında doğruluyorum. Çünkü ben onların kralıyım. Ben deli değilim. Ve olay çıkarmayacağım.

Gözlerimi şimdi babamı yutan taze, kalkık topraktan ayırarak koridorda adımlarımı hızlandırıyorum.

Baş yukarıda. Sırt düz. Gözler açık.

Gail ile yaptığım ufuk açıcı konuşmadan sonraki günlerde söğüt ağacını ziyaret ettim ve Ava'dan doğum gününü kaçırdığım için özür diledim. Hatta bundan daha fazlası için özür diledim. Ayaklarımın altında kıvrılan köklere mırıldanırken muhtemelen deli bir kral gibi görünüyordum.

İşte o zaman Calum beni buldu, bana o üç *B*'yi hatırlattı. Bu düşünceyle elimi cebime attım ve ayak parmaklarımın altındaki soğuk kutuyu buldum.

Başparmağımı dalgınca kadifenin üzerinde gezdiriyorum ve Calum'un verdiği çok ihtiyaç duyulan koçluğu hatırlıyorum.

"Henüz tam olarak hissetmeseniz bile kral gibi davranın. Planınızın ve halkınızın iyiliği için."

Köşeyi döndüğümde, meraklı gözlerle dolu aynı derecede dolu bir salonla karşılaşıyorum. Elim kutunun üzerinde sıkılaşıyor, temsil ettiği üç *B*'den cesaret alıyorum. Nefesimi üfleyerek, hizmetkârlar ve İmparatorluk mensuplarından oluşan kalabalığın arasından eşit adımlarla ilerliyorum.

Baş yukarıda. Sırt düz. Gözler açık.

Batı kulesine tırmanan merdiven boşluğunun altında durmadan önce yeterince kral gibi görünüp görünmediğimi düşünmeye fırsatım olmuyor. Kalenin bu kanadı inzivaya çekilenler için ayrılmış, diğer adıyla tecrit.

Basamaklar ayaklarımın altında gıcırıyor, ağırlığıma karşı inliyor. Birden fazla dolambaçlı kata tırmanmak beni hızla soluksuz bırakıyor.

Kahretsin, gerçekten bu kadar formsuz muyum?

Sanırım bu kadar uzun süre çalışma odamda kapalı kaldıktan sonra dayanıksızlığım şaşırtıcı olmamalı. Ama merdivenlerin tepesindeki yıpranmış kapıya ulaştığımda nefes nefese kalmıştım.

Birincim kalkıyor, parmak eklemlerimi tahtaya vurmaya hazırlanıyorum. Tereddüt ediyorum.

Kraliçeyi henüz ziyaret etmememin bir nedeni var. O benim sadece ismen annem ve sanırım bir yanımda beni doğururken ölen kadın olmadığı için onu hep hor gördü. Umutsuzca tanışmak istediğim kadın olmadığı için.

Ama babam onu çok severdi, o da babamı. İlk etapta bu kadar hasta olmasının sebebi keder. En azından bu iki ortak noktamız var.

Babamın mezarıyla yüzleşecek cesareti bulana kadar, karısının ölüm döşeğinin yanında oturacağım.

Kapıyı çaldım. Kapı açıldı.

Birkaç doktorun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Neden burada olduğumu sorma zahmetine girmiyorlar. Bu kulede sadece bir hasta kalıyor.

Birkaç saniye içinde, tozla örtülmüş yatakların yanından geçerek odanın diğer ucuna götürülüyorum.

Yıllardır kimse buraya çıkmadı.

Kai ve ben müsabaka ringinde birbirimizi parçaladığımızda bile, yaralar Eli tarafından yatak odalarımızda aceleyle 1 kez sarıldı. Çünkü kalenin bu kanadı bir Şifacının ulaşabileceğinden çok daha derin yaralar için ayrılmıştır.

Gözlerim köşeye sıkışmış, çarşafı özenle katlanmış bir karyolayı izliyor. Kai'nin o yatağı Ava'nın bedeni olmadan görüp görmediğini uzaktan merak ediyorum.

"Kitt!"

Gözlerimi karyoladan ayırdığımda, kahverengi gözlerim beni görünce ısındı. "Jax," diyorum gülümsemeye zorlayarak. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Yüzündeki sırtış benimkinden çok daha parlak ve koyu teniyle tezat oluşturuyor. "Seni burada göreceğimi sanmıyordum. Ya da herhangi bir yerde."

Yüz hatlarına yerleşen hüznü izliyorum ve onu yok etmek için umutsuzluğa kapılıyorum. "Bunun için üzgünüm J. Normalden çok daha meşguldüm."

Başını sallıyor, çengel gibi uzuvlarının üzerinde kayıyor. "Evet, eminim." Sonra arkasındaki dolu yatağa bir bakış fırlatıyor. "Seni sorup duruyordu."

Boğazımı temizliyorum. "Buraya sık sık gelir misin?"

Başını sallıyor, utangaç görünüyor. "Neredeyse her gün. Ben... Ben bunu ona borçluyum. Ailemden sonra beni yanına alan oydu..."

Bana ailesinin Shallows'taki gemi kazasını hatırlatmasına gerek kalmadan başımı sallıyorum. Birden yine boğazımı temizliyorum, kendimi biraz garip hissediyorum. Aramızda bir şeyler değişti ve bu beni garip bir şekilde dengede bıraktı.

Sanırım bu benim hatam. Aramızda değişen bir tek ben varım. Artık kral olan tek kişi.

"Pekala," diyor Jax yavaşça, "sanırım sizi yalnız bırakacağım."

Uzaklaşmaya başladığında elim omzuna gidiyor. "Plagues, seni son gördüğümünden beri her gün bir santim uzadın mı?"

Sesimin şakacı tonu, birlikte büyüdüğü prensin bir anlık görüntüsü, yüzünde bir gülümsemeye neden oluyor. "Çok yakında sana tepeden bakıyor olacağım, Kitty."

"Umarım değildir," diyorum dikkatle. "Çünkü o zaman bunu yapamazdım." Öne doğru uzanıyorum, bir kolumu boynuna doluyorum ve

boştaki elimle kısa saçlarını okşuyorum.

Özlediğim o çocuksu şekilde gülüyor. Kaygısız ve sağlıklı. Nihayet kollarımdan kurtulduktan sonra önümde durup gülümsüyor. Eskiden her şeyin nasıl olduğunu hatırlatan bu manzara göğsümü daraltıyor.

Ama belki de gelecekte hala mutluluk umudu vardır.

Jax saçlarımı toplamayı başardıktan sonra birkaç uzun adım atıyor ve gülerek odadan çıkıyor. Başımı sallayıp sarı saç tellerimi düzelttikten sonra dikkatimi beni izleyen kadına yöneltiyorum.

Bir zamanlar parlak olan siyah saçları beyaz yastığın üzerine yayılmış donuk görünüyor. Yatağının kenarına geldiğimde zayıf bir gülümseme deniyor. "Merhaba, Kitt."

Çatlamış dudaklarından çıkan ses bir törpüden biraz daha fazlası. Gri gözleri üzerimde geziniyor, Kai'ninkilere çok benziyor. Boğazını temizliyor ve daha güçlü bir sesle, "Son zamanlarda pek iyi olmadığını duydum," diyor.

Gülümsemem hüzünlü. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Yanındaki sert sandalyeye oturduğumda elime uzandı ve tahmin ettiğimden çok daha sıkı kavradı. "Sadece aptalca söylentiler o zaman, hmm?"

O gülümsüyor, ben de gülümsüyorum. "Evet, sadece söylentiler."

Birden ciddileşerek usulca, "Beni görmeye geleceğini düşünmemiştim," diyor.

Hafifçe başımı sallayarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, ben de yapabileceğimi düşünmemiştim."

"Seni suçlayamam." Gülümsemesi hüzünlü. "Seninle bir ilişki kurmak için hiç çaba göstermedim." Gri gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Ve bunun için... Üzgünüm."

Yutkunuyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Neyse ki ben bir şey söylemek zorunda kalmadan o tekrar konuşmaya başlıyor. "Plagues, ona çok benziyorsun."

Gözlerim onunkilere çarpıyor. Titrek bir elini uzatıp alnımdaki bir tutam saçı tarıyor. "Ona aşık olduğum zamanki haline tıpatıp benziyorsun."

"Gerçekten mi?" Nefes alıyorum, idolüm olan bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

"Gerçekten mi?" Acı çekmiş gibi görünse de gülüyor. "Biliyorsun, başlangıçta birbirimizden pek hoşlanmıyorduk. Babam kralın güvenilir bir danışmanıydı ve annen seni doğururken vefat ettiğinde, onun için en kolay seçenek bendim. Bana kur yapmak için aylarını harcamak zorunda değildi."

Başını sallıyor,

hafif bir gülümsemeyle hatırlıyor. "Onunla evlenmek istemedim. Gerçekten. Benden tek istediğinin başka bir varis olduğu açıktı. Ama zaman geçtikçe aramızda bir şeyler filizlenmeye başladı. Aşk. Bana karşı farklıydı. Nazik ve sevecendi." Gözleri yavaşça benimkilerle buluştu. "Ve şimdi, işte buradayım. Ölüyorum çünkü artık onsuz nasıl nefes alacağımı bilmiyorum."

"O duyguyu bilirim."

Ben daha yutkunamadan kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. "Sevdiğini biliyorum," diye fısıldıyor. "Onu çok seviyordun."

Sesim çatlıyor. "Sadece onu gururlandırmak istiyorum."

Elimi sıktı. "Ve yapacaksın, Kitt. Bu krallığı onun için sen yöneteceksin. O sana inandı, ben de inanıyorum."

"Öyle mi yaptı?" Acınası bir şekilde fısıldıyorum.

Uzun bir süre bana baktı. "Sana mektuplar bırakmış." Nefesim kesiliyor ve o devam ederken nefesimi tutuyorum. "Ona bir şey olması ihtimaline karşı. Sana yol göstermeleri, krallık için tam olarak ne istediğini söylemeleri gerekiyordu. Açıkçası ben okumadım ama sen okumalısın. Sanırım masasının alt çekmecesinde duruyor. Yani *senin* çekmecende."

Akıl sağlığım için o bölmelerden herhangi birini henüz açmamıştım. Çünkü elinde tuttuğu bir kalemi ya da karaladığı bir notu görmek çok acı veriyordu. Ama şimdi... "Onlara vereceğim," diye nefes alıyorum.

"Teşekkür ederim."

Gülümsüyor. "Tabii ki."

Gitmek için ayağa kalktım.

Öksürüyor. İrkildim. "Kitt?"

Onun zayıf bedenine doğru dönüyorum. "Evet?"

"Beni tekrar ziyaret eder misin?" Yutkunuyor. "Ona çok benziyorsun." Boğazım yanıyor.

Başımı salladım.

BÖLÜM 43

Kai

Bacakları benimkilere dolanmış, başı atan kalbime dayanmış.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, tüm bedenim uyuşana kadar ona sarılmaktan memnunum. Memnuniyet ve huzur gibi gelen bir sessizliğe gömüldük.

Hareket etmeye cesaret edemiyorum, muhtemelen sahip olmaktan korktuğu bu anı mahvetmekten çok korkuyorum. Benimle ne yapacağını bilmediği çok açık. Ona yaptığım şey yüzünden benimle ne yapacağını bilmiyor.

Ilya'dan bir gün uzaktayız. Onu Kitt'e teslim etmemize bir gün kaldı. -Kral ona istediğini yapabilir. Ve Kitt'in artık neler yapabileceğini tam olarak bilmiyorum. Kralın satın alamadığı bir Şifacının belgelerini, günlüğü ona gösterdiğimde nasıl tepki vereceğini bile bilmiyorum.

Muhtemelen buna inanmayacaktır. Ben de neye inanacağımdan pek emin değilim.

Hayatım boyunca Tarikatların hastalıklı olduğuna ve hepimizin sonunu getireceğine inanarak yaşadım. Ancak bu yalan babamın karakterine, güce ve kontrole olan açlığına uygun düşüyor. Yeteneklerimiz üzerinde gözle görülür bir etkisi olmadan onlarca yıldır aramızda yaşayan kaç Ordinaryüs olduğundan bahsetmiyorum bile.

Hayatınız boyunca bunu yaşamadığınızda bu çok açık bir yalan gibi görünüyor.

Bacaklarını göğsüne doğru çekerek bana doğru kayıyor. Kırmızı bir çizgi gözüme çarpıyor ve bacağını tutmak için uzanıyorum. Tam itiraz edecekt ki baldırını kendime doğru kaldırdığımda yırtık pantolonunu ve altındaki ok yarasını gördüm.

"Neden bana bundan bahsetmedin?" Sakince söyledim.

Sesi de vücudu gibi sertleşti. "Çünkü sadece bir sıyrık." "Kanıyor."

"Hayır." İç çekiyor. "Kanadı. Ve sen konuyu açana kadar görmezden gelme konusunda iyi bir iş çıkarıyordum."

Yer değiştiriyor, böylece kurumuş kana bakarken loş ışıktaki yüzünün solgunlaştığını görebiliyorum. Parçalanmış eteği tutuyorum ve kumaştaki bir şerit daha koparıyorum.

Sonra pantolonundan geriye kalan kumaşı sarmadan önce bacağını dikkatlice benimkinin üzerine kaldırıyorum.

Etek şeridini yaranın etrafına sarıp, bağlamadan önce sıkıca sararken gözlerinin yüzümde gezindiğini hissediyorum. "İşte," diyorum basitçe. "Artık bakmak zorunda değilsin."

Küçük bir gülümsemeyi başarıyor. "Teşekkür ederim."

Dudaklarım seğiriyor. "Bana beşinci kez teşekkür ediyorsun. Söylemesi daha az acı veriyor gibi görünüyor."

"Ne," diye bağırdı, "şimdi de takip mi ediyorsun?" "Bu kadar nadir olmasaydı tutmazdım."

Başını sallıyor, bana bakarken gülümsemesini gizliyor. Kısa saç ona yakışıyor. Gerçi yakışmayan çok az şey olduğuna da eminim. Ama ben onu böyle seviyorum; saçları dağınık ve dudakları bana gülümsemek için hızlı.

Bacağı hâlâ benimkinin üzerinde, onu yana doğru oturmaya zorluyor. "Adena'ydı, değil mi?" demeden önce uzun bir süre onu inceliyorum.

Arkadaşından söz edildiğinde onunla ilgili her şey küçülüyor gibi görünüyor. "Peki ya Adena?"

"Kan," diyorum usulca. "Daha önce bununla ilgili bir sorunun olmamıştı..."

"Ölmeden önce," diyor açıkça. "Sevdiklerinizin kanına bulanmakla ilgili bir şey -birden fazla kez- insanı görmeye, hissetmeye, koklamaya dayanamaz hale getiriyor. Sanırım... Sanırım Adena'nın kanı bardağı taşıran son damla oldu."

Kendi çarpık yöntemimle anlayarak başımı sallıyorum. Gözlerim onun üzerinde geziniyor, göremediği gücü içine çekiyor. Onun delici bakışları da yüzümde geziniyor ama güç gördüğünden şüpheliyim. Belki de günah. En iyi ihtimalle bağlılık.

"Gitmeliyiz, değil mi?" Sesi aldatıcı bir şekilde neşeli. "Kralı gereğinden fazla bekletmemeliyiz."

Bu sesi biliyorum. Ne zaman onu Ilya'ya geri götürmekten bahsedilse bu sesi kullanır.

Bu da benim görevim. Onu Ilya'ya geri götürmek benim görevim.

Her şeyi çantasına doldurmak için kucağımdan iniyor. Ayağa kalktığı anda zincir şangırdıyor, bu ses onunla ne yaptığımı sürekli hatırlatıyor.

Yayı yarananmamış omzuma dikkatlice çekerek takip ediyorum. Göz ucuyla baktığımda, bakışlarını yere dikmiş, duygu dolu gözlerle baktığını görüyorum. Onu takip ediyorum.

Uzun gümüş örgüsünün yanında duran hançeri görebilmek için görüş alanını genişletti.

Sanki bu mağaranın Aoor'unda kendisinin bir versiyonunu, Ruhlar Mabedi'nde dolaşacak başka bir hayaleti bırakmış gibi hissediyorum. Hançerini almak için eğiliyorum, gümüş girdapların avucuma baskı yaptığını hissediyorum. Bu kadar çok geçmişî olan bir silahı elimde tutmak ne kadar tuhaf.

"Onu asla geri alamayacağım, değil mi?" diye soruyor donuk bir şekilde.

Mağaranın esneyen ağzına doğru ilerlemeye başlıyorum. "Bir gün," diye söz veriyorum. "Onu benimle göm, olur mu?"

Sözleri beni diken diken ediyor ve onları görmezden gelmek için tüm gücümü harcıyorum. Dışarı çıktığımızda, öğleden sonra güneşinin altında kalıyoruz. Yol omzumu sarsacak ve zaten zonklamakta olan yaramı gelecek kadar kayalık, her adımdan korkmama neden oluyor. Uzun bir süre rahat bir sessizlik içinde yürüdükten sonra, "Canın yanıyor," diyerek sözünü kesti.

"Oh, öyle mi, Küçük Medyum?"

"Vücut dilinizi okumakta oldukça iyi olduğumu söyleyebilirim" diyene kadar eğlenmemiş görünüyor.

Kendi sözlerime kıkırdayarak karşılık veriyorum. "Psişik numaranı böyle yaptın, değil mi? İnsanları okuyorsun."

Başını salladı. "İşin özü bu. Dürüst olmak gerekirse, kulağa olduğundan çok daha kolay geliyor. Beyninizi birkaç saniye içinde ayrıntıları bir araya getirecek şekilde donatmak yıllar alır."

"Buna inanıyorum," diye iç geçirdim. "Çok ikna ediciydin -sanırım hâlâ öylesin-." Bakışlarını yüzümde hissediyorum. "Yani, yeteneğimi hiç sorgulamadın mı?"

Hafifçe gülüyorum. "Tabii ki güldüm. Bu benim işim sayılır." Başımı sallayarak yukarıdaki mavi gökyüzüne bakıyorum. "Ama *dikkatimi dağıtıyordun*. Sanki yeteneğini düşündüğüm anda düşüncelerimi başka yöne çevirecek bir şey yapıyordun. Ve ben hâlâ yeni güçler keşfediyorum, özellikle de Mundanlar söz konusu olduğunda. Bu yüzden bir Medyum çok da uzak bir ihtimal gibi görünmüyordu."

Gülümsemesi kendini beğenmiş. "Yaptığım işte çok iyiyim." "Kendini beğenmişlik yapma, sevgilim."

Dönüp tamamen bana bakıyor, yüz ifadesi bomboş. "Sol ayağının iç tarafında bir kabarcık var." Gözleri çenemde giderek büyüyen çiziklere

takılıyor. "Sen

sakal bırakmıyorsun çünkü sakalın verdiği histen nefret ediyorsun. Ve... kaledeyken bir yüzük takıyordun ama bana gelmeden önce onu çıkardın."

Şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yaparak başımı yere doğru sallıyorum. "Beni yakaladın Gray. Bunların hepsi kulağa doğru geliyor." Kaleden ayrıldığımdan beri yaptığım gibi elimi Aex'leyorum. "Taktığım şey İnfazcı'nın yüzüğüydü. Alışık olmadığım büyük, şatafatlı bir şey. Parmaklarımın arasındaki hissi beni rahatsız ediyordu. Ben de bir görevin onu çıkarmak için iyi bir bahane olduğunu düşündüm."

Başparmağında döndürdüğü yüzüğe bakarken ona göz ucuyla bakıyorum. Yüzüğü görünce yüzünü buruşturuyor. "Hayatım boyunca bu yüzüğün *ailemin* evliliğini temsil ettiğini düşündüm, yabancıları değil."

"Onlar senin ailen," diyorum sertçe. "Kan eşittir sevgi değildir. Aynı anne babadan olmamamıza rağmen Jax de Kitt kadar benim kardeşim."

Başını sallıyor, anlıyor ama tam olarak inanmıyor. "Mantıklı geliyor. Hepsi." Zayıf bir kahkaha atmaya başarıyor. "Ben benimle uğraşmak istemeyen bazı Ordinaryüslerin kızıyım. Bu yüzden bir Karışık değilim. Sanırım... Sanırım şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim."

"Neden yapasın ki?" Basitçe söyledim. "Bir baba seni sevdiğinde, başka bir baba arama ihtiyacı hissetmezsin."

Başını sallıyor, sessizliğe gömülüyor. Güneş tepemizde asılı duruyor, enseme ısıtıyor. Ağrıyan omzum ya da botuma sürtünen ve zaten farkında olduğu yanan kabarcık hakkında hiçbir şey söylemiyorum.

Kalan yolun uzunca bir bölümünde rahat bir sessizlik içinde yürüyoruz. Son bayat ekmeğimizi de çabucak mideye indirip ılık suyla yıkıyoruz.

İşte o zaman zemin düzleşmeye başlıyor, etrafımızda çim tutamları belirliyor. Gözlerimi siper ederek güneşin alçalışına karşı gözlerimi kısıyorum ve ilerlediğimiz yeşil alanı fark ediyorum.

"Neredeyse 1. alana geldik," diyorum sessizliği bozarak. Kalenin kulelerinin ufukta belirdiğini şimdiden görebiliyorum.

"Harika. İlya'dan önceki son durak." İşte yine o ses tonu.

Boğazımı temizliyorum. "Hiç 1.eld'e gittin mi?"

"Kalenin yakınında olduğunu düşünürsek -ki Duruşmalar'a kadar oraya hiç yaklaşmamıştım- hayır, 1. Bölge'yi hiç görmedim."

"Güzel." Ona bir gülümseme attım. "Tepkini ilk gören ben olacağım."

Tam da şüphelendiğim gibi ağzı açık kaldı.

"Ne... o da ne?" diye aval aval bakıyor, ayakları toprağa daha hızlı basıyor. "Bu bir alan olmalı."

Bir el karnıma vuruyor. "Bunu biliyorum, ukala." Sanki az önce ciğerlerimdeki havayı söküp atmamış gibi tatlı tatlı gülümsüyor. "Ben Aower'lardan bahsediyorum."

Doğruluyorum, parlak kırmızı denizine bakarken elimi karnıma bastırıyorum. Her bir taç yaprağı diğerinin içine akıyor ve altındaki çimenleri ısıtmak için bir renk örtüsü oluşturuyor.

"Gelincikler," diyorum ve yüzündeki ifadeyi görünce gülümsüyorum.

"Hiç bu kadar parlak bir Aower görmemiştım," diye göz kırptıyor. "Turuncu, kırmızı ve *her yerdeler*."

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Ee? Ne düşünüyorsun?"

Bana bakıyor, gülümsemesi endişe verici. "Sanırım beni yavaşlatıyorsun."

Ağzından çıkan kelimelerle birlikte dönüp sahaya doğru koşmaya başladı. Zincir beni ayağımdan çekmeye fırsat bulamadan koşmaya başlıyorum. Botları tarlanın kenarına ulaştığında rüzgârı kucaklamak için kollarını açışını izliyorum.

Onu yağmurda takip ettiğim, kulağının arkasına sıkıştırmak için bir unutma beni kopardığım günden beri onu bu kadar kaygısız görmemiştım. Onun hayattan zevk aldığını görmek, benimkini birdenbire yaşamaya değer kılıyor.

"En azından ayak uydurmaya çalış!" diye sesleniyor, gelincikler her adımda bacaklarını sıkıştırıyor. "Bence sen formdan düşmüşsün, Azer!"

"Öyle mi?" Gülüyorum, ona yaklaşıyorum. Ne olduğunu çok geç fark ediyor.

Önünü kestiğimde dudaklarından bir çığlık dökülüyor, bacaklarını yakalamak için eğiliyor ve vücudunun geri kalanını yaralanmamış omzuma atıyorum. Hâlâ vücuduma saplanan sızıdan dolayı dilimi ısıtıyorum ama kahkahasının sesi iyileştirici, acısını bir kenara bırakın, bir adamın kendi adını bile unutmasına yetiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye gülüyor sırtıma yaslanmış, kolları havada. Etrafımızda dönüyorum. "Sana ne kadar formsuz olduğumu gösteriyorum."

Babasının ve en iyi arkadaşının yasını tutmak zorunda kalmamış bir kız gibi kıkırdıyor. Hayatta kalmak için mücadele etmemiş, açlıktan ölmek üzereyken çalınmamış bir kız gibi. Nefret etmesi gereken bir adama zincirlenmemiş bir kız gibi.

Dayanıklılıkta, her şeye rağmen gülebilmeye çok güzel bir şey var.

"Pekala," dedi pantolonundan, "demek istediğini anladım. Artık beni yere bırakabilirsin." "Ama sana Aowers'ın en iyi manzarasını sunuyorum," diyorum gülümseyerek.

Bak.

Sesi hafifçe titriyor. "Hayır, kafamı Aowers'a *doğru* sürüklüyorsun."

Gülüyorum, bir kolumu sırtına dolayarak çömeliyorum ve onu omzuma alıyorum. Onu yavaşça yere yatırıyorum, böylece bana gülümserken Aowers onu çevreliyor.

Batan güneş yüzüne altın ışınlar düşürüyor, mavi gözleri her bir gelinciğin canlı kırmızısına karşı ılık ılık yanıyor. Bu kadar güzel bir şeyin benim gibilere isteyerek bakacağına inanmak zor.

Bakışlarını, gözlerinin yüzümde gezinmesini hak etmediğimi hissediyorum. Başımı sallıyorum, hâlâ ona bakıyorum. "Bana öyle bakma."

"Ne gibi?" diye soruyor
usulca. "Sanki görülmeye değer
biriymişim gibi."

Sözlerim üzerine kirpikleri kırıştı. Yutkunuyor, elini kaldırıp yüzümü avuçluyor. Avucunun tenime değdiğini hissedince gözlerim kapanıyor, onun tarafından dokunulmanın ayrıcalığını yaşıyorum.

"Benimle dans eder misin?" diye fısıldıyor.

Bu çekingen soru karşısında kalbim küt küt atıyor.

Gözlerimi açtığımda onunkiler yüzüme bakıyor ve bana hak etmediğim o bakışı atıyor. "Ne kadar istersen, sevgilim."

Kollarını boynuma dolamadan önce ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Ellerim kalçalarında, ayaklarını kendi ayaklarımın üzerine kaldırırken sıkıca tutuyorum. Yüzünde bir gülümseme belirmeden önce şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyor, parmakları saçlarımda kıvrılıyor.

Vücudu bana yaslanmış halde sallanıyorum. Ellerim sırtında geziniyor,

ağır sa perdesi olmadan onu hissetmeye alışık değilim. Başıımı ona doğru eğiyorum.

Omuzlarına dökülen gümüş dağınıklığına bakarak.

Dalgalı bir parçayı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve parmaklarımı kısa saçında gezdiriyorum. "Pişman değil misin?"

Başını sallıyor, gülümsemesi hüzünlü. "Hayır."

"Güzel," diye mırıldandım. "Çünkü kısa saç karşı hep bir ilgim olmuştur." "Gerçekten mi?" Bizi bir çemberin içinde sallarken gülüyor.

"Bu doğru. Diğer şeylerin yanı sıra tabii ki." Omuz silkiyorum. "Kısa saçlar. Okyanus mavisi gözler. Yirmi sekiz çil. Ve"-duraklıyorum, başımı eğerek onu inceliyorum-"boyunuz kaç?"

Şaşkınlıkla göz kırıyor. "Umm, yaklaşık 1,5 metre mi?"

"Beş buçuk ayak," diye devam ediyorum eşit bir şekilde. "Bir erkeğin kışını tekmelemek için korkunç bir yetenek. Çarpıcı bir gülümseme. Gülünç derecede inatçı. Erimiş gümüş gibi saçlar. Beni hançerle tehdit etmekte çok hızlı." Ona gülümsedim. "Devam edeyim mi?"

"Sırada ne var? Benim adıma bir türkü mü?" Sesinde bir meydan okuma var ama yüzünde bir gülümseme var.

Onu kendime çekiyorum, elim belinin kıvrımlarında geziniyor. "Şairler sadece süslü kelimeler kullanan aptallar değil mi?" Alnımız birleşene kadar yüzümü eğiyorum. "Sanırım ben hak ediyorum, sevgilim."

Usluca gülüyor, bacaklarımızın etrafını saran Aower'lara bakıyor. Gün batımında sallanıyoruz, onun botları benimkilerin üzerinde ve bir sürü Aower buna tanıklık ediyor.

Bakışlarının gökyüzüne doğru uzanan yaprak denizine tırmanışını izliyorum. Neye baktığını anlamak için başımı çevirmeme gerek yok. "Dün gece," diyor sessizce.

"Dün gece," diye yankıladım.

Başını sallıyor ve kollarını boynuma daha sıkı doluyor. "O zaman bunun tadını sonuna kadar çıkarabiliriz."

"Rol yap, tamam mı?" diye fısıldayana kadar sessizlik içinde sallanıyoruz.

Yutkunuyorum, dilimden kayan yalanın sesinden nefret ediyorum. "Rol yap."

BÖLÜM 44

Paedyn

Kırmızı bir yatakta oturuyoruz, tatlı ve yumuşak olanlardan, alışkın olduğum gibi mide bulandırıcı ve yapışkan değil.

Yaprakların tenimi gıdıkladığını hissederek ağrıyan bacaklarımı önüme uzatıyorum. Dansımızı bitirdikten sonra arazide çok daha fazla yürüdük, Kai'nin ayak parmakları muhtemelen botlarının içinde uyuşmuştu. Kaçınılmaz olanı görmezden gelmeyi seçerek sırtımı artık çok yakınımda olan kaleye dönüyorum.

"Bunu nasıl yaptın?"

Kai'nin hayal kırıklığı sesine sızıyor, buna izin vermeye alışık olmadığından eminim. Gelincik saplarıyla boğuşurken bir dirseğine dayanarak yan yatıyor. Aower tacı olması gereken şeyi görünce homurdanıyorum ve ellerinde buruşmasını izliyorum.

Kucağımdaki neredeyse tamamlanmış tacı başıyla işaret ediyor. "Seninki nasıl dağılmıyor?"

"Belki," diyorum yavaşça, "çünkü doğru yapıyorum."

Bana attığı donuk bakışla boğazımdan bir kahkaha fokurduyor. Sapları birbirine sarmak için beceriksizce uğraşırken yapraklar parmaklarının arasından kayıyor. Sözleri nefesinin altında mırıldanıyor. "İki elimle kılıç kullanabiliyorum ama bu lanet Aower'ları bir arada tutamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse," diyorum 1nal Aower'ı yerine yerleştirirken, "çok fazla pratik yaptım. Adena ve ben eskiden bunları hep karahindibalardan yapardık."

Yaptığım işi hayranlıkla seyrederken bu düşünce yüzüme hüznü bir gülümseme getiriyor. Tacı başına yerleştirip siyah dalgalarının üzerinde ayarlıyorum. "İşte oldu. Prens olmaya geri döndüm."

Gülümsüyor, gamzeleriyle dikkatimi dağıtıyor. Yan yatıyorum, dirseğimi dayayıp tepeye bakarken onu yansıtıyorum. Parlak Aower'lar yüz hatlarının her biriyle tezat oluşturuyor, yumuşak ve narin ama geri kalanı hiç de öyle değil.

"İşte." Elinden yarı ezilmiş bir Aower çıkarıyor. Sapını kulağımın arkasına sıkıştırırken parmakları saçlarımı okşuyor. "Bunun bir unutmama beni olduğunu farz et."

O son balo gecesi, neredeyse paylaştığımız bir öpücüğün anısıyla birlikte zihnimde canlanıyor. Ve şimdi, gerçekten düşman olmamız gerekirken daha fazlasını paylaştığımızı düşünüyorum. "Rol yapmakta oldukça iyiyiz," diye mırıldanıyorum yüzünü izlerken.

Sanki içine hapsettiği kelimeleri serbest bırakmak istercesine ağzını açıyor.

Ama gözleri boynumdan aşağı kayıyor, açıkta kalan omzumun kıvrımını takip ediyor. Büyük boy gömleğim ve atlet askısı, yan yattığım için kolumdan aşağıya gevşekçe sarkıyor.

İçlerinde bir fırtına kopmaya başladığında gözleri buz parçalarına benzeyerek kısılr.

Bakışlarının altında atan kalp, gördüklerinin farkına varınca tekliyor. Hızla doğrulup gömleğimi omzumdan geri çekiyorum. Bir elimi kumaşa bastırarak altındaki parçalanmış pisliği örttüğünden emin oluyorum.

"Gri." Sesi soğuk. "Bu da neydi böyle?"

Ona başımı sallıyorum, küçülme şeklimden nefret ediyorum. "Önemli bir şey değil." "O zaman bir bakayım," diyor, aldatıcı bir sakinlikle.

Bana doğru bir el uzatıyor ve ön kolumla onu engellemeden önce düşünmüyorum.

Gözleri benimkilere dikildi. Bir kalp atışı geçti. "Neydi o?"

"Bu," diyorum soğukkanlılıkla, "bir bloktu. Yumruk göstermemi ister misiniz?"

Esprili bir şekilde kıkırdıyor. "Ciddi olamazsın."

"Dene bakalım."

Başımı sallıyor, şaşkınlık yüz hatlarını boyuyor. Tekrar gömleğimin koluna uzandığında, boştaki 1. Ayımı karnına doğru göndermeden önce elini aşağı itiyorum.

Kolayca engelliyor, gözlerinin yavaşça benimkilere tırmanmasına izin veriyor. "Şu anda gerçekten benimle dövüşmeye mi çalışıyorsun?"

"Ellerini kendine saklayıp saklamayacağına bağlı," diyorum kolumu daha da yukarı kaldırarak.

Gözleri benimkilerin arasında geziniyor, sözleri fısıltı halinde. "Sana ne yaptı?"

Bu soru, bastırılmış tüm öfkenin çenesine hızlı bir yumruk şeklinde yüzeye çıkmasına neden oldu. O kaçmadan önce yüzünün yan tarafını parmak eklemimle çentiklemeyi zar zor başarıyorum.

Şimdi ikimiz de dizlerimizin üzerindeyiz, zor nefes alıyoruz.

"Hey," diye pantolonunu indirdi. "Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum-"

Karnına bir yumruk daha, ardından çenesine bir yumruk daha indirmeyi başardım. Bir tane daha vurmak için geri çekildiğimde, daha fazla zarar veremeden bileğimi yakalıyor.

"Seninle dövüşmeyeceğim," diyor sert bir şekilde. "Etmeyeceğim."

Boğazımdan hırıltıya benzer bir sesle hayal kırıklığı dökülüyor. Boştaki elimle göğsünü itiyorum, dizlerinin üzerinde geriye doğru yatmasına neden olacak kadar sert. Bedenimi onunkine çarparak bizi gelinciklerin üzerinden yere yuvarlıyorum.

Üstündeki endişeden nefes nefese kalmış bir halde ona sarılıyorum. "Neden benimle yüzleşmiyorsun?" Sesim çatlıyor, gözyaşlarım aniden görüş alanımı dolduruyor.

"Çünkü bir dahaki sefere sana elimi sürdüğümde, bunun sadece bir okşama olmasını istiyorum," diyor usulca.

Başımı eğiyorum, oradaki duygu seline karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Yanağımda nasırlı bir el hissediyorum ve hak etmediğim bu rahatlık karşısında başımı sallıyorum. "Lütfen," diye fısıldıyor. "Göster bana."

Titrek bir nefes verip gözlerimi açtığımda gri gözlerim bana bakmaya başlamıştı bile. Sonra o otururken yavaşça omzuna tırmanıyorum ve gururumu ayaklarımın altına alarak omzumdaki kat kat giysileri nazikçe çekiyorum.

Serin bir esinti köprücük kemiğimi öpüyor, sanki sempatisini göstermek istercesine. Kral beni Bowl'un dışında doğradığından beri tenimde yapışkan havayı hissetmemiştim.

Kai'nin ifadesi hiç değişmiyor, sanki boş bir maske takmış gibi. Yine de bir çatlak var. Her zaman vardır. Yanağında seğiren kası, ellerinin Aex'ini yakalıyorum. "Bunu nasıl yaptı?"

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum. "Bir kılıç." Burnundan iç çekiyor.

"Bıçağı boynuma sapladıktan sonra," diye devam ediyorum, soluk ışıktaki tanıdık yara izini görebilmesi için çenemi kaldırarak, "bana kalbime izini bırakacağını, böylece onu kıranın kim olduğunu asla unutmayacağımı söyledi."

Yaklaşıyor, gözleri yara izi oluşmaya başlayan deride. Sesi buz gibi, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Bu bir O."

Başımı salladım. "İçin-"

"Sıradan," diye iğrenerek cevap veriyor. "Sana işkence etti ve sen bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Bir fark yaratır mıydı?" Ellerimi havaya kaldırarak söylüyorum. "Bu beni daha az suçlu yapmaz."

"Bu seni daha az katil yapardı," diyor sert bir şekilde. "Bunu benden neden sakladın?"

"Çünkü..." diye kekeliyorum. "Çünkü kendime bakmaya bile zor dayanıyorum! Anlamıyor musun?" Gözlerim yaşıyor ama devam ediyorum. "O beni *mahvetti*. Beni mahvetti. Hayatımın geri kalanında bu yara izine bakıp en nefret ettiğim adamı düşüneceğim. Babamı öldürten adamı. Benim gibi Ordinaryüsleri acımasızca öldüren adam. Beni bizzat öldürmeye çalışan adam." Başımı sallıyorum, ondan başka her yere bakıyorum. "Beni nasıl damgaladığını başka kimsenin görmesine izin veremezdim. Verdiği zararı görmesine. Ben... Ben sadece yapamadım."

Bakışlarındaki acı neredeyse katlanılamayacak kadar büyük.

"Gray..." "Adımı söyle," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

Hapishaneden kaçtığımızdan beri bunu söylemediğini biliyorum. Bana öyle hitap etme ayrıcalığını kaybettiğini söylediğinden beri. Ve o zamandan beri kurallarına saygı duyuyor.

Ama onun dilinde isminin sesini duymak için can atıyorum. Bir çatıdan haykırmasını, kulağıma fısıldamasını, tenimde iz bırakmasını istiyorum. Adımın onun ağzında tanıdık bir şekil almasını, dudaklarımın tadına bakmasını istiyorum.

Adımı sahiplenmesini ve söylerken yalvarmasını istiyorum. Ya da belki sadece onu istiyorum.

Şaşkınlık, parçalanmış maskesinden sızıyor, sonra rahatlama her şeyi silip süpürüyor. Tereddütlü bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor, sanki az önce duyduğu en güzel sözleri söylemişim gibi.

Adımı dilinin ucundaymış gibi söylüyor, aldığı her nefeste fısıldıyor. "Paedyn."

Sonra kollarını açar.

Kucağına sürünürken dudaklarımdan sessiz bir hıçkırık dökülüyor.

Yüzümü çıplak göğsüne gömmeden önce güçlü kollarıyla beni sarıyor. Bir elini kısa saçlarımda gezdiriyor ve ben ona karşı titrerken boynumu tutuyor. "O seni mahvetmedi Pae," diye mırıldanıyor kulağıma. Bu lakap yanağımdan aşağı yuvarlanan bir gözyaşının göğsüne sıçramasına neden oluyor. "Ama senin böyle düşünmen, ölümden bile onun kazandığı anlamına geliyor. O yara izi senin gücünün bir kanıtı. *Kim* olduğunun bir kanıtı, ne olduğunun değil."

Başımı sallıyorum, ona doğru kıvrılıyorum. Sessizce otururken çiçekler bizi yutuyor, yapraklardan güzel bir duvar oluşturuyor. Vücudu sıcacık, kolları etrafımda ağır bir rahatlık sağlıyor.

Karanlık üzerimize çökene kadar oturuyoruz, bu sırada avuçları saçlarımla okşuyor. Ay üzerimizde alçakta asılı kaldığında ve göz kapaklarım ağırlaştığında, yatağımla sermek için beni nazikçe kucağından kaydırıyor.

Yanıma uzanmadan önce beni neredeyse kaldırıp üzerine koyuyor, omzu omzuma geliyor. Karanlığa rağmen yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. "Teşekkür ederim."

Dudaklarında bir sırıtiş olduğundan emin olduğum bir ifadeyle başını çeviriyor. "Şimdi altı oldu."

"Ve muhtemelen sonuncusu," diyorum gülümseyerek.

Başını kaldırıp bize göz kırpan yıldızlara bakıyor. "Yara izleri." Göz kırıyorum. "Ne?"

"Yara izleri," diye tekrarlıyor. "Her zaman hoşlandığım başka bir şey."

Kahkaha boğazımda düğümleniyor, sanki ağzımdan çıkıp çıkmayacağından emin değilmişim gibi. Elini uzatıp burnumun ucuna hafifçe dokunuyor ve yapabileceğimi bilmediğim bir şekilde kıkırdamama neden oluyor.

"Veba, bu sese bayılıyorum," diye mırıldanıyor ve beni susturuyor. "Bunu yaptığım için bana güleceğın anlamına gelseydi derime dövme yaptırırdım."

"Ve yapardım," diyorum sessizce.

Dudakları alnıma değmeden önce kıkırdıyor, öpücük yumuşak ve tatlı. Sonra sırtımı ona döndüğümde beni kendine doğru çekiyor ve bir kolunun belime dolanmasına izin veriyor.

"Beni hayal etmemeye çalış, Pae," diye fısıldıyor kulağıma.

"Önce sen, Prens."

BÖLÜM 45

Kai

Bugün o gün.

Bu panik düşüncesi beni uykumdan uyandırdı.

Gözlerimi açıyorum ama onları kör edici güneş ışığına karşı sıkarak kapatıyorum.

Bir elimi dağınık saçlarımda gezdiriyorum, kalın Aower saplarının üzerinde uyuduğum bir geceden dolayı ağrıyan boynumu yuvarlıyorum. Berrak gökyüzüne göz kırpan güneş bana yeterince uyuduğumuzu söylüyor.

Gözlerim, çok yakınımda duran kalesinden dökülen gölgede geziniyor. Bu görevin sonu çok yakın ama yine de bitirecek gücüm olup olmadığından emin değilim. Ama ben göreve zincirliyim, komuta etmek için yaratıldım. Ben kral için yaratıldım, onun için değil. Ona asla layık olamam.

Bakışlarım tekrar ezilmiş Aowers'a kayıyor.

Bekleneceği üzere, Paedyn hâlâ göğsümde uyuyor, ellerini yüzünün altına sıkıştırmış ve saçları etkileyici bir şekilde her yöne dağılmış durumda.

Paedyn.

Onun adını geri kazandım. Günlerce dudaklarımdan kaçmaya çalıştıktan sonra dilimden yuvarlanmasına izin vermek rahatlatıcı.

Yanımda uzuvlarından başka bir şey yok. Sadece ona daha uzun süre bakabilmek için bile olsa onu uyandırmakta tereddüt ediyorum. Ama onun arkadaşlığını her şeye tercih ederim.

Omzunu sıkıyorum. Bir

şey yok. Hiç şaşırmadım.

Tekrar deniyorum. Bu sefer eline karşı bir homurtu çıkarıyorum.

Onu uyandırmak için bir sonraki girişimim, sırtının üzerine kaldırılmış bir orta parmakla karşılandı. Onu sallamaya devam ederek kıkırdıyorum. "Her zaman bu kadar derin uyumayı başarman hem etkileyici hem de endişe verici."

"Varoşlarda uyuyabiliyorsan," diye mırıldanıyor, "her yerde uyuyabilirsin."

Yüzüme doğru dönüyor, gözlerini kırıştırıyor. Onu görünce gülümsemekten kendimi alamıyorum, o kadar çarpıcı ki. Birkaç büyük esnemenin sonra, kendini bir

Üzerimize sarkan çiçekleri toplamak için.

Bana bakarak, saçlarıma saç tellerini geçirmeye başlıyor. Dudaklarında endişe verici derecede bulaşıcı bir gülümseme beliriyor. "Beni güzelleştiriyor musun, Pae?"

Gözlerini deviriyor. "Sanki bu konuda yardıma ihtiyacın varmış gibi."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz dudaklarını birbirine bastırıyor, pişmanlık yüzünü kaplıyor. Ona sevdiğini bildiğim bir şekilde gülümsüyorum, bu da onun kızgınlıkla hıçkırmasına neden oluyor. "Güzel olduğumu düşündüğünü hep biliyordum."

"Salgın hastalıklar," diye mırıldanıyor.

"Söyle bana," diyorum yumuşak bir sesle, tembel bir eli onun yanlarında aşağı yukarı gezdirerek, "nasıl oldu da bana bu kadar uzun süre direnebildin?"

Sadece gülüşü bile içimdeki en çürümüş yanları iyileştirebilirdi ve onunla tanıştığım günden beri tam da bunu yaptı. "Çok zor olmadı Prens."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

İşte yine o kahkaha. "Belki de ukala piçler benim tipim değildir." "O zaman senin için kim olmamı istediğini söyle."

Eli hala saçlarımda, parmaklarından yapraklar dökülüyor. Geçen her sessiz saniyede bakışlarının yumuşamasını izliyorum. "Olmadığın bir şey olmanı istemiyorum."

"Ama olduğum şey senin için yeterince iyi değil," diye mırıldanıyorum, üstümüzde değişen bulutlara bakarak.

"Peki ya ben ne değilim?"

Sorusu gözlerimi tekrar yüzüne çevirmeme neden oluyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

Elini saçıma dolandığı yerden kaydırıldı. "Benim ne olduğumu unuttun mu? Benimle ne yapman gerektiğini?"

Ayağa kalkıyorum, onu da aynısını yapmaya zorluyorum. "Peki seninle ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?"

"Benden nefret et!" diye sertçe bağılıyor ve bu çıkışıyla kendini şaşırtıyor gibi görünüyor. "İstedğin bu mu?" Sesimi alçaltarak soruyorum. "Senden nefret etmemi mi istiyorsun?" Cevabını yutuyor, hiçbir şey söylemiyor.

"Gözlerimin içine bak ve senden nefret etmemi söyle

Paedyn." Sessizlik.

Acı acı gülerek ayağa kalkıyorum. "Çünkü yapacağım. Hayatının geri kalanını bunun için bana teşekkür ederek geçirmen anlamına gelecekse senden nefret edeceğim."

Yavaşça ayağa kalkıyor, hem bakışlarımdan hem de cevaplamayacağı sorudan kaçınıyor. Ona doğru bir adım attım. "Beş kelime. Tek istediğim bu. Bana nasıl hissettiğini söylemen için beş kelime."

Gözlerinin benimkilere doğru yol alışını izliyorum. Sonra dudaklarından dökülen on bir kelimeyi dinliyorum. "Lütfen benden nefret et." Bir duraklama. "Pislik."

Farklı koşullar altında olsaydım gülerdim. Ama bunun yerine, "Neden?" diye nefes aldım.

Gözlerini kapatıyor. "Çünkü böylesi daha kolay. Düşman olarak kalmak, daha fazlası olmaktan daha kolay."

Derin bir nefes alıyorum. "Bunun için biraz geç değil mi sence de?"

Hiçbir şey söylemeyince yatak örtüsünü alıp çantasına tıktırıyorum. Yüz hatlarımı uyuşuk bir maske kaplıyor, yüzümü boş ve sesimi düzgün tutuyorum. "İyi o zaman. O zaman yola çıkmalıyız."

Sesini bulmuş bir şekilde başını sallıyor. "Bunu bana yapma. Bunu görmemiş gibi davranabilmek için maskelerinizden birinin altına saklanmayın."

Ellerimi dağınık saçlarımda gezdirip başımı sallıyorum. "Beni maskesiz mi istiyorsun?"

Sesi gergin. "Seni *ancak* bu şekilde istiyorum, Kai Azer."

Ona doğru bir adım atıyorum, bakışlarının ağırlığı altında kendimi çıplak hissediyorum. Duyguların yüzümü boyamasına, hayal kırıklığının yüz hatlarımı doldurmasına izin vermek doğal gelmiyor. Ama maskenin onun için parçalanmasına izin veriyorum, sadece altındaki canavarı bırakıyorum. "İyi. İşte maskesiz halim, Paedyn," diyorum nefes nefese. "Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum. Başka seçeneğim yok-"

"Her zaman bir seçeneğin vardır," diyor sert bir şekilde.

"İçine doğduğum hayatta değil. Gönderildiğim görevlerde." Kelimeler ağzımdan dökülürken neredeyse nefes nefese kalıyorum. "Sen."

Tereddüt ediyor. "Ben mi?"

"Evet, sen. Her zaman hoşlandığım başka bir şey." Acı bir kahkaha attım. "Bu konuda başka seçeneğim yoktu. Sence deneseydim bunu durdurabilir miydin?"

Başını bana doğru sallıyor. "Neyi durdurayım?"

BÖLÜM 46

Paedyn

"Sana aşık olmamı engelle!"

Bir sonraki nefesimde boğuluyorum, hava boğazımda tıkanıyor.

Göğsü benimkiyle aynı anda inip kalkıyor. Kalbim yeniden canlanıyor, göğüs kafesime doğru sertçe çarpıyor. Başımı ona doğru sallayıp bir adım geri çekiliyorum. "Hayır. Hayır, böyle söyleme. Senden bunu olması gerekenden daha zor hale getirmemeni istedim."

"Ben de sana zaten öyle olduğunu söylemiştim," diyor, sesi sert. "Kahretsin, kafama bir hançer fırlattığın anda işimin bittiğini anladım. Artık senden öncesi yoktu, sadece seninle istediğim şey vardı."

"Peki bu ne olabilir?" Acı acı gülüyorum. "Ben bir Sıradan'ım. Sen Elitsin-"

"Burada değilim."

Dudaklarından döküldüğünü duyacağımı hiç düşünmediğim kelimelerle irkilerek ona bakıyorum. "Burada ben Kai'yim ve başka bir şey değilim."

Boğazı düğümlendi. "Burada ben Güçsüz. Arkasına saklanacak bir yeteneği olmayan bir canavar. Maskelerinden kurtulmuş bir İnfazcı. Bir kadına olan aşkını haykıran bir adam."

"Kai..."

"Pae."

Onun dudaklarından dökülen ismim, beni ele geçirmesine izin vermemem gereken bir zayıflık.

"Sanırım benim için yas tutman anlamına gelseydi kılıcımın üzerine düşerdim," diye nefes alıyor. "Ve benim üzerimde bu kadar güce sahip olduğunu düşünmek korkunç."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, çenemi yukarı kaldırarak bakışlarıyla buluşmamı sağlıyor. "Bir keresinde bana en sevdiğim rengin ne olduğunu sormuştun. Senden önce bu sorunun cevabını hiç düşünmemiştim bile. Yine de o anda mavi olduğunu fark ettim." Şakağıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor, tenime karşı bir mırıltı. "O senin gözlerin."

Onun yüzünü yüzümde hissederek titrek bir nefes alıyorum.

"Bana benden nefret ettiğini söyle, ben yine de her kalp atışını, her çilini, vücudunun her titreyişini sayacağım, yeter ki bunu gülümseyerek söyle." Yüzümü ellerinden kurtararak geri çekiliyor. "Bir canavar olabilirim ama beni kesersen kanarım. Ve eğer kalbimi kırarsan, Pae, beni kırarsın. Bu yüzden, eğer ruhunun bir parçası bile benimkini arzuluyorsa, hayatımın geri kalanını bunu hak etmek için harcayacağım."

Gözlerim cam gibi, düşmesine izin vermeyecek kadar inatçı gözyaşlarımla çevrili. Bakışlarındaki yalvarış şiirsel. Sanki ellerini benden uzak tutmak bir ePort'muş gibi ellerini yanında birleştiriyor. Taç yapraklarından saçlarını ve sadece bana düştüğünde eriyecekmiş gibi görünen buzdan gözlerini içime çekiyorum.

"Belki de sen gerçekten bir şairsin," diye fısıldıyorum. Yumuşakça gülümsüyor.

"Ya da sadece senin için bir aptal."

"Numara mı?"

Sesim kısık, kısa saçlarımla arasından esen rüzgâr gibi yumuşak.

"Asla."

"Hiçbiri mi?" Sessizce soruyorum.

"Sevgilim" -gülümsüyor- "Seni istiyormuş gibi yapmak zorunda kalmadım hiç."

Farkına varmadan önce söylediği sözler kalbimi tekletiyor. "Peki ya babalarımız?" Ağzımdan kaçırdım. "Birbirimize ne yaptık?"

"Hayatımın geri kalanını kendini kurtardığın için senden nefret ederek geçirmeyeceğim." Derin bir iç çekti. "Yaptığın şeyi neden yaptığını biliyorum. Ve umarım sen de benim neden aynı şeyi yaptığımı anlıyorsundur."

"I..." Asla söylemeyeceğimi düşündüğüm sözler bir anda boğazımda düğümleniyor. "Seni affediyorum, Kai. Sanırım bir süre önce affetmiş olabilirim. Çünkü yaptığını bile bilmediğin bir şey için seni affedebilirim."

Gözleri rahatlayarak kapandı.

"Seni öldürmek istedim," diye fısıldıyorum, gözlerini açmaya zorlayarak. "Senin felaketin olmak istedim. Ama o zaman bile, eğer yapsaydım kendimle yaşayamayacağımı biliyordum."

Bana doğru yaklaşıyor, kafası titriyor ve gördüklerinden bunalmış gibi gözlerini gezdiriyor. "Oh, ama sen benim felaketimsin. Benim kurtuluşum. Tanrı kılığına girmiş çöküşüm." Yavaş bir adım daha. "Sen benim mahvoluşumsun."

Sersemlemiş durumdayım, dudaklarımda bir gülümsemeden başka bir şey yapamıyorum.

"Bize ödeşdik diyebilirsin. Bana deli de. Umurumda değil. Sadece..."
Gözleri yalvarıyor, duygularla dolup taşıyor. "Bana sadece seninim de."

Birkaç kalp atışı boyunca birbirimize bakıyoruz. "Burnumu oynatıyorum," diye nefes alıyorum.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Burnumu karıştırıyorum," diye tekrarlıyorum basitçe. "Her zaman hoşlandığım bir şey. Diğerlerinin yanı sıra tabii ki."

İki yanında gamzelerin eşlik ettiği yavaş bir gülümseme dudaklarına yayılırken gözlerinde anlayış ışıltıyor. "Devam et, sevgilim."

"Bu bana bir şey hatırlattı." Başımı salladım. "Bana 'sevgilim' diyor. Ukala piçler. Uzun, kara kirpikler..."

Bakışlarındaki sıcaklıktan eriyebilirdim.

"Tam ihtiyacım olduğunda neye ihtiyacım olduğunu bilmek. Elbiselerimi yırtmak. Gamzelerim beni-"

Tek bir adımda aramızdaki mesafeyi kapattı ve ağzımı kendine çekti.

Beni derinden öpüyor, nefesimi içine çekiyor. Ona karşı eriyorum, ellerinin vücudumda gezinme hissini ezberliyorum. Bir elimi yanağına bastırıyorum, bir eli de saçımı tutup parmaklarının arasından geçiriyor.

"Gerçekten çillerimi saydın mı?" diyecek kadar uzaklaşıyorum. "Yirmi sekiz tanesini," diye nefes alıyor beni sertçe öpmeden önce. "Yine de, Şimdi güneşten daha fazlasını alabilirsin." Hızlı bir öpücük daha. "Yeniden saymam gerekecek."

Güldüğümde beni kendine çekiyor, dişleriyle burnumun ucunu ısırıyor.

Kollarımı boynuna doladım. O benim çapam ve onunla birlikte olduğum sürece batmaya hazırım.

Her öpüşünde, söylemeye korktuğum üç kelimeyi yakalıyor. Umarım onları dilimin ucunda tadabilir, dudaklarımın kıvrımında okuyabilir. Çünkü bu kelimeleri söylemek bana ölüm fermanı gibi geliyor. Sevdiğim her insan beni terk etti.

Aşkta kaybetmeye lanetliyim. Ama ona karşı hissettiğim şey bu, ondan nefret ettiğim zamanlarda bile hissettiğim şey bu. Çünkü ondan nefret etmek, onu istediğim için kendimden nefret etmekten daha kolaydı.

Onu.

Bu yüzden dilimi ısırđım. Görünüşte zararsız olan o üç kelimeyi ona haykırmaya dürtüsüne karşı koyuyorum. Çünkü sevdiğim her yerde insanlar ölür. Ve onun yasını yüksek sesle tutmaktansa, onu sessizce sevmeyi tercih ederim.

Ağır nefes alarak geri çekiliyor. "Buradan çıkman gerek."

Hançerimi çizmesinden çıkarıp bizi birbirimize bağlayan zincirin önünde çömeliyor. "Peki ya sen?" Kekeliyorum. "Görevin ne olacak? Ve Kitt _"

"Benim için endişelenme." Bıçağı ayak bileğimin etrafındaki kucanın dikişleri arasına sıkıştırıp ayırmaya çalışıyor. "Kitt'le başa çıkabilirim. Zaten seni geri getiremeyeceğimi düşünüyordu."

"Öyle mi?"

Esprili bir şekilde güldü. "Evet. Tam olarak şu anda yaptığım şeyi yapacağımı düşündü - gitmene izin vereceğimi." Hançerimin sapına yaslanıyor. "Görünüşe göre benden şüphe etmekte haklıymış."

Yanına çöküyorum, altımdaki gelincikleri eziyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Cevap vermiyor, gözlerini inatçı zincire dikmiş. "Kai.

Bu ne anlama geliyor?"

Bana bakacak kadar uzun süre durdu. "Bu, buradan mümkün olduğunca uzağa gideceğın anlamına geliyor. Seni aramayı elimden geldiğince geciktireceğim ama o zamana kadar İzram'a ulaşmanın bir yolunu bulmalısın."

Başımı salladım.

"Hayır." "Evet, Pae."

"Hayır." Sesim sert. "Hayır, kaçırmaktan bıktım. Ve geri döneceğim kişi sen olmadığın sürece hayatımın geri kalanını bunu yaparak geçirmeyeceğim."

"O zaman hayatımın geri kalanını seni takip ederek geçireceğim," diyor sessizce. "Gölgelerde seni görerek. Sokaklarda seninle savaşıarak. Rüyalarımnda seninle dans ederek. Çünkü sensiz yaşamak ancak senin de dışarıda bir yerlerde yaşadığını bildiğim zaman katlanılabilir bir şey."

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Kitt seni avlamaktan vazgeçmeme izin vermiyor." Bir elini yanağıma koydu. "Yapmak zorundasın-"

Aniden duruyor, başı hafifçe yana eğiliyor. "Ne?"

Tereddütle soruyorum. "Ne oldu?"

Hiçbir şey söylemiyor, tek hareket yanağındaki bir kasın titremesi.

"Kai?"

Gözleri aniden benimkilerle buluştu.

"Geliyorlar." "Kim geliyor?"

"Kitt adamlarımın şehrin kenarında beni aramasını sağlamış olmalı," diye mırıldandı nefesinin altında. "Bizi fark ettiler. İki Flash, hızla geliyorlar."

Boğazım kurudu.

Kai yayı göğsüne çekmeden önce çantasını omuzlarına atıyor. Yüzüme dokunmak için uzanıyor ama omzunun üzerinden bakınca vazgeçiyor.

Onları şimdi görüyorum, iki bulanık 1g bize doğru hızla geliyor. Onlarsız geçirdiğim onca günden sonra yetenekleri iş başında görmek garip geliyor. Herkesin en az benim kadar sıradan olduğu o kadar muhteşem günler.

"Hey, bana bak," diye mırıldanıyor. Onun sert bakışlarıyla karşılaşmak için dönüyorum. "Birlikte oynamana ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

"Rol yapmak oldukça aşına olduğum bir şey," diyorum eşit bir şekilde. O da başını sallıyor. "Akıllı ol. Bunların hepsini 1 katına çıkaracağım. Söz veriyorum."

Şimdi başımı sallama sırası bende. Gözleri gözlerimin arasında geziniyor ve kendimi onun kollarına atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Sen benim cennet kanıtımsın," diye mırıldanıyor burnuma hızlı bir dokunuşla.

Sonra bize doğru yaklaşan 1gues'a dönüyor ve zar zor yakaladığım tek bir kelime söylüyor.

Numara yap.

BÖLÜM 47

Paedyn

"Bizi burada görmenin zamanı gelmişti."

Kai'nin sesi soğuk, olabileceğini unuttuğum bir şekilde duygusuz. Adamlarla buluşmak için önden yürüyor, beni dikkatsizce arkasından sürüklüyor.

"Ekselansları," diye kekeliyor biri, hızla eğilirken diğeri de onu takip ediyor. "Sizi günler önce bekliyorduk. Bir şey olmuş olabileceğini düşündük..."

Kai kollarını göğsünde kavuşturarak adama rahatsız edici bir süre bakıyor. "Sen yenisin."

İmparator ayaklarının üzerinde kayar. "Ah, evet, efendim."

Kai *-İnfazcı- başını sallıyor*. "Demek yeteneklerimi sorgulamanın dilini kaybetmenin kesin bir yolu olduğunu henüz öğrenmemişsin." Adam her kelimedede biraz daha solgunlaşıyor. "Öyleyse bu bir ders olsun. Bir uyarı olsun."

Daha önce de İmparatorluk askerlerine böyle davrandığını, onları küçümsediğini görmüştüm. Ama bunun ne kadarının bir cephe, bir güç ve kontrol gösterisi olduğunu fark etmemiştim. Saygı ve korku arasındaki çizgi çok ince ve bu felaket görevden sonra herkese tam olarak kim olduğunu hatırlatıyor.

"Şimdi şu zinciri çıkar benden," diyor basitçe.

Adamlar yanlarındaki kılıflardan kılıçlarını çıkararak öne doğru tökezliyorlar. Onlar bana bakarken çenemi kaldırıyorum, yüzlerindeki tiksinti benimkini yansıtıyor. Özellikle çirkin İmparator ayaklarıma tükürüyor ve ben de aynısını yapmakta tereddüt etmiyorum - sadece yüzüne.

Avucu yanağıma değdiğinde dudağımdan kan fışkırıyor. Başım yana savruluyor ve etrafımızı saran gelinciklere kan tükürüyorum.

Başımı tekrar adama çevirdiğimde, onu İnfazcısı ile yüz yüze buluyorum. Kai'nin gözleri buz parçaları gibi, o kadar soğuk ki yakıyor. "Ona bir daha dokunursan," diye hırlıyor, sesi kısık, "boğazını keserim. O *benim*."

Soğuk sözleri karşısında tüylerim diken diken oluyor. Scorches'ta da adamlarına benzer bir şey söylemişti ama bu sefer kulağa farklı geliyor. Söylenmemiş sözler ve gizli bir özlem gibi geliyor. Sanki benimle onların asla anlayamayacağı bir dilde konuşuyordu.

İmparator, Kai uzaklaşana kadar tekrar tekrar başını sallıyor. Bileğime acı saplandığında nefesim kesiliyor ve diğer İmparatorun kılıcının ağzını küpün içine soktuğunu görüyorum.

Dikkatsizce derimi kesiyor, cuP'u ayırmaya çalışıyor. Ağlamamak için dilimi ısıtırıyorum, beni incittiğini bilmenin tatminini ona yaşatmamak için.

Kestiğim yerden akan sıcak kanın botumun içinde biriktiğini hissedebiliyorum. Bu his kalbimin çarpmasına ve gözlerimin Kai'ninkileri aramasına neden oluyor. Bana bakıyor, bakışlarında pişmanlık okunuyor. Sadece bakışları bile affedilmem için yalvarıyor, söylenmemiş sözlerini duymam için yalvarıyor.

Numara yap.

Uzaklara bakıyorum, botuma göz kırptıyorum. Acı ancak küp tatmin edici bir tıkırtıyla açıldığında sona eriyor. İmparator kılıcını yırtılmış derimden kaldırırken bir nefes çekiyorum. Yüzü benimkine yakın, beyaz maskesi yüzünün büyük kısmını gizliyor, bana attığı sırtış hariç.

Onu görmezden gelerek, sert ve yapışkan ayak bileğimi döndürmeye çalışıyorum. Ayağım, onu kısıtlayan takılar olmadan yabancı hissediyor. İçimdeki koşma dürtüsü her türlü mantıklı düşünceyi bastıran bir içgüdü gibi bastırıyor.

"Aklından bile geçirme, kızım."

İmparator düşüncelerimi yüzümden okumuş olmalı. Ayaklarımın tek bir adım atmasına cesaret ederek bana baktı. "Benden kaçamazsın, Ordinaryüs."

Sözlerinden irkildim. Ne olduğumu bilmesine şaşırdığım için değil, tüm hayatımı bir İmparator'un dudaklarından çıkacak bu sözlerden korkarak geçirdiğim için.

Sinmeyi reddederek doğruluyorum. "Hayatım boyunca senden kaçtım."

Eli seğiriyor, yüzüme ikinci kez vurma isteğiyle savaşıyor. İnfazcı yanına yaklaştığında bunu yapmaktan vazgeçiyor. "Onu yakalayın."

Daha sessiz olanı bileklerime demir kelepçe takmaya başlamadan önce her iki İmparator da başını sallıyor. Bakışlarım Kai'ninkilere yöneliyor, maskesi soğuk ve duygusuz. Kendime ondan nefret ettiğimi söylediğim her anı, babama yaptığını ona da yapmaya kararlı olduğum her anı düşünüyorum. Ve sonra hepsini yüzümde taşıyorum.

Numara yap.

"Şehre döndüğümüzde sizi bekleyen bir at var, Majesteleri."

Kai İmparator'a döner. "Güzel. Hadi yola koyulalım."

Diğer İmparator beni ileri doğru itti ve neredeyse yüzüstü altımızdaki gelinciklere düşüyordum. Özellikle kimseye bakmadan gözlerimi deviriyorum. "Kelimelerinizi kullanın çocuklar. Biz sıradanlar başka bir dil konuşmayız ve ben de itilmeden yürüyebilecek kapasitedeyim."

"Neden nefesimizi senin için harcayalım ki hain?" diyor çirkin olan, arkadaşının yanında kıs kıs gülerek.

"Eğer büyük bir şey bilmiyorsan, sorun değil," diyorum tatlı bir sesle. "Çoğu İmparatorluk mensubunun bilmediğini sanıyorum."

Bakışlarında yanan nefreti görmezden geliyorum ve bunun yerine altımdaki Aower'lara odaklanıyorum. Kelepçeler bileklerimde tıngırıyor, kollarımı ağırlaştırıyor ve tenime sürtünüyor.

Sessizce yürüyoruz, kale yaklaşıyor, ta ki solumdaki İmparator tekrar ağzını açma ihtiyacı hissedene kadar. "Kralın bizi senden kurtarmasını dört gözle bekliyorum."

İfademi boş tutuyorum. "Evet, eminim majesteleri eve dönüşüm için çok heyecanlıdır."

Sırıttırıyor. "Tüm İlya bunu dört gözle bekliyor."

Yutkunuyorum, gözlerim önümde Kai'nin çıplak sırtına takılıyor. Dönmeye cesaret edemiyor, her adımda omuzları geriliyor.

O zaman beni vurdu. Ölümümün yakın olduğu gerçeği.

Bu sefer onu nasıl kandıracağımı bilmiyorum. Kaçabileceğim hiçbir yer yok. Ölüm, intikam arzusu duymadan önce sadece birçok kez kandırılabilir.

Adımlarımız sabit ve ben de Çardakların ayaklarımızın altında yavaş yavaş solmaya başlamasını izleyerek zaman geçiriyorum. Gelincikler her adımda azalıyor, sanki toprağa doğru küçülüyor ve ötesindeki şehirden saklanıyor.

Araziden geriye kalanların çakıl taşına, onun da tanıdık, engebeli arnavut kaldırımına dönüşmesi uzun sürmez. Birkaç İmparatorluk mensubu şehrin kenarında oyalanıyor, hepsi de prenslerini ve İnfazcılarını görünce eğiliyor. Kendisini sabırsızlıkla bekleyen atın üzerine çıkmadan önce bir grup adama başıyla selam veriyor.

Omzuma dokunan sert bir el bakışlarımı Kai'den ayırıp beni atın arkasından sürükleyen İmparator'a sabitliyor. Diğer elinde uzun bir ip tutuyor, ucu Kai'nin oturduğu eyere bağlı.

İmparator ipi pantolonumun etrafına bağlarken neden gözlerim yaşardı bilmiyorum. Ya da at hareket edip beni arkasından sürüklemeye başladığında neden neredeyse düşmelerine izin verdiğimi.

Belki de her şeyin aşağılanmasıdır. Birinin arkasında tökezlerken bir hayvan gibi krala kadar eşlik edilmek. Ya da belki de hainle alay etmek için lüks evlerinden çıkan Elitler'dir. Katille. Sıradan.

Şehrin bu tarafını hiç görmemiştim. OPensive'lerin yaşadığı taraf - kaleye bu kadar yakın yaşamaya layık olanlar sadece onlar. Geçerken evlerine aval aval bakıyorum. Daha az güce sahip olanlar onların altında sefalet içinde yaşarken bu Elitler lüks içinde yaşıyor.

Babamın şüphelendiği gibi, Mundanlar yeni Ordinaryüs ilan edilirse hiç şaşırmam.

İnsanlar adımı lanetlemek için kullandıkları aynı nefeste prenslerini överek işaret ediyorlar. Üzerlerindeki nefrete karşı gözlerimi kapatıyorum, sokaklarda geçit töreni yaparken taşlara takılıyorum.

"Hain!"

"... o Direniş tarikatının bir parçası!" "Kral katili!"

"Şimdi seni kim kurtaracak, *Gümüş Kurtarıcı*?"

Yüzümü boş tutuyorum, bana tükürülen her hakaretle parçalanmamasını istiyorum. Güneş lanet saçlarıma vururken, küpler bileklerimi acımasızca ovuyor.

Gözlerimi kaleden, yavaş yavaş yaklaştığım kıyametten ayırmıyorum. İlahiler bizi takip ediyor, bekleyen krala doğru her adımda sessizleşiyor. Belki onlar da onu dönüştürdüğüm şeyden korkuyorlardır. Onları nasıl bir kralla baş başa bıraktım? Sarayın gölgesine girdiğimizde, bunu kendim için öğrenmemin uzun sürmeyeceğini biliyorum. Atın toynakları sarayın önünü kaplayan parke taşına vuruyor.

Avlu. Gözlerim kaleye çıkan merdivenleri dolduran bir küme unutmabeni otuna takılıyor.

Sırılsıklam bir elbisenin, dudaklarından benimkine damlayan yağmurun, saçlarıma dolanan unutkanlıkların anıları geri geliyor. Kai'nin oturduğu yere bakıyorum, onu avluda dudaklarımızın ilk kez temas ettiği yere bakarken buluyorum.

Ve şimdi bir daha fırçalayacaklarından şüpheliyim.

Bir daha asla tırmanmak zorunda kalmamayı umduğum merdivenlerin yanında yavaşça duruyoruz. Kai eyerinden sallanıp bir İmparatora başını salladığında her şey sessizdi. Adam düğümlenmiş ipi karıştırıyor, parmakları bağı doğru kayıyor.

Kai onun yanına geliyor ve İmparatorluk kılıcını yanındaki kınından çıkarıp tek bir hamleyle ipi kesiyor. Adamın yutkunduğunu duyuyorum ve içinde bulunduğum duruma rağmen neredeyse gülümsüyorum. Kai daha sonra tek kelime etmeden kılıcın kabzasını adamın avucunun içine itiyor ve tanıdık, nasırlı elini koluma doluyor.

Beni merdivenlere doğru götürüyor ve başparmağını hızla tenimde gezdiriyor.
Numara yap.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor; çok geç olmadan ona s yleyebilmeyi dilediğim kelimeler. Yüzünün düzlemlerini ezberlemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak ona bakıyorum, bunun onu son görüşüm olup olmayacağını bilmeden.

Ya da belki de gördüğüm son şey o olacak. Kalbime bir kılıç saplayacak olan kişi.

BÖLÜM 48

Kai

Onu neye sürüklüyorum?

Merdivenlerin tepesindeki ağır kapılar sallanarak açılıyor. İmparatorluk askerleri beni selamlayarak karşılıyor.

Görev. Onu buna sürüklüyorum. Çünkü bu benim seçimim değil.

Ona elimi sürdüğüm için o İmparator'un boğazını parçalayabilirdim, peki Kitt bana çok daha kötü bir şey yapmamı emrederse ne yapacağım?

Bana bakışına zor dayanıyorum, sevdiğim bakışlarında nefret yanıyor. Ama bu rol yapmak. Onunla *rol* yaptığım tek an.

Her dokunuş, her dans, dikkat dağıtıcı olarak gizlenen her öpücük başka bir şeydi. Çünkü onu sevmeden önce, onu arzuluyordum. O benim layık olmadığım bir arzuydu. Ve korkarım ki onu hak etme şansını asla elde edemeyeceğim.

Çünkü artık ona sahibim, onu veriyorum.

Yüksek kapılardan geçip süslü koridora adım atıyoruz. Etrafına bakıyor, sanki başka bir şansı olacağından şüphe ediyormuş gibi her şeyi içine çekiyor. Bundan nefret ediyorum, kendi karar verdiği kaderi çoktan kabul etmiş olmasından nefret ediyorum.

Kirli çizmelerimizin altındaki zümrüt halı, benim gömleksizliğim ve Pae'nin kirli gömleği gibi yersiz görünüyor. İnfazcı olarak ilk görevim beni kötü göstermekte kesinlikle başarısız olmadı. Ama kusur arayan gözlerin tanıdık yanmasını hissederek başımı dik tutuyorum. Omuzlarımı kıvırıyorum, omurgamı dikleştiriyorum, yüz hatlarımın üzerine umursamaz bir maske geçiriyorum.

Çünkü güç tasvir edilir. Ve saygı talep edilir.

Koridorda ilerlemeye devam ediyoruz, bir grup İmparatorluk askeri de arkamızdan geliyor. Yıldızlı kapılar yaklaşıyor, bizi diğer tarafta neyin beklediğini keşfetmeye çağırıyor. Diğer tarafta *kim bekliyor*.

Bu kapıların ardında onun hangi versiyonu bizi bekliyor bilmiyorum. Belki de tanıdığım kardeşi ya da şu an hizmet ettiğim kral. Tahmin edilemez,

yönetmeye hazır değil.

çok genç. Daha doğrusu, babasını kaybetmeye hazırlıksızdı.

Ve Kitt merhameti olmadan tanıyamadığım bir adam.

Paedyn'in boş ifadesine bakıyorum. Ama endişesini ele veren, başparmağındaki yüzüğü durmaksızın döndüren 1dgeting 1ngers'ı.

Onun hatırı için, beni dinlemeye zahmet edecek her şeye dua ediyorum. Cennet parçam için dua ediyorum.

Gözleri bana sabitlenmiş, geniş ve endişe dolu.

Yüzümdeki boş ifadeyi değiştirmeye cesaret edemiyorum, hele ki onun birkaç metre arkasında bu kadar çok İmparatorluk askeri dururken.

Ama elimi kaldırmaya cesaret ettim. Burnuna kadar kaldırmaya cesaret ediyorum, bedeni hareketi engelliyor. Elimin ucunu son bir kez daha okşamaya cüret ediyorum ve bu hareketin içinde saklı olan sözlerimi duymasını umuyorum.

Seni seviyorum.

Ve sonra ağır kapıları iterek açıyorum.

Taht odası tanıdık yüzlerle dolu. Önem arz eden her kişi geniş odayı işgal etmiş gibi görünüyor, bazıları mermer sütunların arkasından bize bakmak için adım atıyor ve her adımda parlak Aoor'u kirletiyor.

Soylu erkekler ve kadınlar, her yaştan danışmanlar bizi görünce irkiliyorlar. Geleceğimizi bilmedikleri için değil, buraya gelmek için cehennemden geçmiş gibi göründüğümüz için.

Vücutuma sarılmış, her biri kanla lekelenmiş çok sayıda geçici bandajın farkındayım. Babama bir daha taht odasına gömleksiz girmeyeceğime dair söz verdiğimi hatırlıyorum ama işte buradayım, tüm sarayın önünde yarı çıplak.

Gerçi Paeydn de pek iyi görünmüyor. Kasıtlı olarak dikkatsizce vurduğu ve daha sonra bedelini ödetmeyi planladığım Imperial'dan bacağına kan damlıyor. Gömleği omzundan sarkıyor ama atletinin askısının babamın ona hediye ettiği yarayı kapatmasını sağlamış. Bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor - yüzümdeki boş maske yüzünden kimse bunu anlayamaz.

Düzinelerce göz yavaşça onun gözlerine takılmadan önce benim bakışlarımın üzerinde geziniyor. Boynundaki yara izini, dudağının üstündeki yarığı ve bir zamanların Gümüş Kurtarıcısı'na ait olduğu inkar edilemeyen kısa saçlarını gören her bakışta tiksinti yanıyor.

Onu kolundan tutup öne doğru çekiyorum.

Numara yap.

Soğuk ve duygusuzum ve arkamda sendeleyerek yürüyen mahkûm umurumda bile değil.

Numara yap.

Tahta doğru attığı her düzensiz adımda bileklerini bağlayan zincirler şingirdiyor. İnsanlar yol açmak için ayrılıyor ve bana yönelen her bakışa karşılık veriyorum. Bu kalabalık, sokaklarda yanlarından geçtiğimiz insanlar gibi nefretlerini haykıramayacak kadar gururlu ve düzgün, ama yüzlerindeki farklı bakışlar her şeyi anlatıyor.

Başını dik tutmasına rağmen, Paedyn'in ayakları tahtına yaklaşan her adımda sürüklenmeye başlıyor. Yeni kralımızın oturduğu tahta.

Korkuyor.

Bu düşünce yüzüme ulaşmasa da içime bir öfke yayılmasına neden oluyor. Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da Kitt'in bu halinin onu korkuttuğunu biliyorum. Bu halinden dolayı muhtemelen kendini suçluyor.

Kürsünün altına ulaştığımızda onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladım.

Numara yap.

Prangalar mermer Aoor'a vuruyor; bir hainle ilişkilendirilen bir ses. Başını yavaşça kaldırıyor, onun bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret ediyor.

Ama gözlerini bana dikmiş, vücudumun üzerinde hızla geziniyor. Ben de aynısını yapıyorum, başının üstündeki tacı ve antrenman sahasında patakladığım kışının altındaki tahtı inceliyorum. Onun babamın gölgesinde oturmasına alışabileceğimden emin değilim.

"Tekrar hoş geldin, Enforcer."

Gülümsemesi küçük ve formalitelerin mahkemenin hazır bulunmasından mı kaynaklandığından yoksa bu ortak yaşamın geri kalanı için ilişkimizin kapsamının bu mu olacağından emin değilim.

"Endişelenmeye başlamıştım," diyor usulca. "Birkaç gün önce dönmen bekleniyordu."

Kulağa küçümseme gibi gelmiyor ama yine de acıtıyor. En azından babamın yeteneklerimi ne zaman baltaladığını her zaman biliyordum. "Görünüşümüze bakılırsa" - kendi bedenimi ve Paedyn'in altındakini gösteriyorum - "bazı beklenmedik durumlarla karşılaştık."

Kitt başını sallıyor. "Anlıyorum. Ne olursa olsun eve varmışsın."

"Tabii ki yaptım." Kelimeler olması gerekenden daha sert dökülüyor.
"Majesteleri," diye ekliyorum çabucak.

"Peki ya adamlarınız?" diye soruyor başını eğerek.

Ellerimi çıplak sırtımın arkasında birleştiriyorum. "Öngörüleemeyen durumlar."

"Ah." Kitt parmaklarını tahtın geniş koluna vuruyor, oturduğu yerde rahatsız görünüyor. "Ya o?" diye soruyor aniden, diz çökmüş Paedyn'e doğru başını sallayarak. Öne doğru eğilerek bakışlarını yüzümde gezdiriyor.

"Bilmem gereken başka beklenmedik bir durum var mı?"

BÖLÜM 49

Paedyn

Bana bakmadı.

Önünde Aoor'da diz çöküyorum ve bana bakma nezaketini bile göstermiyor.

Saçları dağınık, başındaki altın taca göre sönük. Birbiri arasında dolanan bir düzine altın telden oluşan bu taç rahatsız edici derecede ağır görünüyor. Tanıdık karışık desenin Ilya'nın armasını ve birlikte çalışan tüm güçlerin kullanımını temsil ettiğini anlıyorum.

Tüm bu saçmalıklar karşısında gözlerimi devirmek için kendimi zor tutuyorum.

"Ya o?" diye aniden sorar. "Bilmem gereken başka beklenmedik durumlar var mı?"

Taht odasını kaplayan sessizlik huzur verici.

Sözleri kulaklarımda çınlıyor, aramızdaki havada asılı kalıyor.

Ama gözlerimin açılmasına neden olan şey, dile getirilmeyen bir soru.

İkimizin arasında bir şey olup olmadığını soruyor.

Kai'ye bakma isteğimi bastırıyorum ve bunun yerine gözlerimi, bana bakma zahmetinde bulunmayan krala dikiyorum. Etrafımızı saran saray halkı sadece yarısını bildikleri bu sorudan etkilenmiş görünmüyor.

İkimizin arasında bir şey olmuş gibi görüldüğümüzü hayal bile edemiyorum. Aslında, benim kanlı, diz çökmüş bedenimin onun ayaklarının dibinde olduğu şu andan daha fazla düşman gibi görünmediğimizi iddia edebilirim.

"Onu geri getirdim, değil mi?" Kai eşit bir şekilde söylüyor. "Ben bunu sormadım, kardeşim."

Hâlâ başlığa bakıyorum ve bunun önemini hissediyorum.

Birbirleri için hâlâ ne olduklarına dair bu tek onay, Kai'nin sesinin yumuşaması için yeterli. "Hayır. Hayır, öngörülemeyen başka durumlar."

Yalan, dilinden samimiyetle kayıyor. Uzun bir süre birbirlerine bakıyorlar, bu da bana önünde diz çöktüğüm kralı incelemem için zaman tanıyor.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar uykusuzluktan başka bir şeyle yaşlanmadığını gösteriyor. Saçları harap olmuş, sanki ellerini üzerinde gezdiriyormuş gibi tacının telleri arasına yapışmış. Buruşuk giysiler tıraşsız çenenin altında uzanırken, hafif uyumsuz çoraplar bana hizmetkârların krallarıyla ilgilenmediklerini söylüyor. Bir kutunun belli belirsiz dış hatları dikkatimi sağ cebine çekiyor ama içinde ne olduğunu çıkaramıyorum.

Mürekkep, ellerini kuvvetli bir şekilde ovalamış ve parmak eklemlerini çatlatıp kurutmuş gibi ellerini belli belirsiz lekeliyor. Parmakları sandalyesine vuruyor, bu onun tek 1dgeting belirtisi, ancak dizi ara sıra zıplıyor. Ve gözleri...

Gözleri aniden üzerimde sabitlendi.

Yeşil ve taze bir çimen yaprağı gibi gevrek. Yeşil ve duygularla yüzüyor.

Ondan önceki kralınki gibi yeşil. İşaretini kalbimin üzerine kazıyan kral. Nefret dolu o tanıdık gözleri hatırladıkça içim acıyor.

Ama tuttuğum bu yeşil bakış, bir zamanlar tanıdığım Kitt için çok sert görünen bir şekilde düşünüyor, inceliyor. Ama bu o çocuk değil. Ondan geriye kalan bu.

"Güzel," diyor Kai'ye, ama gözlerini benden ayırmıyor. "Çünkü onun için özel planlarım var."

Odadaki herkes beklentiyle daha da yaklaşmış görünüyor. Hepsinin beklediği şey buydu - benim cezam.

Yutkunuyorum, ayağa kalkarken kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum. "Sarayın hanımefendileri ve beyefendileri, önünüzde diz çökmüş olan kişiyi size yeniden takdim etmeme izin verin." Sesi, güçlü insanların sahip olabileceği şekilde yumuşak ve herkesi dikkatle dinlemeye zorluyor. "Bu Paedyn Gray. Bir zamanlar Arındırma Denemeleri'nde bir yarışmacıydı ve bir Mundane için oldukça yüksek bir dereceye sahipti. Ve bir *Medyumun* OPensive Seçkinleri için böyle bir tehdit haline geldiğini düşünmek."

Etrafımdaki kafa sallamalarını yakalıyorum ama gözlerimi Kitt'ten ayırmıyorum. devam ederken. "Ama tam olarak görüldüğü gibi biri değil." Homurdanmalar odada yankılanıyor. "Gümüş Kurtarıcınız kılık değiştirmiş bir Sıradan olmakla kalmıyor, burnumuzun dibinde bir hainlik yapıyordu. Paedyn." Gözlerini tekrar bana dikti. "Sadece bir Direniş üyesi olduğunu değil, aynı zamanda onlarla komplo kurduğunu da itiraf ediyor musun?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, bana adıyla hitap etmesine hâlâ şaşırmış durumdayım. Boğazım kurudu, sesim titreyerek "Evet" diyebildim.

Kalabalık, sanki tüm bunları zaten bilmiyorlarmış gibi, dramatik bir şekilde soluk soluğa kalıyor. Krala, bizi tiyatrodan kurtarmasını ve beni şimdiden ölüme mahkûm etmesini söylemek geliyor içimden.

"Sadece bu da değil," diye devam ediyor sessizce, "Ilya'nın eski kralını öldürdüğünü de itiraf ediyor musun?"

Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Seviyorum."

İnsanlar etrafımda mırıldanıyor, nefesleri arasında adıma küfrediyorlar. Kitt başını sallıyor ve kirli yüzümü yansıtan mermer zemine bakıyor. Bunu takip eden sessizlik sağır edici ve ben dilimi ısıyorum.

Kral başını kaldırdığında, Kitt'in yüz ifadesinde parladığını görüyorum. Bu ani değişim beni şaşırtıyor, o yüzün tanıdıklığı karşısında gözümü kırıştırıyorum. Ve Kai'nin yanımda hafifçe doğrulduğunu gördüğümde, onun da bunu gördüğünü biliyorum.

Kitt odaya bakarak, "Bu kadın -Paedyn Gray- korkunç suçlar işledi," dedi. "Babamı, yani kralınızı öldürdü, önce kendi kılıcını göğsüne sapladı, sonra da hançerini boğazına sapladı. Radikal bir Ordinaryüs grubu olan Direniş'le işbirliği yaptı ve onlara Bowl Arena'ya geçmeleri için yardım etti." Gözleri tekrar benimkilere kaydı, anılar yeşil bakışlarını bulandırıyor. "Yalan söyledi. Öldürdü. İhanet etti."

Sesindeki acı, bakışlarımı onu kürsünün basamaklarından yavaşça aşağı indiren ayaklarına çevirmeme neden oluyor. "Ve yas tuttum. Hâlâ eski kralımın yasını tutarken aniden kralınız rolüne adım attım. Ve evet, çılgın bir kral olarak ünüm kulağıma kadar geldi." Taht odasında gerginlik artarken gözlerim onunkilere kayıyor. Krallarının devam etmesini beklerken nefeslerini tutan Seçkinler arasında tedirgin bakışlar dolaşıyor.

"Ama sizi temin ederim ki," diye devam ederek herkesin yeniden nefes almasını sağladı, "gelecekteki kararlarım çılgınca değil. Ve hepsini zamanı geldiğinde size açıklayacağım."

Gözleri tekrar bana döndüğünde, zamanımın geldiğini anlıyorum. "Paedyn Gray..."

Başımı eğiyorum, dudaklarında şekillenen kelimeleri görmek istemiyorum.

İşte böyle bitiyor.

Yargılamalarla değil. Beni boğmaya çalışan Scorch'lar, haydutlar ya da lağım tarafından değil, sadece bir kralın sözüyle.

Benim yarattığım bir kral.

Acaba Kai'ye bunu yaptıracak mı? Belki babasının ölümünü yeniden yaratır. Bu sadece Itting gibi

görünüyor. "Ayağa kalk."

Sağır edici derecede korkunç düşüncelerim yüzünden onu neredeyse duymuyorum.

Kesik ayak bileğime vuran acıdan irkilerek nihayet ayağa kalkmam için birkaç kalp atışımın teklemesi gerekiyor.

Kralın gözleri bakışlarıma takılmadan önce beni boydan boya kat ediyor. Cebinden küçük ve kadife bir kutuyu parmaklarının arasından çıkarıyor. Kapağı kaldırıyor, açıyor ve ortaya şu çıkıyor.

Hiçbir şey beni onun dudaklarından dökülecek sözlere hazırlayamazdı. Gerçek bir medyum bile.

Yüzük, içinde bulunduğu siyah kadifenin üzerinde parlıyor. "Sen benim gelinim olacaksın."

EPİLOG

Kai

Sanırım boğuluyorum.

Ama benim mutlu olduğum gibi onun mavi gözlerine değil.

Hayır, Aoor'un içine batıyorum, beni tamamen yutmasına izin veriyorum.

Kitt'in sözlerinin ezici ağırlığı altında zorlukla nefes alabiliyorum. Kulaklarım çınlıyor. Kalbim çarpıyor.

Komut kafatasımda yankılanıyor, ancak bunu neden istediğine dair hiçbir fikrim yok. Onu neden istesin ki? Şimdi değil. Her şeyden sonra olmaz.

Ve yine de, her şeye rağmen onu istiyorum.

Tüm saha etrafımı sarmış durumda ve odaklanabildiğim tek şey onun yanında dizlerimin üzerine çökmemek.

Evlilik.

Ben olmayan biriyle evlilik. Hayatımın geri kalanını hizmet ederek geçireceğim biriyle evlilik.

İzlemeye zorlanırken onu sonsuza dek kaybedeceğim. Ona bakamıyorum bile.

Ben bir korkağım, beni bulduğunda olduğum canavara dönüşüyorum.

Görüşüm bulanık, gözlerim yukarıdaki kürsüye dikilmiş.

Onu böyle kaybediyorum.

Ölümler değil ama onun kadar bağlayıcı bir şeyle.

Emir kafamın içinde çınlıyor.

Ve ondan nefret etmek için çok zaman harcadığımı düşünmek. Onu sevmek için yeterli zamanım olmayacağını düşünmek.

Kalbim ağrıyor çünkü her atışı ona ait. Ve bunu ona asla söyleyemeyebilirim.

Beni böyle mi hatırlayacak? Ona bu kadere kadar eşlik ederek mi? Sadece görevle mi bağlıyım?

Gülebilirim. Ağlayabilirdim. Aames beni tüketmeden önce aşkımı itiraf etme şansı için bu sarayı da onun evini yaktığım gibi yerle bir edebilirdim.

Çünkü ben onun varlığına bağlıyım. Olmayı hak etmediğimi anlayacağı güne kadar onun olacağım.

Benim gözlerim uzaklarda bir yerdeyken kralın gözleri benim üzerimde. Onunla birlikte bir yerde. Hiçbir şey ve hiç kimse olmadığım ve o yanımda olduğu sürece güçsüz olmaktan mutlu olduğum bir yer.

Bakışlarım fanteziden ayrılıp ona doğru yöneliyor.

Bizi böyle hatırlamayacağım. Düşman, hain ya da canavar olarak değil, karanlıkta dans eden, yıldızların altında sallanan iki insan olarak. Ayakları benimkilerin üstünde, başı sadece onun için atan kalbimin üzerinde. Sadece Pae ve Kai.

Her duygumu boş bir bakışla maskeleyerek diz çökmüş halinden uzaklaşıyorum. Onunla yüzleşmesi için onu terk ediyorum. Müstakbel kocasıyla.

Kalabalığın içinde eriyip gidiyorum, onu çalmamak için yeterince güvenli bir mesafede duruyorum.

Hayatımın geri kalanı böyle geçecek. Onu uzaktan sevmek zorunda kalacağım. Her gün onu kaybetmenin yasını tutacağım.

Ama yapacağım.

Ona ait olan hariç her duyguyu boğacağım. Bu duyguyu hissedemeyecek hale gelene kadar onu seveceğim.

O, hayatta kalamayacağım bir işkence. Hevesle, o benim felaketim.

Bakışları kalkıyor, benim olmayan gözlerle buluşuyor.

Ona sahip olacak adamın gözleri - eğer izin verirse.

Onun benim sonsuza dekim olması gerekiyordu.

Şimdi onun başkasının olmasını izleyeceğim.

Çünkü canavar güzelliği alamaz.

Ann0wVe6ements

En sevdiğim yazarların teşekkür yazılarına göz gezdirmediğimi, bunu yapmanın en iyi yolunu öğrenmeye çalışmadığımı söylemek yalan olur. Çünkü ben - başıboş yazar - bu kitabı mümkün kılan insanlara hayranlığımı ifade etmeye çalışırken, siz sevgili okuyucuların ilgisini çekecek gizli bir formül olduğuna inanıyorum. Ve belki de bu yazının sonunda, çözüp çözemediğimi bana söyleyebilirsiniz.

Powerless'ın ani başarısından sonra (ki bunun için size sonsuza dek teşekkür edeceğim), ikinci kitabı yazmak aniden göz korkutucu bir görev haline geldi. Birkaç ay içinde, sadece tutkuyla başladığım bu seri, aniden hayal edebileceğimden çok daha büyük bir şeye dönüştü. Ve bu nedenle, *Reckless* beni dehşete düşürdü. Onu mükemmel hale getirmenin baskısı omuzlarımda ağırlaştı. Ama parmaklarım klavyeyle buluştuğunda ve kelimeler sayfaya dökülmeye başladığında, sanki çocukluk odama geri dönmüş, küçük bir kızken kurduğum büyük hayalleri gerçekleştirmek için *Powerless*'ı yazıyormuşum gibi hissettim.

Bu dünyaya, benimle birlikte tekrar dalmaya hevesli bu kadar çok insanla geri dönmek bir ayrıcalıktı. Bu seriyle ve kalbim için çok değerli olan karakterlerle büyümeyi çok sevdim. *Reckless*'ı yazmak ne kadar eğlenceli ve yürek burkucu *olsa da*, en sevdiğim kısım son kelimeyi yazmaktı. Çünkü o gece (yaklaşık sabahın dördünde) kendime bir şeyi kanıtladım:

Benim hikâyem -benim hayalim- on sekiz yaşında *Güçsüz*'ü bitirdiğimde sona ermedi. Ve şimdi hayal kurmaya devam edecek cesareti kazandım. Yazmaya devam etmek. Sevdiğim şeyi yapmaya devam edeceğim.

Pekâlâ, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, bir avuç inanılmaz insan olmasaydı, teşekkür yazma becerilerimi uygulama şansım bile olmazdı. Öncelikle, bir değil iki inanılmaz Simon & Schuster ekibiyle el ele çalışma ayrıcalığına sahibim. Korkunç derecede aşırı aktif hayal gücümle bile, hem Amerika Birleşik Devletleri'nde hem de Birleşik Krallık'ta bana ve hikayelerime bu kadar derinden önem veren bir grup insana sahip olmayı asla hayal edemezdim. Her birinizin yanağına bir öpücük kondurmak isterdim ama

Çoğumuzu binlerce kilometre ayırdığı için, adınızı büyük bir hayranlıkla yazmakla yetinmek zorundayım.

Sevgili Birleşik Krallık ekibiyle başlayarak, Yasmin Morrissey ile övgülerime başlamak en doğrusu gibi görünüyor. Cesur editörlerimden biri olarak, *Reckless ile* ilgili her konuda sayısız sesli nota, e-postaya ve Zoom aramasına katlandınız. Bu kitabın her aşamasında yanımdaydınız ve sürekli desteğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Benim sahtekâr sendromum ve özeleştirim bile sizinle boy ölçüşemez! Sizin gayretiniz olmadan bana ne olacağından gerçekten korkuyorum ve gelecekte daha birçok uzun sesli notu dört gözle bekliyorum!

Ancak İngiltere ekibinin teşekkür etmekten onur duyduğum başka üyeleri de var: Rachel Denwood ve Ali Dougal -yönetim ve yayın direktörlerim-. Laura Hough ve Danielle Wilson İngiltere'deki perakendecilerle olan çalışmalarımı desteklerken, şirket içi tasarımcım Loren Catan da *Powerful* için muhteşem bir kapak tasarımı hazırladı. Miya Elkerton ve Olivia Horrox pazarlamadan, Jess Dean ve Ellen Abernethy de tanıtımdan sorumlu. Maud Sepult ve Emma Martinez liderliğindeki harika haklar ekibi, *Powerless* için inanılmaz uluslararası evler buldular. Son olarak (ama kesinlikle en az değil), Nicholas Hayne ve diğer herkes. Teşekkür ederim.

Aynı derecede sevimli ABD ekibime gelince, ilk olarak Nicole Ellul'u büyük bir hayranlıkla selamlamalıyım. Benim diğer korkusuz editörüm olmak basit bir görev değil. Her yayın sürecinde bana nezaketle rehberlik ettiniz ve çalışmalarına olan inancınız tahmin ettiğinizden çok daha fazla takdir ediliyor. Bu seriyi şu anki haline getiren her fikir ve katkı için teşekkür ederim. Sadece sizin coşkunuz bile benim için bir ilham kaynağı.

ABD'deki muhteşem ekibin geri kalanına devam edecek olursak, Jenica Nasworthy'ye yönetici editörüm olarak her şeyi düzenli tuttuğu için teşekkür etmeliyim. Ancak en azından genel bir teşekkürü hak eden birkaç kişi daha var. Chava Wolin, Lucy Cummins, Hilary Zarycky, Alyza Liu, Justin Chanda, Kendra Levin, Nicole Russo, Emily Ritter ve Brendon MacDonald; hepiniz yaptığınız işte inanılmazsınız. Teşekkür ederim.

Şu anda, bu kitabın önündeki muhteşem çizimlere ve haritaya ağzınızın suyunu akıtmak için saçmalıklarına ara vermektan çekinmeyin. Ve evet, söylentiler doğru. Hepsi inanılmaz yetenekli Jordan Elliot tarafından elle çizilmiş. Düşünemiyorum

Dünyamı hayata geçirmek için daha iyi bir insan bulamazdım ve birlikte çalışmaya devam etmekten inanılmaz onur duyuyorum. Daha fazla dudak uçuklatan sanatın şerefine!

Acımasız avukatım Lloyd Jassin'e açık bir şekilde minnettarlığımı sunmalıyım. Bu yayıncılık dünyasında yolumu bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

-Siz olmadan bunların üstesinden gelmeyi hayal bile edemiyorum. Sizinle çalışmak bir zevk ve umarım bunu uzun yıllar boyunca yapmaya devam ederiz.

Reckless'ın bir araya getirilmesine yardımcı olan inanılmaz S&S ekiplerinin yanı sıra, perde arkasında çalışan birkaç kişi daha var. Ve ben de bu kişilerle akrabayım. Öncelikle, ailem olmasaydı bu hayallerin hiçbirinin gerçekleşmeyeceğini alçakgönüllülükle itiraf edebilirim. Annem ve babam, attığım her adımda beni desteklediniz ve kendime inanmakta zorlandığım zamanlarda bana inandınız. Küçük kızıma bu tutkunun peşinden gitmesine izin verecek kadar güvendiğiniz için teşekkür ederim. İkinize de sahip olduğum için çok şanslıyım, ama özellikle de benim danışmanım, asistanım ve muhasebecim olmayı mutlulukla dengeleyen bir anneye sahip olduğum için.

Ailenin en küçüğü olduğum için, sanırım birkaç büyük kardeşe teşekkür etmem gerekiyor. Jessie, Nikki, Josh, hepiniz beni kendi yöntemlerinizle desteklediniz. Her cesaretlendirici mesajınız ve sırtımı sıvazlamanız için size minnettarım. Teşekkürler, Foos.

Ailemin yanı sıra, bu yazma sürecinde aklımın başında kalmasını sağlayan birkaç arkadaşım var. Bu kitap hakkında saçmalamama katlanmak zorunda kalan herkese genel bir teşekkür etmek istiyorum. Her biriniz kendi yöntemlerinizle bana yardımcı oldunuz ve beni cesaretlendirdiniz ve bitmek bilmeyen desteğiniz için sonsuz minnettarım.

Şimdi de bir çocuğa olan hayranlığımı ifade etmeye çalışmak gibi ürkütücü bir göreve geçelim. Zac, cesaretin ve yardım etme isteğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. İster bana yemek pişiriyor ol, ister ağlamak için bir omuz veriyor ol, her zaman senin rahatlığına güvenebilirim. Sen benim gerçek anlamda cisimleşmiş oğlumsun ve umarım bir gün bizim hikayemizi de yazarsın.

Powerless'ın arkasında da belirtildiği gibi, bana sözcüklere olan sevgimi ve yazma arzumu bahşedene teşekkür etmek istiyorum. Rabbim ve Kurtarıcım

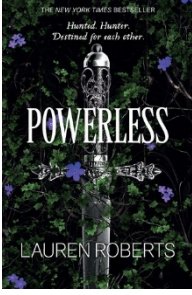
olmasaydı bugün bulunduğum yerde olamazdım ve bana verdiği fırsat için Tanrı'ya şükrediyorum.

Şimdi sıra sende sevgili okuyucu. Bu noktaya kadar dikkatinizi çekebildim mi? Sizi nihayet kabul etmemi mi bekliyordunuz? Çünkü bu sayfaya kadar gelebilmem tamamen sizin sayenizde oldu. Bu yolculukta birlikte olduğumuz için onur duyuyorum ve hikâyemi okumak için zaman ayırdığınız için daha da çok onur duyuyorum. Sizler benim ilham kaynağım, her kelimemin sebebisiniz. Ve umarım uzun yıllar boyunca ilginizi çekmeyi başarırım.

Daha fazla hayalin ve onların yarattığı hikayelerin şerefine.

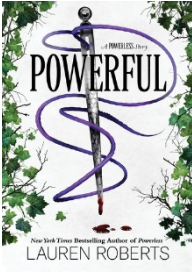
XO, Lauren

Bu Seriden Daha Fazlası

[Güçsüz](#)

Yazardan daha fazlası

[Güçlü](#)

Yazar Hakkında

© ZACHARY J. GOLDSMITH

LAUREN ROBERTS fantastik dünyalar ve şakacı aşklar hakkında yazmadığı zamanlarda, muhtemelen yatağına gömülmüş onlar hakkında okurken bulunabilir. Lauren hayatı boyunca Michigan'da yaşadı, bu da onu çukurlara, kara ve çeşitli göl aktivitelerine çok aşina kılıyor. Hem bir büyükannenin hem de bir çocuğun hobilerine sahiptir: örgü örmek, laser tag, hamak kurmak, kelime aramak ve boyama yapmak. *Güçsüz* onun ilk romanıydı ve hayatının geri kalanında güzel kelimeler yazma ayrıcalığına sahip olmayı umuyor. Eğer atıp tutmaktan, okumaktan **ve** yazmaktan hoşlanıyorsanız, Lauren'i hem [TikTok](#)'ta hem de Instagram'da [@laurenrobertslibrary](#) hesabında bulabilirsiniz.

Bizi [simonandschuster.com/teen](https://www.simonandschuster.com/teen) adresinde ziyaret edin

www.SimonandSchuster.com/Authors/Lauren-Roberts

Simon & Schuster Genç Okurlar için Kitaplar
Simon & Schuster, New York

Lauren Roberts tarafından da

*Güçsüz Güçlü: Bir
Güçsüz Hikayesi*

Simon & Schuster Çocuk Yayınları Bölümü'nün bir baskısı 1230
Avenue of Americas, New York, New York 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin © 2024 Lauren Roberts POWERLESS™

Lauren's Library LLC'nin ticari markasıdır

Ceket görselleri © 2024 by Bob Lea | Harita ve soy ağacı sanatı © 2024 by JoJo

Elliott Herhangi bir biçimde tamamen veya kısmen çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

SIMON & SCHUSTER BOOKS FOR YOUNG READERS ve ilgili markalar Simon & Schuster, LLC'nin ticari markalarıdır.

Simon & Schuster: 2024'te Yayıncılıkta 100. Yılı Kutluyor

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya

business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefonda Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonsspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Roberts, Lauren, 2002- yazar.

Başlık: Reckless / Lauren Roberts.

Açıklama: New York : Simon & Schuster Genç Okurlar için Kitaplar, 2024. | Seri: Güçsüz ; kitap 2 |

Kitle: 14 yaş üstü. | İzleyici kitle: 10-12. Sınıflar. | Özet: Direniş ile komplo kurduktan sonra

Kral Paedyn Gray, bir zamanlar aşık olduğu Prens Kai ile tehlikeli bir

kedi-fare oyunu oynarken, geçmişle ilgili doğru bildiği her şeyi

sorgulamasına neden olacak gerçekleri ortaya çıkarır.

Kimlikler: LCCN 2024011331 (basılı) | LCCN 2024011332 (e-kitap) | ISBN 9781665955430 (ciltli)
| ISBN 9781665955454 (e-kitap)

Konular: CYAC: Fantastik. | Hayatta Kalma-Kurgu. | Hükümet, Direniş-Kurgu. | BISAC: GENÇ YETİŞKİN FİKRİ / Fantastik / Romantik | GENÇ YETİŞKİN FİKRİ / Sosyal Temalar / Sınıf Farklılıkları | LCGFT: Fantastik 1ction. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PZ7.1.R5936 Re 2024 (basılı) | LCC PZ7.1.R5936 (e-kitap) | DDC [Fic]-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024011331> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024011332> adresinde mevcuttur